COLECȚIA

Jubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

În căutarea dragostei

Cuprins

Prolog
Partea întâi
Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Partea a doua
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Partea a treia
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32

Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Epilog

Teresa Medeiros
În căutarea dragostei

Prolog

Londra, 1878

Pereţii cavernoşi ai conacului Wyndham răsunară de răgetul furios al ducelui de Wyndham, dezlănţuind un haos complet în casă: Doi lachei dădură năvală prin două uşi opuse, de-a dreptul panicaţi, ciocnindu-se cu putere unul de celălalt. În bucătăria de la subsol, o bucătăreasă speriată tresări şi azvârli o tavă în aer, împrăştiind peste tot biscuiţii proaspăt scoşi din cuptor. Una dintre servitoarele din salon care ştergea de praf o vază Ming foarte preţioasă se sperie atât de tare, încât reuşi să o dărâme de pe piedestalul ei de teracotă, în timp ce bătrâna Brigit, care îi slujise pe lorzii Wyndham de mai multă vreme decât îşi putea aminti cineva, îşi făcu cruce de parcă ar fi auzit plânsetul unui spirit galic prevestitor de moarte înălţându-se dintr-un mormânt deschis.

Ce-i drept, niciunul dintre ei nu îl auziseră vreodată pe stăpânul lor vorbind mai tare decât un simplu murmurat, motiv pentru care această răbufnire îi înspăimânta şi mai tare. Servitorii ducelui veniră grăbiţi din toate colţurile casei enorme. Jumătate din ei alergând, cealaltă jumătate împleticindu-se, se opriră cu toţii brusc în foaierul placat cu marmură ale cărui uşi de tec masive dădeau în fumoar, formând astfel o gloată agitată, încremenită de groază din pricina urletelor de neînţeles care se auzeau din camera alăturată.

Nimeni nu îndrăzni să intre pe domeniul privat al înălţimii sale, până când sora acestuia, Anne, de obicei imperturbabilă, coborî în grabă scările curbate, încercând să îşi lege cu mâini tremurânde un şal de brocart. Deoarece tot timpul îşi purta părul prins într-un coc îngrijit, majoritatea servitorilor rămaseră cu gura căscată când îşi dădură seama că masa aceea de păr cenuşiu îi ajungea aproape până la fund.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Potter, rosti abia trăgându-şi sufletul, în vreme ce-şi înnoda şalul. Ce s-a întâmplat?

Majordomul pufni, de parcă întrebarea încărcată de furie a lui Lady Anne ar fi sugerat că *el* era responsabil pentru tot tărăboiul acela.

— N-aş putea spune, milady. I-am dus ducelui chiflele cu unt, ziarul *The Morning Post* pe care tocmai îl călcasem, deoarece îi place ca paginile să fie netede şi apretate, i-am împachetat şervetul, i-am sărat terciul, după care…

— Cunosc foarte bine tabieturile zilnice ale fratelui meu, se răsti Anne. Nu şi le-a mai schimbat de când a fost încoronată Victoria.

— Ah, şi a primit o scrisoare, adăugă Potter, strâmbând dezgustat

din nasul lui patrician. Din America.

Anne păli. În cameră se lăsă o tăcere inexplicabilă, parcă mai apăsătoare şi mai deranjantă decât zgomotele de dinainte. Anne îşi luă privirea de la Potter, apucă mânerele de cristal cu mâini ca de gheaţă şi deschise ambele uşi deodată.

Servitorii se furişară în urma ei, aşteptându-se să îl găsească pe stăpânul lor întins cu faţa la pământ pe covorul persan, răpus de un atac fatal de apoplexie.

Anne privi prin jungla de frunze de palmier din ghivece, gândind cu sânge rece că, dacă Reginald ar fi murit cumva, primul lucru pe care l-ar face în calitate de stăpână a casei ar fi să transforme monstruozitatea aceea de cameră decorată în stil turcesc, plină de măşti orientale cu căutături răutăcioase şi mobilier din piele macabru, într-un fel de atelier de croitorie frumos şi însorit. Mirosul fumului rânced de pipă o făcu însă să-i dea lacrimile. Potter alergă spre fereastră şi trase la o parte draperiile de catifea.

Lumina soarelui de dimineaţă alungă întunericul funerar. Anne şi servitorii se strânseră la un loc, ca unul, când văzură scena şocantă din faţa lor.

Contrar temerilor, stăpânul lor nu stătea întins pe covor, dându-şi ultima suflare. În schimb, pe ducele de Wyndham, a cărui demnitate rămăsese neîntinată aproape trei sferturi de secol, părea să-l fi apucat pandaliile, după felul nervos în care bătea din picior şi din baston. Nu era o criză minoră de supărare sau enervare, care să ducă la o dojană trecătoare sau la o remarcă usturătoare şi acidă, ci o criză de nervi în toată regula. Chipul pătrăţos era roşu de mânie, iar el scuipa şi tuşea ca un ţânc mare, înecându-se de-a dreptul din cauza furiei.

Anne îşi duse mâna la gură, încercând să-şi înăbuşe un hohot de râs îngrozit. Nu îşi mai văzuse niciodată fratele având o astfel de criză de nervi. În copilărie fusese suficient să schiţeze un gest pentru ca până şi cea mai neînsemnată dorinţă să i se îndeplinească pe loc. Părinţii lor consideraseră că era mult mai uşor să le ofere daruri extravagante decât afecţiune. Mai puţin în cazul lui Anne, căreia nu-i oferiseră niciuna, nici alta.

Dispoziţia ducelui nu se îmbunătăţi prea mult când îşi dădu seama că un întreg public îl privea fascinat, cu gurile căscate.

Se aplecă înainte în scaunul lui cu rotile şi îşi flutură bastonul, învineţindu-se la faţă.

Amuzamentul lui Anne se transformă numaidecât în stare de alertă. O năpădiră sentimente de vină şi de panică, deoarece îşi dădu seama că fratele ei ar fi putut foarte bine să fie pe cale de-a suferi un atac cerebral.

Scandalizată de lipsa ei de milă creştinească, se întoarse brusc spre servitori.

— Nu vă mai holbaţi ca nişte oi tâmpe şi întoarceţi-vă numaidecât la treburile voastre! Dacă suflă vreunul un singur cuvinţel despre ce aţi văzut astăzi, veţi fi daţi afară fără să primiţi o leţcaie.

— Priceput, coniţă.

— Precum doriţi.

Servitorii ieşiră ascultători din cameră, cei mai îndrăzneţi dintre ei privind curioşi peste umăr.

— Brandy, Potter, porunci Anne, închizând uşile în urma lor şi aşezându-se grăbită în genunchi, lângă fratele ei.

Majordomul se duse după băutura pe care o ţineau într-un dulap din lemn de satin, iar Anne apucă încet bastonul lui Reginald şi îl puse deoparte. Acesta îşi îndesă degetele, strângând pătura din lână groasă care îi acoperea poala.

— Ce s-a întâmplat, Reggie? şopti ea grăbit, folosind un nume pe care nu mai îndrăznise să îl rostească din copilărie. Ce lucru îngrozitor te-a tulburat în halul acesta?

Înainte ca ducele să apuce să răspundă, Potter se întoarse cu un pahar plin ochi pe care îl duse la buzele albe ale stăpânului lui. În loc să îl soarbă, ducele dădu brandy-ul pe gât dintr-o înghiţitură, ceea ce îl făcu să tuşească din nou. Potter îl bătu puternic pe spate.

— La naiba, omule, şuieră ducele, privindu-l ameninţător pe majordom. Încerci să mă omori?

Potter se retrase cu înţelepciune într-un colţ îndepărtat al camerei. Anne zâmbi strâmb şi se lăsă pe călcâie, convinsă că fratele ei avea să îşi revină în întregime.

Acesta o privi dispreţuitor.

— La ce naiba te holbezi, femeie? Nu ai mai văzut niciodată un bătrân ieşindu-şi din fire?

— Nu fără un motiv întemeiat, replică ea, refuzând să se lase şocată de vulgaritatea fratelui ei. Ce-ar fi să-mi spui şi mie despre ce e vorba?

Reginald arătă spre şemineu, în apropierea căruia se putea vedea o bucată de hârtie mototolită. Se pare că încercase să o arunce în foc, dar nu reuşise, ceea ce îl înfuriase şi mai tare. Abia atunci Anne observă cutia din lemn de trandafir răsturnată, de la picioarele lui, literele îngălbenite răsfirate pe covor şi lănţişorul cu medalion, încâlcit printre degetele lui.

— E vorba despre nepoata aia lunatică a mea, spuse el scurt. Fetişcana aia obraznică o să mă bage în groapă. Seamănă cu nenorocita de maică-sa.

Anne oftă, ştiind că era cel mai dispreţuitor lucru pe care l-ar fi putut spune ducele. Voinţa de fier a lui Reginald fusese învinsă o singură dată de fiica lui iubită, Lisbeth, care îl lăsase pe pretendentul ales chiar de tatăl ei, contele de St. Cyr, să aştepte în faţa altarului, şi fugise cu cea mai dispreţuită creatură din lume: un american. Nici

măcar nu fusese un american înstărit, ci un scriitor dureros de cinstit, a cărui aspiraţie modestă fusese să devină reporter pentru ziarul *Boston Gazette*. Bartholomew Fine îi furase inima lui Lisbeth şi ce mai rămăsese din a lui Reginald, lăsând doar un gol imens în loc.

Lisbeth fusese o muziciană desăvârşită. Înainte să fugă de acasă, vila răsunase de muzică şi râsete. După aceea, se cufundase în tăcere.

Chiar dacă le scrisese în fiecare lună, cu conştiinciozitate, asigurându-şi tatăl că era fericită şi implorându-l să o ierte, Reginald nu o iertase niciodată pentru că îl trădase. Refuză să îi recunoască în vreun fel scrisorile, deşi le păstrase pe toate într-o cutie din lemn de trandafir căptuşită cu satin.

Într-o seară răcoroasă de toamnă, cu treisprezece ani în urmă, acesta primise o altă scrisoare, în care nu recunoscu sofisticata caligrafie a lui Lisbeth, ci un scris de fată, însă dureros de precis. Reginald citise scrisoarea, fără să schiţeze vreun gest, iar apoi i-o înmânase lui Anne.

Fusese scrisă de fiica în vârstă de doisprezece ani a lui Lisbeth, care îl informa pe Reginald că Lisbeth şi preaiubitul ei Bartholomew muriseră în urma unei epidemii de holeră. Chiar dacă din modul în care copila îi povestise despre moartea părinţilor ei nu se putea deduce vreo urmă de autocompătimire, petele de cerneală de pe foaie lăsau să se înţeleagă că plânsese şi apoi încercase să usuce rapid lacrimile cu sugativa. Ciudat era faptul că fata nu îi scria ca să implore milă pentru sine sau pentru fratele ei de şase ani, ci ca să îl informeze pe bunicul ei că avea să onoreze dorinţa de pe patul de moarte a mamei ei ca ducele să primească în continuare o scrisoare pe lună prin care să fie înştiinţat de soarta lor.

Între paranteze scrijelise: „Nu pricep de ce mama a continuat să iubească un căpcăun atât de rece şi de neiertător. Totuşi nu ţine de mine să-i pun la îndoială ultima dorinţă, ci să o aduc la îndeplinire”. Dojana îndrăzneaţă a copilei o făcuse pe Anne să zâmbească printre lacrimi.

Scrisoarea fusese semnată cu „Domnişoara Esmerelda Fine” şi însoţită de medalionul de argint pe care ducele i-l dăruise lui Lisbeth când aceasta împlinise şaisprezece ani.

Reginald nu vorbise niciodată despre moartea fiicei lui în public sau în privat, dar din ziua aceea nu se mai ridicase din scaunul cu rotile.

Esmerelda continuase să-i scrie în fiecare lună. Chiar dacă Reginald pufnea morocănos de fiecare dată când primea o scrisoare de la ea, le deschidea cu nerăbdare când credea că nu îl vede nimeni. Uneori, Anne se strecura în fumoar şi îl surprindea chicotind la vreo anecdotă isteaţă sau desfătându-se voios cu vreo insultă nu prea voalată, pe care fata reuşea să le strecoare în aproape fiecare recipisă. Chiar dacă ar fi

negat până în clipa morţii lucrul acesta, începea să o admire tot mai mult pe nepoata lui foarte inventivă. În sinea lui o lăuda pentru succesele ei şi se îngrijora pentru eşecurile ei.

În schimb, nu îşi admira deloc nepotul. „Un scriitoraş, la fel ca tatăl lui", bombănea el, citind încruntat vreun pasaj lung în care erau detaliate reuşitele micului Bartholomew. „Un băiat de doi bani care n-o să reuşească nimic în viaţă."

După ce citea şi răscitea fiecare scrisoare, Reginald le punea cu grijă în micul scrin din lemn de trandafir în care păstra amintirile despre fiica lui.

Anne se îngrozi dintr-odată şi se uită la bucata de hârtie mototolită de lângă şemineu.

— Cerule mare, nu-mi spune că Esmerelda a…

— Murit? Nu, dar nici mult nu mai are, dacă îşi duce la capăt planul.

Anne îşi privi nedumerită fratele, după care se îndreptă grăbită spre şemineu şi recuperă scrisoarea de la nepoata ei cu mâini tremurânde. O parcurse repede de la un cap la altul, mişcarea rapidă a buzelor trădându-i nervozitatea.

Când termină de citit, i se înmuiară genunchii. Se prăbuşi pe un divan căptuşit cu brocart de lângă foc, uitându-se în gol la flăcările jucăuşe.

— Dumnezeule sfinte! La ce i-o sta gândul? Să străbată un întreg continent singură, neînsoţită, în căutarea acestui…acestui… Citi din nou ultimul paragraf al scrisorii şi se cutremură violent… Desperado.

Reginald bătu din picior.

— Ba nu gândeşte deloc! Fetişcana e exact ca mama ei: slabă de înger, încăpăţânată, victimă a unor mofturi femeieşti ridicole care îi trec prin căpăţâna aia goală.

Anne se simţi obligată să îşi apere nepoata pe care nu o cunoscuse niciodată.

— Esmerelda mi s-a părut mereu că are o fire pragmatică. A supravieţuit după moartea părinţilor ei. A deschis o şcoală de muzică în casa ei şi s-a îngrijit de fratele său, deşi era la rândul ei doar un copil.

Reginald îndreptă un deget ameninţător spre ea.

— Băiatul acela nenorocit e de vină. Din cauza tatălui lor am pierdut-o pe Lisbeth, iar acum fiul lui îi pune în pericol viaţa Esmereldei. Ducele ezită uşor când îşi dădură amândoi seama că era prima dată când rostise numele nepoatei lui cu voce tare.

— Scrisoarea a fost concepută cu mai bine de două luni în urmă, spuse Anne încet. Poate că deja a…

Cei doi se priviră unul pe celălalt. De data aceasta, niciunul din ei nu reuşi să ducă la capăt gândul acela sumbru. Reginald îşi coborî

privirea în poală. Cu o blândeţe care nu-i stătea deloc în fire, deschise medalionul de argint.

Anne ştia ce conţinea: fotografia ştearsă a unei tinere care ţinea în braţe un bebeluş durduliu. Băieţelul cu gropiţe în obraji şi bucle închise la culoare îi zâmbea fotografului, dar fata, impresionantă în pofida cosiţelor severe şi a şorţului apretat, se uita cu smerenie înainte, privirea ei solemnă trădând o urmă fadă de melancolie.

Ducele se uită cu atenţie câteva minute la medalion, apoi îl închise brusc.

— Potter, bastonul meu.

— Da, domnule. Majordomul apăru din colţul în care se retrăsese şi îi aduse bastonul stăpânului său.

Anne se aşteptă ca fratele ei să îl fluture din nou ca pe o floretă, dar, spre surprinderea ei, acesta îi înfipse cu fermitate vârful de alamă în covor. Uimirea ei spori când ducele dădu să se ridice pe picioare, clătinându-se. Potter, alarmat, se repezi spre el, dar Reginald îi făcu semn să se îndepărteze, mârâind o ameninţare.

Anne se îndepărtă şi ea de el şi îşi duse mâna la gât.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

Fără să îşi dea seama, îşi ţinu respiraţia în timp ce fratele ei îşi îndreptă spatele cocoşat cu un scârţâit aproape audibil. Cei doi văzură licărirea de hotărâre din ochii lui închişi la culoare.

Ducele se ridică în picioare pentru prima oară în ultimii treisprezece ani, lovi odată cu bastonul în podea, pentru a se face ascultat, şi spuse:

— Draga mea soră, intenţionez să mă duc în America, să îmi salvez nepoata de acel… de acel…

— Proscris? şopti Anne. Renegat?

Reginald rânji dispreţuitor, ceea ce îi dădu surorii lui de înţeles că avea să urmeze cel mai abject epitet posibil.

— *Cowboy*.

Partea întâi

Ea m-a dus înspre saloon,
Mi-a făcut vânt cu evantaiul.
A jurat că sunt cea mai frumoasă întruchipare
Pe care un muritor o poate lua.

Mi-a spus că mă iubeşte,
Şi m-a făcut „bombonică”
Iar când m-a strâns în braţe,
Am zis că mi-a sunat ceasul.

Cindy

Cântec popular american

Capitolul 1

Calamity, New Mexico

Esmerelda Fine se uită istovită la afişul pe care scria „DAT ÎN URMĂRIRE”, bătut în cuie pe pilonul staţiei de diligenţă.

— Billy Darling, murmură ea. Ce nume inofensiv pentru un bărbat atât de netrebnic, nu-i aşa?

— Să-mi fie cu iertare, coniţă, da’ Billy nu-i un netrebnic. Doar face ce tre’ făcut. Dacă cineva tre’ să fie omorât, atunci îl omoară. Cowboy-ul cărunt care o auzise fără să vrea scuipă un ghemotoc gros de tutun pe trotuarul din scânduri, aproape nimerindu-i tivul fustei. Nu poţi să-i porţi pică unui bărbat căruia-i place ce face. Ş-apoi, de la război încoa’, Billy e singuru’ din clanu’ Darlin’ care a ales să muncească cinstit.

Esmerelda îşi strânse fustele în jurul picioarelor şi îl privi sfidător pe bărbat.

— Adică ucide ca să câştige bani, nu ca să se distreze?

Se concentră din nou pe imaginea ucigaşului plătit care o privea ameninţător din afiş. Era o copie decolorată de vreme a imaginii pe care o ţinuse frumos împachetată în săculeţul ei de mătase în timpul călătoriei lungi şi obositoare din Boston, mai întâi cu trenul, apoi cu diligenţă. Când îi văzu chipul josnic afişat în faţa întregii lumi, se simţi oarecum alinată la gândul că nu era doar o plăsmuire diabolică a celor mai adânci temeri şi fantezii ale ei.

O mustaţă groasă ascundea trăsăturile proscrisului, dar aproape că putea pipăi ameninţarea din privirea lui.

Oare câţi bărbaţi se uitaseră în ochii aceia ca de otel, de-a lungul ţevii unui pistol, şi ştiuseră că avea să fie ultimul lucru ce le era dat să-i mai vadă pe pământ? Un nor invizibil umbri soarele când Esmerelda îşi aminti că fratele ei se numărase printre aceştia.

Îşi ţuguie buzele plină de amărăciune şi se întoarse spre cowboy-ul de lângă ea.

— Şi cum de-a ajuns acest exemplar om de afaceri să fie pus un preţ pe capul lui?

— Ăăă, poliţiştii ăia s-au enervat când Billy le-a adus cadavrul unui fugar pe care ei îl voiau viu. Se pare că aveau nevoie de flăcău să depună mărturie împotriva unei bande de contrabandişti de băuturi care le vindeau whisky indienilor Comanche.

— Dar domnul Darling, pe care îl admiri atât de mult, a considerat că mai bine face singur dreptate. Ce lucru incredibil de nobil din partea lui!

Bătrânul se prinse că era sarcastică.

— Din câte am auzit eu, domnişoară, Billy a avut tot dreptul să se înfurie. Individul l-a împuşcat în spate. Dacă nu ar fi fost atât de pornit împotriva lui, Billy n-ar fi trebuit să-l împuşte în capul ăla nătâng al lui.

Esmerelda simţi cum i se scurge tot sângele. Speriat de paloarea ei, cowboy-ul îi smulse pălărioara de pe cap şi începu să-i facă vânt cu ea.

— Haide, domnişoară, doar n-o să leşini în faţa mea, nu-i aşa? Vru să-i apuce săculeţul de mână. Ai ceva săruri mirositoare în gentuţa aia fandosită a dumitale?

Şocată de purtarea familiară a străinului, Esmerelda îşi duse săculeţul la piept, simţindu-se alinată de greutatea lui.

— Aş spune că nu, domnule. Căldura e de vină. Nu sunt obişnuită cu asemenea temperaturi.

Măcar asta era adevărat. Pălărioara îndrăzneaţă pe care şi-o dorise atât de tare când o văzuse în vitrina magazinului de pălării al domnişoarei Adelaide nu o apărase prea bine de razele nemiloase ale soarelui. Perechea cochetă de păsărele albastre de pe borul ei se veştejise cam la vest de St. Louis. Esmerelda respiră uşurată când se simţi eliberată de pălăria care o înăbuşea. O briză uscată, dar dulceagă, îi necăji şuviţele umede de păr de pe tâmple.

În vremuri de restrişte însă, o doamnă nu mărşăluia cu capul gol. Esmerelda smulse pălăria din mâna bătrânului şi şi-o puse la loc pe cap, legând-o apoi cu o fundă încurcată.

— Mă poţi îndruma spre grajduri…? Am nevoie de un cal şi de un ghid de nădejde, dacă vreau să îl găsesc pe acest proscris înainte să ajungă la graniţa cu Mexicul…

— Măiculiţă, domnişoară, spuse bătrânul tărăgănat, nu trebuie să vă strofocaţi atâta doar ca să discutaţi cu Billy. Îi făcu semn cu ochiul. Băieţii din clanul Darlin' au fost întotdeauna mai mult decât dornici şi nerăbdători să-i facă pe plac unei domnişoare drăguţe.

Esmerelda bătu în retragere, fiind luată prin surprindere atât de vulgaritatea neaşteptată, cât şi de insinuarea pofticioasă a bătrânului. În ceea ce privea relaţiile ei cu bărbaţii, până atunci avusese de-a face doar cu negustori înstăriţi din Boston, care o angajau să le predea ore de muzică fiicelor lor răsfăţate, şi totuşi reuşi să îşi imagineze câteva moduri deranjante, chiar dacă nu prea clare, prin care un huligan ca Billy Darling i-ar putea *face pe plac* unei femei.

Îşi şterse o şuviţă de sudoare de pe obraz cu mâna înmănuşată, apucă cutia în care îşi ţinea vioara şi cufărul din piele, bătătorit, conţinând puţinele lucruri sărăcăcioase pe care nu le vânduse ca să îşi finanţeze călătoria.

— Te asigur că onorabilul domn Darling pe care îl apreciezi atât de mult nu va fi chiar atât de nerăbdător *să se întâlnească* cu mine.

— De ce nu îl întrebi chiar dumneata?

Esmerelda se întoarse brusc spre bărbatul care rânjea la ea. Cufărul îi alunecă din mână şi căzu cu o bufnitură pe trotuar. Aproape scăpă din mână şi cutia cu vioara la care ţinea atât de mult.

— L-ai văzut? Unde? Când? Era singur? Era înarmat? În ce direcţie a apucat-o? Bătrânul pierde-vară arătă spre strada prăfuită.

Esmerelda îşi feri ochii de lumina soarelui, încercând din răsputeri să îşi dea seama încotro arăta bătrânul.

— Vest? Sud? Cu cât timp în urmă a plecat? Câteva ore? Zile? Ce culoare are calul pe care îl călăreşte?

— Nu călărea niciun cal, domnişoară. A ieşit din bordelul domnişoarei Mellie la scurt timp după prânz şi s-a dus şontâc drept spre saloon.

Esmerelda simţi că-i fuge trotuarul din scânduri de sub picioare şi regretă că nu îşi luase şi o fiolă cu săruri mirositoare la ea. Privi uluită spre faţada ştearsă a saloonului de peste drum. Notele mărunte ale unui pian prost acordat se auzeau de dincolo de uşile batante ale acestuia, reuşind cu greu să pătrundă prin ţiuitul din urechile ei.

Era acolo. Acum că ştia asta, aproape că îl putea simţi. Încolăcit. Letal. Aşteptând-o.

Înghiţi în sec, încercând să înăbuşe nodul de entuziasm pur din gâtlejul ei. Nu visase niciodată că avea să îşi potolească setea de dreptate atât de uşor. Din cauza şocului, până şi ei i se păru că vocea îi răsuna distant şi tremurând.

— Trebuie să îl chemi numaidecât pe şerif, domnule. Insist să dea buzna în saloon şi să îl aresteze pe renegat.

Bătrânul pierde-vară se scărpină pe chelie, părând ciudat de reticent.

— Domnişoară, şeriful e deja în saloon. E acolo de azi-dimineaţă.

Esmerelda clipi des, nedumerită.

— Şi ce face acolo, dacă nu te superi?

— Joacă poker, mai mult ca sigur. El şi Billy joacă de vreo trei luni. De când Billy a fost împuşcat şi s-a mutat la bordel.

Esmerelda făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă. Aproape înecându-se de furie, privi ca apucata în jur, dar văzu doar un domn care trecu pe lângă ea înclinându-şi politicos pălăria în faţa ei.

— Ce loc mai e şi Calamity ăsta? Sunt sigură că oamenii de aici nu se mulţumesc să stea nepăsători în timp ce şeriful lor se înhăitează cu oameni certaţi cu legea!

— Ăăă, nu fiţi atât de dură cu şeriful McGuire. L-ar aresta pe Billy dacă ar crede c-ar ieşi ceva bun din asta. Dar n-o să stea la închisoare prea mult. Înainte să apuce vreun poliţist judiciar să ajungă aici ca să-l ia şi să-l ducă în Santa Fe, fraţii lui ar veni cu o grămadă de dinamită şi l-ar scoate de-acolo. Vezi dumneata, domnişoară, fraţii lui Billy sunt

nelegiuiţi până la ultimul. Au venit din Missoura după război şi unii oameni spun chiar că au fost înhăitaţi cu oamenii lui Quantrill şi ai lui Bill Anderson-cel-Sângeros, ca băieţii ăia, James şi Younger.

Esmerelda se înfioră. Isprăvile acelor *desperados* confederaţi care refuzaseră să accepte că luptau pentru o cauză pierdută ajunseseră până în Boston. Băieţii aceia cu privirea crâncenă împreună cu liderii lor nemiloşi îngroziseră o naţiune deja devastată, după patru ani de război.

Cowboy-ul clătină din cap.

— Nu vreţi să aveţi de-a face cu băieţii Darlin'. Aceştia ţin mult la Billy, care e mezinul familiei.

Esmerelda îşi încleştă dinţii, în încercarea de a-şi stăpâni furia. Cum ar fi putut un ucigaş cu sânge rece ca Billy Darling să fie mezinul cuiva? Îşi aminti de fratele ei, aşa cum şi-l imaginase de nenumărate ori în ultimele câteva luni de la dispariţia lui – obrajii lui cândva dolofani şi rozalii erau acum palizi şi supţi, părul lui de culoarea samurului era îmbâcsit de sânge, iar luminiţa aceea neastâmpărată din privirea lui era acoperită de apele negre şi reci ale morţii.

Cuprinsă de un sentiment ciudat şi periculos de linişte, Esmerelda îşi aşeză încet cutia cu vioara peste cufăr şi pipăi conţinutul neted al săculeţului ei de mână.

Esmerelda păşi în strada prăfuită, iar cowboy-ul strigă după ea.

— Domnişoară! Hei, domnişoară, ţi-ai uitat scripca şi cufărul.

— Ce-ar fi să le păzeşti dumneata pentru mine? îi răspunse ea, privind cu ochii mijiţi la uşile îmbietoare ale saloonului. N-o să lipsesc mult.

Esmerelda Fine nici măcar nu îşi dăduse seama câtă atenţie atrăsese sosirea ei în Calamity în acea după-amiază leneşă de miercuri. Chiar dacă localnicii se obişnuiseră să vadă diligenţă trecând prin orăşelul lor, nu se obişnuiseră să şi coboare cineva din ea. Cu atât mai puţin o doamnă zveltă, cu o turnură şi o pălărioară despre care provincialii din Calamity presupuneau că erau ultimul răcnet în modă la oraş.

Când Esmerelda păşi apăsat pe strada prăfuită, aparent fără să-i pese de cizmele cu toc, din piele de căprioară pe care le purta, puteai să vezi perdele mişcându-se la ferestre şi copii ascunşi ivindu-se de pe alei. Când deveni destul de evident că urma să intre în saloonul Tumbleweed, negustorii ieşiră din magazinele lor pustii şi se puseră să mătură trotuarele, uitându-se curioşi unii la ceilalţi.

Respirară cu toţii uşuraţi când Esmerelda se opri în faţa saloonului, dându-şi bineînţeles seama de greşeala pe care era pe cale să o facă. Nicio doamnă adevărată nu ar fi făcut măcar umbră unui astfel de local. Oamenii încuviinţară din cap şi îşi zâmbiră unul altuia, redobândindu-şi credinţa în nobilitatea înnăscută a neamului

femeiesc.

Asta până când tânăra îşi îndreptă spatele, deschise cu putere uşile batante şi dispăru în saloon.

Schimbarea bruscă de la lumină la întuneric aproape că o orbi pe Esmerelda. Văzu un şir lung de umbre în saloon. Prin ochiurile de geam minuscule pătrundea suficientă lumină cât să scoată în evidenţă particulele de praf care pluteau prin aer.

O femeie fardată ţipător, cu unghiile de la degete vopsite cu purpuriu, şedea pe un scaun în faţa pianului, cântând veselă o melodie de dans exuberantă. Un barman stătea în spatele unei tejghele lungi, ştergând pahare, în faţa unui rând de sticle de culoarea aramei. Nişte hoinari stăteau aplecaţi peste bar, dar cel mai vesel şi mai zgomotos loc părea să fie o masă aflată chiar sub balconul de la etaj.

Doi cowboy cu ochi înceţoşaţi flancau un bărbat cu umeri laţi şi cu gura străjuită de o mustaţă cu vârfurile în jos. Părul grizonant i se revărsa peste umeri, ca nişte valuri lucioase de mătase de porumb. Pe vesta lui de satin era prinsă o stea de tinichea.

Acesta era stimabilul şerif McGuire, deduse Esmerelda, prinzând parcă curaj datorită dispreţului pe care i-l purta bărbatului.

Şirul de bancnote şi monede de argint ce străbătea suprafaţa tocită a mesei ducea direct spre un al patrulea bărbat, care stătea cu spatele la perete şi a cărui faţă era umbrită de borul pălăriei. Avea o ţigară subţire în gură şi o curvă cu gropiţe cocoţată pe genunchi.

Esmerelda îşi reprimă un fior când îşi dădu seama că acesta o urmărea cu privirea. Poate că uitătura lui era la fel de vagă precum lumina istovită ce pătrundea prin umbre, dar suficient de puternică încât toţi ceilalţi să se întoarcă spre ea. Avea impresia că nici măcar nu existase până nu se hotărâse el să o observe. Muzica de la pian se opri. Barmanul îşi încetă mişcările circulare. La ferestrele saloonului se iviră feţe curioase, care încercau să vadă ce se întâmpla în întunericul din local. Priviri avide apărură deasupra uşilor saloonului, abandonând orice alură de discreţie.

„Ţine-ţi capul sus, fato, şi înaintează pas cu pas”, auzi Esmerelda o voce în mintea ei. „Dacă vei continua să procedezi astfel, în cele din urmă vei ajunge unde vrei să ajungi.” Chiar dacă nu vorbise niciodată cu bunicul ei, Esmerelda ştia exact cui îi aparţinea vocea aceea tăioasă cu accent britanic din mintea ei. Poate că îl dispreţuia pe bărbat pentru că îi întorsese spatele mamei ei, dar mustrarea lui nemiloasă o făcuse să se dea jos din pat şi să nu-şi mai plângă de milă după moartea părinţilor ei, îmboldind-o să îi şteargă lacrimile micului Bartholomew, pe când ale ei nici măcar nu se uscaseră încă.

Chiar dacă îşi ura bunicul, sau poate tocmai de-aceea, tonul lui ţâfnos şi direct reuşise mereu să-i potolească temerile. Până în acel moment.

Se îndreptă cu paşi apăsaţi spre masă, oprindu-se chiar în faţa bărbatului în căutarea căruia călătorise mai bine de trei mii de kilometri. Femeia cu ochi negri din poala lui îşi trecu posesiv o mână pe după gâtul lui, privind-o amuzată.

— Domnul William Darling? Esmerelda se cutremură când îşi auzi vocea spărgând tăcerea anormală care se lăsase în saloon.

Singurul semn că bărbatul ar fi observat-o a fost faptul că muşchiul maxilarului îi zvâcni scurt. Din ţigara lui se ridică fum, care se îndreptă spre ea, ca nişte lujeri de pucioasă.

— Da, spuse el în cele din urmă, tărăgănat, stingând ţigara şi înclinându-şi pălăria cu un deget.

Esmerelda se pregătise să dea ochii cu un duşman mustăcios. Aproape că scăpă săculeţul din mână când îi văzu chipul în lumină şi îşi dădu seama că nu avea nici urmă de mustaţă, ci doar un început de barbă şi nişte ochi gri-verzui cu gene închise la culoare, în care nu se putea vedea nici cea mai mică urmă de ipocrizie. Bărbatul o măsură din priviri cu o francheţe deranjantă.

Rugându-se să fi exersat de suficiente ori scena în faţa oglinzii încât să nu se împuşte singură în picior, Esmerelda scoase pistolul Derringer din săculeţul ei de mână cu căptuşeală de satin şi îl îndreptă spre inima bărbatului.

— Sunteţi arestat, domnule Darling. De mine.

Capitolul 2

Billy Darling era un beţiv jovial, ceea ce explica latura periculoasă a firii lui în timp ce o privea pe domnişoara arogantă care îndrăznise să-i întrerupă jocul de poker. Primul lui pahar cu whisky din ziua aceea stătea neatins pe masă, la câţiva centimetri de mâna lui, însă, la cum mergeau lucrurile în ziua aceea, era ferm convins că nu avea să fie ultimul.

Femeia era de altă părere. Observându-l că se uită spre paharul plin, aceasta încuviinţă din cap cu un gest poruncitor.

— Mai bine v-aţi termina whisky-ul, domnule. S-ar putea să nu mai gustaţi unul vreme îndelungată.

Billy abia se abţinu să nu izbucnească în hohote de râs. În schimb, apucă paharul şi îl ridică în cinstea cutezanţei ei. Ar fi trebuit să se simtă flatată de agitaţia pe care o provocase. Noreen, îmbrăcată într-un jupon stacojiu, îi fugise din poală, în timp ce Dauber şi Seal se vârâră sub o masă din apropiere, împrăştiind bancnote şi monede peste tot.

Numai Drew rămase drept, dar până şi el îşi dăduse scaunul mai în spate cu vreo jumătate de metru şi ridicase mâinile în aer. Vârfurile cerate ale mustăţii îi zvâcniră, semn că se panicase. Billy bănui că bărbatul li s-ar fi alăturat cowboy-ilor de sub masă, dacă nu s-ar fi temut că îşi şifonează vesta cea nouă cu model şerpuit pe care o comandase tocmai din Philadelphia. Vanitatea lui Drew îi întrecea aproape întotdeauna laşitatea.

Nu era prima dată când Billy avea de-a face cu o femeie care îndrepta o armă spre el, şi probabil nici ultima. Ce naiba! Chiar fusese împuşcat o dată de o curvă geloasă, în Abilene. Dar femeia plânsese atât de frumos şi îi îngrijise rana şi celelalte părţi ale trupului cu atâta remuşcare, încât o iertase înainte să se oprească măcar sângerarea.

Nu îl deranja în mod deosebit să fie împuşcat de o femeie. Doar că voia să o şi merite.

Sorbi din whisky şi miji ochii la femeie. Mâinile ei erau ferme, dar părea ciudat de îmbujorată. Orice femeie cu o armă în mână era periculoasă, dar bănuia că aceasta le întrecea pe majoritatea. De fiecare dată când respira, nările i se umflau, ca la o iapă încordată.

Încercă să îşi amintească dacă îi greşise vreodată cu ceva. Nu părea genul care să-i arunce în poală vreun ţânc plângăcios şi să pretindă că era al lui. Luă o gură de whisky şi se gândi dezgustat cum ar fi fost să mai aducă un băiat Darling pe capul Vestului şi-aşa destul de nenorocit.

O privi scurt pe femeia slabă. Era ca o trestie, chiar subnutrită,

după standardele lui. Nu părea să se numere printre târfele bine înzestrate de natură care se bucurau în mod normal de pornirile lui romantice.

Billy se încruntă. Se trezise de mai multe ori cu femei ale căror chipuri şi nume abia de şi le amintea, dar îl neliniştea posibilitatea să nu îşi mai amintească deloc o astfel de întâlnire. Se uită la obrajii bine definiţi ai femeii, dorindu-şi să fi putut vedea nuanţa părului care se ascundea sub pălărioara aceea ridicolă ce aducea a cuib de păsări. Îi studie pe îndelete gura şi conchise că nu o cunoscuse niciodată, la modul biblic sau în alt fel. Şi-ar fi amintit mai mult ca sigur dacă ar fi convins-o să-şi desfacă buzele alea ţuguiate pentru el, sau dacă ar fi făcut-o să se îmbujoreze de plăcere, nu de indignare.

Bău şi restul de whisky dintr-o înghiţitură arzătoare şi trânti paharul pe masă, ceea ce o făcu pe femeie să tresară.

— Ce-ar fi să laşi pistolul din mână? Doar nu vrei să-ţi arzi mănuşile alea albe drăguţe, nu-i aşa, domnişoară…?

— Fine. Domnişoara Esmerelda Fine, spuse apăsat ca şi când numele ei ar fi reprezentat o provocare, dar bărbatul nu dădu vreun semn că ar fi recunoscut-o.

— Esmerelda? Ce nume impunător pentru o doamnă atât de micuţă. Ce-ar fi dacă ţi-aş spune Esme?

Buzele ei se ţuguiară şi mai mult, ceea ce lui Billy i se păru de-a dreptul imposibil.

— Mai bine nu. Doar fratele meu îmi spunea Esme. Apoi femeia îl surprinse cu zâmbetul oarecum batjocoritor pe care i-l adresă. Doar dacă, bineînţeles, nu vreţi ca eu să vă spun „Iubitule”[1].

Billy se încruntă la ea.

— Ultimul om care a luat în derâdere numele meu de familie s-a trezit cu un pumn zdravăn în stomac. De fapt, bărbatul se alesese doar cu nasul spart, dar din moment ce Billy nu plănuia nici să-i spargă nasul, nici s-o împuşte pe tânăra doamnă atât de insistentă din faţa lui, se gândi că nu avea să se întâmple nimic rău dacă mai înflorea puţin lucrurile.

— Te referi cumva la fratele meu? De aceea ai împuşcat un băiat lipsit de apărare? Pentru că ţi-a rănit sentimentele delicate?

— Aha! Billy se înveseli din nou, îşi încrucişă braţele la piept şi se lăsă pe picioarele din spate ale scaunului. Aşa mai venim de-acasă. Te rog să-mi împrospătezi memoria, domnişoară Fine. Sper că nu te aştepţi să-mi amintesc de toţi bărbaţii pe care cică i-am ucis.

În mod surprinzător, Billy simţi un junghi de remuşcare când cuvintele lui îşi atinseră ţinta. Mâna înmănuşată de pe pistolul Derringer tremură puţin. Dauber şi Seal se vârâră şi mai bine sub masă, aproape luându-se în braţe.

— Mă aşteptam la o nepăsare atât de crasă de la un animal precum

dumneata, domnule Darling. Un asasin cu sânge rece care se dă drept vânător de recompense legitim. Spunând acestea, îl privi plină de dispreţ pe Drew. Domnule şerif, vă cer să-l arestaţi numaidecât pe acest bărbat pentru uciderea lui Bartholomew Fine al III-lea.

— Ce s-a întâmplat cu primii doi? întrebă Dauber în şoaptă. Billy i-a ucis şi pe ei?

Seal îi dădu un cot în coaste, smulgându-i un geamăt ascuţit.

Drew îşi răsuci un capăt al mustăţii, obicei pe care şi-l permitea doar în momentele în care se afla în cumpănă.

— Ascultă, domnişorică, spuse el cu acel accent de cowboy de origine scoţiană care îl definea atât de bine, nu e cazul să te umfli în pene. Sunt convins că această ceartă personală între dumneata şi domnul Darling se poate rezolva pe cale amiabilă, fără arme de foc.

— Ceartă personală? aproape că strigă Esmerelda. Dacă ne luăm după afişul de afară, bărbatul acesta este un pericol public cu un preţ pe capul lui. Insist să-l arestaţi!

Drew mormăi o replică ineficientă, dar Billy interveni pe un ton mieros, tărăgănat:

— Şi unde propui să mă ducă?

Domnişoara Fine clipi, pălind pentru o clipă, lucru care îi produse satisfacţie lui Billy.

— Ei bine, la închisoare, bănuiesc.

Billy îl privi trist pe Drew, care îşi lustrui insigna cu mâneca şifonată a cămăşii, fără s-o privească în ochi pe domnişoara Fine.

— Îmi pare rău, domnişorică, dar închisoarea noastră nu e suficient de dotată ca să-l ţină pe domnul Darling închis. Va trebui să te adresezi poliţistului judiciar din Santa Fe.

Billy îşi îndreptă scaunul şi îi zâmbi plin de compasiune, sperând pentru o clipă că doamna împreună cu pălărioara ei jalnică aveau să se dea bătute şi să plece de acolo, lăsându-l să-şi termine jocul de poker în linişte. La urma urmei, probabil că moartea era o opţiune mai bună pentru orice tip care avusese neşansa de a se alege cu numele de Bartholomew.

Femeia îi reteză însă orice speranţă, aplecându-se în faţă şi spunându-i pe un ton răguşit, ameninţător:

— Dacă imitaţia asta jalnică de om al legii…

— Stai aşa, domnişorică! strigă Drew, accentul lui scoţian devenind tot mai evident pe măsură ce agitaţia lui creştea. Dacă îl mai aţâţa mult, avea să-şi audă multe urechilor. Nu e cazul să mă insulţi…

Esmerelda îndreptă pistolul spre el, iar şeriful se lăsă păgubaş şi se posomorî. Femeia se întoarse din nou spre Billy, ţintind direct spre inima lui.

— Dacă imitaţia asta jalnică de om al legii nu te arestează, repetă ea hotărâtă, atunci o voi face eu. Te voi duce la Santa Fe şi te voi

preda personal poliţistului judiciar. La nevoie, o să te leg de o diligenţă şi-o să te târăsc până la Boston, domnule Darling.

Billy se frecă pe ceafă şi oftă istovit. Nu avea de ales, trebuia să îi demonstreze că mergea la cacealma. Când amuzamentul din privire îi dispăru, barmanul se făcu şi el nevăzut în spatele barului, iar Drew se dădu în spate cu scaun cu tot, în timp ce Dauber şi Seal îşi vârâră degetele în urechi. Billy îşi sprijini palmele de masă, flexându-şi degetele cu o indolenţă înşelătoare.

— Aşa, deci? spuse el tărăgănat. Şi cine spune asta?

Micuţa doamnă Fine cea arogantă apucă mai bine pistolul, pălind din cauza efortului.

— Am un glonţ pe ţeavă drept dovadă că o să vii cu mine.

Ca prin magie, un Colt de calibrul 45 îşi făcu apariţia în mâna lui Billy, însoţit de un rânjet pe faţa lui.

— Iar eu am şase gloanţe în Coltul ăsta, drept dovadă că nu voi veni.

Esmerelda se holba prosteşte la pistolul pe care îl ţinea Darling în mână. Acesta nu făcuse nicio mişcare ce l-ar fi dat cât de cât de gol. Nu avusese nimic în mână, iar în clipa următoare strângea deja în pumn un pistol negru. Pe lângă ţeava aceea impunătoare, pistolul ei Derringer părea o piticanie, o jucărie. Darling zâmbea netulburat, dar orice nuanţă de verde dispăruse din ochii lui, care acum păreau nemiloşi, făcuţi parcă din cremene.

Esmerelda respiră adânc în încercarea de a se linişti, făcându-se mică atunci când se trezi chiţăind. Petrecuse atâtea nopţi albe în ultimele luni, visând la clipa în care avea să dea ochii cu ucigaşul fratelui ei, dar niciunul din scenariile pe care şi le imaginase nu indusese un duel.

Billy Darling era cunoscut drept un pistolar foarte bun, mortal de precis de la treizeci de metri, darămite de la niciun metru şi jumătate. Oare cum se proceda în astfel de situaţii? Ar fi trebuit să propună să fie secondaţi de cineva? Să iasă oare din saloon şi să tragă de la douăzeci de paşi? Îşi flexă degetele amorţite, înăbuşindu-şi un chicotit isteric.

Ca şi când i-ar fi putut citi gândurile, Billy spuse:

— Mă gândeam, domnişoară Fine, că s-ar putea foarte bine ca acesta să fie primul dumitale duel. Ne-am scos amândoi armele, aşa că mai rămâne de hotărât doar cine are tupeul să apese pe trăgaci. Dacă ai prefera să nu afli, atunci îţi sugerez să laşi pistolul pe masă şi să ieşi din saloon. Încet şi frumos.

— Haide, William, scânci şeriful. Doar ştii că n-ai mai împuşcat niciodată o femeie.

Darling zâmbi în continuare.

— Până acum nici n-am avut de ce.

— Puneţi arma deoparte, domnule, porunci Esmerelda, rugându-se ca nu cumva să-i alunece pistolul din mână din cauza transpiraţiei. Aşteptă suficient de mult, după care adăugă: Vă rog!

— Eu v-am cerut primul să faceţi lucrul ăsta.

Esmerelda începu să tremure de-adevăratelea, aparent incapabilă să se oprească. Se simţea frustrată şi istovită până în măduva oaselor. Vânduse tot ce agonisise de la vârsta de doisprezece ani – şcoala de muzică la care ţinuse atât de mult, căsuţa ei curată, cu obloanele roşii şi ghiveciurile pline cu gardenii, cărţile şi partiturile ei dragi pe care le cumpărase cu bani rupţi de la gură.

Lăsase în urmă tot ce avea drag în viaţă, ca să vină în orăşelul acesta uitat de lume, să îl înfrunte pe ucigaşul fratelui ei şi să ceară să i se facă dreptate. Iar acesta râdea la ea, calm, chiar dacă zdrobise viaţa fratelui ei ca pe un muc de ţigară.

O prădase de orice lucru pentru care ar fi meritat să trăiască şi acum îndrăznise să îi ameninţe însăşi viaţa. Esmerelda îşi dădu brusc seama că nu mai voia dreptate. Voia răzbunare. Degetul i se încordă pe trăgaci. O lacrimă fierbinte i se scurse pe obraz, apoi încă una. Le şterse cu o mână, dar altele le înlocuiră, înceţoşându-i vederea.

Nu îl văzu pe şerif că se lăsase pe spate cu scaunul şi că zâmbea uşurat. Billy Darling era în stare să înfrunte cel mai aprig *desperado* din cinci state diferite sau să împuşte un proscris fugar fără să clipească măcar, dar nu era în stare să reziste lacrimilor unei femei.

— Of, fir-ar să fie, dulceaţă, nu plânge. N-am vrut să te sperii…

Billy se ridică de pe scaun şi dădu să se apropie de ea cu mâna întinsă, când Esmerelda Fine, care nu omorâse până atunci nicio muscă fără să regrete, închise ochii şi apăsă pe trăgaci.

Capitolul 3

Mai târziu în după-amiaza aceea, când un bărbat ieşi din internatul pentru fete de „bună reputaţie” al domnişoarei Mellie şi traversă drumul de pământ, gloata adunată în faţa biroului şerifului amuţi. Nimeni nu îndrăzni să protesteze. Nici măcar când bărbatul trecu pe lângă ei şi intră cu paşi apăsaţi în biroul şerifului, deşi acesta ameninţase că avea să-l împuşte pe primul bărbat suficient de prost ca să îşi vâre capul pe uşă.

Musafirul nepoftit îl găsi pe şeriful Andrew McGuire lăsat pe spate în scaun, cu picioarele sprijinite pe birou. Îşi lustruise cizmele şi insigna din tinichea prinsă de vesta din satin atât de tare, că ar fi putut orbi un om. Stătea cu nasul într-o carte şi nu mai era atent nici la pisica gălbuie care îi torcea pe piept, nici la puşca încărcată din poală. Pisica fusese un dar de la Billy Darling, iar puşca, un cadou de pensionare de la guvernatorul statului Texas, deoarece supravieţuise douăzeci şi cinci de ani în funcţia de poliţist texan datorită dezgustului lui acerb faţă de tot ce însemna pericol.

— Ziua bună, Drew, spuse bărbatul tărăgănat.

Şeriful îl privi pe deasupra cărţii.

— Ziua bună.

Vizitatorul lui arătă cu degetul mare spre uşă.

— S-a strâns o gloată pe cinste afară. Te aştepţi la o linşare?

Drew îşi dădu ochii peste cap.

— Mai degrabă un cotilion.

Bărbatul îşi propti şoldul de marginea biroului şi făcu un semn din cap spre pisică.

— Văd că domnişoara Kitty e aici, aşa că nu înţeleg de unde vine mieunatul ăla îngrozitor.

Chiar dacă se vedea că Drew încerca din răsputeri să nu îl bage în seamă, era de-a dreptul imposibil să ignori sunetul acela îngrozitor. Părea să vină de pe coridorul din spatele lui, unde se afla celula din spate. Nu că ar fi fost fals, ci doar jalnic de ascuţit şi la o înălţime la care până şi un suferind înveterat ar fi scrâşnit din dinţi de durere.

Tânguitul crescu treptat, făcându-l pe Drew să se înfioare.

— De la *ea.* Domnişorica nu s-a oprit din rugat şi cântat imnuri bisericeşti de când şi-a revenit din leşin. Pretinde că e profesoară de muzică. Când tovarăşul lui ridică din sprâncene, neîncrezător, şeriful se aplecă spre el şi-i spuse încet: *Imnul de luptă al republicii* pare a fi unul din cântecele ei favorite.

Bărbatul îşi încleştă maxilarul. Drew ştia foarte bine că orice bărbat care luptase de partea învinşilor în Războiul de Secesiune, sau care

pierduse pe cineva drag în el dispreţuia cântecul acela mai presus decât orice altceva.

Drew chicoti.

— Fătuca a îndrăznit chiar să mă întrebe dacă am un exemplar din Cartea Sfântă la îndemână. I-am oferit-o pe asta, dar a refuzat.

Bărbatul smulse cartea din mâna lui Drew şi se uită la copertă, ridicând sceptic dintr-o sprânceană.

— *Aventurile amoroase ale lui Buxom Belle?*

Drew i-o smulse înapoi.

— Ei bine, eu cred că e o carte a naibii de bună.

Prietenul lui păru să cadă pe gânduri.

— A dat vreun semn de remuşcare?

Şeriful mângâie pisica pe spinare. În pofida tonului grav, zâmbetul lui afectat ca de felină demonstra că se delecta mai mult decât se cuvenea în situaţia dată.

— Susţine că s-a resemnat cu gândul că va îndura consecinţele pământeşti pentru că a ucis un om, dar insistă că bunul Dumnezeu, în mila Lui infinită, mai mult ca sigur o va ierta pentru că a scăpat lumea de un ticălos nemilos ca Billy Darling.

Bărbatul miji ochii.

— Probabil că bunul Dumnezeu o va face. Dar eu nici de-al dracului!

O notă deosebit de ascuţită pluti dinspre coridor. Drew aruncă o privire mânioasă peste umăr, apoi pipăi mânerul puştii.

— Încă un refren din *Mai aproape, Doamne, de Tine* şi voi fi nevoit să o împuşc. Sau să mă împuşc.

Bărbatul se întinse peste birou şi apucă un inel cu chei dintr-un cuier de pe perete.

— Ce-ar fi să te scutesc de deranj?

Drew sări numaidecât în picioare, ceea ce o făcu pe pisică să-l privească ursuză. Mai văzuse şi altă dată licărirea aceea răutăcioasă din privirea prietenului lui şi ştia că prevestea numai necazuri.

— Stai aşa, flăcăule! Poate că femeia s-a pregătit să se întâlnească cu Zămislitorul ei, dar mai mult ca sigur nu s-a pregătit să dea ochii cu tine.

Bărbatul trecu frumos pe lângă el, cu cheile zornăindu-i vesel în mână, şi se îndreptă spre coridorul învăluit în umbre.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să vină în Calamity. Intenţionez să aflu exact de ce o femelă de păun atât de afectată ar vrea să-l împuşte pe unul ca Billy Darling.

— Dacă fătuca ţipă, îi strigă Drew, o să vin în fugă.

Bărbatul rânji peste umăr.

— Şi dacă ţip eu?

Drew se lăsă din nou în scaun, proptindu-şi cizmele de birou, şi îşi

acoperi zâmbetul cu cartea.

— Prietene, eşti pe cont propriu.

După ce se stinse şi ultima notă din cântecul *Soldaţi creştini, înainte!* Esmerelda îşi împreună mâinile şi îşi ridică privirea spre ceruri. Sperase să vadă un semn de aprobare din partea lui Dumnezeu – poate o dâră de lumină din cer sau un cor celest de îngeri cântând la harfe. Dar nu văzu decât acoperişul din ipsos, scorojit şi pătat de la umezeală, ceea ce o făcu să se întrebe câţi alţi ucigaşi condamnaţi stătuseră chiar pe patul acela, privind nostalgic la cerul în care, mai mult ca sigur, nu aveau să ajungă niciodată.

Se ridică din genunchii care o dureau şi se trânti pe pat, frecându-şi braţele prin corsajul subţire din mătase. Chiar dacă aerul era călduţ şi uscat, jacheta scurtă cu volănaşe nu o proteja prea mult de fiorul rece care se agăţase de pielea ei încă de când se trezise pentru prima dată în celula fără ferestre. Realitatea de care se lovise părea şi mai crudă în comparaţie cu visul pe care îl avusese, când un bărbat mirosind a tutun şi a piele o strângea la pieptul lui lat. Ea îi înlănţuise gâtul cu braţele şi îşi cuibărise faţa la pieptul lui, simţindu-se în siguranţă pentru prima dată de când îi muriseră părinţii.

I se puse un nod în gât, aşa că înghiţi în sec, după care murmură primele câteva note din *Măreţul har*. Dar când ajunse la refren, melodia se transformă într-un hârâit. Aşa cum se temuse de la bun început. Cântase nu neapărat dintr-o convingere pioasă, cât pentru a-şi înăbuşi vocea conştiinţei care-i spunea că făcuse ceva îngrozitor. O voce care devenea tot mai puternică şi mai stridentă.

Ochii lui o bântuiau.

Nu-şi amintea dacă erau gri sau verzi, ceea ce o făcea să se simtă şi mai rău. Dacă tot aveai de gând să ucizi un om, ar fi trebuit măcar să fii suficient de îndrăzneţ ca să-l priveşti în ochi. Dar ea fusese cât se poate de laşă şi închisese ochii, ca să nu vadă consecinţa îngrozitoare a faptei pe care o săvârşise. Se gândi că era aproape acelaşi lucru cu a împuşca un om pe la spate.

Nu-şi amintea culoarea ochilor lui, dar, în mod ciudat, îşi amintea cu precizie textura genelor lui. I se păruseră nişte fire de mătase aurie, care făceau ca înfăţişarea lui periculoasă să pară tulburător de vulnerabilă.

Şi totuşi nu fusese o iluzie. Billy Darling se dovedise a fi la fel de vulnerabil ca orice muritor în faţa unei femei înarmate. Şi acum, genele acelea extravagante aveau să se odihnească veşnic pe obrajii lui palizi şi imobili.

Esmerelda îşi duse mâna la gură, înăbuşindu-şi un geamăt de ruşine, după care se ridică de pe pat şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin celulă. La păcatul crimei mai adăugase şi minciuna pe

care i-o spusese şerifului referitor la veşnicia care o aştepta. Se temea mult mai tare de iad decât de spânzurătoare. Lampa din tinichea cu kerosen care atârna într-un cui pe coridorul de lângă celulă arunca umbre pe perete. Esmerelda le privi cu colţul ochiului şi i se păru că seamănă cu flăcările pierzaniei care ardeau lângă barele celulei unde era închisă.

Probabil că însuşi diavolul chicotea încântat de situaţia dificilă în care se afla. Încă de la moartea părinţilor ei, se străduise din răsputeri să fie un model de virtute creştinească pentru fratele ei mai mic. Şi, în afară de câte un gând nemilos ocazional cu privire la bunicul ei, reuşise să se ţină de ceea ce îşi propusese. Orice impuls răutăcios sau dorinţă egoistă fusese înăbuşită fără pic de îndurare sub pumnul de fier al datoriei.

Râse isteric, mai degrabă ca un hohot de plâns. Devotamentul ei de neînduplecat faţă de virtute fusese în zadar: fiecare moment când nu rostise o blasfemie din cauză că arsese biscuiţii; orice clipă în care îşi impusese să treacă mai repede pe lângă vitrina vreunui magazin, fără să se oprească şi să râvnească la pieptene încrustate cu perle sau la rozete împletite; fiecare minut în care îi dăduse lui Bartholomew ultima bucată de costiţă din casă, chiar dacă ei îi chiorăia stomacul de foame.

În pofida anilor de renunţare la sine fără şovăială, se părea că Satana avea să-şi înfigă în cele din urmă ghearele în ea. Şi toate astea din pricina unui păcătos înnăscut, care probabil că îşi petrecuse momentele de luciditate din viaţa lui scurtată înainte de vreme îndeplinindu-şi dorinţele egoiste.

Începu să regrete cu amărăciune toate păcatele delicioase pe care nu le comisese şi toate plăcerile vinovate pe care nu avea să le cunoască.

— Naiba să te ia, şopti ea cu îndârjire, apucând barele de fier reci ale celulei. Şi să te ducă direct în iad, Billy Darling.

— Nu mi se pare că te căieşti defel, coniţă, pentru cineva care a făcut deja tot posibilul ca să mă trimită în iad.

Capitolul 4

Vocea tărăgănată şi laconică răzbătu prin întuneric de o mie de ori mai osânditoare ca propria-i conştiinţă.

Esmerelda se îndepărtă de barele celulei, de parcă însuşi Lucifer s-ar fi ivit dintre umbre înveşmântat într-o cămaşă galben-portocalie, vestă neagră, cizme roase şi o pereche de jeanşi Levi's păcătos de strâmţi. Nu părea să aibă nici măcar o zgârietură, asta în cazul în care era Satan încarnat. Sau poate bătrânul Michiduţă, nemaivrând să aştepte după ea, trimisese pe unul dintre cei mai devotaţi emisari ai lui să o însoţească spre tărâmul lui păcătos.

Luminiţa ticăloasă din privirea lui alungă orice urmă de simpatie de pe fruntea lui cică îngrijorată.

— Poate că ar trebui să te aşezi, domnişoară Fine. Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie.

Esmerelda se supuse. În încercarea ei de-a se îndepărta cât mai mult de el, ajunsese din nou lângă pat. Genunchii i se tăiară şi pică pe salteaua cu cocoloaşe.

— Te-am împuşcat, se scăpă ea, incapabilă să rostească ceva mai coerent. Ar trebui să fii mort.

— Aşa ar trebui? spuse el, dându-şi jos pălăria şi zâmbind diabolic. Mama îmi spunea mereu că nu prea fac ce trebuie.

Lumina roşiatică a felinarului crea o aureolă în jurul părului lui ciufulit, ceea ce îl făcu să pară mai degrabă un înger răzbunător care venise să-i revendice sufletul. În acea lumină fadă şi febrilă, Esmerelda nu reuşi să îi desluşească nici culoarea părului, nici a ochilor.

Esmerelda se ridică de pe pat, atrasă spre nălucă de un amestec periculos de fascinaţie şi de frică. El apucă barele şi îşi vârî un genunchi prin ele, provocând-o să se apropie. Când ajunse lângă bare, Esmerelda îşi întinse mâna tremurândă spre pieptul lui. Dacă ar fi prins-o de mână sau dacă ar fi şoptit „Bau" chiar atunci, ea ar fi început să ţipe isteric. Dar el o privi doar, fără să clipească, părând aproape la fel de precaut ca ea.

Îl atinse încet pe piept. Sub materialul ponosit al cămăşii cu care era îmbrăcat descoperi un perete solid de muşchi şi de oase. Inima îi bătea puternic sub atingerea ei, dovedind fără urmă de îndoială că vizitatorul ei nu era nici demon, nici fantasmă, ci chiar domnul William Darling în carne şi oase.

Ţipă uşor şi se îndepărtă de lângă bare. Nici măcar ea nu îşi dădea seama dacă ţipase de uşurare sau de uimire.

Darling îşi trecu o mână prin părul ciufulit.

— Îmi pare rău că nu ţi-am putut face pe plac dând ortul popii,

domnişoară Fine. Mă tem că va trebui să contramandăm acea călătorie spre iad pe care o plănuiseşi pentru mine. Sau cel puţin să o amânăm.

Gluma lui o făcu pe Esmerelda să se întrebe oare cât timp aşteptase printre umbre, privind-o cum se plimbă chinuită încolo şi încoace prin celulă. Părea atât de sincer, că nu reuşea nicicum să îşi dea seama dacă îşi bătea joc de ea.

— Cum? reuşi ea să îngaime, răguşit.

El ridică din umeri, zâmbetul lui afectat lăsându-i senzaţia ciudată că putea într-adevăr să-i citească gândurile.

— Norocul diavolului, poate? De ţintit ai ţintit fără greş. Ai făcut o gaură pe cinste în scaunul meu, chiar unde mi-ar fi fost inima.

— Asta în cazul în care ai fi avut aşa ceva, mormăi ea, încercând încă să-şi revină din şoc.

El o privi dezaprobator.

— În cazul în care aş fi rămas aşezat pe scaun. Numai că aproape ieşisem de după masă când ai tras. Chiar trebuie să înveţi să tragi cu arma fără să închizi ochii. E un obicei periculos. Dacă aş fi fost un alt soi de individ, poate că te-aş fi ucis în loc să te prind când ai leşinat.

— *Tu?* şopti ea, îngrozită din nou. *Tu* m-ai prins?

El încuviinţă.

— Doar nu puteam să te las să te loveşti la căpşorul acela drăguţ, nu-i aşa?

Esmerelda nu avea de ce să se îndoiască de el. Îşi amintea foarte bine cum apăruse pistolul în mâna lui, de nicăieri. Avea eleganţa şi reflexele unei pume. Dar dacă Darling o prinsese când leşinase însemna că tot el o cărase până la închisoare. El era bărbatul al cărui parfum îl savurase, având mirosul coperţilor de piele ale cărţilor şi aroma tutunului, bărbatul de care se agăţase de parcă ea ar fi fost un copil înfricoşat, iar el, singura ei salvare. Începu să bolborosească, de-a dreptul îngrozită.

El ridică o mână.

— Nu ai de ce să-mi mulţumeşti, coniţă. Plăcerea a fost de partea mea.

De data aceasta era evident că îşi bătea joc de ea. Esmerelda roşi din cap până în picioare. Sfinte Sisoie, oare ce libertăţi i se permiseseră acestui om de nimic cât timp o cărase neajutorată pe braţe? Când se trezise, observase că nu mai avea nici săculeţul de mână, nici mănuşile, nici pălăria. Îşi duse mâna la cocul despletit, apoi la gât, şi îşi dădu seama că gulerul de dantelă modest al corsajului încă îi era încheiat până sub bărbie. Îşi linse buzele şi respiră uşurată când nu simţi gust de whisky pe ele.

Esmerelda se concentră din nou asupra domnului Darling, care se holba la gura ei cu o expresie imposibil de interpretat. Esmerelda citi batjocură în ochii lui.

— Dacă te-aş fi compromis, drăguţă, m-aş fi asigurat că îţi aminteşti de asta. S-ar putea să te surprindă să afli că bărbaţii Darling preferă femeile conştiente.

Esmerelda îşi dădu seama că Billy nu folosise termenul de „dornice". Refuzând să se mai lase intimidată de acest huligan, îşi îndreptă spatele şi îşi înălţă bărbia.

— Dacă nu te-am ucis, domnule Darling, din nefericire, aş putea spune, atunci de ce sunt ţinută aici? Împotriva voinţei mele?

— Cred că se cheamă tentativă de crimă. Orice urmă de amuzament dispăru din ochii lui, lăsând loc unei priviri glaciale şi inexpresive.

Esmerelda se dădu instinctiv un pas în spate, recunoscătoare pentru barele de fier trainice care îi despărţeau, după care văzu inelul cu chei de pe degetul lui. Când Billy introduse o cheie în încuietoare, i se păru că clinchetul lor vesel îi anunţa osânda.

Se retrase în cel mai îndepărtat colţ al celulei, înfiorându-se până în măduva oaselor. Se afla la mila proscrisului. Nimeni nu ştia că venise acolo ca să îl caute pe ucigaşul fratelui ei. Cu excepţia bunicului ei, căruia oricum nu-i păsa.

— Domnule Darling, spuse ea, grăbită şi emoţionată. Înţeleg de ce s-ar putea să fii puţin supărat…

— Furios.

Ea înghiţi în sec, reuşind doar să accentueze nodul de teamă care i se pusese în gât.

— *Furios* pe mine pentru că…

— Ai încercat să mă împuşti cu sânge rece, completă el, zâmbind a încuviinţare.

— Am tras cu pistolul în direcţia dumitale, îl corectă ea cu blândeţe. Când Billy deschise uşa celulei, Esmerelda privi spre centura pentru pistoale care îi atârna pe şolduri. Dar nu mi-ai prea dat de ales. Dacă te-ai fi predat şerifului aşa cum ţi-am cerut…

— Poruncit.

— Insistat, încuviinţă ea, am fi putut evita acel incident neplăcut.

— Şi aş fi sfârşit eu în închisoare în locul dumitale.

Esmerelda zâmbi larg.

— Într-adevăr, este o concluzie logică. La urma urmei, dumneata eşti infractorul.

— Acuzat, judecat *şi* condamnat de o singură femeie.

Billy se îndreptă agale spre ea, dar Esmerelda rămase tare pe poziţie. Nu mai avea încotro să se retragă.

— De asta sunt vinovată, într-adevăr. Nu aveam niciun drept să îmi fac singură dreptate. Îşi mai ridică puţin bărbia, însă chiar şi aşa, abia de-i ajungea până la piept. Dar se părea că nimeni altcineva nu era dispus sau capabil să o facă.

El clătină din cap.

— N-am auzit niciodată de fratele dumitale, domnişoară Fine. Şi sunt al naibii de sigur că nu l-am ucis.

O spusese cu suficientă convingere încât Esmerelda să se îndoiască pentru prima dată de când plecase din Boston. Îndoială întărită de ritmul tulburător în care îi bătea inima în timp ce el se apropia de ea.

Se opri îndeajuns de aproape de ea ca Esmerelda să îi observe părul de culoare blond închis, şuviţele arse de soare care îi ajungeau până la umeri şi barba scurtă, roşcată ce îi umbrea maxilarul. Dar ochii continuau să îşi schimbe nebuneşte culoarea de la gri la verde.

Era mai înalt decât îşi dăduse ea seama, cu umeri laţi, slab şi fără pic de grăsime.

Îşi ţinu respiraţia când întinse mâna spre ea, dar, în loc să o sugrume, aşa cum se temuse că avea de gând să facă, el îi îndepărtă tandru un cârlionţ de pe obraz, zăbovind cu degetul lui aspru pe pielea ei netedă.

— Ţipă, spuse el.

— Pardon? şopti ea, crezând că nu auzise bine.

— Şeriful a promis că vine în fugă dacă ţipi. Cred că s-ar putea să fie o idee bună.

Ea trase cu dificultate aer în piept.

— Poate că am leşinat sub apăsarea momentelor dure, domnule, dar sper că nu mă consideri o femeie isterică, care ţipă la primul semn de provocare…

El închise ochii şi îşi coborî buzele spre ale ei.

Esmerelda ţipă.

Când Drew veni în fugă de după colţ, îi găsi pe Billy şi Esmerelda în părţi opuse ale celulei. Prizoniera lui stătea rigidă într-un colţ, cu mâinile împreunate atât de tare, încât i se albiseră încheieturile degetelor, în timp ce vizitatorul ei stătea rezemat de perete, cu pălăria în mână. Ciudat era că ea avea chipul îmbujorat şi o expresie de vinovăţie, în timp ce Billy era însuşi întruchiparea inocenţei.

Drew se încruntă, devenind dintr-odată bănuitor.

— Îţi stă destul de bine în spatele barelor, William. Ai făcut ceva care mi-ar da motiv să te las acolo?

Billy ridică din umeri.

— Întreab-o pe doamna.

Drew o întrebă atunci pe prizonieră pe un ton intenţionat mai blând:

— Te-am auzit de dincolo ţipând, domnişorică. Te-a speriat cumva domnul Darling?

— Nu ţipam, răspunse ea, privindu-l sfidătoare pe Billy. Ci… cântam.

Nedumerit, şeriful se lăsă pe călcâie, dar, cum o auzise pe doamnă cântând, nu avea de ales, ci trebuia să o creadă.

— Mă bucur că erai în trecere, şerifule, spuse Billy. Eu şi domnişoara Fine tocmai discutam despre pedeapsa pentru tentativă de crimă, în cazul în care mă hotărăsc să depun plângere.

Esmerelda îl privi cu gura căscată, uimită cu câtă uşurinţă putea să mintă ticălosul. Chiar dacă părea să se concentreze cu desăvârşire pe pipăitul borului pălăriei cu degetele lui lungi şi arse de soare, în privire i se putea citi o licărire de chibzuială, ceea ce o nelinişti şi mai tare pe Esmerelda.

Şeriful îşi frecă maxilarul proaspăt bărbierit.

— Ei bine, nu pot decât să o reţin aici până trece un poliţist judiciar prin oraş. Ceea ce s-ar putea să dureze săptămâni. Chiar luni întregi.

— Şi dacă nu depun plângere?

— William, ştii prea bine că nu pot lăsa o femeie cu minţile încinse să se plimbe încolo şi încoace prin oraş, împuşcând oameni cum are ea chef. Am jurat să menţin legea şi ordinea în Calamity. Şeriful McGuire ignoră pufnitul batjocoritor al Esmereldei, după care se trase gânditor de vârful mustăţii date cu ceară. Totuşi, aş putea fi convins să o eliberez pe fătucă în custodia unei părţi responsabile, cu condiţia să se plătească o sumă adecvată drept cauţiune, evident.

— Cât? întrebă Darling fără să ezite.

— Cincisprezece dolari, îi răspunse şeriful. Când Darling scoase un teanc de bancnote din buzunar, McGuire rânji şi adăugă: în aur.

Chiar dacă îi aruncă o privire care ar fi putut să dărâme şi ce mai rămăsese din tencuiala de pe tavan, Darling scoase un săculeţ din celălalt buzunar şi i-l aruncă şerifului.

— Ar trebui să-ţi ajungă pentru jocul din seara asta.

McGuire prinse săculeţul cu o mână.

— Îţi rămân îndatorat, William. Femeia îţi aparţine.

Darling îşi trânti pălăria pe cap.

— Mergem, domnişoară Fine? O doamnă nu are ce căuta în închisoare.

Esmerelda privise schimbul dintre bărbaţi deopotrivă uluită şi îngrozită. Când îşi veni în sfârşit în simţuri îndeajuns încât să nu bombăne furioasă, se îndepărtă cu paşi apăsaţi de colţul celulei, arătând cât se poate de indignată.

— Cum îndrăzneşti aşa ceva?! Nu sunt un butoiaş cu whisky sau un sac cu zahăr pe care să-l dai la schimb.

Billy o măsură gânditor cu privirea, din vârful cizmelor până la cocul care i se desfăcea.

— Numai dulce nu e sacul ăsta de zahăr!

Esmerelda se întoarse spre McGuire.

— Iar dumneata îndrăzneşti să-i numeşti pe acest bărbat „parte

responsabilă”? Poate că nu se ştie sigur dacă mi-a ucis sau nu fratele, dar e în continuare căutat pentru crimă. S-a pus un preţ pe capul lui.

McGuire îi făcu un semn cu mâna.

— Doar până în momentul în care poliţiştii judiciari vor apela la el ca să ia urma vreunui bandit călare sau a vreunui hoţ de diligenţe. Billy este cel mai priceput urmăritor din tot ţinutul, şi ei ştiu foarte bine lucrul ăsta. Imediat ce vor avea nevoie de serviciile lui, vor veni la el târâş, în genunchi, cu un săculeţ plin cu aur şi cu promisiunea de amnistie.

Esmerelda îi privi, nevenindu-i să creadă ce auzea. Evident nu avea cum să discute raţional cu ei. Aşa că se răsuci pur şi simplu pe călcâie, se îndreptă cu paşi apăsaţi spre pat şi se aşeză pe salteaua îngălbenită ca şi cum ar fi intenţionat să îşi petreacă restul vieţii acolo.

— Prefer să putrezesc în închisoare decât să mă predau în mâinile acestui tâlhar.

— Nu e nevoie să mă insulţi, cucoană, spuse Darling. Dacă nu ai grijă, s-ar putea să-mi răneşti sentimentele.

Esmerelda îl privi cât se poate de batjocoritoare.

— Mă îndoiesc sincer că un bărbat cu caracterul tău are sentimente.

— S-ar putea să fii surprinsă, spuse el încet, dar o privi insistent.

Îi întrerupse oftatul sincer al şerifului.

— Trebuie să respect dorinţele doamnei, William. N-ar da prea bine faţă de oameni dacă te-aş lăsa să o târăşti de aici împotriva voinţei ei.

Darling clătină din cap cu tristeţe şi apoi dădu să plece.

— Înţeleg, şerifule. Să sperăm că poliţistul judiciar ajunge aici înaintea fraţilor mei.

Esmerelda sări în picioare.

— Fraţii tăi? De ce-ar veni fraţii tăi aici?

Billy se întoarse din nou spre ea, dar McGuire a fost cel care-i dădu răspunsul.

— Bârfa se răspândeşte ca un foc de prerie pe la noi, domnişoară. Probabil că băieţii Darling nu vor reacţiona prea bine când vor auzi că fratele lor mai avea un pic până să fie ucis. S-ar putea să vrea să-i facă o vizită de curtoazie fătucii responsabile pentru asta.

Esmerelda se înfioră, amintindu-şi ce-i spusese cowboy-ul mai devreme: „Nu vrei să ai de-a face cu băieţii Darlin’. Ţin mult la Billy, care e mezinul familiei”.

— Şi câţi fraţi are?

— Patru, răspunse şeriful. William este cel mai pipernicit dintre ei.

Esmerelda înghiţi în sec, după care îl privi atent pe Darling. Probabil că avea cam 1,85 m, fără pantofi. Când privirile li se întâlniră, Esmereldei i se păru că întrezăreşte remuşcare pe chipul lui. Probabil îşi dăduse seama că o punea să aleagă între spânzurătoare şi

plutonul de execuţie.

Nu reuşea să îşi dea seama ce anume o făcea să se gândească măcar la opţiunea de a se încrede în el. Billy nu încercă să o înduplece să se ducă la el şi nici nu îi întinse braţul, ci aşteptă pur şi simplu verdictul ei.

Când negase că i-ar fi ucis fratele, o făcuse cu o convingere de netăgăduit. Dar ar fi putut foarte bine să fie un mincinos şi un criminal. Sau ar fi putut să fie nevinovat. Dacă îl lăsa să plece pur şi simplu de-acolo, poate că nu avea să afle niciodată adevărul.

Îşi îndreptă tivul corsajului şi fusta, ca să ascundă faptul că îi tremurau mâinile.

— Prea bine, domnule şerif. V-aş ruga să îmi aduceţi pălăria şi săculeţul de mână, ca să-l pot însoţi pe domnul Darling.

Capitolul 5

Billy trebuia să-şi recunoască admiraţia pentru curajul doamnei.

După ce îi acceptă oferta, aceasta ieşi din celulă cu nasul pe sus, de parcă ar fi fost ideea ei de la bun început. El şi Drew zâmbiră nedumeriţi, după care o urmară ca nişte valeţi pedepsiţi.

Femeia bătu cu nerăbdare din picior până ce Drew îi aduse lucrurile păstrate în sertarul de jos al biroului. Îşi ieşi din fire doar când văzu pălăria. Obiectul acela mic şi domestic îi căzuse de pe cap şi fusese călcat în picioare în timpul haosului care se declanşase în saloon. Se putea vedea până şi urma cizmei lui Billy pe „coroana" zdrobită.

Îşi ţuguie buzele îngrozită, încercând să-i resusciteze pe cât posibil penele mânjite. Billy se încruntă, emoţionat şi enervat în acelaşi timp de gestul ei patetic. Cum de putea femeia să bocească după o pălărioară, când groparul ar fi putut bine-mersi să îi ia chiar ei măsurile pentru un sicriu? Se încruntă şi mai tare când o măsură din cap până în picioare; ar fi fost un sicriu foarte mic.

Se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Data viitoare când vei leşina după ce vei încerca să mă ucizi, domnişoară Fine, o să-i las să te calce în picioare şi-o să salvez pălăria.

Drew puse pistolul Derringer pe birou chiar în acel moment inoportun. Ea încercă să-l apuce, dar Billy îl îndepărtă rapid de ea.

Esmerelda îşi încleştă dinţii şi-i zâmbi.

— Domnule Darling, doar nu ai nimic de obiectat dacă şeriful îmi înapoiază arma, nu-i aşa? La urma urmei, nici măcar nu mai e încărcată.

El îi răspunse cu un zâmbet la fel de blând.

— Lucru care se poate rectifica destul de uşor. Îşi vârî pistolaşul în buzunar. Dacă mă găseşti mort, Drew, să verifici dacă nu am ace de prins pălării înfipte în spate.

Domnişoara Fine renunţă la zâmbet şi-i privi cât se poate de urât, apoi îşi puse pălăria pe cap. Îi stătea strâmb: pasărea care nu zburase din coteţ şedea aplecată peste unul din ochii ei mijiţi, ca o creangă ruptă. Billy oftă a regret. Femeia avea părul de un castaniu cald, cu şuviţe de culoarea mierii şi a scorţişoarei, care îi plăceau mai mult când îi atârnau haotic pe faţă. Lăsa impresia că tocmai se dăduse jos din patul vreunui bărbat.

Înainte să apuce să meargă până la capăt cu acel gând periculos, îi aruncă săculeţul de mână şi-o îndrumă spre uşă.

Abia atunci Esmerelda şoviă.

Îl apucă pe Billy de braţ şi îl privi cu ochii ei căprui de culoarea

zahărului candel brun.

— Nu pot să ies în stradă. Nu auzi gloata de oameni de afară? Toţi mă vor moartă.

Billy îşi plecă capul într-o parte. Într-adevăr, se auzea un huruit ameninţător, întrerupt din când în când de urlete masculine. Ridică colţul gurii, departe de privirea ei, după care îi murmură la ureche:

— Ai face bine să stai cât mai aproape de mine, coniţă. Mai mult ca sigur că sunt însetaţi de sânge.

Chiar dacă Billy era convins că ideea de a face asta o irita la culme, Esmerelda se piti după el, iar acesta deschise uşa. Se aşteptase să fie mai înaltă, dar, de fapt, era mult mai scundă decât părea.

Când ieşiră pe prispă, strigătele şi înjurăturile încetară, fiind înlocuite de o tăcere plină de aşteptări. Aparent, întreaga populaţie masculină din Calamity venise să se holbeze la însoţitoarea lui. Billy îi văzu chiar şi pe Dauber şi pe Seal în mulţime, nerăbdători, cu feţele proaspăt şterse de praf şi cu părul dat pe spate şi uns cu suficientă grăsime de urs cât să prăjească un elefant.

O conduse pe Esmerelda pe trotuar, iar bărbaţii se traseră la o parte, păstrând o distanţă respectuoasă. La marginea mulţimii, doi fermieri cărunţi începură să se îmbrâncească unul pe celălalt.

— La o parte! Eu am văzut-o primul!

— La naiba, Elmer, eşti chior ca un câine de prerie. N-ai mai văzut nimica de douăj' de ani.

— Văd destul de bine ca să-mi dau seama că eşti doar un pungaş fricos cu două feţe…

— Domnilor! răbufni Horace Stumpelmeyer, bancherul oraşului, rămas văduv de curând. Vă sfătuiesc să vă amintiţi că este o doamnă de faţă.

Ambii bărbaţi îşi scoaseră numaidecât pălăriile prăfuite şi le duseră la piept. Un cowboy adolescent, cu bărbia încă acoperită de un puf ca de piersică, întinse mâna. Esmerelda se feri, de parcă s-ar fi aşteptat să fie lovită de o roşie stricată, dar tânărul îi zâmbi timid, dând la iveală două rânduri de dinţi strâmbi şi galbeni, şi-i vârî un buchet de ambrozie ofilită sub nas.

Esmerelda îl privi nedumerită pe Billy, după care acceptă buchetul. Billy o prinse de cot şi o îndrumă cu fermitate prin mulţime. Pe măsură ce înaintară, bombănelile şi văicărelile se înmulţiră. Unii bărbaţi mai îndrăzneţi începură să îi facă declaraţii.

— Am zece acri de pământ şi un măgar, don'şoară.

— Effie a mea a născut nouă prunci înainte să moară la frageda vârstă de douăj' patru de ani, Dumnezeu s-o odihnească-n pace, şi ăi mici au nevoie de-o mamă.

Se aflau deja la jumătatea străzii, când un cowboy îşi smulse pălăria de pe cap şi dădu cu ea de pământ.

— Fir-ar al naibii, Billy! Tot timpu' tu pui mâna pe alea drăguţe. Nu-i drept.

Esmerelda aşteptă până nu mai puteau fi auziţi, după care se uită năucită peste umăr.

— Cine erau toţi bărbaţii aceia?

— Peţitorii dumitale, răspunse Billy scurt, strângând-o mai tare de cot.

— Nu înţeleg. N-am avut niciodată peţitori.

El o privi sceptic. Dacă era adevărat, atunci bărbaţii din Boston erau şi mai miopi ca bătrânul Elmer. Trăsăturile ei rafinate erau accentuate de nasul drept, îngust, uşor despicat la vârf.

— Acum ai, spuse el. Oftă când o văzu că se îndoia în continuare şi-i explică: Domnişoară Fine, populaţia masculină din Calamity o depăşeşte numeric pe cea feminină nemăritată cu cel puţin douăzeci la unu. Şi asta dacă le luăm în considerare pe târfe şi pe bunicuţa Shively.

Esmerelda izbucni în râs, ceea ce-l luă pe nepregătite.

— Cu siguranţă bărbaţii îşi dau seama că sunt prea bătrână ca să mă căsătoresc.

Billy o privi cu şi mai mult scepticism. Chiar dacă mulţi bărbaţi îşi luau soţii tinere şi le creşteau, el preferase întotdeauna femeile în locul fetiţelor. Esmerelda vorbea de parcă se apropia de vârsta senilităţii, deşi pielea îi era colorată încă de primele pete roşiatice ale zorilor. Poate că era mai slăbuţă şi avea pieptul mic, dar şoldurile ei rotunde erau îndeajuns de coapte să-i facă pe orice bărbat să se gândească la perpetuarea speciei.

Chiar şi pe el.

Se uită din nou la ea şi îşi drese vocea.

— Se zvoneşte că bunicuţa Shively are mai bine de 107 ani şi numai anul trecut a primit douăsprezece cereri în căsătorie. A frânt multe inimi când le-a spus că încă îşi aşteaptă sufletul-pereche.

— Bănuiesc că nu o putem învinui pentru că e pretenţioasă.

Esmerelda mai privi o dată şovăielnic peste umăr.

Billy ştia exact ce-avea să vadă. O hoardă de bărbaţi aţâţaţi – unii plini de speranţă, alţii sinceri, alţii abătuţi –, cu limbile atârnându-le din gură. Îşi smulseseră inimile din piept şi i le oferiseră Esmereldei doar pentru un zâmbet încurajator. Lui Billy îi era milă de ei şi îi dispreţuia în acelaşi timp, chiar dacă îşi dorea cu disperare ca suferinţa lor din dragoste să nu fie molipsitoare. Încă nu îşi dădea seama de ce fusese ispitit să-i fure o sărutare domnişoarei Fine cea înţepată. Se prefăcu că îşi potriveşte pălăria şi îşi trecu degetele peste frunte. Oare i se părea lui, sau avea febră?

Probabil că începea să se îmbolnăvească de la atâta vorbit despre căsătorie.

Brusc, se simţi obligat să spună:

— Drew şi cu mine suntem singurii bărbaţi din oraş cu vârsta între 17 şi 80 de ani care nu îşi caută soţie.

Esmerelda nu dădu vreun semn că ar fi dezamăgit-o vestea primită.

— Toţi ceilalţi sunt dispuşi să-i facă curte chiar şi unei femei acuzate de tentativă de omor?

— Dacă nu ai fost condamnată că ţi-ai omorât ultimii cinci soţi, cu siguranţă te vor curta. Şi câţiva dintre ei s-ar putea chiar să treacă cu vederea şi acea greşeală mică.

Esmerelda se uită la bucheţelul ofilit pe care îl primise, apoi murmură:

— Ce drăguţ!

„Of, la naiba", se gândi Billy, privind-o cu dispreţ. Asta îi mai lipsea, o romantică pe cap. Zahărul se topea prea uşor în soarele arzător din New Mexico, dar oţetul îşi păstra acreala în orice condiţii.

Îşi înăspri voit şi vocea, şi chipul.

— Mereu e drăguţ când un bărbat poate căpăta ceva pentru care nu e nevoit să plătească.

Ea îl privi şocată, se roşi, apoi se crispă toată lângă el. Pentru o clipă, Billy regretă că o dezamăgise. Fusese prea uşor. La fel ca furatul unei acadele de mentă de la un bebeluş.

Esmerelda era prea revoltată ca să îşi dea seama că ajunseseră la destinaţie.

— Poate că domnii aceia au motive mai pure ca ale dumitale, domnule Darling.

Billy abia de reuşi să nu pufnească în semn de batjocură.

— Sunt sigur că ai dreptate, coniţă. Aşa s-ar explica de ce îşi adună câştigurile toată săptămâna ca să le poată dona acestui local caritabil în fiecare sâmbătă noaptea.

Acestea fiind spuse, deschise uşa casei din şindrile situată pe cel mai proeminent colţ al singurei străzi din Calamity şi o conduse înăuntru. Raze de soare pătrundeau prin ferestrele cu vitralii pe care domnişoara Mellie le adusese din San Francisco ca să-i împiedice pe potenţialii clienţi să arunce o ocheadă înăuntru fără să plătească.

Billy se uită la însoţitoarea lui, mulţumit să vadă că domnişoara Fine cea vorbăreaţă rămăsese, în sfârşit, fără cuvinte.

Fiecare lucruşor din salon, de la covoarele orientale somptuoase la mobilierul din piele cu alamă, fusese ales cu grijă ca să fie pe placul bărbaţilor. Dar femeile din cameră, aflate în diverse grade de goliciune, se bucurau de orele de după-amiază atât de îndrăgite, în care li se permitea să îşi vadă de propriile plăceri. Chiar dacă încă purtau urme ale rujului cu care se dăduseră în noaptea precedentă, zâmbetele lor erau sincere, şi chicotelile, aproape sfioase.

Maude dormea pe un divan cu spătar înalt, cu genunchii cu gropiţe

ruşinos de lăbărţaţi. Caroline, învelită doar într-un prosop mic, îi vopsea unghiile lui Esther cu stacojiu. Eliza, Bea şi Dorothea stăteau în jurul unei mese, jucându-şi zgomotoase câştigurile de noaptea trecută la poker. Toate cele trei femei pufăiau vitejeşte din trabucuri şterpelite de la clienţii lor.

Nările sensibile ale domnişoarei Fine zvâcniră. Fumul de trabuc amestecat cu aroma apei de liliac ieftină şi cu mirosul stătut de sex creau o aromă siropoasă, pe care Billy nu o observase până atunci. Oricât de copleşitor ar fi fost, simţi o mireasmă ispititoare de piersici proaspete şi tresări curios.

Abia atunci îşi dădu seama că Esmerelda se apropiase de el. Măsură din priviri salonul, făcând ochii mari: carne albicioasă care se putea întrezări prin corsaje pe jumătate desfăcute, jartiere din dantelă neagră care se iveau de sub prosoape sumare, cârlionţi murdari şi buze rubinii încă umflate de la sărutat străini.

Billy ar fi trebuit să se amuze de inocenţa ofensată a Esmereldei, dar, în schimb, se simţi aşa cum nu se mai simţise de multă vreme: ruşinat. Chiar dacă îi plăcea să o tachineze pe domnişoara Fine cea înţepată, nu ar fi trebuit să aducă niciodată o doamnă în locul acela.

Fiind însă prea târziu ca să îşi îndrepte greşeala, o luă de mână şi o trase spre scările dosnice. Mişcarea lui bruscă avu alt efect decât cel scontat de el.

Toate femeile din salon se întoarseră şi se holbară la ei.

Billy se încruntă ameninţător, sperând să descurajeze astfel orice comentariu. Când venea vorba de tachinat, pe fete nu le întrecea nimeni. Din păcate, expresia lui ucigătoare nu avu asupra lor niciun efect.

Un chicotit senzual răsună în spatele lor, semn că Maude se trezise din somn.

— Ea e fata care a încercat să te împuşte, Billy? Sper că ţinteşti mai bine ca ea.

Esther îi făcu mustrător semn cu degetul.

— Billy, ştii prea bine că domnişoara Mellie a spus că primim vagaboande doar dacă dorm în hambar.

Caroline suflă peste una dintre unghiile proaspăt pictate ale lui Esther.

— Ei, lasă c-o să-şi găsească ea un loc unde să doarmă.

Fetele izbucniră în hohote de râs. Billy iuţi pasul, aproape dorindu-şi *să fi fost* genul de bărbat care să împuşte o femeie.

Dorothea îi făcu cu ochiul Esmereldei pe deasupra cărţilor de joc.

— Nu-ţi face griji, drăguţă. Poate că acum e pe fugă, dar Billy al nostru nu se grăbeşte *niciodată* în momentele importante.

Billy simţi ghimpi de fierbinţeală în ceafă. Din fericire, ajunseseră deja în partea umbrită de scări. Când să păşească pe prima treaptă,

Esmerelda începu să îşi târşâiască picioarele. Până urcară scările, practic abia se mai mişca.

Trântind uşa în urma lor ca şi când ar fi fost urmăriţi de o haită de lupi, Billy o trase după el prin cele două încăperi mansardate până ce ajunseră în cea mai încăpătoare dintre ele. Era pregătit să audă încă o predică bine meritată despre valorile lui morale. Sau despre lipsa lor, dar când se uită la musafira lui, observă că aceasta se cuibărise în capătul îndepărtat al camerei. Obrajii îi erau albi ca varul, dând la iveală nişte pistrui şterşi de-a lungul şeii nasului.

— Te rog… şopti ea. Merse de-a-ndăratelea până lângă pat, tresărind apoi de parcă un monstru ar fi apucat-o pe la spate.

„Sper că ţinteşti mai bine ca ea."

„Billy al nostru nu se grăbeşte niciodată în momentele importante."

Când se uită în ochii ei umeziţi de lacrimi, Billy îşi dădu seama exact despre ce „monstru" era vorba.

Femeia chiar credea că o adusese acolo ca să… Că intenţiona să o pedepsească pentru că încercase să îl împuşte…

Îşi puse mâinile în şolduri, nevenindu-i să creadă.

— Ce fel de om crezi că sunt?

Pricepu răspunsul din faptul că femeia înghiţi în sec, convulsiv.

Billy nu îşi dădea seama de ce îl durea atât de tare reacţia ei. Aproape toată viaţa lui oamenii avuseseră o părere proastă despre el. Toată lumea ştia că prin vene îi curgea sânge stricat. Sânge de Darling. Acelaşi sânge fierbinte şi greu care i se aduna acum în vintre şi-i făcea să îşi dorească să fi fost atât de ticălos pe cât îl credea ea.

Tot ce putea să facă era să procedeze aşa cum făcuse întotdeauna: să încerce să nu dezamăgească. Îşi încolăci braţele la piept şi spuse tărăgănat:

— Înţeleg că îmi aparţii, domnişoară Fine, că te-am cumpărat cu banii jos, dar nu intenţionez să iau nici măcar o liră din trupul tău drăguţ drept plată pentru infracţiunea comisă. În bordelul acesta există suficientă carne ca să astâmpere până şi poftele mele devoratoare. Cred că ai o părere despre sine mult prea bună, dacă ai impresia că aş da cincisprezece dolari pe tine, când aş putea să am parte de oricare dintre fetele de jos pentru un dolar.

Esmerelda nu se lăudă şi nici nu-l critică, aşa cum sperase el. Îşi dădu pur şi simplu jos pălăria, cu mâini tremurânde. Clipi des, ceea ce îi dădu de înţeles lui Billy că încă era pe punctul de-a izbucni în plâns. Faptul că o vedea cum se chinuia să nu plângă era chiar mai rău decât dacă ar fi văzut-o plângând.

— Iartă-mă, domnule Darling. A fost o zi destul de grea. Am crezut…

Billy nu avea nevoie de scuzele ei.

— Când ai mâncat ultima dată, domnişoară Fine?

— Azi-dimineaţă, răspunse ea, puţin prea grăbită.

— Dă-mi săculeţul de mână, spuse el ţâfnos. Oftă când Esmerelda îl apucă şi mai strâns. N-o să te jefuiesc. Încerc să mă limitez la furtul de bijuterii de familie de la bătrâne şi de bomboane de la copii.

Esmerelda îl privi posacă şi-i întinse săculeţul, iar el îi vărsă conţinutul pe pat: o pereche de mănuşi mototolite şi o singură monedă – de doi cenţi, pe ale căror feţe de bronz era inscripţionat *In God* We *Trust*[2].

Esmerelda îşi întoarse privirea de la el, apoi mărturisi încet:

— Am rămas fără bani în North Fork.

North Fork. Trei opriri de diligenţă înainte de Calamity. O călătorie de două zile. Billy nu spuse nimic. Se răsuci doar pe călcâie şi ieşi din cameră, trântind uşa după el.

Capitolul 6

Bufnitura produsă de uşa trântită încă îi răsuna în urechi, când Esmerelda străbătu în fugă camera şi răsuci mânerul de alamă. Uşa se deschise uşor. Din salonul de jos se auziră râsete guturale de femei.

Închise încet uşa şi se sprijini de perete, simţindu-se înfrântă. Dacă uşa ar fi fost încuiată, ar fi făcut tot posibilul să evadeze de acolo, dar întrucât i se oferea libertatea, îşi dădu seama că nu avea încotro să se ducă. Nu credea că ar fi putut îndura să se furişeze din nou pe lângă acele femei, cu privirile lor viclene şi cu zâmbetele lor batjocoritoare. Probabil că Billy era cu ele, râzând de presupunerea ei patetică cum că un bărbat ca el ar vrea să se culce cu *ea,* când avea la dispoziţia lui toate acele femei dornice şi mult mai experimentate.

Gemu şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Oare ce-o apucase de se făcuse de râs în halul acela?

Îşi târşâi picioarele spre pat şi se trânti pe marginea lui, privind pentru prima dată cu atenţie odaia. Era mobilată sărăcăcios, cu un cadru de pat din lemn de cedru, un dulap, o măsuţă şi o bibliotecă uzată. Razele de soare care pătrundeau prin tavanul teşit confereau încăperii un aer intim de netăgăduit, la fel ca pisica pestriţă care dormea pe balansoarul de lângă fereastra încastrată.

Esmerelda se încruntă, nedumerită de absenţa oglinzilor de pe tavan, a catifelei roşii care ar fi trebuit să atârne peste pat sau a oricăror altor găteli sordide pe care s-ar fi aşteptat, în imaginaţia ei limitată, să le găsească acolo. Cearşaful nu era din satin negru, ci din bumbac simplu, uzat şi uşor aspru la atingere. Dintr-un impuls straniu, apucă materialul şi îl duse la nas, aşteptându-se să simtă parfumul de mosc al ultimei iubite a lui Billy.

În schimb, cearşaful mirosea a piele, a săpun şi a condiment pe care, deşi nu reuşea nicicum să-l definească, îl distingea ca fiind cu precădere masculin, lucru care o făcu să inspire încă o dată şi mai adânc. Atunci îşi dădu seama că odaia nu era un loc de întâlnire cu necunoscute, ci casa lui Billy Darling.

Înlemni şi cearşaful îi alunecă printre degete. Sări în picioare, tulburată de intimitatea faptului că stătea pe patul unui bărbat.

Năucită de-a binelea, se plimbă prin încăpere, oprindu-se doar ca să o mângâie din când în când pe pisica precaută. Ce fel de bărbat ar fi locuit într-un bordel?

În cameră nu se prea vedeau semne care să indice o prezenţă feminină. Îşi trecu vârful degetului peste stratul gros de praf de pe dulap, apoi îşi dădu seama că se purta prosteşte. Probabil că Billy Darling nu invita femeile în camera lui ca să îi şteargă praful sau să îi

ceruiască podeaua. Mai mult ca sigur că femeile din localul acela îi şifonau cearşafurile, nu i le spălau şi apretau.

Simţi o durere ciudată în stomac, care aproape că îi strică sentimentul de indignare virtuoasă care o încerca. Probabil că era mai înfometată decât crezuse.

De asemenea, pierdea oportunitatea perfectă de-a căuta indicii cu privire la ucigaşul fratelui ei. Se îndoia că un ticălos atât de uns cu toate alifiile precum Darling ar fi fost atât de prost încât să lase o dâră de dovezi în urma lui, dar nu vedea de ce nu şi-ar vârî puţin nasul prin jur, ca să se asigure.

Se lăsă în genunchi şi se uită sub pat, dar singurul lucru incriminatoriu pe care îl găsi acolo era un baset dolofan, care o privi trist, adormind apoi la loc. În bibliotecă, în schimb, găsi ceva cu totul neaşteptat: cărţi. Neputând să reziste ispitei cuvântului tipărit, Esmerelda scoase una dintre cărţile subţiri şi observă că, spre deosebire de restul încăperii, aceasta nu era acoperită cu praf.

Simţi durere şi melancolie şi i se puse un nod în gât când îşi dădu seama că era un roman de doi bani, legat în hârtie portocalie. Pe coperta ţipătoare se putea vedea schiţa unui bărbat cu o stea de tinichea exagerat de mare prinsă de rever, care stătea cu cizma apăsată pe pieptul unui proscris decăzut. Omul legii avea buzele ţuguiate şi se pregătea să sufle în ţeava fumegândă a pistolului, reuşind să pară nobil şi îngâmfat în acelaşi timp.

— *Eldon Nesbith, poliţistul texan neînfricat,* murmură ea. Scoase o altă carte: *Micah Delancey, năpasta bandelor de proscrişi.* Apoi o alta: *Haversham Devereaux, mândria poliţiei călare canadiene*?

Devenea tot mai nedumerită. De ce ar fi colecţionat Darling cărţi despre oamenii legii, când ar fi putut foarte bine să citească poeme epice de senzaţie, care ridicau în slăvi isprăvile sângeroase ale unor ucigaşi profesionişti precum el? Deschise la prima pagină, unde îi găsi numele scris cu migală, nu cu literele lăbărţate şi leneşe pe care se aşteptase să le găsească. Îşi plimbă degetele peste semnătură, atât de absorbită de descoperirea făcută, încât nici măcar nu auzi când se deschise uşa.

Gazda ei stătea în pragul uşii, cu o farfurie cu friptură de vită şi cartofi în mână. Se uita la ea cu o privire acuzatoare. Esmerelda simţi cum roşeşte, de parcă ar fi fost prinsă căutându-i prin buzunarele de la pantaloni.

Billy aşează farfuria pe masă, după care se duse cu paşi mari spre ea. Esmerelda abia de îşi înăbuşi impulsul copilăresc de a ascunde cartea la spate. Billy i-o luă pur şi simplu din mână şi o puse la loc pe raft.

— I-au aparţinut individului care a stat aici înaintea mea. O privi hotărât, provocând-o parcă să îl contrazică.

Esmerelda ridică din sprâncene. Darling nu era un mincinos chiar

atât de bun pe cât se aşteptase ea să fie, şi de aceea comportamentul lui o nedumeri şi mai tare. În anii în care predase muzică întâlnise câţiva copii şi părinţi care erau profund ruşinaţi de faptul că nu ştiau să citească, dar nu întâlnise niciodată pe cineva ruşinat de faptul că ştia să citească.

Riscând intenţionat să îl înfurie pe Billy, apucă din nou cartea de pe raft.

— Sunt exact genul de cărţi pe care voia să le scrie fratele meu, Bartholomew. Răsfoi paginile subţiri, cuprinsă de un fior de durere. Încă din copilărie mă implora să-i citesc poveşti despre Vestul Sălbatic şi despre bărbaţii care încercau să îl îmblânzească.

Billy pufni dezaprobator.

— Nişte indivizi care o căutau cu lumânarea, ca George Armstrong Custer, fără îndoială.

Esmerelda oftă şi închise cartea.

— Mă tem că fratele meu era mai degrabă îndrăgostit de viaţa de pionierat a nelegiuiţilor acestor tărâmuri, cum ar fi cartoforii, bandele de proscrişi…

— Ucigaşii plătiţi, completă el, zâmbindu-i diabolic.

Esmerelda ignoră remarca răutăcioasă. Puse încet cartea înapoi pe raft şi apoi spuse:

— Părinţii mei au murit din pricina holerei când aveam doisprezece ani, iar Bartholomew numai şase, dar mereu am visat ca fratele meu să meargă la universitate. Am reuşit să economisesc suficient cât să-i achit taxa de şcolarizare pentru un an la Boston College. Explicaţia ei sumară nu descria nici pe departe anii de sacrificiu în care se descurcaseră cu cele strict trebuincioase, în care renunţase la propriile visuri, pentru ca Bartholomew să îl poată urma pe al lui.

Darling se dădu în spate şi se sprijini de tăblia patului.

— Şi atunci, de ce nu este acest tânăr excepţional la facultate?

Ea îşi plecă capul într-o parte.

— Ne-am certat îngrozitor. Mi-a promis că va merge la universitate, dar numai după ce avea să petreacă un an făcând cercetări pentru primul lui roman. Bineînţeles că i-am interzis să-şi pună planul în aplicare.

Billy îşi încrucişă braţele la piept şi se gândi amuzat cum ar fi fost ca fetişcana asta micuţă să îi interzică lui ceva.

— În dimineaţa următoare am descoperit că fratele meu şi banii de şcolarizare dispăruseră. În ochii ei căprui adânci se putea citi atât vină, cât şi disperare.

Billy îşi înăbuşi imboldul trădător de a o alina şi se forţă să ridice indiferent din umeri.

— Poate că se săturase să mai stea pe lângă fustele tale. Majoritatea bărbaţilor ar prefera să ajungă sub fustele unei femei, nu să se

ascundă după ele.

Esmerelda îşi încleştă maxilarul.

— Fratele meu nu a fost ca majoritatea bărbaţilor.

Observând că folosise timpul trecut, Billy îi spuse:

— E vorba despre acelaşi frate pe care cică l-am ucis?

— Da.

— Eşti o femeie educată din Boston, domnişoară Fine. Aş fi zis că nu te-ai fi grăbit să condamni un om fără dovezi.

— O, dar am dovezi, domnule Darling. Dovezi irefutabile.

Billy miji ochii. Probabil avea impresia că nu ştia ce înseamnă „irefutabil”.

Îl surprinse să o vadă desfăcându-şi gulerul înalt şi scoţând un plic uzat din corsajul cu volănaşe. Billy era pe punctul de-a se ridica pe vârfuri, să vadă ce altceva mai ascundea pe acolo. Mâinile li se atinseră când luă plicul de la ea, declanşând un şoc în trupul lui şi un fior în al ei. Un fior de dezgust, fără îndoială, se gândi el posomorât. Esmerelda avea mâinile reci, dar plicul încă era cald de la contactul cu pielea ei.

În timp ce ea îşi încheie la loc gulerul, el deschise plicul fără gesturi ceremonioase, întorcându-l cu susul în jos deasupra mesei. Din plic căzură un ceas de buzunar din aur, o broşă de doliu ţesută din fire de păr mătăsoase, având aceeaşi nuanţă de miere şi scorţişoară ca părul Esmereldei, un stilou de argint, o bucată de hârtie împăturită şi o fotografie recentă a unui tânăr zâmbitor. Dintr-un buzunăraş frumos îi atârna acelaşi ceas de buzunar care se afla acum pe masă. Billy îşi imagina ce consternat trebuie să fi fost fotograful când tânărul încrezut zâmbise pentru un public invizibil.

Se întinse după ceas, dar Esmerelda îl apucă înaintea lui. Ca şi când nu ar fi suportat gândul că Billy ar fi putut întina cu atingerea lui acele obiecte preţioase. Le atinse cu degetele ei palide, se jucă cu ele cu blândeţe, ceea ce îl tulbură pe Billy într-un mod ciudat. Parcă trecuse o viaţă întreagă de când nu îl mai atinsese cineva cu atâta grijă.

— Ceasul şi stiloul i-au aparţinut tatălui nostru, spuse ea încet. Părul e al mamei. Îl privi cu îndrăzneală. Sunt lucrurile fratelui meu, domnule Darling. Toată averea lui înainte să moară.

Billy se uită la fotografie. Indiferent din ce unghi l-ar fi privit, nu reuşea să găsească nicio asemănare între bărbatul brunet cu obraji dolofani şi cu o licărire zburdalnică în ochii închişi la culoare şi sora lui înţepată şi arogantă.

— Câţi ani avea fratele tău?

— Nouăsprezece. Esmerelda îşi trecu un deget peste imagine, ca şi când ar fi încercat să mângâie obrazul cu gropiţă al fratelui ei. Doar un băietan…

Nu observă privirea neîncrezătoare a lui Billy. La treisprezece ani, acesta călărea deja cu succesorul lui Quantrill, Bill Anderson cel Sângeros. La paisprezece, ucisese primul bărbat şi „gustase" prima femeie, în aceeaşi noapte, când fraţii lui, aflaţi în culmea fericirii, îl duseseră într-un bordel ca să sărbătorească. Billy nu îşi mai amintea cum arăta curva, dar îşi amintea şi acum privirea chinuită a yankeului care întinsese o mână pătată de sânge spre el înainte să îşi dea duhul.

Billy apucă fotografia de sub mâna ei şi o studie cu ochii mijiţi, după care o puse la loc.

— Nu l-am mai văzut până acum.

— Aşa zici? Atunci explică-mi asta. Esmerelda apucă hârtia de pe masă şi i-o înmână cu un gest ceremonios.

Billy ridică o sprânceană, după care despături cu grijă bucata de hârtie. Nici nu ajunse bine la al treilea paragraf, că buzele începură să-i zvâcnească. Informarea scrisă de mână relata o poveste dramatică cum nu mai citise vreodată în romanele lui ieftine. O poveste tragică a unui jaf făcut de mântuială, o tânără virgină care se îndrepta spre o mănăstire mexicană ca să depună jurământul de castitate, un tânăr nobil şi naiv care încasase un glonţ în inimă pentru ca însoţitoarea lui să nu fie siluită de o bandă de proscrişi însetaţi de sânge. Când citi ultimul paragraf, scris într-un stil trist şi dureros, îşi întoarse privirea, astfel ca Esmerelda să nu vadă lacrimile care îl podidiră.

Se simţi şocat când îi simţi mâna pe umărul lui.

— Linişteşte-te, domnule Darling. Poate că totuşi sufletul dumitale nu e chiar atât de istovit precum te temeai. Esmerelda îi vorbi şoptit, gutural, ceea ce îl făcu să se întrebe ce voce ar fi avut noaptea, cu lămpile stinse, despărţiţi doar de piele şi întuneric. Esmerelda continuă: Chiar şi unui ticălos ca dumneata, Dumnezeu îi oferă mereu o şansă de a se căi şi de a fi mântuit.

Billy nu se mai putu stăpâni. Izbucni într-un hohot de râs sugrumat. Esmerelda se duse în faţa lui, ca să-l poată privi în ochi. Billy se şterse la ochi, neputând să-şi mai ascundă hohotele de râs. Aşteptă până se reduseră doar la nişte chicoteli şi abia atunci reuşi să fluture bucata de hârtie spre ea.

— Oricine a scris – îşi drese vocea, apoi continuă – *flecărelile* astea ar trebui să se documenteze mai bine. Ocupaţia mea nu constă în a jefui diligenţe, coniţă. Eu îi prind pe hoţii de diligenţe. Poate că ţi se par nişte informaţii prea subtile, fiind din Boston şi toate cele, dar există o diferenţă clară între cele două.

Esmerelda îi smulse bucata de hârtie din mână şi se încruntă, confuză.

— Nu înţeleg. Domnul Snorton a jurat că…

— Domnul Snorton? repetă Billy. Te referi cumva la domnul Flavil Snorton? Esmerelda îşi strânse buzele, sfidătoare, dar nu răspunse, aşa

că Billy îşi duse o mână în dreptul pieptului şi continuă: Un tip scund, cam până aici, cu urechi de elefant şi voce de greier?

Esmerelda rămase cu gura-căscată. Billy îi închise încet gura cu un deget, ceea ce îi permise femeii să spună în şoaptă:

— Mi-a zis că e cel mai bun detectiv de la Pinkerton.

Billy îşi retrase mâna de pe pielea ei mătăsoasă, gândindu-se că mai bine nu pomenea nimic despre asta.

— Nu lucrează pentru Pinkerton. Nu a lucrat niciodată pentru ei. E un trişor, un escroc. Ce naiba! Flavil Snorton e căutat în mai multe state şi teritorii decât mine. M-am întâlnit cu el în Kansas City, vara trecută. Aşa s-ar explica de ce i-a venit în minte atât de repede numele meu când căuta pe cine să dea vina pentru uciderea fratelui tău.

Esmerelda începu să se depărteze de el, cu o privire mai sălbatică decât a unei iepe neîmblânzite.

— De ce te-aş crede? Pretinzi că domnul Snorton este un escroc, dar şi tu ţi-ai vinde arma celui care oferă mai mult.

— Te-ai dus tu la Pinkerton, sau Snorton te-a căutat pe tine?

Esmerelda se încruntă.

— M-am dus la Pinkerton când a dispărut Bartholomew, dar m-au refuzat, pentru că nu aveam suficienţi bani ca să-i angajez. Două luni mai târziu, domnul Snorton a apărut în pragul uşii mele. M-a informat că cei de la Pinkerton au lucrat în tot acel timp, în secret, la cazul meu şi, dacă aş fi reuşit să strâng suficienţi bani ca să îi finanţez călătoria până în Vest… începu să clipească de parcă ar fi ieşit dintr-o ceaţă orbitoare, după care continuă: Am închis şcoala şi-am încasat toate datoriile. Am vândut pianul mamei. I-am dat toţi banii, mai puţin mărunţişul de care am considerat că voi avea nevoie ca să mă duc să îl aduc pe Bartholomew acasă, după ce avea să fie găsit.

— Iar în schimb, el ţi-a trimis lucrurile fratelui tău într-un pacheţel frumos aranjat, învelit în hârtie maronie şi legat cu sfoară. Caz închis.

Esmerelda se prăbuşi pe pat şi îşi duse mâinile la stomac. Billy aproape regretă că fusese atât de nemilos cu ea. Îşi amintea foarte bine cum era să ţi se facă greaţă de propria naivitate.

Bărbia Esmereldei începu să tremure, ceea ce îl făcu pe Billy să intre în panică pentru o clipă. Dar în loc să izbucnească în lacrimi, Esmerelda îşi încleştă dinţii, furioasă.

— Piticania aia ticăloasă. E un… un…

Billy ciuli urechile. Oare domnişoara Fine cea pioasă chiar avea să recurgă la înjurături?

— … pitic cu urechile cât găleţile! încheie ea, spre vaga dezamăgire a lui Billy. Of, cerule mare, şopti ea, privindu-l îngrozită. Aproape că am împuşcat şi ucis un om nevinovat.

Billy îşi propti o cizmă de tăblia patului şi îi zâmbi lasciv.

— Am multe trăsături de caracter, domnişoară Fine, dar inocenţa

nu se numără printre ele. Ridică din umeri, mulţumit că domnişoarei Fine îi revenise culoarea în obraji, apoi spuse: Dacă m-ai fi ucis, ai fi putut da buzna în biroul poliţistului judiciar din Santa Fe să îţi ridici recompensa şi să te întorci vioaie la Boston, crezând că ai răzbunat moartea fratelui tău.

— Moartea fratelui meu…? repetă ea, răguşit.

Sări în picioare, obligându-l să se împleticească în spate, ca să nu îl calce în picioare cu cizmele ei elegante, din piele de căprioară. Esmerelda se plimbă încolo şi încoace prin încăpere, ceea ce îl făcu să tresară, în încercarea de a-i anticipa următoarea mişcare.

Mai avea puţin şi dădea cu capul de tavanul înclinat al camerei. Ochii îi străluceau de bucurie.

— Nu înţelegi? S-ar putea ca fratele meu să fie încă în viaţă!

Billy nu voia să-i distrugă speranţele, dar ştia că era mai bine pentru ea aşa, decât să i le stârnească.

— N-ar trebui să fii atât de convinsă de asta, coniţă. La urma urmei, ai primit lucrurile lui.

Esmerelda strânse neatentă lucruşoarele de pe masă şi le puse înapoi în plic.

— Dar ce dovedesc ele de fapt? Că a fost jefuit de unul dintre complicii lui Snorton? Sau că a rămas fără bani şi şi-a vândut lucrurile de preţ pe care le avea ca să cumpere mâncare sau provizii? Dacă e încă în viaţă? Pierdut şi singur? Din gestul ei amplu s-ar fi zis că fiecare colţişor din teritoriul situat la vest de St. Louis era doar o pustietate întinsă. Îşi plecă capul într-o parte, privindu-l meditativ. Lui Billy i se zbârli părul pe ceafă, aşa cum păţea înainte de un atac al indienilor sau când se strica vremea rău de tot. Esmerelda continuă: Şeriful McGuire a spus că eşti cel mai bun urmăritor din ţinut. Eşti singurul care mă poate ajuta să-i găsesc.

Billy ar fi fost la fel de uluit dacă l-ar fi cerut în căsătorie. Îşi duse mâna la piept.

— Eu? Vrei să mă *angajezi*? Cu câteva ore în urmă voiai să mă ucizi.

Esmerelda îi zâmbi linguşitor.

— Ah, a fost doar o neînţelegere regretabilă, domnule Darling.

Pentru prima dată, îi rostise numele ca pe un alint, nu ca pe un epitet. Nu-i prea plăcea efectul pe care îl avea acest lucru asupra lui.

Îi împinse farfuria cu friptură de vită.

— Cred c-ai face bine să mănânci ceva, coniţă. Probabil că foamea te face *loco*.

Ea i-o împinse înapoi.

— Mi-am cam pierdut pofta de mâncare. La fel cum mi-am pierdut şi fratele. Şi tu ai fraţi, domnule Darling. Cum te-ai simţi dacă unul dintre ei ar dispărea fără urmă?

— Norocos, răspunse el scurt. Ori de câte ori dispărea unul dintre fraţii *lui,* tot ce trebuia să facă era să îl caute în cea mai apropiată închisoare, bordel sau saloon.

Uşa de la camera de alături se trânti. Esmerelda se uită agitată la perete, dar Billy îl ignoră. Probabil că Dorothea avea un client mai vânjos, poate unul dintre băieţii ăia Zimmerman, de la fabrica de cherestea. Se ştia că aveau şi alte pofte în afară de cârnaţi şi de ştrudele, în timpul pauzei de după-amiază.

— Parcă spuneai că nu mai ai niciun ban, făcu el. Cum intenţionezi să plăteşti pentru serviciile mele?

— Cât ceri?

— Mai mult decât ai. Discuţia a fost întreruptă de un geamăt răguşit şi apoi de un scâncet feminin de plăcere, urmate de scârţâitul ritmic al unui cadru de pat de fier ruginit.

Esmerelda îşi întoarse încet privirea la trandafirii şterşi de pe tapet, ca şi când nu-i venea să creadă ce auzea. Se îmbujoră.

Dintr-odată, părea că îi era foarte greu să îl privească în ochi. Şi să respire. Dădu din mână, apoi spuse:

— Am putea merge altundeva să negociem tranzacţia? Aici nu mi se pare un loc adecvat.

Billy rânji, temându-se că avea să izbucnească din nou în râs dacă Esmerelda ar fi început să îşi facă vânt cu evantaiul.

— Ba din contră, domnişoară Fine. În acest local se negociază tranzacţii la orice oră din zi şi din noapte. Dar dacă asta te-ar face să te simţi mai confortabil… Se duse spre perete şi îl lovi cu pumnul. Hei! Mai încet! Am o doamnă cu mine.

Îi răspunseră nişte râsete înăbuşite de bărbat şi femeie, după care gemetele şi scârţâitul reîncepură, într-un ritm mai domol. În timp ce se îndreptă agale spre masă, Esmerelda îl privi cu un total dispreţ.

Billy îşi dădu seama că nu mai încerca să îl farmece. Nu ştia însă dacă golul din stomac se datora unui sentiment de regret sau de uşurare.

Era evident că femeia asta reprezenta un pericol atât pentru ea însăşi, cât şi pentru liniştea lui sufletească. O şi vedea cu ochii minţii intrând în saloanele ca vai de lume din ţinut, căutând pe cineva care să îl găsească pe ageamiul de frate-său. Se înfioră în sinea lui când se gândi la această posibilitate. Văzuse prea multe fete inocente venind în Vest în căutare de averi, doar ca să ajungă să fie date pe spate, ca Dorothea, care se afla în camera de alături, servind lucrători imigranţi şi cowboy recunoscători, pentru câţiva dolari din argint. Se îndoia că domnişoara Fine cea dichisită ar fi supravieţuit unei astfel de sorţi. Singura lui speranţă era să o trimită la următoarea diligenţă care pleca din Calamity.

— Poate că nu dispun de numerar, domnule Darling, spuse ea, dar

te asigur că dispun de alte resurse.

El o măsură din cap până în picioare, insinuând intenţionat ce putea fi mai rău.

— O, nu m-am îndoit niciodată de asta.

Cei doi se priviră în ochi, în timp ce sunetele de alături deveniră tot mai sălbatice. Brusc, camera lui Billy părea prea mică şi prea intimă şi parcă le era imposibil să nu se atingă, deşi niciunul dintre ei nu se mişcase.

Un răget gutural aproape că înăbuşi un geamăt cu suspine de femeie. După o scurtă tăcere, se auzi zăngănitul unor monede şi bufnitura uşoară a unei uşi. Probabil că Zimmerman nici măcar nu se sinchisise să îşi desfacă bretelele, se gândi Billy, strâmbând din nas.

Esmerelda îşi luă cu greu ochii de la el şi respiră adânc.

— Ţin să te informez, domnule, că bunicul meu este de viţă nobilă.

Billy se lăsă pe călcâie, prefăcându-se că nu pricepe.

— E o boală care se poate trata?

— E duce, răspunse ea aspru. Un bărbat foarte înstărit. Văzând că Billy nu face nicio plecăciune şi nu îşi scoate pălăria la auzul veştii, Esmerelda adăugă degrabă: Şi ţine foarte mult la fratele meu. Aşa a fost mereu. Imediat ce scrisoarea prin care i-am spus că Bartholomew a dispărut va ajunge la Londra, sunt sigură că va fi mai mult decât nerăbdător să ofere o recompensă frumuşică celui care-i va găsi nepotul.

Billy o privi cu ochi mijiţi.

— Mort sau viu?

Dacă ai fi putut ucide un om din priviri, Esmerelda cu siguranţă nu ar mai fi avut nevoie de pistol. Cu maxilarul încleştat, îşi coborî privirea şi începu să se plimbe în jurul mesei.

— Bartholomew este singurul moştenitor al bunicului şi mereu a existat o afecţiune profundă şi trainică între ei doi. Am trimis scrisoarea cu mai bine de patru luni în urmă, când am început să mă pregătesc pentru călătoria mea spre Vest. E foarte posibil ca bunicul să o fi primit deja! Şi atunci probabil că a luat primul vapor spre America. Ar putea ajunge aici în orice moment! Motiv pentru care este şi mai imperios să încuviinţezi să mă ajuţi, domnule Darling. Vei primi fiecare bănuţ pe care ţi-l voi datora. Ai cuvântul meu de onoare.

Se apropie suficient de mult de el cât să-l poată atinge, ochii ei de culoarea caramelului transformându-se într-un chihlimbariu rugător.

Billy îşi dădu pălăria mai pe spate, prefăcându-se că se gândeşte la oferta ei. La patru ani jucase pentru prima dată poker. Îşi dădea cu uşurinţă seama când cineva mergea la cacealma.

Domnişoara Fine cea virtuoasă minţea de îngheţau apele. Îl intriga faptul că încerca să îl amăgească, dar nu îndeajuns de mult încât să îl convingă să nu o mai alunge înapoi la Boston, unde-i era locul.

Se părea că misiunea pe care şi-o propusese avea să fie mai greu de îndeplinit decât anticipase, motiv pentru care hotărî să meargă la rândul lui la cacealma, a doua oară pe ziua respectivă.

— Vă voi accepta oferta, ducesă, însă doar în următoarele condiţii: Dacă bunicul dumitale nu ajunge aici, cu aurul datorat, până îl găsesc pe acest aşa-zis frate al dumitale, atunci voi cere plata în întregime. Îşi puse mâna pe obrazul ei şi o privi drept în ochi, hotărât să nu lase nicio urmă de îndoială cu privire la natura cererii lui: De la dumneata.

În timp ce aştepta un răspuns de la ea, îşi trecu degetul mare peste moliciunea ademenitoare a buzei ei inferioare. Esmerelda făcu ochii mari. Buzele îi tremurară, desfăcându-se uşor sub apăsarea degetului lui mare. Începu să respire mai repede, sânii ei plini ridicându-se şi coborând într-un ritm neregulat.

Billy anticipase efectul pe care avea să îl aibă atingerea lui, dar nu fusese pregătit pentru efectul pe care îl avu asupra lui. Dorinţa îi strângea vintrea ca într-o menghină nemiloasă, făcându-l să regrete pentru o clipă că nu era exact soiul de om care se prefăcea a fi.

Pe faţa Esmereldei putu citi mai multe emoţii: Teamă. Indignare. Disperare. Şi ceva evaziv. Ceea ce îl făcu să se întrebe oare cum ar fi reacţionat dacă şi-ar fi trecut mâna prin părul ei nearanjat, i-ar fi dat capul pe spate şi-ar fi mângâiat-o pe buze cu gura, nu cu degetul mare.

Dar înainte să cedeze în faţa acelei ispite primejdioase, văzu dispreţ pe chipul ei.

Billy se pregăti să fie pălmuit. Aşa cum şi merita pentru că îndrăznise să-i facă o propunere atât de scandaloasă unei doamne.

Faţa ei era albă ca varul, dar în ochi îi sclipea dispreţul.

— Prea bine, domnule Darling. Sunteţi angajat.

— Poftim? aproape că ţipă Billy. Mâna îi căzu amorţită pe lângă corp. Se aşteptase ca Esmerelda să ţipe şi să iasă în fugă din cameră, ca o fecioară îngrozită, nu să-i accepte propunerea crudă.

Se părea însă că îi subestimase şi hotărârea, şi devotamentul faţă de fratele ei. O greşeală pe care nu avea să o repete.

Billy înlemni locului, încă şocat, iar Esmerelda începu să se învârtă prin cameră cu o eficienţă de temut, legându-şi pălărioara călcată în picioare şi adunându-şi lucruşoarele.

— Mă găsiţi la hotel. Asta în cazul în care sătucul acesta provincial are un hotel. Ne vom întâlni la restaurant mâine dimineaţă la ora şapte fix, ca să discutăm planurile noastre.

Billy făcu ochii şi mai mari. Nu se mai trezise înainte de ora zece de când se retrăsese la bordel ca să îşi revină după ce fusese împuşcat.

Esmerelda îşi puse mănuşile şi, după ce ezită o clipă, întrebă încruntată şi îngrozită:

— Nu-mi place să te deranjez, dar aş putea împrumuta nişte bani

de la dumneata pentru o noapte de cazare?

Billy se căută prin buzunar şi-i întinse un teanc gros de bani câştigaţi la poker. Esmerelda ar fi putut să-i ia pe toţi, iar el ar fi fost prea ameţit ca să se împotrivească.

Fata alese în schimb o bancnotă mai mică, apoi îi returnă restul.

— Trece-o în contul meu, sugeră ea, zâmbetul ei fiind îndeajuns de tăios încât să-i cresteze pielea.

— Cu plăcere, coniţă. Billy bănuia că rânjetul lui îngâmfat nici nu se compara cu cel dinainte.

Esmerelda se îndreptă spre uşă, după care se întoarse şi apucă farfuria cu friptură de vită şi cartofi.

— Nu avem de ce să lăsăm o cină bună să se irosească.

După ce ieşi din cameră, cu farfuria sub braţ, Billy se prăbuşi pe pat şi îşi scoase pălăria, neştiind dacă să râdă sau să plângă.

Domnişoara Peticel îl urmărea cu privirea din balansoar, trufaşă ca o felină, iar Sadie ieşi târâş de sub pat şi se lăsă pe genunchiul lui.

O scărpină distras pe căţea, apoi îşi trecu o mână prin păr.

— Să fiu al naibii, spuse el printre dinţi. Să fiu al naibii!

Dar, pentru prima dată după multă vreme, nu se simţea al naibii.

Capitolul 7

„Dragul meu bunic”, scrise Esmerelda pe foaie, cu litere frumoase şi îngrijite. Îşi duse stiloul la gură şi se gândi câteva momente, după care tăie „meu”.

— „Dragă bunicule”, citi ea cu voce tare. Se încruntă şi tăie şi „dragă”, lăsând doar „bunicule”. Se gândise să-i ceară să o elibereze, dar până şi formula aceea de adresare i se părea falsă. Mototoli hârtia şi apucă o foaie nouă. Era deja trecut de miezul nopţii, dar era neliniştită şi agitată şi nu reuşea nicicum să adoarmă.

Dacă şeriful McGuire nu ar fi fost îndeajuns de drăguţ încât să-i recupereze cufărul şi cutia cu vioara de la cowboy-ul acela bătrân de pe stradă şi să le trimită la hotel, probabil că şi-ar fi scris scrisoarea pe spatele afişului cu Billy Darling.

„Lord Wyndham”, scrijeli ea, renunţând la caligrafia perfectă şi optând pentru un scris pasional. „Cu multă îngrijorare şi profund regret vă scriu pentru a vă informa că, din cauza nepăsării şi a indiferenţei dumneavoastră îndelungate, am fost obligată să îmi dau la schimb virtutea unui *desperado* nemilos.”

Îşi duse mâna la piept, distrasă de amintirea atingerii posesive a lui Billy Darling. Încercase să o hărţuiască, şi totuşi o atinsese la fel de tandru ca un iubit. Simţi un fior ciudat şi se rugă să fie de teamă. Aproape că ucisese un om astăzi, după care îl minţise cu neruşinare în faţă. Nu ştia dacă putea îndura să adauge şi desfrâul pe lista ei de păcate.

Îşi îndoi degetele goale de la picioare sub tivul rochiei şi reluă scrisul. „Sunt convinsă că nu veţi suferi şi nu vă veţi nelinişti din pricina mea, din moment ce nu aţi făcut-o niciodată până acum. A dumneavoastră veşnic devotată nepoată… Esmerelda Fine.”

Puse punctul pe *i-ul* final cu o violenţă sălbatică. Stiloul lăsă o picătură de cerneală urâtă pe pagină.

Esmerelda gemu şi îşi puse capul pe birou, ispitită să se lovească de el, de frustrată ce era. Şi dacă ar fi pus scrisoarea la poştă în zori de zi, tot ar fi făcut câteva săptămâni până în Anglia. Şi chiar dacă, în mod miraculos, ar fi ajuns acolo chiar a doua zi, ştia că bunicul ei ar fi dat dovadă doar de apatie şi de dispreţ faţă de ea. Rămăsese în Boston aproape trei luni după ce-i trimisese prima scrisoare, sperând că avea să primească un răspuns, deşi în adâncul sufletului ştiuse că era în zadar.

Aruncă scrisoarea peste grămăjoara tot mai mare de hârtii şi se întrebă de ce oare născocise o poveste atât de absurdă. De ce se lăudase că bunicul ei ar fi trecut oceanul ca să o salveze, când acesta

n-ar fi trecut nici măcar o stradă din Londra ca să-i arunce un bănuţ în pahar, nici dacă ar fi cerşit desculţă în zăpadă.

Se părea că odată ce începea cu minciunile, nu se mai putea opri. Din disperare, nu făcuse decât să stârnească fanteziile pe care nu îndrăznise să le recunoască nici măcar faţă de Bartholomew. Fanteziile pe care le avusese cu un bărbat pe care îl putea numi „bunic”: un bărbat cu părul alb ca zăpada şi cu o mustaţă ţepoasă care s-o gâdile pe obraz ori de câte ori ar fi ţinut-o iubitor în braţele lui puternice. Un bărbat care să o mângâie pe păr şi să-i şoptească: „Linişteşte-te, fată! Te-ai descurcat bine, dar nu mai ai ce face. A venit vremea să vii acasă”.

Chiar dacă era un vis dulce, îi lăsa un gust amar în gură deoarece ştia că, atunci când se sfârşea, singurul lucru pe care se putea bizui, ca de obicei, era isteţimea ei.

Şi un străin periculos.

De la moartea părinţilor ei, refuzase să mai aştepte ajutor de la cineva. Dar avea nevoie de Billy Darling. Fără el poate că nu avea să-i găsească niciodată pe Bartholomew.

Era posibil ca fratele ei să fie încă în viaţă! Ţipă de bucurie la acest gând. Îi fusese destul de greu să îşi vadă de viaţă după ce acesta fugise de acasă şi aproape intolerabil când îl crezuse mort.

Închise ochii, amintindu-şi prima dată când aproape că îl pierduse. Fuseseră la cimitir, să pună flori pe mormintele proaspăt săpate ale părinţilor lor, iar el o prinsese de mână şi se plânsese că îl durea burtica. Chiar dacă fusese o zi fierbinte de iulie, când se uitase la el, văzuse că tremura din toţi rărunchii.

De-a dreptul îngrozită, îl îngrijise zi şi noapte, folosindu-şi orice strop de energie ca să alunge umbra morţii din preajma lui. Când doctorul îi vizitase pentru ultima oară şi clătinase trist din cap în timp ce îşi închidea geanta neagră, Esmerelda îl ţinuse pe Bartholomew, mic şi balonat, la piept şi îl implorase pe Dumnezeu să-i cruţe viaţa. Chiar şi atunci fusese sfâşiată de un sentiment de vină, deoarece nu ştia dacă îi era teamă pentru că avea să-l piardă sau pentru că urma să rămână singură. Lacrimile începuseră să i se rostogolească pe obraji, în timp ce jurase că avea să-i poarte de grijă, să-l crească aşa cum ar fi vrut părinţii lor. Numai să-i cruţe viaţa…

Esmerelda deschise ochii, surprinsă să îşi dea seama că aceştia o înţepau, dar erau totuşi uscaţi. Începând din acel moment, se concentrase toată viaţa să-i poarte de grijă lui Bartholomew. Voise doar să-l ţină aproape de ea şi în siguranţă, dar îl strânsese prea tare şi uite că îi alunecase printre degete. Când îşi pierduse fratele a fost ca şi când s-ar fi pierdut pe sine sau cel puţin pe Esmerelda pe care şi-o amintea ea.

Se înveli cu şalul, se duse la fereastră şi trase la o parte draperia

şifonată. Calamity părea să doarmă leneş în lumina lunii, ca o mică oază de civilizaţie într-o mare întinsă de sălbăticie. Majoritatea lămpilor fuseseră stinse. O singură flacără se mai vedea în fereastra podului casei din şindrile de peste drum de hotel.

Fascinată de licărirea aceea, Esmerelda îşi apropie fruntea de geamul strâmb. Oare domnul Darling se vârâse sub plapuma lui ştearsă, şi pisica adormise lângă el? Sau adormise citind unul din romanele acelea ieftine despre care negase că i-ar fi aparţinut, dar pe care era clar că le preţuia?

Uşa din faţă a localului se deschise, alungând imaginea plăcută pe care şi-o creionase în mintea ei. Un cowboy se împletici pe trotuar, cu o femeie la braţ. Femeia se desprinse din strânsoarea lui de beţiv, dar el o trase înapoi, frecându-şi gura şi şoldurile de ea, într-un ritm crud pe care nici măcar o fată bătrână ca Esmerelda nu l-ar fi putut interpreta greşit.

Se trase în spatele draperiei, îmbujorată. Când îndrăzni să arunce din nou o privire pe geam, femeia dispăruse, iar cowboy-ul se îndrepta spre saloon. Se uită din nou la lumânare. Neîndoielnic, oricine dormea în casa aceea, inclusiv locatarul camerei din pod, nu dormea singur.

Îşi aminti cu hotărâre că nu conta cum îşi petrecea domnul Darling nopţile, atâta timp cât îşi petrecea zilele căutându-i fratele. După ce aveau să îl găsească pe Bartholomew… ei bine, avea să născocească ea o modalitate de a renegocia mica lor înţelegere.

Se mândrise mereu cu abilităţile ei de a face schimburi. Pe când trupurile neînsufleţite ale părinţilor se aflaseră încă în salon, îmbrăcate în hainele de duminică, creditorii dăduseră buzna în casa lor modestă ca un stol de vulturi, cerând să li se achite datoriile pe care le avea tatăl familiei faţă de ei. Temându-se că aveau să sune la poliţie şi să ceară ca ea şi Bartholomew să fie duşi la Casa Griswald pentru copii orfani şi părăsiţi, unde ar fi putut să fie despărţiţi pentru totdeauna, Esmerelda reuşise să scape de ei cu un amestec isteţ de promisiuni şi ameninţări. Nu cerşise şi nu furase niciodată, dar nici nu plătise un bănuţ măcar într-o zi de luni, dacă ar fi putut aştepta până vineri. În ultimii treisprezece ani învăţase cu siguranţă cum să se poarte cu creditorii.

Se temea doar ca un om precum Billy Darling să nu fi fost cumva peste puterile ei de mânuit.

— Vise plăcute, domnule Darling, murmură ea, lăsând draperia să cadă la loc.

Dacă ar mai fi rămas lângă fereastră o clipă, ar fi văzut umbre strecurându-se prin camera lui înainte ca lumânarea să se stingă brusc.

*

Când se trezi, Billy văzu că era întuneric în jur şi simţi ţeava rece a unui revolver Colt pe tâmplă. Asta nu îl împiedică să îşi caute arma,

aşa cum ştiau şi atacatorii lui că avea să facă. Cineva îl lovi cu patul revolverului peste maxilar. Simţi gustul ca de cupru al sângelui. Erau cel puţin patru bărbaţi. „Ar fi trebuit să vină cinci”, gândi el înverşunat, spunându-şi că erau norocoşi că nu-i puteau vedea rânjetul ca de gheaţă din pricina întunericului.

Fiind mezinul familiei Darling, n-ar fi supravieţuit niciodată, dacă nu ar fi învăţat să lupte murdar, să lovească, să împungă şi să muşte orice parte a corpului apuca. Îl lovi pe cel mai apropiat de el cu piciorul în vintre. O înjurătură se transformă într-un geamăt chinuit. Bărbaţii se năpustiră asupra lui ca o haită de maimuţe, grohăind, înjurând şi gâfâind mai tare ca el. Ştia că Sadie avea să se adăpostească sub pat, dar un miorlăit indignat îi dădu de veste că unul dintre bărbaţi o călcase pe coadă pe domnişoara Peticel. Pisica se mândrea cu coada ei lungă şi stufoasă.

Acum chiar că îl enervaseră.

Începuse să îi lovească sălbatic înainte ca bărbaţii să reuşească să-i prindă braţele la spate şi să-i pună un sac peste cap. Îl înghiontiră pe scările din spate, lovindu-l cu capul de perete când încercă să o ia la fugă. Spera din toată inima ca fetele să nu audă toată agitaţia aia şi să se sperie.

Simţi mirosul puternic de bălegar şi fân proaspăt prin sacul umed şi auzi nechezatul cailor agitaţi. Billy ştiu că îl duseseră în grajd înainte ca atacatorii lui să-l împingă spre o despărţitură din lemn şi să-i scoată sacul de pe cap.

Îşi linse încet sângele din colţul gurii, după care ridică capul şi-i privi pe bărbatul care stătea deasupra lui.

— Winstead, spuse el, deloc surprins.

Bărbatul înclină scurt din cap, zâmbindu-i într-un mod uimitor de plăcut.

— Darling.

Avea părul grizonant, cu cărare pe mijloc şi uns pe ambele părţi. Ochii îi erau ca nişte bucăţi de cărbune, opaci şi strălucitori în acelaşi timp. Era îmbrăcat impecabil: pantofii îi erau lustruiţi, dungile de la pantalonii de lână trasate perfect şi vesta cu două rânduri de nasturi în stare impecabilă. Sub braţ avea un săculeţ de piele.

Dintre toţi poliţiştii federali cu care avusese de-a face Billy, Winstead era singurul care îi merita cu adevărat dispreţul. Şi respectul. Fusese colonel în Armata Uniunii în timpul războiului, iar Billy avea să moară regretând că fusese prea tânăr ca să înfrunte ochii aceia scânteietori pe câmpul de luptă.

Huliganii lui Winstead se înghesuiră în spatele lui. Unul dintre ei, cu ochiul umflat, se uita urât la Billy. Un altul îşi ţinea braţul îndoit într-un unghi ciudat. În spatele celor patru bărbaţi aştepta o santinelă palidă şi tăcută.

— *Et tu, Brute?* murmură Billy.

În lumina slabă a felinarului, văzu că Drew se îmbujoră.

— Nu vorbi franceza aia mizerabilă cu domnul Winstead, se răsti unul dintre bărbaţi. Vreţi să-l pocnesc, domnule?

Winstead refuză oferta cu o mişcare a mâinii.

— Nu te grăbi să-ţi înfierezi prietenul drept trădător, domnule Darling. Şeriful McGuire a acceptat doar invitaţia noastră cu puţin mai multă eleganţă decât tine. Îmi place să-i ţin pe oamenii legii la curent cu demersurile noastre. Scoase un ceas de aur din buzunarul vestei şi îi aruncă o privire fugară, după care continuă: Sper să mă ierţi că te-am deranjat la o oră atât de târzie, dar am o treabă pentru tine.

— Bănuiam eu. Dar n-ar fi fost mai uşor dacă ai fi trimis o telegramă?

Winstead zâmbi din nou, necruţător.

— Poate că ar fi fost mai uşor. Dar nici pe departe la fel de discret.

Poliţistul judiciar, căruia nu-i plăcea să irosească timpul nimănui, cu precădere pe al lui, deschise săculeţul şi scoase o bucată de hârtie făcută sul. Desfăcu afişul dintr-o singură mişcare a încheieturii.

— Vreau să-l prinzi pe acest bărbat.

Billy miji ochii la hârtie, apoi la poliţist.

— Mă ierţi, domnule, dar nu citesc prea bine cu mâinile legate. Ai putea…? Ridică din umeri, făcând semn spre faptul că avea mâinile legate, şi se declară mulţumit să-i vadă pe oamenii lui Winstead dându-se grăbiţi în spate.

Billy clipi spre Winstead şi-l privi aşa cum obişnuia să o privească pe mama lui când aceasta dădea buzna în hambar în căutarea celui care se făcea vinovat de furtul plăcintei cu afine proaspăt scoase din cuptor. Îi spusese mereu că l-ar fi înduplecat şi pe diavol să-i dea drumul din iad cu privirea aia. Nu reuşea nicicum să se înduplece să-i tragă o mamă de bătaie, nici măcar după ce se chinuia o oră întreagă să-i scoată petele de afine de sub unghii.

Winstead nu era însă la fel de uşor de amăgit.

— Şerife, ai vrea să faci onorurile? spuse el peste umăr, iar bărbaţii lui răsuflară uşuraţi.

Îşi linseră toţi cu nerăbdare buzele lovite şi umflate, în timp ce Drew se lăsă pe vine lângă prizonier şi îşi făcu de lucru cu nodurile.

— Ar trebui să-ţi rup nasul, murmură Billy fără să îşi mişte buzele.

— Aş prefera să nu o faci, murmură Drew, schimbul de replici dintre ei fiind ascuns de părul lui lung, grizonant. Mi-ai strica reputaţia.

Frânghiile se desfăcură. Drew se retrase încet, cu mâinile ridicate, de parcă prietenul lui l-ar fi ţintuit cu un pistol, nu doar cu o privire urâtă.

Billy îi surprinse pe toţi prin faptul că nu sări numaidecât în

picioare în clipa în care se eliberă. Luă doar afişul de la Winstead şi se rezemă de grajd.

Citi ce scria în josul paginii, după care pufni spre Winstead.

— Bart-cel-Negru? Ce nelegiuit care se respectă şi nu e personaj într-un roman ieftin şi-ar spune Bart-cel-Negru?

— Mă tem că unul foarte realizat. Genul care jefuieşte bănci, trenuri şi diligenţe cu aceeaşi perspicacitate. Genul care trebuie oprit.

Billy se încruntă la schiţă. Artistul îl desenase pe proscris în linii îndrăzneţe. Nu mai văzuse niciodată o gropiţă care să pară atât de răutăcioasă sau un zâmbet de băieţandru atât de sinistru. O barbă închisă la culoare îi acoperea maxilarul, dar nu reuşea să-i ascundă prea bine obrajii ca de bebeluş. Obraji pe care nu demult Esmerelda Fine îi mângâiase cu tandreţe.

Billy se uită uluit la schiţă şi îşi dădu seama că era vorba despre domnul Bartholomew Fine al III-lea.

Capitolul 8

Ticăloşia începu să-i curgă prin vene. Billy o simţi alunecând prin el precum veninul unui şarpe cu clopoţei, amorţindu-i mai întâi membrele, apoi inima. Dacă Winstead şi oamenii lui l-ar fi cunoscut mai bine, şi-ar fi dat şi ei seama de asta. Îl trădau maxilarul lui încleştat, buzele subţiate şi licărirea de oţel din ochii lui. Acceptase cacealmaua Esmereldei doar ca să afle că aceasta deţinea un atu în mânecă.

Billy se ridică în picioare şi doar Drew a fost destul de înţelept încât să se retragă spre uşa grajdului, temându-se sincer că aveau să fie martorii unei izbucniri în stilul clanului Darling.

Pe chipul lui se putea citi deopotrivă dezamăgire şi uşurare când Billy ridică doar din umeri şi spuse:

— Nu l-am mai văzut în viaţa mea.

— O, eu cred că l-ai mai văzut, spuse Winstead. Cred că l-ai cunoscut recent, poate chiar în după-amiaza aceasta, când o anumită doamnă încântătoare te-a vizitat în camera ta.

— De unde…? Billy le privi pe ajutoarele poliţistului, depistându-l cu uşurinţă pe cel care rânjea plin de îngâmfare, iar apoi continuă: Deci nu unul dintre băieţii Zimmerman a avut treabă cu Dorothea. Poate c-ar trebui să găseşti un spion care să nu apese atât de repede pe trăgaci. Cred că omul tău n-a stat mai mult de trei minute în odaia aia.

Drew şi oamenii lui râseră pe înfundate. Bărbatul îngâmfat începu să mârâie şi se apropie de Billy, mormăind printre dinţi.

Winstead îi făcu semn să se oprească.

— A fost acolo îndeajuns cât să afle informaţiile de care aveam nevoie. Şi anume, că te întreţineai cu o femeie care încerca să te angajeze să îl găseşti pe bărbatul din afiş.

Billy încuviinţă.

— Sora lui, Esmerelda.

Winstead pufni dispreţuitor.

— Doar n-ai pus botul la şiretlicul acesta vechi de când lumea. Un proscris ca Bart Fine probabil că are *surori* în fiecare oraş şi tabără de mineri din Kansas City până în San Francisco.

Winstead îl privi răutăcios, ceea ce îl făcu pe Billy să-şi dorească să-i spargă moaca.

— A fost destul de convingătoare când a încercat să-mi tragă un glonţ în inimă deoarece credea că l-am ucis pe fratele ei mai mic.

— Am auzit. O reprezentaţie impresionantă şi pasională a patimii ei, nu-i aşa? Dar oare să fi fost patima unei surori devotate? Sau a unei iubite disperate?

Billy nu putea nici să confirme, nici să infirme posibilitatea. Pentru a-şi ascunde tulburarea, se răsuci şi căută instinctiv boxa în care se afla iapa lui, Belle.

Winstead îl urmări îndeaproape, profitând de avantajul pe care îl dobândise.

— Ştiu din surse sigure că Bart Fine este singur la părinţi. Fine nu ştie, dar i-am pus pe cei de la Pinkerton să o urmărească pe femeie încă de când a plecat din Boston, din casa în care au locuit împreună. Abia astăzi ne-am dat seama că îl credea mort. Credeam că vine în vest ca să se întâlnească cu ticălosul. Din moment ce ai avut bunăvoinţa să o convingi că s-ar putea să fie în viaţă, sperăm că aşa o să şi facă. Şi atunci, vreau să fii de faţă ca să-l arestezi.

Billy îşi mângâie iapa pe nasu-i catifelat.

— Vrei să o folosesc pe post de momeală?

— Poţi să o foloseşti oricum găseşti de cuviinţă, domnule Darling.

Cuvintele dure ale lui Winstead îl făcură să se înfioare din pricina unui sentiment de anticipaţie.

Winstead continuă:

— Mi-am făcut rost de propria momeală. Pe ea aş prefera să o consider mai degrabă o asigurare.

— Ce-a făcut individul de ţi-a zburlit penele în halul ăsta, domnule poliţist? întrebă Billy, vorbind intenţionat cu un accent sudist tărăgănat. Învăţase pe propria-i piele că era cea mai eficientă metodă de-a face pe cineva să îl subestimeze.

— A fugit cu un transport din aurul trezoreriei, care se afla în drum spre o bancă prestigioasă din San Francisco. Un transport pentru care eram responsabil.

— Te-a făcut să te simţi ca un prost, aşa-i? Ei bine, niciun bărbat n-ar trebui să fie nevoit să tolereze asta. Nici măcar un yankeu.

Winstead îl privi urât, iar Billy îi răspunse cu un rânjet batjocoritor.

— De ce ai nevoie de mine? De ce nu-l arestezi chiar tu? Doar ai o armată de poliţişti şi detectivi de la Pinkerton la dispoziţie, ca să nu mai vorbim de aceste ajutoare de nădejde.

Arătă spre bărbaţii răniţi. Aceştia îl uciseră din priviri.

Winstead aruncă o privire peste umăr la oamenii lui şi le spuse răspicat:

— Sunteţi liberi! Ne vedem la cai.

— Dar, domnule, nu cred că ar fi înţelept…

— E un ordin.

Ajutoarele ascultară, ieşind tiptil din hambar, ca nişte şcolari pedepsiţi. Drew îşi făcu curaj să se strecoare printre ei.

— Rămâi, îi porunci Billy. Poate că domnul poliţist judiciar nu vrea martori, dar eu sunt al naibii de sigur că vreau.

Billy îl considerase întotdeauna pe Winstead un pistolar corect, dar

în noaptea aceasta, bărbatul părea că are ceva de ascuns.

— De ce diferă treaba acum? Billy făcu un semn spre izmenele lui şifonate. De ce-a trebuit să mă târăşti din pat, pe jumătate gol, în toiul nopţii, ca să vorbim despre asta? Doar am mai lucrat împreună de o duzină de ori. Tu-mi spui pe cine vrei. Eu ţi-l aduc.

— Pentru că de data asta nu vreau să mi-l aduci.

Billy ar fi vrut să poată da vina pe faptul că nu avea cămaşă pe el pentru fiorul rece pe care îl simţi.

— Sunt vânător de recompense, domnule poliţist, nu ucigaş plătit. Îşi dădu seama că era a doua oară în decurs de douăzeci şi patru de ore când trebuia să explice diferenţa dintre cele două.

— L-ai ucis pe Estes, nu-i aşa?

— Doar după ce m-a împuşcat în spate, răspunse Billy calm.

Winstead oftă.

— Nu-ţi cer să-l împuşti pe om cu sânge rece. Doar să aranjezi un mic… accident după ce îl arestezi. Ar putea pica de pe cal sau cădea în apă în timp ce traversaţi un râu…

— Sau să se înece cu o bucată de carne râncedă, adăugă Billy.

— Da! strigă Winstead, fără să observe sarcasmul lui Billy. Este exact genul de subtilitate pe care îl caut.

Billy se uită la Drew.

— Şi dacă accept slujba, mie ce-mi iese din asta?

— Rămâi în viaţă, domnule Darling. Viaţa ta în schimbul vieţii lui.

Licărirea din ochii lui Winstead se stinse, iar aceştia deveniră în întregime opaci. Bărbatul vorbea serios. *Al naibii* de serios.

— Dacă refuzi misiunea, ajutoarele mele sunt deja pregătite să te ducă înapoi în Santa Fe chiar în noaptea asta. Vei fi judecat pentru uciderea lui Juan Estes şi, cel mai probabil, o să fii spânzurat.

— Mă gândesc că vei alege personal juraţii.

— I-am şi ales deja.

Se lăsă tăcerea în jurul lor, iar atmosfera deveni tot mai încordată, până ce Billy chicoti uşor.

— Du-te naibii, Winstead. Şi ia-le şi pe ajutoarele tale cu tine.

O apucă spre uşă.

— Stai aşa! strigă Winstead. Disperarea cruntă din vocea lui era un semn că avea mult mai puţină încredere în oamenii lui decât pretindea. Şi dacă îndulcesc puţin învoiala? De data aceasta s-ar putea să-ţi pot oferi mai mult decât amnistie.

Billy îşi văzu de drum.

— Dacă ţi-aş promite insigna pe care ţi-ai dorit-o mereu?

Billy înlemni, apoi se întoarse încet spre Winstead. Acesta stătea deja cu mâna întinsă, în care avea o insignă strălucitoare. Steaua de tinichea parcă licărea în lumina felinarului, părând însă mai departe de Billy decât dacă ar fi atârnat pe cerul nopţii. În clipa aceea, îl urî pe

Winstead mai mult ca niciodată.

— Ce să fac cu o insignă? Ştim amândoi că prima acţiune oficială ca ajutor de poliţist judiciar ar fi să-i arestez chiar pe fraţii mei şi să-i văd cum atârnă în ştreang.

— Nu şi dacă vă pot garanta amnistie la toţi. Bineînţeles, cu condiţia să fie de acord ca în viitor să îşi practice… ăăă… meseria puţin mai la sud de graniţă. Winstead îi întinse insigna: Haide! Ia-o! Încearc-o să vezi cum îţi vine.

Billy ştia că Drew îl privea tulburat, dar se întinse oricum după insignă. Când strânse bucata de tinichea rece în mână, se înţepă în ac la degetul mare. O singură picătură de sânge curse din perniţa moale a degetului, provocându-i o durere deopotrivă ascuţită şi dulce.

Winstead îşi agăţă degetele mari de buzunarele vestei, chinuindu-se în mod vizibil să mai salveze ceva din farmecul lui monden.

— Cum bine ştii, nu sunt un tip zgârcit. Dacă cooperezi, te poţi aştepta şi la recompensa obişnuită de cinci sute de dolari.

— O mie, răspunse Billy fără să clipească. Cinci sute în avans.

Winstead ezită doar o clipă, după care îi întinse mâna. Când Billy nici măcar nu binevoi să se uite la mâna lui întinsă, poliţistul judiciar scoase un săculeţ de pânză umflat din geantă.

— Vei primi un act de amnistie semnat pentru tine şi fraţii tăi numai după ce îţi duci la îndeplinire sarcina.

Billy îi aruncă săculeţul lui Drew, care era de-a dreptul uluit.

Poliţistul judiciar închise geanta, cu mişcări crispate care îi trădau nerăbdarea de a-şi spăla mâinile de afacerile murdare.

— Bart-cel-Negru a fost văzut ultima dată în apropiere de Eulalie. Unul dintre ajutoarele mele a descoperit că banda din care face parte s-ar putea să aibă o ascunzătoare printre dealurile de-acolo. Mi-am permis să aranjez ca un alt transport de aur al trezoreriei să treacă prin zonă vineri dimineaţă. Ca prin minune, încărcătura de aur se va opri peste noapte la First Naţional Bank din Eulalie. Am auzit că trezoreria de acolo este exact ce ne trebuie.

Drew păli când îşi dădu seama că planurile lui de a se pensiona în linişte se evaporaseră ca fumul dintr-o pipă a păcii Comanche.

— La naiba, Winstead, dacă deja ai lăsat să se scurgă informaţiile, întreg ţinutul o să mişune de toţi răufăcătorii de la Dodge City până în San Francisco.

— Foarte posibil. Dar domnul Darling este responsabil cu prinderea unuia singur. Se întoarse spre Billy, apoi continuă:
M-am asigurat că atât angajaţii băncii, cât şi şeriful local te vor aştepta. Nu mi-ar plăcea deloc să fii împuşcat în spate pentru deranjul tău.

Billy se încruntă.

— Dacă deja ai pregătit capcana, la ce îţi mai trebuie femeia?

— Aşa cum ţi-am mai spus, ca asigurare. Cred că domnul Fine se va gândi mai bine înainte să deschidă focul sau s-o ia la sănătoasa dacă intră în bancă şi dă nas în nas cu amanta lui devotată.

„Amantă.” Billy ar fi putut să aibă patru aşi şi un popă de pică în mână şi nu i-ar fi zvâcnit nici măcar buza, dar cuvântul acesta îl făcu să tresară.

Poliţistul judiciar schiţă un zâmbet.

— Ar trebui să te avertizez că Bart-cel-Negru al nostru s-a dovedit a fi un mare amator de spectacol. N-o să arunce seiful în aer în timpul nopţii. Preferă să dea năvală în miez de zi, cu privirea învăpăiată şi cu armele fumegânde. Winstead se apropie de Billy, cu ochi scăpărători. Deci, domnule Darling, vei fi acolo când o va face?

Fără să îşi dea seama, Billy mototoli portretul lui Bartholomew Fine.

— O, voi fi acolo. Poţi fi sigur de asta.

După ce Winstead îşi luă geanta preţioasă şi plecă, Drew fluieră grav, tremurător.

— William, băiete, cred c-ar trebui să mă duc să rup afişul acela, care nu te avantajează deloc.

— În locul tău, nu m-aş grăbi s-o fac.

Drew se încruntă, fiind în realitate mai tulburat decât voia să arate, din cauză că prietenul lui acceptase o slujbă atât de dezgustătoare.

— Dar tocmai ce-ai fost de-acord…

— Oare? spuse Billy, cu o privire mai neprihănită ca a unui copil.

— Nu i-am strâns mâna lui Winstead. I-am luat doar banii.

Drew îşi plecă capul într-o parte, tot mai nedumerit.

Billy ridică din umeri.

— Am fost acuzat că mă vând celui care oferă mai mult. Poate că a venit momentul să-mi intru în rol.

— Dar ce-ar putea valora mai mult decât viaţa ta, o mie de dolari şi o insignă?

Billy privi steaua strălucitoare în lumina felinarului, cu ochi mijiţi, îngrijoraţi.

— Asta am de gând să aflu.

Capitolul 9

Femeia care îşi spunea Esmerelda Fine dormea scăldată în lumina gălbuie a zorilor. Billy închise încet uşa de la camera ei de hotel în urma lui, vulnerabilitatea ei neaşteptată îndulcindu-i expresia înverşunată. Se aşteptase să o găsească pe domnişoara Fine cea care nu făcea compromisuri dormind pe spate, cu mâinile împreunate frumos peste piept, parcă aranjate de antreprenorul de pompe funebre.

În schimb, o găsi întinsă pe burtă, cu un picior îndoit aproape de talie, cu dosul la vedere. Pe podea era o plapumă în carouri, înfrântă în ceea ce părea să fi fost o luptă violentă a voinţelor. Unghiul ciudat în care îi era îndoit piciorul îi ridicase cămaşa de noapte până la coapse, iar dosul îi părea acoperit de două mâini iubitoare.

Billy se uită la moviliţele ademenitoare cu ochiul format al unui bărbat care îşi petrecuse ultimele trei luni din viaţă locuind într-un bordel. Poate că domnişoara Fine purta corset şi turnură, pentru că aşa era moda, dar cu siguranţă nu avea nevoie de drăciile alea cu sârmă şi păr de cal ca să îşi strângă talia sau să îşi accentueze curbele cu care o înzestrase natura.

Esmerelda se rostogoli pe spate, întinzând un braţ, parcă în semn de implorare. Părul i se revărsă pe pernă precum zahărul de scorţişoară, iar Esmerelda suspină uşor. Fascinat, Billy se duse spre pat. Lipsa ei de constrângere în timpul somnului contravenea direct cu purtarea ei pompoasă, când era trează, ceea ce îl făcu să creadă şi mai tare că era doar o deghizare iscusită.

Se încruntă şi îşi atinse buza umflată. Până la întâlnirea lui din toiul nopţii cu Winstead, intenţionase să se întâlnească cu ea la micul dejun în restaurantul hotelului, să-i pună cincizeci de dolari în mână şi s-o trimită de-acolo cu prima diligenţă care pleca spre est. Cu sau fără consimţământul ei.

Dar discuţia cu Winstead îl făcuse să se răzgândească. Nu rezista niciodată în faţa unui mister şi intenţiona să afle cine îl voia mai tare pe Bartholomew Fine şi de ce.

Billy îşi coborî privirea spre moliciunea sânilor şi abdomenul ei. Se întrebă oare ce-ar fi spus Winstead despre învoiala lor şocantă, dacă iscoada lui ar fi rămas îndeajuns de mult pe-acolo ca să afle despre ea. Esmerelda fusese de acord cu propunerea lui cu o uşurinţă tulburătoare. Poate că era obişnuită să-şi ofere trupul tânăr străinilor, în schimbul vieţii fratelui ei.

Sau a vieţii iubitului ei.

Îi privi chipul, hotărât să fie nemilos. Tot nu reuşea să găsească vreo asemănare cât de mică cu nelegiuitul acela diabolic care îşi

spunea Bart-cel-Negru. Somnul o îmbujorase, iar pistruii ei păreau doar nişte grăunţe de nisip răsfirate peste şaua nasului. Genele i se încovoiau peste obraji, precum nişte aşchii de mahon. Indiferent de relaţia ei cu proscrisul, Billy nu putea să uite că devotamentul ei faţă de bărbatul acela aproape că îl costase viaţa.

Se aplecă peste ea şi instinctele i se treziră la viaţă, aşa cum făceau mereu în preajma pericolului. Instinctele lui ascuţite îl ajutaseră să rămână în viaţă în urma numeroaselor peripeţii care ar fi trebuit să-i vină de hac. Datorită lor, reuşise să se ferească de gloanţele yankeilor şi de săgeţile indienilor Comanche şi avusese imboldul de-a face un pas spre dreapta, nu spre stânga, chiar înainte ca Juan Estes să apese trăgaciul revolverului lui Remington şi să îl împuşte în spate. Glonţul îi atinsese coastele, dar nu şi inima. Se temea că data viitoare nu avea să fie la fel de norocos.

Se aşeză pe pat, cu mâinile de o parte şi de alta a pernei umplute cu pene. Nici măcar nu-şi amintea când se trezise ultima dată lângă o femeie a cărei respiraţie nu mirosea a whisky stătut. Esmerelda avea un miros cald şi dulce, ca blana domnişoarei Peticel în nopţile reci de iarnă. Abia rezistă impulsului de a-şi îngropa faţa în părul ei mătăsos şi încâlcit. O asigurase că bărbaţii din clanul Darling preferau femeile conştiente, dar în cazul ei, poate că ar fi făcut o excepţie.

Când Esmerelda deschise ochii şi îl văzu pe Billy Darling aplecat asupra ei, primul lucru care-i trecu prin minte a fost că îşi vânduse sufletul diavolului şi că acesta venise deja să îşi încaseze plata. Ochii lui, cu genele acelea aurii şi dense, păreau de-a dreptul angelici, dar zâmbetul lui cinic îi aminti că bărbatul nu se număra printre preferaţii lui Dumnezeu, ci printre cei căzuţi din graţiile lui. Ţipă de parcă ar fi fost blestemată.

El tresări şi-i puse o mână la gură.

— Ai vrut să ţipi sau să cânţi un imn de laudă?

Ea se uită urât la el.

El rânji la ea.

— ’Neaţa, ducesă.

Dorindu-şi cu disperare să scape de apăsarea lui tandră, dar fermă, Esmerelda îşi înfipse dinţii în perniţa moale de sub degetul lui arătător.

El îşi trase mâna, după care îşi supse rana. Esmerelda simţi o tulburare stranie în stomac când îl văzu atingând cu gura locul pe care cu doar câteva clipe în urmă îl atinsese gura ei.

El îşi lăsă mâna jos şi o mustră din priviri.

— Şi iapa mea mă mai muşca aşa. Până am învăţat-o să aibă încredere în mine.

— Sunt sigură că n-ai învăţat-o să aibă încredere în tine furişându-te lângă ea în timp ce dormea. Zăpăcită din cauză că era atât de

aproape de ea, Esmerelda se ridică în şezut şi privi în toate părţile. Cum ai intrat în cameră?

El îi arătă o cheie de alamă strălucitoare.

Ea clipi, exasperată.

— Ai cumva cheia de la fiecare odaie din Calamity, domnule Darling?

— Doar de la cele pentru care plătesc. Vârî cheia în buzunarul cămăşii de culoarea pielii. Nu a fost prea greu să-l conving pe administratorul hotelului că domnul care plăteşte pentru odaia doamnei ar trebui să poată intra şi ieşi după bunul lui plac.

Esmerelda se îndepărtă cât putu de mult de el.

— Atunci probabil că se gândeşte…

— La ce-i mai rău posibil. Billy îşi împinse pălăria cu un deget, dând la iveală o gropiţă încăpăţânată. Aşa că, dacă vrei să ţipi, s-ar putea să-mi crească faima printre doamne.

Dacă aparenţele contau la ceva, atunci faima lui nu mai avea nevoie de nicio adăugire. De fapt, părea şi mai depravat ca ieri. O barbă scurtă de-o zi îi umbrea maxilarul, sculptând adâncituri interesante în chipul lui bine definit. Pe unul din pomeţi se putea vedea o vânătaie proaspătă. Esmerelda îşi înăbuşi pornirea ridicolă de a încerca să o şteargă cu tivul cearşafului, dar nu reuşi să se abţină de la a-l atinge cu vârful degetului pe colţul gurii, crăpat şi umflat.

— Cine te-a rănit? murmură ea, neînţelegând de ce era atât de îngrozită.

Billy o apucă de încheietură, ţinându-i mâna pe buza lui. Chiar dacă nu o apăsă, Esmerelda îşi dădu seama de forţa lui şi de fragilitatea propriilor ei oase.

Bunăvoinţa lui dispăruse, ceea ce o făcu să îşi dea seama că fusese doar o faţadă de la bun început. Mai că putea să jure că se schimbase ceva subtil în atitudinea lui faţă de ea. Ceva primejdios.

— Am visat urât, spuse el tărăgănat.

„Probabil o încăierare într-un bar”, se gândi Esmerelda. „Poate că din pricina uneia dintre locatarele cu forme generoase din casa domnişoarei Mellie.”

Îşi coborî privirea şi îşi trase încheietura din strânsoarea lui numai pentru că el o lăsă.

— Şi eu am avut multe coşmaruri de când a dispărut Bartholomew. Se hotărî că nu ar fi fost cel mai potrivit moment să-i mărturisească că el apăruse în majoritatea dintre acestea.

Când veni vorba despre fratele ei, el se retrase de lângă pat.

Se ridică în picioare, îşi dădu jos pălăria şi începu să o răsucească între degete. Era îmbrăcat cu o haină de cowboy uzată, din piele, pelerina care-i atârna pe umeri accentuând lăţimea acestora.

— Tocmai de-aia am venit atât de devreme. S-ar putea să am un

indiciu privind locul unde se află fratele tău. Un bărbat care se potriveşte descrierii lui a fost văzut într-un oraş la sud de aici, numit Eulalie.

Nici nu apucase să termine fraza, că Esmerelda şi sări din pat şi începu să caute prin cufăr un corsaj, o fustă şi nişte lenjerie curată.

— Dacă plec acum, continuă Billy, s-ar putea să-l ajung din urmă. O apucă spre uşă şi podeaua tare din lemn scârţâi sub greutatea lui.

Esmerelda se răsuci spre el, strângând la piept o pereche de izmene cu volănaşe.

— Nici să nu te gândeşti! Nu te duci nicăieri fără mine. Mi-am învăţat lecţia de la domnul Flavil Snorton.

— Nu sunt Flavil Snorton, coniţă. O să mă asigur că merită fiecare bănuţ pe care o să-l plăteşti.

Îşi puse pălăria înapoi pe cap, trăgând-o peste ochi, dar Esmerelda încă îi simţea privirea arzătoare trecând prin muselina uzată a rochiei ei de noapte. Începu să simtă furnicături. Se părea că îi făcea plăcere să-i amintească despre alianţa lor profană.

— Iar eu mă voi asigura că vei primi fiecare bănuţ, se forţă ea să spună apăsat. Imediat ce bunicul meu iubit soseşte din Anglia. Dar numai dacă mă laşi să te însoţesc la Eulalie, ca să îl căutăm pe Bartholomew împreună. Se împotrivi ispitei de a-l implora, dându-şi seama că bărbatul nu avea să se lase convins de plânsete sau de linguşeli.

El miji ochii şi o măsură din cap până în picioare. Esmerelda stătea dreaptă, refuzând să trădeze faptul că se temea ca nu cumva Billy să găsească vreun defect la ea. Aşa cum obişnuia bunicul ei.

În sfârşit, Billy îşi scoase pălăria şi făcu o plecăciune falsă.

— Tu eşti şefa, ducesă.

— Nu sunt ducesă, spuse ea crispată. Sunt nepoata unui duce. Probabil că în clipa aceea, cu părul liber şi îmbrăcată în cămaşa de noapte, nu părea mai nobilă ca un ţăran obişnuit de pe marginea drumului. Trebuie să mă îmbrac şi să îmi împachetez lucrurile. Te rog să mă scuzi… Apucă şi mai strâns de izmene şi-i făcu semn cu capul spre uşă.

— Chiar te rog, răspunse el, făcându-i semn spre paravanul aşezat într-un colţ al odăii.

Esmerelda nu vru să mai continue cearta, aşa că îşi luă maldărul de haine şi se duse în spatele paravanului, uitându-se urât la Billy în tot acest timp. Îşi dădu rapid jos cămaşa de noapte şi o puse peste paravan, ca să îşi poată lua izmenele şi cămaşa. Se încruntă la restul hainelor, dându-şi seama pentru prima dată cât de nepractice aveau să fie corsetul şi camizolul, juponul şi turnura în căldura înăbuşitoare din New Mexico. Se gândi puţin, după care hotărî să renunţe la toate articolele, mai puţin la jupon. Dacă renunţa la turnură, fusta avea să-i

fie prea lungă, dar prefera să se împiedice, decât să năduşească.

În timp ce se chinuia cu cârligele de la corsaj, rugându-se ca lâna merinos groasă să ascundă absenţa unui corset, cămaşa de noapte începu să-i alunece senzual peste paravan. Fiind de-a dreptul hipnotizată de fuga neaşteptată a acesteia, până să se întindă după ea era deja prea târziu. Îşi ţinu respiraţia, ciudat de ruşinată când îl văzu pe domnul Darling mângâind cu mâinile lui aspre muselina moale, încălzită de la pielea ei.

Apoi îi auzi vocea răguşită mult prea aproape de ea, lucru care o nelinişti şi îi distruse de tot iluzia de intimitate.

— Spune-mi, tu şi *fratele* tău sunteţi foarte apropiaţi?

— O, da, foarte, răspunse Esmerelda, simţindu-se uşurată că Billy alesese un subiect de discuţie atât de inofensiv. Ar trebui să cauţi în lung şi în lat doi oameni mai devotaţi unul altuia ca noi.

— Ce înduioşător! Şi eu am sperat mereu că voi avea o soră.

Esmerelda se opri din încheiatul nasturilor în formă de perlă de la manşete. Domnul Darling oftase sincer, dar parcă simţise o notă de lascivitate în vocea lui. Îl privi bănuitoare peste paravan. El avea un aer nevinovat, ca de mieluşel, clipind din genele lui lungi. Esmerelda se hotărî că nervii ei întinşi la maximum mai mult ca sigur îi afectau şi imaginaţia.

Clătină din cap şi se aşeză pe scăunelul scund, ca să îşi ia ciorapii cu dungi şi cizmele din piele de căprioară. Când auzi foşnet de hârtie, ieşi în fugă de după paravan, cu o cizmă doar pe jumătate legată. Reuşi cu greu să ajungă şontâc-şontâc la birou şi să smulgă foaia mototolită din mâna lui Billy înainte ca acesta să apuce să citească modul deloc măgulitor în care îl descrisese.

— Îi scriam bunicului, spuse ea, ascunzând la spate bileţelul incriminatoriu, ca să îl informez despre situaţia mea actuală.

Billy încuviinţă.

— Foarte atent din partea ta. N-am vrea să-l îngrijorăm pe bătrân, nu-i aşa? Ce-ar fi să o laşi la recepţie, în caz că ajunge aici cât suntem noi plecaţi?

Esmerelda ezită, întrebându-se dacă era doar imaginaţia ei, sau în ochii lui chiar se putea vedea o licărire de provocare.

O bântuiau cuvintele pe care le creionase în grabă: „Am fost obligată să îmi dau la schimb virtutea unui *desperado* nemilos”. Sub privirea lui insistentă, scoase un plic din birou, îndoi frumos bileţelul şi îl puse în el. La urma urmei, bătrânul acela duşmănos oricum nu avea să-l citească.

— Îl duc eu jos, se oferi Billy, întinzând o mână.

— Ba nu, spuse ea, strângând plicul la piept cu şi mai multă disperare decât îşi strânsese izmenele. Nu va fi nevoie. O să-l las la recepţie când plecăm.

El îşi retrase încet mâna şi încuviinţă din cap.

— Aşa să faci, domnişoară Fine. Aşa să faci.

Esmerelda simţi nişte împunsături pe şira spinării. În pofida zâmbetului lui molcom, nu putea să scape de sentimentul ciudat că domnul Darling nu avea încredere în ea, aşa cum nici ea nu avea încredere în el.

— Calul acesta pare cam înalt. Nu ai unul puţintel mai scund?

Esmerelda se întoarse cu spatele la boxa unde se afla calul cu ochi ca de catifea, aşa cum făcuse cu toţi ocupanţii celorlalte boxe înşirate de-a lungul peretelui nordic al grajdului. Billy pufni exasperat, mai ceva ca iapa lui. Chiar dacă era doar spre sfârşitul verii, în ritmul acesta aveau să ajungă în Eulalie de Crăciun. Anul viitor.

Esmerelda se duse agale spre celălalt zid, cu mâinile împreunate la spate, de parcă ar fi inspectat un şir de soldaţi neîngrijiţi.

Stăpânul grajdului o urmă împiedicat, ştergându-şi fruntea de sudoare cu o eşarfă roşie prăfuită. Tonul strident al vocii îi trăda disperarea crescândă.

— Dar, domnişoară, aţi spus că ultimul cal era prea scund. Şi cel dinaintea lui prea lat. Şi cel de dinaintea acestuia prea maro.

Ea se uită în următoarea boxă şi făcu agitată un pas în spate când calul bălţat necheză în semn de bun venit.

— E puţin cam gălăgios, nu crezi? Aveţi vreun animal mai liniştit? Mai manierat?

Buza de jos a proprietarului grajdului începu să tremure, ca şi când ar fi fost pe punctul de a-l năpădi lacrimile. Lui Billy i se făcu milă de individ şi veni spre ei.

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, domnişoară Fine, dar niciunul dintre caii domnului Ezell nu au avut privilegiul de a merge la şcoala de bune maniere. Ce-ar fi să arunci un ochi la calul acesta docil de-aici?

O prinse de cot într-un mod deloc docil şi-o târî spre următoarea boxă. Bătrânul cal sur dinăuntru îşi coborî capul şi îi privi somnoros. Un pic mai docil de-atât şi-ar fi fost mort! Dar, de data aceasta, Billy a fost îndeajuns de-aproape de Esmerelda ca să o simtă tresărind.

— Domnişoară Fine? îi şopti el în ureche.

— Hm?

— Ai mai călărit vreodată?

Ea respiră sacadat.

— Am stat o dată pe un ponei, la un târg.

— Şi poneiul se mişca?

Ea îl privi sfioasă.

— Numai după ce-am căzut de pe el.

— Aşa mă gândeam şi eu. O întoarse spre uşa de la grajd. Ce-ar fi

să ieşi şi să mă laşi pe mine să aleg un cal? Se spune că mă pricep foarte bine să aleg caii.

Ea îl privi sceptică, iar el îi făcu cu ochiul, după care o împinse afară din grajd şi-i închise uşor poarta în nas.

— Se pricepe foarte bine să aleagă caii… Ce să spun! bombăni Esmerelda printre dinţi, uitându-se la monstrul cu urechi lungi, evident ostil, care trăgea la trăsură.

Trase delicat de frâie. Creatura ranchiunoasă se întoarse spre ea, îşi dezveli dinţii lungi şi galbeni şi necheză asurzitor. Căţeaua baset cocoţată pe bancheta căruţei lângă ea îşi dădu capul pe spate, zgâlţâindu-şi fălcile, şi urlă şi ea tânguitor.

Esmerelda scoase limba la catâr, dar sfârşi prin a şi-o muşca când trăsura şubredă trecu printr-un alt şleau. Cufărul şi cutia cu vioara erau cât se poate de zdruncinate. Dacă nu i-ar fi amorţit fundul cu ore în urmă, probabil că şi ea ar fi urlat de durere. Mai toată dimineaţa regretase faptul că nu îşi luase şi turnura.

Se uită ameninţător la căţeaua corpolentă şi şuieră printre dinţi:

— Dacă nu taci, o să mă aşez pe tine.

Căţeaua se dădu bătută, privind-o trist, ceea ce o făcu să se simtă ca o bătăuşă nemiloasă.

Poate că s-ar fi simţit mai bine dacă domnul Darling nu ar fi ţopăit tot drumul în faţa trăsurii, pe iapa lui castanie, de parcă n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Era un călăreţ desăvârşit, şi se părea că picioarele lui lungi îl ajutau şi în şa, şi în încăierările cu pistoale. Cu urechile arse de soare, Esmerelda scrâşni din dinţi când îl auzi fluierând vioi, acompaniat de clinchetul pintenilor lui.

Pălărioara ei diformă nu o proteja aproape deloc de soarele din deşert. Îşi suflecase mânecile corsajului din pricina valurilor de căldură. Mănuşile îi protejau mâinile, dar aproape că îşi auzea pistruii de pe antebraţe pocnindu-i. Oftă. Tot laptele bătut din New England nu avea să-l mai estompeze acum.

Îşi feri ochii de soare, sperând să întrezărească măcar o urmă de civilizaţie, dar văzu doar câmpii acoperite cu pâlcuri de iarbă şi presărate cu petice de leguminoase, sub un soare arzător. Chiar dacă peisajul i se părea neobişnuit, trebuia să recunoască că avea o frumuseţe aparte, sălbatică şi dezolantă, deopotrivă irezistibilă şi tulburătoare.

La fel ca ghidul ei stoic.

Darling trecu de la cântecelul lui vesel la notele tânguitoare ale melodiei *Johnny s-a înrolat soldat.* Refrenul plin de jale o făcu pe Esmerelda să se cutremure şi să se simtă singură.

Dorindu-şi cu disperare puţină tovărăşie, pocni frâiele pe spatele catârului. Acesta o luă la trap fără chef, aproape dând-o peste cap pe

căţea. Când ajunseră din urmă iapa lui Billy, Esmerelda gâfâia mai tare decât câinele, din pricina efortului pe care trebuia să îl depună ca să controleze catârul arţăgos.

Domnul Darling îşi încetini calul, făcându-l să meargă la pas.

— Fluieri foarte frumos, spuse ea. Ai vrea să încercăm un duet, ca să treacă timpul mai uşor?

El se opri numaidecât din fluierat.

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună, coniţă. N-am vrea să atragem indienii. Sau şorecarii, mai bombăni el pe sub mustaţă.

Ea se uită agitată spre cer.

— Cunosc melodia pe care o fluieri. E un vechi cântec popular irlandez foarte îndrăgit în Boston în timpul războiului. Mama îl cânta la pian.

— Tatăl tău a fost soldat? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Tata a considerat mereu că îşi putea servi mai bine ţara mânuind un stilou în locul sabiei. A fost un aboliţionist de neclintit. A scris editoriale elocvente pentru *Gazette,* în care a denunţat tendinţa nefericită a celor privilegiaţi de a-şi robi semenii. Maxilarul încleştat al domnului Darling, vizibil în penumbra lăsată de borul pălăriei, era un semn că risca să îl ofenseze. Sperând să îl împăciuiască, adăugă grăbită: Bineînţeles, unii dintre prietenii tatei au insistat că războiul a avut mai mult de-a face cu banii, decât cu sclavia.

Billy trase de frâie şi se întoarse spre ea. O străpunse cu privirea lui gri-verzuie rece. Esmerelda apucă fără să vrea mai tare de frâie. Îndărătnic de felul lui, catârul alese chiar momentul acela ca să răspundă pentru prima dată comenzilor primite şi opri brusc trăsura.

— Tata a fost un fermier sărac, spuse Billy, ciudat de calm.
Nu avea nici bani, nici sclavi. Dar un vecin l-a acuzat că ar fi un simpatizant al confederaţilor, aşa că soldaţii din Uniune l-au spânzurat de un copac chiar în curtea din faţa casei, sub privirile mamei. Dacă n-ar fi fost războiul, poate că tata ar mai fi fost în viaţă. Şi mama… Nu mai spuse nimic şi privi în depărtare, un muşchi al maxilarului zvâcnindu-i sălbatic. Iată ce a însemnat războiul, domnişoară Fine, pentru mine şi neamul meu.

Esmerelda înlemni, ruşinată, în timp ce Billy îşi întoarse calul şi o luă la galop. Pentru o clipă, Esmerelda se gândi că avea să o părăsească acolo, ca pe un grăunte neînsemnat de pe câmpia vastă şi bătută de vânturi. Dar el opri iapa în vârful unei movile şi se uită peste umăr, nerăbdător. Ea avu nevoie de câteva minute chinuitoare ca să îl facă pe catâr să se mişte din loc, dar numai după ce Esmerelda reuşi să îl pună în mişcare, Darling îşi văzu de drum, întorcându-i intenţionat spatele.

*

Esmerelda se cutremură când mingea de foc topi orizontul într-un lac de aur. Chiar dacă priveliştea îi tăia respiraţia, ştia că nu mai era mult până să se lase noaptea. Apăruseră deja stele pe cerul de culoarea levănţicii. Poate că legănatul constant al trăsurii ar fi ispitit-o să aţipească, dacă nu s-ar fi temut că avea să-i scape din ochi pe Billy, care călărea în faţa ei ca o santinelă mută.

Vigilenţa constantă a domnului Darling o supăra aproape la fel de mult ca tăcerea lui. Din pricina lui avusese suficient timp la dispoziţie să se gândească la cuvintele ei nepăsătoare. Pentru ea şi familia ei, războiul fusese doar o luptă a unor filosofii contrare, pentru care vărsaseră cerneală, nu sânge. Dar pe Billy Darling îl costase viaţa tatălui şi propria lui inocenţă. Se întrebă oare ce se alesese de mama lui? Oare fusese ucisă şi ea de soldaţii din Uniune? Sau pierise de inimă rea după ce fusese obligată să îşi vadă soţul murind într-un mod atât de brutal?

Chiar dacă Billy nu mai fluierase nici măcar o notă după ultima lor discuţie, Esmerelda putea să jure că auzea fragmente din *Johnny s-a înrolat soldat* purtate de vuietul jalnic al vântului. Când basetul se apropie de ea şi îşi puse bărbia pe genunchiul ei, în loc să îl izgonească, îl mângâie după urechile-i lungi.

Noaptea începuse să se lase deja, când în depărtare se iviră pereţii abrupţi ai unui canion. Esmerelda începu să tânjească după câmpia deşertică, întinderea vastă a cerului şi absenţa umbrelor aruncate de formaţiile de stâncă înalte care păreau să-i vegheze din întunericul din ce în ce mai învăluitor.

Se auzi un urlet în depărtare, care-i făcu pielea de găină.

— Domnule Darling? strigă ea, tresărind când surprinse panica din propria voce.

Acesta ezită pentru o clipă aproape imperceptibilă, după care îşi struni calul să facă un cerc larg şi veni lângă ea. Nici măcar el nu era în întregime imun la împrejurimile stranii în care se aflau. Călărea cu o mână pe mânerul pistolului Winchester din teaca de piele care-i atârna la şa.

— Billy, spuse el scurt, luându-i frâiele din mâini îndeajuns de autoritar încât catârul să se oprească.

— Cât mai e până la Eulalie… întrebă Esmerelda, după care îşi drese vocea. Numele acela intim părea să insinueze o afecţiune care, de fapt, nu exista între ei.

— … Billy?

El miji ochii privind în depărtare, dincolo de intrarea îngustă în canion.

— Vreo şase ore, aş zice eu. Dacă pornim în zori, ar trebui să ajungem în oraş înainte de prânz.

Esmerelda simţi cum i se usucă gura, iar stomacul i se răzvrăti la

gândul că avea să se mai hrănească o zi cu fasole, carne uscată şi băuturi care aveau mai degrabă un gust de rugină decât de cafea sau de apă.

— Abia mâine vom ajunge în Eulalie? întrebă ea încet.

El încuviinţă.

— Mai bine să ne instalăm tabăra acum. După apusul soarelui, deşertul poate fi destul de periculos. Există proscrişi, scorpioni, şerpi cu clopoţei, popândăi… Făcu o scurtă pauză cât să-i dea de înţeles că îi plăcea situaţia în care se aflau, iar apoi adăugă:… indieni.

Esmerelda îşi muşcă buza de jos şi-l privi bănuitoare. Probabil că ar fi fost mai periculos să împartă patul cu el, decât toate celelalte primejdii pe care i le înşiruise.

El se aplecă şi îi apucă o şuviţă care îi scăpase din coroniţa de păr împletit. Îşi înfăşură şuviţa mătăsoasă pe după degete.
Tandreţea neaşteptată a atingerii lui îi făcu Esmereldei pielea de găină.

— Am cunoscut indieni Apache care ar fi vândut şi sufletele bunicilor lor pentru un scalp aşa de drăguţ.

Primul instinct al Esmereldei a fost să se îmbujoreze de plăcere. Al doilea instinct a fost să-şi recupereze şuviţa şi să-l certe pentru că încerca să o sperie intenţionat.

Înainte să apuce să facă una sau alta, se auzi o împuşcătură.

Ecoul acesteia încă răsuna, când Billy sări de pe cal, cu Winchesterul în mână, şi se rostogoli la pământ în lateralul trăsurii.

— Culcat, Sadie! ţipă el.

Scâncind alarmat, basetul se lăsă pe jos în căruţă. Calul lui Billy necheză sălbatic şi-o luă la galop spre intrarea în canion.

Esmerelda îşi ţinu respiraţia. Încercă să se ridice, dar Billy o ţintui în nisip, apărând-o cu trupul lui. Esmerelda nu înţelese de ce, până când un al doilea glonţ se implântă în pământ la câţiva centimetri de roata căruţei, împroşcând pietriş peste tot. Atunci hotărî că ar fi fost perfect mulţumită să rămână toată noaptea acolo, apărată de trupul lui musculos.

Căruţa scârţâi de rău augur şi se întoarse cu o jumătate de rotaţie.

— Nemernicul, şuieră Billy.

Esmerelda nu avea curaj să îl dojenească pentru cuvintele nerespectuoase. Înţelegea foarte bine situaţia: în cazul în care catârul se speria şi o lua la galop, trăgând după el singurul lor adăpost, erau ca şi morţi. Vedea frâiele care atârnau între capră şi ham.

— Nu te mişca, drăguţă, şopti el. Nici măcar să nu respiri.

La început, crezu că i se adresase catârului. Asta înainte să îl vadă târându-se în faţă, pe coate, şi trecându-şi şoldurile peste dosul ei moale. Simţindu-se în mod straniu răvăşită de contactul dintre ei, Esmerelda închise ochii, deplângând încă o dată faptul că nu îşi luase

turnura.

Când Billy se ridică pe vine, cu Winchesterul într-o mână şi un pistol cu şase gloanţe în cealaltă, o ustură pielea de la vântul rece al nopţii. Esmerelda descoperi cu uimire că avea o curiozitate care-i întrecea spaima. Aşa că îi ignoră ordinul şi se ridică în genunchi, holbându-se printre spiţele de la roată.

În lumina lunii reuşi să distingă un afloriment de rocă izolat, apărat de prundiş, pe versantul îndepărtat al canionului – acoperirea perfectă pentru o ambuscadă. Nu avea cum să îşi dea seama câţi atacatori se ascundeau pe platforma aia improvizată. Dacă mijea bine ochii, aproape că reuşea să identifice o pălărie.

O împuşcătură răsună în canion. Catârul o luă din loc. Panicată, Esmerelda încercă să apuce frâiele. Reuşi să le prindă chiar în ultimul moment, aruncându-se cu toată greutatea la pământ şi reuşind să oprească înaintarea bestiei. În mod miraculos, catârul se opri, picioarele din spate masive zvâcnindu-i încă de spaimă.

— Ce catâr drăguţ! murmură ea, închizând ochii, ameţită de sentimentul de uşurare care pusese stăpânire pe ea. Ce catâr bun! Când deschise ochii, îl văzu pe Billy uitându-se urât la ea.

— Parcă ţi-am zis să rămâi locului, şuieră acesta printre dinţi.

— Ar fi trebuit să-i spui asta şi catârului, ripostă ea, înfăşurându-şi frâiele pe după mâini.

Dacă creatura o lua la goană acum, avea să o târască pe burtă până în Eulalie.

Billy clătina încă din cap când se ridică pe un genunchi dintr-o mişcare bruscă şi fixă cu privirea aflorimentul de rocă prin ţeava Coltului. Esmerelda înlemni. Oare aroganţa lui se transformase în nebunie? Poate că pistolul era mai precis ca Winchesterul, dar nu de la o astfel de distanţă.

Esmerelda începu să respire sacadat când văzu hotărârea de pe chipul lui. Dacă n-ar fi fost pe punctul de-a fi ucişi din pricina lui, concentrarea lui i s-ar fi părut de-a dreptul frumoasă.

Billy închise un ochi.

Degetul i se încordă pe trăgaci.

Trase.

Pălăria îi zbură, iar unul dintre atacatori ţipă ca o fetiţă.

Esmerelda se încruntă uluită când ţipătul se transformă într-o amestecătură de bombăneli şi înjurături, urmate de zgomotele unei ciondăneli minore.

O voce timidă se auzi dinspre canion.

— Tu eşti, Billy?

Billy se prăbuşi peste roata căruţei şi păli de parcă ar fi fost rănit de moarte. Slăbită din pricina sentimentului de uşurare care o copleşi, Esmerelda se târî şi se prăbuşi lângă el.

— Bănuiesc că sunt prieteni de-ai tăi.

— Mai rău. Înverşunarea de pe chipul lui alungă orice urmă de bucurie de pe al ei. Sunt rude.

Capitolul 10

Cei din banda Darling alergară cât îi ţinură picioarele dinspre taluz, strigând şi urlând ca nişte şcolari în prima zi de vacanţă. Preţ de o clipă, Billy păru aproape la fel de şocat ca Esmerelda.

Apoi o apucă de umeri şi-o privi frenetic în ochi.

— Trebuie să faci tot ce-ţi spun eu, fătuco. Jură că aşa o să faci. Ea se uită doar la el cu ochii larg deschişi şi plini de uimire, aşa că Billy o scutură uşor: Jură, Esmerelda. S-ar putea ca viaţa ta să depindă de asta.

Nu o convinse strânsoarea lui, ci disperarea din ochii lui verzi fumurii. În acel moment de cumpănă, Esmerelda i-ar fi promis orice.

Când încuviinţă tremurătoare, Billy se întinse spre căruţă şi apucă o frânghie. Esmerelda nici măcar nu încercă să se opună, că el îi şi prinse frânghia groasă de cânepă în jurul încheieturilor. Făcu un nod, legându-i mâinile în faţă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce crezi că faci, domnule? N-am zis niciodată că…

— Mi-ai promis, îi aminti el cu asprime.

— Nu-mi pasă ce-am promis! Nu ai niciun drept…

— Şşşt! îşi puse un deget peste buzele ei, întrerupând-o în mijlocul propoziţiei. Tăcerea tensionată dintre ei accentuă zgomotul făcut de fraţii lui care dădeau năvală din canion, ca o turmă de boi beţi. Billy clătină din cap spre ea, cu o urmă de regret în ochi.

— Dacă nu taci, draga mea, mă tem că voi fi nevoit să-ţi pun un căluş în gură.

— Dar…

Cât ai zice peşte, Billy îi smulse batista de dantelă din buzunarul corsajului şi i-o îndesă în gură. Dacă nu ar fi fost atât de şocată, poate că ar fi reuşit să scuipe cocoloşul de pânză înainte ca el să i-l prindă cu basmaua prăfuită pe care o purtase la gât.

Billy îi înnodă basmaua la ceafă, iar Esmerelda îi simţi răsuflarea caldă.

— O să-mi mulţumeşti pentru asta mai târziu, şopti el, făcându-i pielea să o furnice, când îşi dădu seama, pe de o parte, de puterea absolută pe care o avea asupra ei şi, pe de altă parte, de neputinţa ei bruscă.

Nu mai putea face nimic, decât să bată furioasă din picioare şi să ţipe înăbuşit.

El veni în faţa ei şi rânji strâmb.

— E perfect aşa, îngeraş. Prefă-te că mă urăşti.

Chiar şi prin căluş, o auzi pe Esmerelda mormăind:

— *Chiar te urăsc.*

Fraţii lui aproape că ajunseră lângă ei. Billy miji ochii la ea.

— Arăţi destul de bine, dar s-ar putea să fie nevoie să facem câteva ajustări minore.

Ea îl privi cu dispreţ în timp ce el îi apucă pălăria călcată în picioare, aruncând-o nepăsător la o parte. Îi scoase agrafele de păr şi-şi trecu degetele prin cununa ei de cosiţe, revărsându-i părul jucăuş peste umeri. Oricât de exasperant ar fi fost acel atac la adresa ei, nici nu se compară cu şocul pe care îl avu când Billy îşi trecu degetele slabe pe gulerul înalt al corsajului ei. Abilitatea cu care îi desfăcu cârligele micuţe îi aminti Esmereldei că avea ceva experienţă în a dezbrăca o femeie.

Ezită doar când atinse uşor cu dosul palmei umflătura goală a pieptului ei, ceea ce lăsă să se înţeleagă că nu avea nimic pe sub corsaj. Billy o privi. Într-un mod pervers, Esmerelda se simţi învingătoare când îl văzu cum icneşte uimit.

Billy zăbovi cu încheieturile degetelor pe pielea ei, într-o mişcare prea spontană pentru a fi considerată o mângâiere. Cu toate acestea, Esmerelda se cutremură până în măduva oaselor. Când privirile li se întâlniră, urletul îndepărtat din urechile ei amuţi totul în jur, cu excepţia respiraţiei lui accelerate şi a zvâcnirii sălbatice a pulsului ei.

— Unde dracu' te-ascunzi, Billy? Nu te bucuri să ne vezi?

Tresăriră amândoi şi îşi veniră în fire când auziră strigătul din apropiere. Billy se încruntă feroce. Îi dădu drumul la corsaj, închizând cârligele cu mai multă grabă decât le desfăcuse cu doar câteva clipe înainte.

— Trebuie să pari fermecată, nu fermecătoare, murmură el printre dinţii încleştaţi, închizându-i prinzătoarea de sub bărbie cu atâta entuziasm, încât Esmerelda se temu că avea să se sufoce. Şi încearcă să pari îngrozită, îi porunci el, printre huiduielile şi înjurăturile care răsunară la un volum aproape asurzitor.

Esmerelda nu trebui să se prefacă, când o apucă de cot şi o împinse în faţa lui. Dar cele mai rele temeri ale ei nu se adeveriră. Înainte să apuce să ţipe prin căluş, Billy fu smuls de lângă ea şi încercuit de nişte bărbaţi, care începură să îl înghiontească şi să urle. Unul dintre ei scoase un strigăt rebel, iar un altul trase o salvă de focuri nesăbuite în aer. Toţi duhneau a whisky, aşa că Esmerelda înţelese de ce niciunul dintre focurile pe care le trăseseră nu îi nimeriseră pe ea sau Billy.

Esmerelda înlemni, uitată şi invizibilă în afara grupului. Luna trecu peste buza canionului, aşa că reuşi să-i vadă clar pentru prima dată pe celebrii bărbaţi Darling.

Cel mai mare din cei patru, un gigant voinic de cel puţin doi metri, îl plesni atât de tare pe Billy peste spate, încât acesta se clătină pe picioare, după care îl îmbrăţişă tare şi-i învârti în cerc.

— Ştiam eu că tu trebuie să fii. Doar fratele meu mai mic ar fi putut trage aşa.

Din claia de păr gri de pe tâmplele lui, Esmerelda deduse că trebuia să fie fratele cel mai în vârstă. Poate că ar fi fost mişcată de afecţiunea autentică cu care îl îmbrăţişa, dacă Billy nu ar fi atârnat aşa de ţeapăn în braţele lui.

Billy reuşi în cele din urmă să se elibereze, nările umflându-i-se a dezgust.

— La naiba, Virgil, la câte diligenţe ai jefuit, ai fi putut da şi tu un ban ca să te speli şi să te bărbiereşti.

Virgil îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în hohote de râs, dezvelindu-şi dinţii strălucitori prin barba-i de culoarea nisipului, rânjind ca un lup. Chiar şi Esmerelda recunoştea că era chipeş, într-un fel animalic.

— Şi tu, Billy, doar ştii că Jasper a fost întotdeauna frumuşelul familiei. Se bărbiereşte de două ori pe zi. Se dă cu atâta apă de liliac, că miroase ca o cocotă de doi bani.

— Mai bine cocotă decât porc, ripostă bărbatul. El trebuia să fie Jasper, se gândi Esmerelda. Începu să se îmbrâncească cu Virgil.

Esmerelda se înfioră, temându-se că în cele din urmă cei doi bărbaţi voinici aveau să se ia la pumni.

Dar Billy se vârî între ei, fără să pară câtuşi de puţin neliniştit.

— Nu mi-ar plăcea să stau pe lângă niciunul dintre voi.

Jasper îi doborî pălăria şi îi ciufuli părul roşcat.

— Pe unde te-ai ascuns, frăţioare? Dacă nu te-aş cunoaşte mai bine, aş jura că îţi eviţi neamurile. Carne din carnea ta şi sânge din sângele tău.

Billy se înfioră în timp ce îşi recuperă pălăria şi o scutură, dar Esmerelda era singura care observă. Sadie îl scuti de la a da un răspuns, sărind din căruţă şi începând să adulmece la picioarele lui Jasper.

— Văd că încă mai ai potaia asta râioasă a mea, spuse Jasper, împingând-o cu vârful cizmei. Căţeaua e prea bătrână ca să mai vâneze sau să fete. Tot nu înţeleg de ce nu m-ai lăsat să o împuşc.

— Pentru că n-am vrut să fiu nevoit să te împuşc eu *pe tine,* răspunse Billy grav.

Cei doi bărbaţi se încruntară unul la altul, nas în nas, aşa că Virgil interveni ca să evite o altercaţie iminentă.

— Fratele nostru mai mic a fost tare ocupat, spuse el, întorcându-se spre unul din cei doi bărbaţi din spatele lor. Enos, unde e hârtia aia pe care ţi-am dat-o s-o ţii bine?

Cu părul ciufulit şi cu mustăţile galbene zdrenţuite, Enos părea destul de şters, un fel de schiţă în cărbune mai fadă a fraţilor lui mai mari. Cu ochii roşii, clătină din cap şi arătă cu degetul mare spre bărbatul de lângă el, care semăna aproape identic cu el.

— N-n-nu eu trebuia să am grijă de ea. Nu, d-d-domnule. I-ai dat-o lui Sam.

Preţ de o clipă, Sam păru nedumerit, după care scoase o bucată de hârtie împăturită din pantalonii prăfuiţi pe care îi purta. I-o dădu lui Enos, iar acesta, la rândul lui, i-o dădu lui Jasper, până ajunse la Virgil.

Virgil o desfăcu ca un guvernator pe punctul de-a face o declaraţie oficială. Chiar şi din locul unde se afla, Esmerelda recunoscu schiţa. O studiase chiar ea de o mie de ori şi îşi trecuse degetul peste ea până ajunsese să îi bântuie fiecare vis.

Era afişul cu Billy Darling dat în urmărire.

Virgil studie afişul, apoi se încruntă spre Billy.

— Am sperat la ceva mai bun, fiule. Sunt dezamăgit de tine.

Ce-ar spune mama?

Toţi fraţii, cu excepţia lui Billy, oftară la unison, apoi îşi dădură pălăriile jos şi le puseră în dreptul inimii.

După un moment de tăcere respectuoasă, Virgil îşi puse pălăria la loc pe cap şi îi făcu semn cu ochiul lui Jasper.

— Eh, cui îi pasă de ce-ar spune mama? Eu zic că i-a luat al dracu' de mult ca să obţină poza asta în albumul de familie.

— Amin! strigară ceilalţi în cor, înconjurându-şi fratele risipitor pentru încă o rundă de îmbrăţişări şi pălmuiri.

Când Esmerelda îşi dădu seama că îl felicitau pe Billy pentru că era căutat pentru crimă, se îngrozi de setea lor de sânge. Dar o îngrozi şi mai tare rânjetul obraznic al lui Billy, care le accepta laudele grosolane. Înlemni când văzu câtă încredere îşi pusese ea într-un om care nu era decât un străin. În timp ce el se desfăta în strânsoarea fraţilor lui, ea se zbătu fără să-şi dea seama, dându-se câţiva paşi înapoi.

Mişcarea îi atrase atenţia lui Jasper. Bărbatul o măsură din priviri, de la cizmele din piele de căprioară roase, la mâinile-i legate şi păru-i ciufulit, şi zâmbi.

— Ce-i asta, Billy? Ne-ai adus un cadou?

Cu maxilarul proaspăt bărbierit şi cu o graţie deşirată, Jasper semăna cel mai mult cu Billy. Buzele lui fuseseră plămădite din acelaşi aluat senzual, dar zâmbetul lui în colţul gurii era doar o umbră sinistră a zâmbetului lui Billy.

Esmerelda mai făcu un pas în spate, alarmată de sclipirea sadică din ochii lui. Îi privi pe cei doi bărbaţi – atât de asemănători şi totuşi atât de diferiţi – şi îşi dădu seama că ceea ce ea interpretase drept cruzime în privirea lui Billy era, de fapt, prudenţă. O prudenţă care se adânci în ochii lui îngustaţi când se băgă intenţionat în faţa lui Jasper şi se duse ţanţoş spre ea.

Îşi puse un braţ în jurul taliei şi-o trase spre el. Esmerelda se foi, în

semn de protest, iar el o prinse de bărbie.

— Îmi pare rău, băieţi, dar e doar pentru mine. M-am gândit să mă distrez un pic cu ea, după care să o vând celor din Comancheros, pentru ceva profit.

Esmerelda se înfioră fără să vrea. Până şi ea auzise de Comancheros – bande rebele formate din indieni Comanche, mexicani şi proscrişi, care făceau comerţ cu arme, băuturi alcoolice şi femei de-a lungul graniţei mexicane. O soartă de nedescris le aştepta pe toate femeile care le cădeau pradă.

Probabil că Billy o simţise tremurând, pentru că o strânse tare de talie. Ar fi fost mai liniştită dacă ar fi ştiut că prin gestul lui dorea să o apuce mai bine sau să o calmeze. Muşchii lui Billy erau la fel de încordaţi ca o frânghie întinsă, pe punctul de-a se rupe.

— Hei, la naiba, Billy, nu fi atât de egoist, scânci Jasper, privind lacom pieptul Esmereldei. Chiar dacă corsajul îi era încheiat până sub bărbie, aceasta se simţi mai expusă ca atunci când Billy îşi trecuse degetele peste umflătura pieptului ei gol. E cam micuţă, dar e mai mult decât suficient.

Virgil îşi umezi buzele cu limba.

— Jasper are dreptate. N-am mai fost cu o femeie de aproape o săptămână.

— E chiar f-f-frumuşică, adăugă Enos timid.

Sam încuviinţă:

— Pun pariu că miroase foarte frumos.

Billy continuă pe un ton moale şi amiabil.

— Putem să ne certăm pentru o femeie, Samuel, dacă aşa vrei. Dar mă gândeam că te-ai ataşat totuşi de urechea pe care ţi-am lăsat-o ultima oară întreagă când ne-am încăierat.

Sam îşi plecă capul, să-şi ascundă bosumflarea, şi îşi trase pălăria în jos, peste urechi. Sau ce mai rămăsese din ele. Esmerelda icni îngrozită.

Virgil şi Jasper nu se descurajară aşa de uşor. Schimbară o privire vicleană, după care se îndepărtară unul de celălalt, intenţionând în mod clar să îi încercuiască.

Aerul era tot mai tensionat, iar Esmerelda simţi fiori de spaimă pe ceafă. Stomacul îi fremăta de groază la gândul că avea să le simtă respiraţia scârboasă pe faţă şi mâinile murdare pe corp. Billy nu mai trebuia să o ţină locului, pentru că se împinse chiar ea în trupul lui suplu, musculos, căutând instinctiv un refugiu.

— Nu-l băga în seamă, Sam, spuse Jasper, punându-şi degetele mari în betelia de la pantaloni. Billy e zgârcit de felul lui. Mereu a fost băiatu' mamei.

Râsul voios al lui Billy mască sunetul pistolului pe care şi-i smulse din teacă. Când îl ridică, toţi cei patru fraţi ai lui se dădură în spate,

apucându-şi la rândul lor pistoalele. Dar nu îndrăzniră să le tragă din teacă.

Esmerelda se simţi ciudat de bucuroasă când îşi dădu seama că lui Billy nu-i era frică de fraţii lui. Nu îi fusese niciodată. Se temea doar pentru ea.

Faptul că îşi dăduse seama de asta nu reduse din şoc când îi simţi ţeava pistolului pe tâmple. Respiraţia i se opri când Billy îşi coborî arma pe obrazul ei, după care îi ridică uşor bărbia cu gura pistolului şi-i mângâie pielea vulnerabilă de sub maxilar. Metalul rece şi tare era în contrast puternic cu căldura tensionată care emana din şoldurile lui ce o apăsau pe la spate.

Billy îşi trecu ţeava peste gâtul ei, apoi între sâni, marcându-şi teritoriul, însemnând-o de fapt ca aparţinându-i, în faţa fraţilor lui şi a întregii lumi.

Aşteptă până le captă complet atenţia, apoi şopti tărăgănat:

— Ai avut dreptate, Jasper: nu mi-a plăcut niciodată să împart ce-i al meu.

Esmerelda se cutremură. Când îi auzi vocea răguşită în ureche şi îi simţi ţeava pistolului între sâni, aproape uită că totul era doar o cacealma.

„Sau nu?”

Virgil ridică primul mâinile, în semn de predare. Sam şi Enos îi urmară numaidecât exemplul. Doar Jasper îşi mai ţinu mâna pe lângă toc.

Billy îl ignoră.

— Domnilor, dacă binevoiţi să ne scuzaţi o clipă, cred că eu şi doamna ne vom retrage spre crângul acela de peste dâmb pentru o mică pauză. Am aprecia un pic de intimitate. Îşi sublinie cererea dându-i părul la o parte şi sărutând-o pe gât. Esmereldei i se tăiară genunchii când îi simţi gura caldă şi umedă pe piele.

Profitând de slăbiciunea ei, Billy începu să o împingă ca să bată în retragere, cu pistolul încă în mână.

— A, Jasper, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă mi-ai putea aduce iapa înapoi. Împuşcătura ta haotică a speriat-o îngrozitor.

Jasper mârâi sălbatic, dar rămase cu mâna pe armă.

Virgil îi dădu un ghiont.

— L-ai auzit, Jasper. Du-te şi adu-i calul.

Jasper îi dădu peste mână fratelui lui, după care se pierdu în întuneric, făcând un jurământ răutăcios. Abia atunci Billy îşi puse arma înapoi în toc. Enos şi Sam respirară uşuraţi.

Când trecură pe lângă căruţă, Billy se întinse şi, cu mâna liberă, apucă o saltea rulată.

Virgil îşi odihni pumnii pe şolduri.

— Dacă ai nevoie de-o mână de ajutor cu ea, doar strigă. Te ajutăm

cu plăcere.

— E o ofertă binevoitoare, dar cred că mă descurc şi singur.

Billy o trase pe Esmeralda în sus, spre crâng, peste dâmb, ţinând-o atât de strâns, încât aceasta bătu din picioare şi scânci în semn de protest. Oare o salvase sau o trădase? Oare era acelaşi bărbat care o prinsese când leşinase şi care o legănase cu tandreţe, în braţele lui, sau era un străin nemilos care intenţiona să îşi ducă la îndeplinire ameninţarea insinuată?

Capitolul 11

Până să ajungă în intimitatea precară oferită de crângul de copăcei, Billy avea deja de-a face cu o scorpie. Chiar şi cu mâinile legate, Esmerelda reuşi să se răsucească şi să-l lovească în piept. Apoi dădu atât de tare din picioare, încât îi învineţi gambele. El aruncă o privire disperată în spate, să se asigure că nu mai puteau fi văzuţi de fraţii lui, după care o săltă peste umăr, de unde, spera el, nu putea să-l rănească prea tare.

Esmerelda îl pocni cu pumnii direct în rinichi, iar Billy îşi înăbuşi o înjurătură sinceră. Îi prinse fundul cu o mână, desfăşură salteaua cu cealaltă şi o aruncă fără menajamente pe pătura de lână aspră.

Billy o urmă, gândindu-se doar să-şi îngroape râsul în revărsarea dulce mirositoare a părului ei.

— A fost un spectacol grozav, scumpo. Cred că nici Sagebrush Sally, de la vechiul teatru Divine din Santa Fe, nu ar fi jucat mai bine.

Văzând că Esmerelda nu se oprea din zvârcolit, el îşi ridică capul. Râjnetul îi păli încet când îşi dădu seama ca strădaniile ei erau autentice, la fel ca panica ce îi strălucea în ochi.

— Of, la naiba, şuieră el. Îşi petrecuse prea mult timp din viaţă furios pe propria-i neputinţă ca să nu poată să recunoască semnele când le vedea la altcineva.

— Stai aşa, scumpo. Stai aşa, murmură el, apoi începu să tragă de nodul cu care îi legase încheieturile.

De îndată ce se văzu liberă, Esmerelda îi trase un pumn direct în falcă. El acceptă din partea ei una sau două lovituri stângace, gândindu-se că îi datora măcar atât, după care îi prinse din nou încheieturile subţiri cu o mână şi i le ţintui deasupra capului.

Îi dădu voie să dea din picioare şi să se zvârcolească până când Esmerelda deveni conştientă că nu avea sorţi de izbândă în faţa unui bărbat de aproape 1,90 m, plin de muşchi. Abia atunci se opri din zbatere, uitându-se furioasă la el, pe deasupra căluşului.

Billy îşi ţinu degetele departe de zona unde l-ar fi putut muşca şi slăbi baticul, după care îi scoase batista umedă din gură. Esmerelda respiră într-un suspin mânios. Billy aproape că zâmbi, bucurându-se într-un fel că era mai mult enervată decât speriată.

— Cum îndrăzneşti să-ţi asumi astfel de libertăţi înspăimântătoare faţă de persoana mea? şuieră ea, destul de isteaţă chiar şi când era furioasă ca să îşi dea seama că fraţii lui puteau foarte bine să fie ascunşi sub malul abrupt şi înalt, cu urechile ciulite, ascultând fiecare cuvânt al lor.

— N-am avut de ales, şuieră la rândul lui. A trebuit să te revendic

înainte să o facă vreunul din fraţii mei.

— De ce nu le-ai putut explica pur şi simplu că te-am angajat?

El pufni.

— Crede-mă când îţi spun că nu ar fi fost impresionaţi. Doar gândul că unul de-al lor lucrează pentru o femeie i-ar fi făcut să vrea să o înveţe minte.

— Că ce?

Preţ de o clipă, Billy se gândi să mai înfrumuseţeze adevărul, dar hotărî că ar fi fost mult mai rău pentru ea să îi subestimeze fraţii decât să aibă o impresie proastă despre el. Se uită în ochii ei şi-i spuse direct:

— Că locul ei e întinsă pe spate, cu fustele ridicate şi fără chiloţi.

Esmerelda rămase cu gura căscată, după care îşi veni în fire, ca şi când şi-ar fi dat seama cât de periculos de aproape se afla chiar de acea postură. Tremură sub el, dar şopti hotărâtă:

— Poate că fraţilor tăi le e frică de dumneata, domnule Darling, dar mie sigur nu mi-e.

Dezmeticit de minciuna ei, Billy spuse:

— Nici n-am vrut să-ţi fie. Şi n-am avut de ales decât să-mi fac fraţii să le fie frică de mine. Încă de când m-am născut, ei au fost mai mari, mai puternici şi mai răi ca mine. Dacă voiam să supravieţuiesc, trebuia să dovedesc că sunt mai isteţ, mai nebun şi un trăgător mai priceput ca ei.

— De aceea ţi-ai împuşcat propriul frate în ureche?

Billy se încruntă, nedumerit de presupunerea pe care o făcuse Esmerelda.

— N-am împuşcat pe nimeni în ureche. Aveam doar zece ani când m-am încăierat ultima dată cu Samuel.

Când Esmerelda oftă uşurată, încruntarea lui se schimbă într-un rânjet viclean.

— I-am smuls-o muşcându-l de ea.

Esmerelda se zvârcoli când Billy îşi dezveli dinţii, ca şi când s-ar fi temut că avea să i-o muşte şi pe a ei. Nu că n-ar fi vrut s-o facă, gândi Billy, amintindu-şi cum o sărutase pe gât. Ce-i drept, probabil că ar fi trebuit să aibă gust de sudoare şi de praf de la drum, dar aroma ei îi zăbovi pe buze, mai dulce ca orice alt gust pe care îl simţise de multă vreme. Mai dulce chiar decât piersicile coapte şi zemoase al căror parfum îl emana. Se întrebă oare ce gust ar fi avut în alte locuri. Îşi dori să facă ceva chiar mai prostesc decât să o muşte, cum ar fi să-i guste pe furiş buzele delicate care tremurau atât de aproape de ale lui.

Simţi muşcătura ispitei, aşa că îi eliberă încheieturile şi se dădu jos de pe ea.

Aproape că se aştepta să îl lovească din nou, dar ea profită de libertate ca să se ridice repede în picioare. El o prinse de încheietură

înainte să apuce să facă măcar un pas.

— Dă-mi drumul! şopti ea printre dinţii încleştaţi, încercând să se răsucească şi să scape din strânsoarea lui.

— Doar după ce mă asigur că nu ai de gând s-o ştergi de-aici şi să-i ispiteşti pe vreunul din fraţii mei să-ţi bage un glonţ în spate.

Esmerelda se lăsă în jos într-o mare de fuste, boticul ei bosumflat dându-i de ştire că exact la asta se gândea.

Se uită alarmată să vadă dacă nu avea vânătăi pe încheieturi, încruntându-se dezamăgită când nu găsi niciuna.

— Nu-mi place să fiu nepoliticoasă, domnule Darling, dar chiar nu-mi prea pasă de fraţii dumitale.

El ridică din umeri, sperând ca gestul lui degajat să nu lase de înţeles mai mult decât trebuia.

— N-au fost dintotdeauna aşa de răi. Doar predispuşi la drăcii, ca majoritatea băieţilor, presupun. Dacă n-ar fi fost războiul, probabil c-ar fi fost un pic scandalagii, după care s-ar fi aşezat la casa lor cu prima fiică de fermier pe care ar fi lăsat-o însărcinată. Bineînţeles, cu condiţia ca tatăl fetei să-şi dorească o nuntă şi un ginere, nu o înmormântare şi un bastard. Se opri când văzu expresia şocată a Esmereldei înainte să-i spună că asta ar fi fost, probabil, şi soarta lui. Dar s-au schimbat după ce li s-au alăturat lui Quantrill şi Anderson. Aceştia au plantat un sâmbure de răutate în ei, care rodeşte de atunci încoace.

Esmerelda se cutremură şi începu să se joace cu pliurile fustei, neputând să-l privească în ochi.

— Ce-ai fi făcut dacă şi-ar fi dat seama că mergeai la cacealma când ţi-ai scos pistolul? Dacă Virgil ţi-ar fi luat-o înainte sau dacă Jasper şi-ar fi scos pistolul?

Maxilarul lui Billy se încleştă când îşi aminti cum se zgâise Jasper la sânii ei, cum îşi umezise Virgil buzele cu lăcomie, ca şi când Esmerelda ar fi fost doar o bombonică bună de devorat dintr-o singură muşcătură brutală.

— Aş fi apăsat pe trăgaci, spuse el hotărât, surprins să îşi dea seama că vorbise serios.

Ea îşi ridică capul înainte ca Billy să apuce să îşi şteargă expresia criminală de pe faţă. Ochii ei căprui străluciră cu un amestec curios de neîncredere şi mirare.

— Ţi-ai fi împuşcat propriul frate? Pentru mine?

Billy era la fel de surprins ca ea de nevoia adâncă pe care o simţea de a o proteja. Nu suporta să vadă pe nimeni intimidând o femeie. Tocmai de aceea domnişoara Mellie şi fetele fuseseră atât de încântate să-l lase să locuiască la mansardă. Doar prezenţa lui acolo îi descuraja pe majoritatea clienţilor mai duri. Dar când se uită în ochii Esmereldei simţi ceva mult mai primitiv. Şi mai periculos. Mai ales pentru un om

cu temperamentul lui.

Chiar dacă nu i se mai părea firesc, Billy se forţă să zâmbească batjocoritor.

— Aş fi făcut la fel pentru orice doamnă, o asigură el, deşi nu era deloc sigur că lucrurile stăteau chiar aşa.

Aproape s-ar fi jurat că zărise un dram de dezamăgire în ochii ei, dar înainte să se poată asigura, ea îşi plecă capul, ascunzându-şi faţa în spatele unei perdele de păr.

— Ce galant din partea dumitale, domnule Darling!

— Billy, şopti el, ridicându-i bărbia, ca să-i vadă ochii.

— Hei, Billy! Vocea răsunătoare a lui Virgil o sperie de moarte pe Esmerelda. E o linişte îngrozitoare acolo sus, băiete. Trebuie să vin să-ţi amintesc cum să faci o femeie să ţipe?

Billy îi puse un deget pe buze Esmereldei, apoi strigă:

— Nu te obosi, Virg. Îmi amintesc mai multe despre cum să faci o femeie să ţipe decât ai învăţat tu vreodată.

Se auzi un hohot de râs batjocoritor. Billy şi Esmerelda se priviră precauţi, după care se târâră de-a buşilea să tragă cu ochiul jos, în canion. Văzură pâlpâirea slabă a unui foc şi auziră clinchetul unei sticle trecute din mână în mână, ceea ce le dădu de înţeles că cea mai mare temere a lor se adeverise. Fraţii lui îşi puseseră tabăra în valea mică, chiar sub malul abrupt şi înalt.

— La naiba, şopti el. De asta mi-era teamă. Nu o să ne lase în pace până nu le dăm ce vor.

— Ce zici de nişte arsenic? murmură Esmerelda.

Billy se abţinu să nu rânjească.

— Un pic de zgomot ar trebui să-i satisfacă pentru o vreme.

— Zgomot? repetă ea, întorcându-şi capul şi clipind nedumerită.

Billy îşi drese glasul, întrebându-se de ce îi era dintr-odată atât de greu să înghită.

— Ştii la ce mă refer: câteva scânceli, vreo două gemete, poate un mormăit sau două, ca să fie convingător.

Chiar dacă stăteau amândoi cu faţa în jos, Esmerelda tot reuşi să se uite de sus la el.

— Eu nu mormăi, domnule Darling.

Deşi părea doar uimită de cererea lui, Billy îşi dădu cu groază seama că era pe punctul de-a se îmbujora ca o fecioară. Se frecă la ceafă şi strânse din dinţi.

— Ai putea să scoţi şi tu sunetele pe care le face o femeie când un bărbat…

Esmerelda îl privi atât de nevinovată, încât Billy îşi spuse că fie era într-adevăr inocentă, fie era o actriţă mult mai vicleană decât se aşteptase. Apoi Esmerelda se făcu precum para focului.

— Aha! Vrei să spui genul de zgomote pe care le făcea femeia de

la… de la…

— Bordel, zise el tărăgănat, începând să-i placă jocul, acum că avea mâna câştigătoare. Da, ca şi când poate că nu-ţi place ce-ţi fac la început, dar începe la un moment dat să-ţi placă, chiar dacă nu vrei.

Aproape că se aşteptă să-l plesnească pentru obrăznicia lui, dar Esmerelda îl surprinse rostogolindu-se pe pătură şi punându-şi dosul palmei pe frunte.

Rămase în acea postură dramatică câteva minute, după care îşi coborî mâna şi-l privi cu asprime.

— Închide ochii, domnule.

El pretinse că se conformează, folosindu-şi genele îndărătnice pentru care fraţii lui îl tachinau mereu fără milă, la singurul lucru pentru care erau bune.

— Şi să nu tragi cu ochiul!

Înjură pe înfundate, dar de data aceasta îi făcu pe plac, până când primul scâncet al Esmereldei îl făcu să se înfioreze.

Deschise brusc ochii. Esmerelda stătea întinsă pe spate, în lumina lunii, cu ochii închişi. Pe trăsăturile ei se putea citi deopotrivă dor şi durere, într-un duet melancolic. Nu-şi mai ţinea buzele închise a dezaprobare înţepată, ci desfăcute pentru a putea emite gâfâieli guturale scurte, care îl făcură într-o clipă să gâfâie la rândul lui, sălbatic.

Billy se holbă fascinat la ea, în timp ce scâncetele ei se adânciră şi deveniră un geamăt zdravăn, pământesc şi tulburător prin forţa lui. Tăcerea mormântală de la baza dâmbului îi dădu de înţeles că şi fraţii lui erau la fel de captivaţi. Mai că îi putea vedea acolo, în lumina focului, cu ochii sticloşi de la poftă, o dâră de whisky scurgându-li-se în jos pe bărbie.

Esmerelda îşi arcui gâtul; sânii ei mici, fermi se încordară sub corsaj, un memento ispititor al faptului că nu existau bariere de dantelă sau de in între piele şi ţesături. Ar fi fost suficient să se aplece şi să desfacă un cârlig, apoi un altul…

Îşi dădu jos pălăria şi pipăi după batic, ca să-şi şteargă picăturile de sudoare care începuseră să-i acopere fruntea. În lunile în care dormise la mansarda domnişoarei Mellie, gemetele şi mormăielile de plăcere provocate şi primite încetaseră să-l mai impresioneze. Mai ales că ştia că, de fapt, cele mai multe dintre fete mimau strigătele lor de extaz, sperând că vreun cowboy încântat avea să le arunce o monedă în plus înainte să iasă ţanţoş din cameră.

Dar corpul îi pulsa în ritmul irezistibil al cântecului Esmereldei. Când aceasta ajunse la un crescendo, durerea se intensifică, devenind mai degrabă amară decât dulce când realiză ce însemna asta.

Winstead avusese dreptate: ori Bart Fine, ori un alt bărbat o învăţase cum să scoată acele sunete. Inocenţa ce sclipea în ochii ei

mari şi căprui era doar o iluzie. La fel ca masca pe care o purtau proscrişii ca să jefuiască o bancă. Doar că ea nu o folosea ca să-i fure banii, ci inima.

Chiar dacă era dezamăgit, dorinţa nu i se ostoi. Voia să o îndepărteze din raza auditivă a fraţilor lui şi să o facă să geamă de-adevăratelea. Voia ca Esmerelda să privească tot ce-i făcea, până când chipul lui deasupra ei avea să şteargă orice amintire a bărbatului care o atinsese primul.

Se târî înainte pe coate, până ajunse deasupra ei. Nu prea voia să ştie cu adevărat, dar nu se putu abţine să nu mârâie:

— La ce naiba te gândeai?

Esmerelda deschise ochii luminoşi şi îi zâmbi, cu obrajii îmbujoraţi de strălucirea rozalie a unei femei pe deplin satisfăcute.

— La profiterol cu budincă şi frişcă.

Uimit de răspunsul ei, Billy nu avu de ales decât să-i asculte explicaţia visătoare.

— După ce-au murit mama şi tata, obişnuiam să trec pe lângă o brutărie de pe strada Beacon, în drum spre piaţă. În fiecare dimineaţă, puneau o tavă cu profiteroluri în vitrină, proaspăt scoase din cuptor. Îmi doream cu disperare să nu poftesc la ele, deoarece ştiam că nu aveam suficienţi bani ca să-i irosim pe astfel de extravaganţe. Dar tot îmi doream unul. Oftă melancolic. N-am cedat niciodată tentaţiei, dar obişnuiam să stau acolo, în frig, până când fereastra se aburea de la respiraţia mea, imaginându-mi cum ar fi fost să ling glazura de unt cu miere, să-mi afund dinţii în foietajul pufos, să-mi înfig limba în umplutura de budincă…

Billy ridică mâna să o oprească, cu vintrele încordat şi plin de o agonie dulce. Dacă Esmerelda putea să se ambaleze aşa pentru o poftă imaginară, oare cum ar fi reacţionat dacă ar fi gustat dintr-o plăcere reală? I se părea că era un mare păcat că se lipsise de o astfel de plăcere simplă şi îşi petrecuse restul vieţii regretând că o făcuse. El nu-şi refuzase niciodată nicio plăcere. Până acum.

Esmerelda se întinse şi căscă, părând la fel de somnoroasă şi de vulnerabilă ca o femeie care chiar experimentase eliberarea pe care o imitase ea într-un mod atât de iscusit.

— Crezi că i-am păcălit pe fraţii dumitale?

Disperat să scape înainte ca ea să-şi dea seama că îl păcălise şi mai tare pe el, Billy aruncă cealaltă jumătate a păturii peste ea şi se ridică în picioare.

— Mă duc să aflu, spuse el răspicat. Tu rămâi aici. Odihneşte-te!

— Da, domnule, răspunse ea, salutând în glumă.

El o porni din loc, după care ezită şi se întoarse. Esmerelda făcu ochii mari când îl văzu că scoate pistolul ei din cizmă şi i-l aruncă peste pătură.

— E încărcat. Trage în primul bărbat care te atinge într-un mod lipsit de respect.

— Chiar dacă eşti dumneata?

El nu îi întoarse zâmbetul crispat.

— Mai ales dacă sunt eu.

*

În timp ce cobora împleticindu-se pe poteca pe care o sculptase vântul şi timpul în peretele canionului, Billy îşi ciufuli părul şi îşi desfăcu primii doi nasturi ai cămăşii Levi's. Era recunoscător că atât minţile, cât şi vederea fraţilor lui fuseseră zăpăcite de whisky. Dacă oricare dintre ei i-ar fi aruncat mai mult de-o jumătate de ocheadă şi-ar fi dat seama că foamea lui nu fusese deloc satisfăcută de întâlnirea cu Esmerelda. Dimpotrivă, era la fel de tare şi gros ca un pachet de dinamită care aşteaptă sărutul flăcării pe fitil.

Înjură, dar înjurătura elocventă nu reuşi să-i ofere satisfacţia obişnuită.

Pe măsură ce se apropie de focul de tabără, îşi schimbă mersul obişnuit într-unul fălos, de bărbat care tocmai îi arătase unei femei şi celor din jur de ce era în stare.

Virgil trona asupra focului ca un rege de trib, pufăind dintr-un trabuc pe care Billy îl recunoscu ca fiind furat din geanta lui. Jasper era întins într-un cot, îngrijindu-se de o sticlă proaspătă de poşircă. Căutătura lui mocnită îl avertiză pe Billy că încă era supărat din cauza confruntării lor de mai devreme. Sam smulgea cu dinţii lui îngălbeniţi dintr-o bucată zdrenţuită de carne uscată, iar Enos stătea lângă Sadie, mângâind-o absent pe urechile-i lungi. Aceasta dădu leneş din coadă când îşi văzu stăpânul. Aroma de conserve de fasole se ridica dintr-o oală de fier ce atârna deasupra focului.

Virgil îi făcu semn cu ochiul, vocea lui sonoră fiind înmuiată de o îngrijorare prefăcută.

— Sper că a fost blândă cu tine, fiule. I-ai spus c-a fost prima pentru tine, nu-i aşa?

Billy îşi îndesă degetele mari în cartuşieră şi se forţă să zâmbească, sperând că nu arăta la fel de rău precum se simţea.

— Trebuie să fi fost prima pentru *tine,* Virg, pentru că s-a jurat c-am fost cel mai bun pe care l-a avut vreodată.

Hohotul de râs al lui Virgil nu lumină cu nimic chipul întunecat al lui Jasper. Acesta trase încă o duşcă de whisky şi aruncă o privire dispreţuitoare spre malul abrupt şi înalt de deasupra.

— Pun pariu că dacă aş călări-o eu pe curviştină, n-o să mă uite niciodată.

O ceaţă stacojie îi întunecă privirea lui Billy, orbindu-l de furie. Făcu un pas în faţă, intenţionând să se arunce prin foc şi să-i care câţiva pumni lui frate-său, de să-i şteargă rânjetul de pe faţă. Dar apoi

îşi aminti că Jasper credea întocmai ceea ce voise el să creadă.

Zâmbetul lui prietenos nu amortiză complet tăişul periculos din vocea lui.

— Tot ce se poate, Jasper, dar ar fi ultima ta plimbare pe cal. Din câte ştiu eu, furtul de cai e o infracţiune care se pedepseşte cu spânzurătoarea.

Tot în căutarea unei certe, Jasper începu să se ridice, dar Virgil îl bătu cu mâna peste umăr.

— N-ai de ce să te ciondăneşti, fiule. Sunt sigur că Billy a vrut doar să spună că atârni ca un cal. Enos şi Sam râseră nervos, iar Virgil smulse sticla de whisky din mâna încleştată a lui Jasper şi i-o oferi lui Billy, împreună cu unul dintre trabucurile lui Billy. Poate că Jasper era creierul bandei, dar Virgil fusese întotdeauna forţa ei.

Billy acceptă ofranda de pace a fratelui lui şi se aşeză pe partea opusă a focului. Încă deplin conştient de privirea tăioasă a lui Jasper, şterse cu mare pompă gura sticlei de mânecă, înainte s-o ducă la gură şi să ia o înghiţitură, de care avea nevoie cu disperare. Sperase ca poşirca să-i cauterizeze gustul Esmereldei din gură, dar îi intensifică de fapt dorinţa dureroasă din stomac.

Scăpără un chibrit şi îşi aprinse trabucul. Sam termină fâşia de carne uscată cu o înghiţitură sonoră şi îi aruncă lui Sadie o privire prădalnică.

— Mi-i foame rău. Ţi se face al naibii de silă de conserve de fasole şi carne de câine de prerie.

Billy se bătu peste coapsă. Sadie ieşi de sub mâna lui Enos şi se duse agale lângă Billy, care o recompensă pentru că îl ascultase frecându-i uşor botul grizonant.

— Ascultă-mă bine, Samuel: Sadie nu-i la fel de gustoasă ca urechiuşele alea fragede ale tale.

Sam îşi trase sfios pălăria peste ochi şi se servi cu un polonic de fasole aburindă.

Billy îşi ascunse zâmbetul trăgând lung din trabuc şi apoi luând încă o înghiţitură de whisky.

— Încotro vă îndreptaţi, băieţi? Mă gândeam că aţi fi pe undeva, văzându-vă de scandalurile voastre, nu blocaţi aici, în mijlocul pustietăţii.

Enos deschise gura să spună ceva, dar se opri când auzi vocea bubuitoare a lui Virgil.

— Ne gândeam să ne ducem spre sud. În Mexico City.

Billy deveni mai voios. Poate că erau rude de sânge, dar insigna din buzunarul de la cămaşă îi făcea duşmani de moarte. I-ar fi plăcut să-i vadă apucând-o spre Mexic înainte să fie obligat să facă uz de ea.

— Ce alegere înţeleaptă, spuse el. Cică tinerii domni întreprinzători ca voi au multe oportunităţi şi pot să facă avere în Mexico City.

Virgil şi Jasper schimbară o privire pe furiş, dar Enos fu cel care vorbi:

— Nu m-m-mergem în Mexico chiar acum. Mai întâi trecem prin Eulalie.

— Eulalie? întrebă Billy. Prinse trabucul mocnit înainte să-i cadă în poală şi îşi deghiză începutul de groază cu un râset scurt.

— De ce Eulalie? Am auzit mereu că un singur lucru e mai urât ca oraşul: femeile din el.

De data aceasta, Virgil deschise gura să spună ceva, dar chicotitul ascuţit al lui Enos îl opri.

— Păi, m-m-ergem în Eulalie să jefuim o b-b-bancă!

Capitolul 12

Când se trezi Esmerelda, căldura era deja în toi. Se ridică în şezut şi-şi dădu pătura la o parte, întinzându-se languros. O briză uscată a dimineţii îi mângâie părul.

Zâmbi când văzu că Sadie se gudura la picioarele ei. Dacă aceasta n-ar fi oftat melancolic, Esmerelda ar fi fost tentată să-i ridice o pleoapă somnoroasă şi să se asigure că era încă în viaţă. Scutură din cap, confuză. Cine s-ar fi gândit că ar fi putut să doarmă atât de adânc, învelită într-o pătură aspră, pe un nisip pietros, lângă un câine care sforăia, cu patru proscrişi incorigibili care îşi făcuseră tabără la o aruncătură de băţ de ea?

Înţelese de ce când îl văzu pe bărbatul care dormea lângă ea.

Păzitorul ei stătea cu spatele rezemat de o piatră şi cu mâinile pe pistolul Winchester de lângă genunchii lui. Probabil că era o poziţie dureros de inconfortabilă, în care adormise numai atunci când oboseala cruntă îl răpuse. Esmerelda găsea vigilenţa lui Billy ciudat de irezistibilă. Uitase de acest răsfăţ de a dormi în timp ce altcineva veghea în noapte asupra ta.

Se ridică pe genunchi şi se furişă mai aproape, vrând să îl privească acum când nu avea cozorocul pălăriei tras pe faţă. Chiar şi în somn, părea un bărbat precaut, care avusese parte de prea puţină blândeţe în viaţa lui, de prea multe sărutări furate şi mângâieri cumpărate. Cele mai recente răni ale lui deja se vindecau, dar se vedeau în continuare cicatricile unor vechi bătălii, câştigate sau pierdute.

O cicatrice subţire, albă, de cuţit, deja vindecată şi aproape imperceptibilă îi secţiona sprânceana dreaptă, periculos de aproape de ochi. O alta asemănătoare îi mutilase bărbia încăpăţânată. Avusese nasul rupt cel puţin o dată. Esmerelda îl examină din toate unghiurile, după care hotărî că îl plăcea. Toate semnele acelea făceau diferenţa între el şi faţa drăgălaşă a lui Jasper. Soarele arzător din New Mexico îi săpase cute permanente în jurul gurii şi al ochilor, însă părul ciufulit îl făcea să pară mai tânăr decât era de fapt, chiar copilăros, şi totuşi bărbat în toate cele.

Surprinsă de un val de tandreţe, Esmerelda se dedă unei tentaţii căreia reuşise să îi reziste încă de pe când Bartholomew crescuse destul de mare ca să îşi dea ochii peste cap, să-i împingă mâna şi s-o acuze că se purta prea mămos cu el: se întinse şi dădu uşor la o parte bucla de păr care căzuse peste fruntea lui Billy.

Acesta se trezi la prima atingere a buricelor degetelor ei şi îndreptă arma spre pieptul ei.

Esmerelda îşi ridică încet mâinile, aşa cum îi văzuse pe fraţii ei

făcând în noaptea de dinainte.

— Nu mă împuşca. Mă predau.

Chiar dacă o spusese cu un amuzament inocent, intensitatea privirii ei fumurii păru să le confere cuvintelor un cu totul alt sens, lăsând-o fără răsuflare şi făcând-o să se întrebe oare cum ar fi fost să se predea unui bărbat ca el. Să lase la pământ propriile ei arme alese cu grijă şi să-i încredinţeze buzele, voinţa şi însuşi sufletul ei.

Îşi veni însă imediat în fire. Făcu un semn din cap spre armă.

— M-am predat fără să ripostez. Asta înseamnă c-ar trebui să laşi arma jos, nu-i aşa?

Billy făcu întocmai şi se scărpină în barba scurtă şi tot mai deasă.

— Ar trebui să te împuşc oricum. Nu te-a învăţat mama ta să nu te furişezi niciodată pe lângă un bărbat înarmat?

Esmerelda reuşi să râdă tremurat.

— Probabil nu s-a gândit că voi avea vreodată nevoie de o asemenea povaţă. Era mai degrabă interesată să mă înveţe cum să împăturesc şerveţele de masă, batiste cu monogramă şi cum să cârpesc şosetele tatălui meu.

Abilităţi care s-au dovedit complet inutile când Esmerelda trebuise să accepte că nu avea să aibă niciodată un soţ sau copii ai ei.

Stânjenită pentru că îi dezvăluise prea multe, se încruntă la Billy.

— Întotdeauna te trezeşti aşa morocănos?

El se aplecă în faţă, ca un şarpe veninos gata de atac.

— Ai vrea să afli?

Şocată, Esmerelda se lăsă pe spate.

— Poate că „morocănos” a fost o descriere prea blândă. Cred că „nesuferit” ţi se potriveşte mai bine.

Billy pufni:

— Şi tu ai fi nesuferită dacă ar trebui să stai trează jumătate de noapte ca să te asiguri că fraţii tăi nu fac o frigăruie din Sadie.

— Ar fi trebuit să-i laşi să mănânce catârul. El îi aruncă o privire întunecată, apoi se ridică în picioare. Începu să îşi încălzească umerii, rotindu-i înainte şi înapoi, pentru că îi amorţiseră, iar muşchii i se încordară sub materialul uzat al cămăşii. Îşi trecu o mână prin păr, se îndreptă spre marginea abruptă a movilei şi se uită înspre canion, cu ochii roşii de la nesomn şi de la prea mult alcool tare, se gândi Esmerelda. Părea disperat, adică şi mai periculos, şi mai imprevizibil decât fusese în saloonul în care îl întâlnise. O înjurătură aspră şi o aromă de cafea la ibric se ridicară din canionul de jos, dându-le de veste că fraţii lui se treziseră deja şi îşi vedeau de treaba lor.

Esmerelda se înfioră din nou când îşi aminti ce noroc avusese că scăpase ca prin urechile acului. Billy n-avea decât să bombăne şi să vocifereze cât voia, dar ea ştia foarte bine că renunţase la somn ca să o protejeze pe Sadie. Îi privi profilul misterios şi spuse timid:

— Domnule Darling? La lumina clară a zilei, nu reuşi să îi spună pe numele mic.

El se întoarse cu greu, evident amorţit şi reticent.

Ea se forţă să îl privească în ochi.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine azi-noapte.

— Mi-am făcut doar treaba, ducesă. Chiar dacă fusese la fel de ironic ca întotdeauna, în ochi nu i se mai zări licărul de tachinare. Privirea lui neutră îi făcu pielea ca de găină, din pricina unui amestec ciudat de nelinişte şi anticipare. Billy continuă: La urma urmei, pentru asta o să mă plăteşti.

Înainte ca Esmerelda să apuce să anuleze vraja ciudată pe care o creaseră cuvintele lui, un vaiet ascuţit crestă liniştea dimineţii. Sadie se împletici la picioarele ei şi-şi lăsă capul pe spate, lătratul ei suprapunându-se peste zarva înfiorătoare.

Billy miji ochii, nedumerit.

— Ce naiba a fost…?

Esmerelda îşi puse mâinile la urechi, încercând în zadar să estompeze sunetul strident.

— Doamne, Dumnezeule, zici că cineva torturează o pisică… Făcu ochii mari de groază, pe măsură ce începu să înţeleagă. O pisică!

Groaza ei se preschimbă în furie, aşa că înşfăcă Derringerul ascuns printre pliurile păturii şi începu să coboare în goană panta, lăsându-l pe Billy cu gura căscată de uimire.

*

Până să apuce Billy să îşi revină din şoc şi să se grăbească în jos pe pantă, cu Sadie ţopăind pe lângă el, Esmerelda îi ţinea deja pe toţi din banda Darling sub ameninţarea pistolului.

Aceştia rămăseseră nemişcaţi, ca într-un tablou, prinşi în flagrant în timp ce îi cotrobăiau printre lucrurile din cufărul pe care îl răsturnaseră cu susul în jos. Jasper ţinea o sticlă parfumată, desfăcută, sub nas, în timp ce Virgil strângea la pieptul lui robust o pereche de pantalonaşi încreţiţi, făcându-se tot mai purpuriu la faţă din pricina fumului de ţigară pe care se temea să-l expire. Billy miji ochii când îl văzu pe Virgil atingându-i chiloţii Esmereldei cu mâinile lui grase. Singurul lucru care îl oprea să îşi scoată pistolul şi să îl împuşte pe fratele lui cu sânge rece era că nu voia să păteze materialul fragil.

Esmerelda îşi îndreptă mânia spre bărbatul care îi ţinea vioara sub bărbia tremurândă. Cu mâna cealaltă atingea arcuşul, gata să atace coardele şi să evoce din nou un sunet din acela scârţâit şi jalnic ca mai înainte.

Vocea Esmereldei răsună ca un clopot de începere a misiunii în liniştea dimineţii.

— Ia-ţi mâinile jegoase de pe vioara mamei mele. Trase piedica Derringerului şi continuă: Nu glumesc, Samuel Darling. Lasă

instrumentul din mână, altfel te împuşc. Jur că te împuşc!

Ţinta ei înghiţi în sec atât de tare, încât mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos pe gâtul subţire.

— Nu sunt Sam, d-d-oamnă. Sunt Enos. Îndreptă arcuşul spre bărbatul îngropat până la coate într-o grămadă de cămăşi şi fuste. El e Sam.

Esmerelda îi străfulgeră pe amândoi cu privirea.

— Atunci o să vă împuşc pe amândoi. Miji ochii, ameninţătoare. Sau poate că o să te împuşc doar pe *tine* într-o ureche, Enos, ca să nu mai poată nimeni să vă deosebească.

Enos începu să clănţănească din dinţii îngălbeniţi. Billy nu putea să-i mustre pentru că se lăsaseră intimidaţi. Cu obrajii roşii de furie şi cu părul cafeniu fâlfâindu-i peste umeri, Esmerelda nu părea deloc o prizonieră umilă, aşa cum îi lăsase el să creadă. Atitudinea ei de dispreţ regal i se potrivea mai degrabă unei regine, decât unei ducese.

Tresărind fără să vrea de mândrie, Billy se gândi că era drăguţă când se enerva. Nimic de la Abilene încoace nu se compara cu Esmerelda Fine într-un acces de furie.

Virgil horcăi, pufăind un val de fum pe nări, ca o locomotivă. Jasper îşi mişcă mâna liberă spre centură.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău! spuse Billy tărăgănat, încrucişându-şi braţele peste piept. Fetişcana are un deget drept spasmodic şi o ţintă fatală. Prima dată când ne-am întâlnit, aproape că m-a împuşcat în inimă, şi nici măcar nu făcuserăm prezentările cum trebuie.

Esmerelda îl privi uimită, însă Billy nu îşi dădu seama dacă era surprinsă de prezenţa lui acolo sau de lauda pe care i-o adresase. Îi făcu semn cu ochiul, afectându-i suficient de mult stăpânirea de sine, încât Derringerul începu să tremure în mâna ei.

Din fericire, Enos îi întinsese deja vioara.

— N-am vrut să fac nimic rău, doamnă. Doar că mereu mi-a plăcut muzica la scripcă.

Îmbunată de predarea lui politicoasă, Esmerelda îi înmână Derringerul lui Billy şi îşi recuperă vioara. Fără să îşi dea seama că fraţii lui îi priveau cu atenţie gambele frumoase şi gleznele bine proporţionate, ea începu să lustruiască cu grijă locul unde se aflau amprentele unsuroase lăsate de Enos pe lemnul bogat, folosindu-se de tivul încreţit al cămăşii.

Billy îşi privi fratele cât putu de urât şi mârâi:

— Jasper, dă-i doamnei parfumul.

Jasper mai inspiră o dată din sticlă.

— La naiba, ăsta nu-i parfum. E extract de piersici. Privirea lui încruntată se transformă într-un rânjet şi Jasper îl lovi pe Virgil cu cotul în coaste: Nu-i de mirare că miroase aşa de bine că-ţi vine să-l

mănânci.

Degetul lui Billy zvâcni din nou pe trăgaci. Ce naiba îl apucase? Nu putea să împuşte un om pentru simplul fapt că spunea ceva la care se gândise şi el.

Esmerelda îl surprinse când se duse direct spre fratele lui şi îi înşfăcă sticla din mâini. Chiar şi arogantul Jasper încremeni când îi văzu zâmbetul rigid.

— Spre deosebire de dumneata şi de fraţii dumitale, domnule, eu trebuie să plătesc pentru ce-mi doresc, nu să iau pur şi simplu de la cei care sunt mai slabi ca mine. De ce să risipesc banii pe apă de liliac sau de lavandă când o picătură de extract aplicată în spatele fiecărei urechi ar fi suficientă?

Billy o privi încruntat, îndurerat deopotrivă de demnitatea şi de cumpătarea ei. La naiba! O femeie ca ducesa merita mai mult decât extractul de piersici care-i parfuma pielea mătăsoasă. Merita cel mai scump parfum din lume, *eau de cologne* din Paris, tămâie şi smirnă.

Esmerelda înşfăcă pantalonii din mâinile lui Virgil şi se duse să îi aşeze înapoi în cufăr, iar Enos se ţinu după ea ca un căţeluş hotărât.

— Doamnă, c-c-chiar puteţi cânta la scripcă?

— Da, pot.

Vocea lui nazală se ascuţi şi deveni linguşitoare, lucru pe care Billy îl ştia foarte bine.

— Îmi place mult de tot muzica la s-s-scripcă. Tuturor ne place. Aţi vrea să ne faceţi onoarea de a ne c-c-cânta ceva?

Billy făcu un pas în faţă, alarmat.

— Nu cred c-ar fi o idee prea bună. Dacă Esmerelda cânta la instrumente aşa cum cânta cu vocea, muzica i-ar fi putut incita pe fraţii lui la omor.

Dar era prea târziu. Esmerelda zâmbea deja, încântată.

— De ce nu, domnule? Mi-ar face mare plăcere. N-am ştiut că vă place muzica. Ce-aţi vrea să auziţi? *Măreţul Har*? *Soldaţi creştini, înainte!* Sau poate *Imnul de luptă al re…*

Billy îi acoperi gura cu mâna, după care şi-o retrase rapid când privirea ei arzătoare îi dădu de înţeles că era în pericolul iminent să rămână cu cinci cioate sângerânde în locul degetelor.

— Orice cântec vechi, insistă Enos.

Sam şi Virgil se apropiară suspicioşi de ei, încercând să îşi ascundă nerăbdarea. Jasper îşi trecu un chibrit pe talpa cizmei şi îşi aprinse un alt trabuc, însă chiar şi indiferenţa lui părea forţată.

Billy ridică din umeri şi se dădu bătut.

— Ştii cum se spune: Muzica îmblânzeşte şi cea mai sălbatică fiară.

— Cea mai sălbatică inimă, îl corectă numaidecât Esmerelda, potrivindu-şi vioara sub bărbia micuţă şi hotărâtă.

Billy închise ochii obosiţi, îngrozit de momentul în care primul

scrâşnit hidos avea să răsune în canion.

Dar când Esmerelda trecu arcuşul peste coarde, a fost de o mie de ori mai rău decât se aşteptase el. Nu mai auzise niciodată aşa ceva şi spera nici să nu mai audă vreodată.

Muzica inundă deopotrivă canionul şi sufletul lui Billy, tulburător în frumuseţea lui. Nu exista cale de scăpare. Ar fi auzit-o şi dacă şi-ar fi acoperit urechile cu mâinile, şi dacă ar fi ţipat la ea să se oprească, şi dacă i-ar fi înşfăcat vioara din mâini şi ar fi spart-o în bucăţi de stânci. Instrumentul cânta cu o puritate şi o graţie pe care le descoperise înainte numai în paginile cărţilor. Gâtul i se încordă cu o durere melancolică: tânjea profund după locurile în care nu avea să ajungă niciodată, după bărbatul care nu avea să fie niciodată, după femeia pe care nu avea să o poată iubi vreodată.

„Femeile", se corectă în sinea lui cu asprime, apoi deschise ochii şi o privi pe Esmerelda. Şi ochii ei erau închişi într-o concentrare pasională, în timp ce trecea arcuşul peste coarde cu ferocitatea tandră a unei amante. Poate că Esmerelda Fine avea o voce de harpie, dar cânta la vioară ca un înger.

Muzica se încheie pe o notă tristă, lăsând o rană deschisă în urma ei.

Virgil şi Enos se uitară unul la celălalt, minunându-se, iar Sam se scărpină în cap şi se chinui din răsputeri să fie politicos.

— A fost foarte frumos, doamnă, dar nu seamănă cu nimic din ce-am mai auzit până acum. Ştiţi *Mazărea lui Goober* sau *Porumbul crocant al lui Jim?*

Esmerelda se încruntă, evident afectată că îl dezamăgise.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu vă pasă de Mozart.

— Sunt sigur că Mo' e un tip de treabă, spuse Enos, dar mi-e dor să aud câteva bucăţi din *Cei doi tâlhari morţi din Cotton Patch.*

Esmerelda se uită la Billy. În ciuda privirii lui furioase, expresia ei se îmblânzi, transformându-se într-un zâmbet fermecător.

— Băieţi, ascultaţi unul pe care sigur îl ştiţi.

Primele note îl făcură pe Billy să se înfioare. Era vorba despre *Dixie,* cântat aşa cum trebuia: simplu şi frumos, nu ca un marş sau ca un bocet, ci ca un tribut tandru la adresa inocenţei pierdute. Fraţii lui îşi scoaseră rând pe rând pălăriile şi rămaseră nemişcaţi, cu urechile ciulite, ca nişte stafii ale băieţilor care fuseseră cândva şi ale bărbaţilor care ar fi putut deveni dacă nu ar fi fost războiul care să îşi lase amprenta asupra lor.

Billy o privi pe Esmerelda pe deasupra dansului graţios al arcuşului şi îşi dădu seama că acel cântec nu le era dedicat lor, ci lui. Îşi cerea scuze pentru orice supărare pe care i-o pricinuise în ziua precedentă, când discutaseră despre război. Scuze pe care nu le putea accepta şi nici nu le merita. Deoarece îl trădase când minţise în legătură cu

identitatea ei. Iar el intenţiona să o trădeze la rândul lui când avea să se întâlnească faţă în faţă cu bărbatul pe care fusese angajat să îl găsească.

Îşi puse cu grijă degetele pe coarde, oprind cântecul la mijlocul notei.

Sam îşi trânti pălăria peste genunchi, supărat.

— De ce-ai făcut asta?

Virgil clătină din cap cu tristeţe.

— Frăţioare, ai grijă ce faci! Am ucis oameni pentru lucruri mai mărunte ca ăsta.

Billy evită intenţionat privirea rănită a Esmereldei şi se întoarse spre fraţii lui.

— Oricât de frumos ar cânta doamna, nu avem timp să stăm toată ziua pe-aici, în soare, ca la concert. Poate aţi uitat, dar avem treburi neterminate de care să ne ocupăm în Eulalie.

Capitolul 13

— Fraţii tăi ne vor ajuta să-l găsim pe Bartholomew? strigă Esmerelda, ţinându-se mai strâns de Billy în timp ce acesta îşi mâna iapa prin mulţimea agitată de pe drumul principal din Eulalie.

— Să zicem că da, strigă el, obligat să acopere zornăitul hamurilor, larma asurzitoare a mulţimii şi bufniturile constante de la noile construcţii. Dar asta nu înseamnă şi că aşa se va întâmpla, adăugă el cu jumătate de gură.

Billy nu-şi dădea seama ce-l deranja mai tare: speranţa din glasul Esmereldei, mâinile ei cu mănuşi albe, împreunate peste abdomenul lui rigid sau moliciunea chinuitoare a sânilor ei care îl apăsau pe spate. Când Enos insistase să conducă el căruţa, pentru ca palmele delicate ale Esmereldei să nu facă băşici trăgând de frâie, Billy se văzuse nevoit să o invite să călărească cu el. Categoric nu ar fi vrut să îşi lovească coapsele de Enos sau să-l ţină pe Jasper de mijloc. Cea mai mare parte a drumului, fraţii lui merseseră în spatele lor, ca să nu arunce praf în ochii strălucitori ai Esmereldei.

Billy clătină din cap, dezgustat. Dacă Sherman ar fi mărşăluit în Atlanta cu Esmerelda cântând *Dixie* la vioară, ar fi putut cuceri oraşul fără să aprindă un singur băţ de chibrit. Îşi văzuse fraţii îmbătându-se din orice, de la whisky Moonshine la lac de mobilă, dar nu se aşteptase să-i vadă vreodată beţi de adoraţie. Şi încă pentru un yankeu care cântă la scripcă. Până şi jerpelitul de Jasper îl trăsese deoparte şi îi oferise un ceas de buzunar din aur şi o pereche de cizme proaspăt furate de la un mort, sperând să-l convingă pe Billy să i-o vândă lui pe Esmerelda, nu celor din banda Comancheros.

Când trecură pe lângă biroul şerifului, Billy trase agitat de eşarfa înnodată în jurul gâtului, simţind că-l sufocă.

Îl înjurase deja pe Winstead de nenumărate ori pentru că răspândise zvonul cum că aurul trezoreriei avea să rămână peste noapte în Eulalie, ştiind că ar fi trebuit să se blesteme şi pe sine. Nu rezistase niciodată unui mister sau unui chip frumos, şi tocmai această slăbiciune îl trimisese pe drumul dinspre Calamity spre dezastru.

Evită o căruţă mică trasă de un catâr şi condusă de un vizitiu voinic, care îl înjură şi îi arătă pumnul.

De la ultima lui vizită în oraş, cu şapte luni în urmă, Eulalie devenise o metropolă plină de viaţă. Recent se descoperise o mină de argint în apropierea oraşului, aşa că minerii şi jucătorii de noroc dăduseră năvală în orăşelul adormit, sperând să se îmbogăţească, urmaţi de un val de prostituate care sperau să se căpătuiască pe

spinarea lor.

Trecură pe lângă o cârciumă din care se auzeau ropote de râsete bete şi muzică de pian, în timp ce o turmă colorată de femei pe jumătate îmbrăcate atârnau pe balustrada spiralată a balconului de la etajul al doilea.

— Hei, cowboy, eşti nou în oraş? fredonă încet o blondă neruşinată spre Billy. Ce-ar fi să vii sus, să-ţi arătăm priveliştile?

— Ce-ar fi să vin eu, în schimb? urlă Virgil. Nu degeaba sunt fratele lui *mai mare*.

Femeile chicotiră vioaie şi îi trimiseră lui şi lui Jasper nişte bezele ademenitoare. Virgil le făcu semn lui Enos şi lui Sam, după care trase cu ochiul spre Billy.

— Măcar ştii unde ne găseşti în seara asta.

Billy clătină din cap înverşunat. Prostituatele aveau şanse mai mari ca el să îi ţină fraţii departe de închisoare pentru câteva ore. Reuşise să îi convingă pe Virgil şi pe Jasper că ar fi fost cel mai bine să dinamiteze seiful băncii după lăsarea întunericului. Spera să tragă de timp suficient cât să îl aresteze pe Bart Fine şi să plece din oraş.

Billy se încruntă când şi-o imagină pe Esmerelda în braţele canaliei. Brusc, aranjarea unui accident prematur nu i se mai părea o idee rea.

Când o dădu jos pe Esmerelda de pe iapă şi o aşeză pe banca căruţei, lângă Sadie, îşi dădu seama că ea nu auzise schimbul de replici dintre fraţii lui şi prostituate. Fusese prea ocupată să se uite în toate părţile, parcă aşteptându-se ca evazivul domn Fine să apară din mulţime şi să vină în braţele ei pline de adoraţie.

În timp ce Billy îşi legă iapa în partea din spate a căruţei, Esmerelda îşi veni în fire.

— Unde s-au dus fraţii tăi?

— Să înceapă căutarea, răspunse el, urcându-se în căruţă.

Ea dădu aprobator din cap.

— Cred c-ar trebui să cercetăm mai întâi misiunile şi bisericile din zonă. Dacă Bartholomew a fost jefuit sau rănit, poate că a căutat refugiu acolo.

Billy smuci frâiele pe spinarea catârului, întorcându-şi faţa de la ea, ca să-şi ascundă grimasa. Ştia că fraţii lui aveau şanse mai mari să îl găsească pe Bart Fine într-un bordel decât într-o biserică.

Opri căruţa în faţa unei construcţii frumoase care încă mirosea a rumeguş şi a lemn de pin proaspăt tăiat. Felinarele de alamă strălucitoare şi ochiurile de geam în formă de romb făceau ca Hotelul Silver Lining să fie cel mai elegant edificiu din oraş. Şi de ce nu ar fi fost aşa? se gândi Billy, încruntat. Ducesa merita ce era mai bun. În special când el plătea pentru asta cu banii pătaţi de sânge ai lui Winstead. Oricât de veselă şi de impunătoare ar fi fost clădirea, Billy ştia că peste câteva luni, când goana după argint se va fi terminat,

hotelul, la fel ca restul oraşului de altfel, avea să rămână pustiu şi în ruină.

Îşi dezlegă iapa şi descărcă lucrurile Esmereldei, iar Sadie coborî greoi din căruţă, burta ei albă şi lăsată atingând trotuarul din scânduri.

Esmerelda i se alătură rapid căţelei şi se uită sceptic la clădire.

— Nu pare a fi o biserică.

— Pentru că e un hotel. Billy scoase mai multe bancnote din buzunar şi i le îndesă în mână. Ia o cameră pentru noi! Comandă-ţi o masă caldă şi o baie. Am nişte treburi de rezolvat.

Fără să-i mai dea vreo explicaţie, îşi înclină pălăria şi traversă strada plină de forfotă, trăgându-şi iapa după el. Se uită înapoi o singură dată şi le văzu pe Esmerelda şi pe Sadie pe trotuar, uitându-se după el de parcă ar fi fost abandonate.

Esmerelda se plimba încoace şi încolo prin camera de hotel, fără să observe măcar finisajele elegante din alamă şi patul cu patru piloni, din lemn de cireş. Avea ochi doar pentru ceasul placat cu aur prins de corsajul ei. După mişcarea leneşă a limbilor lui aurite, trecuseră doar trei minute de când se uitase ultima dată la el. Billy plecase deja de mai bine de două ore.

— Probabil că a ajuns la jumătatea drumului spre graniţa mexicană, cu nelegiuiţii de fraţi ai lui, murmură ea, privind tristă peste umăr spre Sadie.

Căţeaua îşi odihnea bărbia pe labe, iar urechile lăsate o făceau să pară şi mai demoralizată decât se simţea Esmerelda.

Aceasta înconjură agitată cada de cupru aşezată pe un covor împletit în faţa vetrei. Se simţise minunat când îşi curăţase nisipul de pe piele şi din păr, şi totuşi nu reuşise să savureze baia fierbinte, de teamă că Billy ar fi putut intra peste ea în orice clipă. Cum nu se întâmplase asta, fusese prea dezamăgită ca să se bucure de masă. Nici nu avea cum să mănânce, când simţea cum stomacul i se strânge de la atâtea griji. Cotletul de viţel rămăsese neatins pe o tavă de argint, până se gândise să i-l ofere lui Sadie. Câinele îl înfulecase pe tot, refuzând să lase deznădejdea să-i afecteze apetitul.

Esmerelda îşi atinse cocul umed, întrebându-se de ce s-o fi deranjat să se îmbrace cu cea mai bună rochie de duminică a ei şi cu un set complet de lenjerie de corp. Chiar dacă fusese o extravaganţă din partea ei, îşi cumpărase rochia după ce se convinsese singură că era o necesitate, ca să arate prezentabil în faţa părinţilor elevilor ei, ori de câte ori organiza un recital prin care să etaleze talentele micilor lor odrasle. Nuanţa pală de piersică a lânii era în ton cu tenul ei şi îi scotea în evidenţă şuviţele de păr cafenii.

— Vreau doar să arăt cât mai bine când o să mă întâlnesc cu

Bartholomew, îi spuse ea reflecţiei sceptice din oglinda înaltă. Nu avea nimic de-a face cu faptul că voia să aprindă acea rază leneşă de apreciere din ochii lui Billy.

Dezgustată de ea însăşi din pricina minciunii, se îndreptă cu paşi apăsaţi spre fereastră şi o deschise, sperând să vadă vreun cowboy deşirat, cu păr roşiatic, croindu-şi drum prin mulţimea de jos.

Poate că Eulalie nu avea străzi din cărămidă sau eleganţa oraşului Boston, acoperit cu iederă, dar în aer se simţea o bucurie pură. Esmerelda închise ochii şi respiră adânc, inhalând amestecul de arome de rumeguş proaspăt şi de vânt din deşert, iar sângele i se învolbură aşa cum nu simţise vreodată pentru norii de praf de cărbune care pluteau peste oraşul Boston.

Era atât de absorbită de recenta senzaţie, încât nici nu ar fi auzit bătaia uşoară în uşă dacă Sadie nu şi-ar fi deschis alene pleoapele grele şi nu ar fi lătrat de bun venit.

Aproape împiedicându-se de căţeaua inertă, Esmerelda străbătu în viteză odaia şi deschise nerăbdătoare uşa.

Dezamăgirea ei fu atât de mare, încât abia se obosi să observe detaliile din înfăţişarea celui aflat în prag: o cravată frumos înnodată în locul eşarfei prăfuite; un costum de culoare închisă şi o vestă cu două rânduri de nasturi, croită din cel mai bun serj; un ceas de buzunar strălucitor prins la un lanţ din aur. Printre faldurile întredeschise ale unei haine frumoase se putea vedea o centură din piele pentru armă.

Când îşi dădu seama cât de imprudentă fusese să-i deschidă uşa unui străin, aproape că nu se uită la el.

— Îmi pare nespus de rău, domnule. Probabil că aţi greşit camera.

Esmerelda era cât pe ce să închidă uşa de tot, când bărbatul de afară îşi vârî un pantof negru şi lucios prin crăpătura ei.

— Îmi cer iertare, doamnă, spuse el tărăgănat. La recepţie mi s-a spus că aici stă fata nebunatică din Boston.

Esmerelda se dădu în spate şocată, iar uşa se deschise larg. Vizitatorul ei îşi sprijini un umăr musculos de tocul uşii, cu o sclipire de-a dreptul diabolică în ochii gri-verzui.

— D-domnule Darling? îngăimă ea.

— Billy, o corectă el uşor, apoi trecu încet pe lângă ea.

Esmerelda nu îşi imaginase niciodată că graţia de prădător a lui Billy s-ar fi putut transforma într-o asemenea eleganţă desăvârşită. Billy se lăsă pe vine şi o salută pe Sadie scărpinând-o după urechi, iar Esmerelda închise uşor uşa, străduindu-se să îşi liniştească tremurul mâinilor şi emoţiile care îi dădeau ghes.

Se întoarse spre el, în timp ce Billy îşi îndreptă spatele şi îşi scoase melonul spilcuit, dezvăluindu-şi părul blond proaspăt tuns şi aranjat. Îşi bărbierise şi barba scurtă şi aspră, lăsând să i se întrezărească

trăsăturile masculine bine definite. Avea un maxilar mai dur decât se aşteptase ea, ceea ce făcea ca zâmbetul lui degajat să pară şi mai seducător.

Observând încotro privea Esmerelda, îşi mângâie bărbia.

— M-am hotărât să urmez sfatul pe care i l-am dat lui Virgil şi să investesc într-o baie de nichel şi un bărbierit. N-ar fi bine să umblu prin oraş arătând exact ca afişul în care scrie că sunt căutat. Există prea mulţi oameni pe aici gata să câştige un ban cu uşurinţă.

— Oameni ca tine? Esmerelda îşi împreună mâinile la spate, rezistând tentaţiei de a-i atinge chipul.

El îi confirmă cruzimea, încuviinţând din cap în derâdere.

— Oameni ca mine.

— Unde ai găsit costumul? Nu cred că un croitor ar fi reuşit să ajusteze aşa rapid un costum pentru un om de, hm… Clipi des spre el, lipsită de orice elocvenţă, simţindu-se ca o păpuşă de porţelan în umbra lui… De proporţiile tale, completă ea în final.

Billy îşi trecu degetele lungi peste reverele hainei.

— L-am cumpărat de la antreprenorul de pompe funebre din oraş.

Esmerelda făcu un pas grăbit înapoi.

El o prinse de cot, să nu cadă.

— Nu-ţi face griji! Costumul tocmai ce-a fost fiert la o spălătorie chinezească. Şi mi-a jurat că tipul care l-a avut înaintea mea nu se va supăra câtuşi de puţin. E un truc pe care l-am învăţat de la Jasper. El îşi cumpără toate podoabele de acolo.

Esmerelda reuşi să schiţeze un zâmbet.

— Probabil că fratele tău primeşte reducere pentru că le întreţine afacerea. Ameţită de atingerea lui Billy, îşi smuci braţul din strânsoarea lui şi se pregăti să tragă de funia stacojie a clopoţelului. Am mâncat deja, minţi ea, dar mi-ar plăcea să îţi comand ceva de mâncare.

— Nu pot rămâne. Am o treabă de făcut.

Esmerelda se îndreptă atunci spre dulap, unde îşi aşezase puţinele lucruri despachetate.

— Vin cu tine. Bagă cheia de la cameră în gentuţă şi şi-o trecu peste umăr. Numai să-mi găsesc boneta şi mănuşile, şi putem să…

— De data asta, nu, Esmerelda.

Ea se întoarse şi văzu că licărirea din ochii lui Billy căpătase o strălucire sumbră.

— Nu ai ce căuta pe străzile unui oraş ca acesta.

Esmerelda făcu un pas spre el, apoi încă unul, simţind că Billy era mai periculos decât ceea ce putea întâlni pe străzile din Eulalie.

— Ba da, dacă sunt protejată de un bărbat ca tine.

Billy îşi agăţă melonul pe clanţa de la uşă, după care o apucă de umeri, nu ca să o tragă mai aproape de el, aşa cum sperase şi se

temuse ea în acelaşi timp, ci ca să o ţină la distanţă. Intensitatea strânsorii lui îi dădu de înţeles că farmecul lui fusese doar o spoială subţire peste un fel de disperare nerostită.

— Există lucruri de care nici măcar eu nu te pot proteja.

În loc să dea înapoi, timidă, aşa cum sperase că avea să facă, Esmerelda îl prinse cu blândeţe de braţ, îşi dădu capul pe spate să-i poată privi în ochii sălbatici şi-i spuse:

— Dacă aş fi crezut asta, domnule Darling, nu te-aş fi angajat.

Acesta o trase extrem de aproape de el şi-i spuse aproape mârâit:

— Ai mai fi fost dispusă să mă angajezi dacă ţi-aş fi cerut plata în avans?

Esmereldei i se tăie respiraţia, iar Billy încercă să obţină un răspuns de pe buzele ei întredeschise. Esmerelda se aşteptă ca sărutul lui să fie crud, ca o pedeapsă, dar el îşi trecu doar buzele peste ale ei, ca şi când ar fi vrut să fure din dulceaţa interzisă la care tânjea cu disperare, dar de care se temea că nu avea să se sature vreodată. Buzele ei se topiră sub atingerea aceea senzuală.

Abia atunci Billy îşi înmuie limba în golul umed al gurii ei. Abia atunci o revendică cu mai multă forţă, îndemnându-i limba să-i răspundă la fel. Esmerelda simţi cum un val de dorinţă pune stăpânire pe ea, copleşind-o şi scurgându-se precum un nectar cald în cel mai intim loc din trupul ei.

În clipa aceea, Billy nu era vânător de recompense, ci un proscris nemilos, gata să o jefuiască de tot ceea ce considera ea că are mai demn şi mai drag: devotamentul ei statornic faţă de decenţă şi austeritatea vieţii ei. Poate că i-ar fi putut rezista dacă şi-ar fi dat seama că Billy voia doar să se folosească de ea, dar sensibilitatea feroce a sărutului lui purta în sine promisiunea că bărbatul acesta avea şi multe de oferit. Mai multe decât îndrăznise ea vreodată să spere.

Un sărut se contopi în mod inevitabil cu altul, apoi cu altul. Esmerelda mângâie timid firele fine de păr de pe ceafa lui. Mirosea aproape la fel de delicios precum îi era gustul: a piele şi săpun de ras amestecate cu o tentă masculină ispititoare de mosc.

Billy fu cel care încheie sărutul. Esmerelda putu doar să se agaţe neputincioasă de el, recunoscătoare pentru că o strângea posesiv în braţe. Nici să fi vrut, nu ar fi putut să se ţină pe picioare. Chiar dacă nu băuse niciodată o singură picătură de vin de Xeres pentru gătit, se simţea beată. Beată dintr-o singură înghiţitură de plăcere, care doar îi provocase setea, în loc să i-o potolească.

Billy îşi frecă obrazul de părul ei, inspirând sacadat.

— Cred că va trebui să considerăm episodul ăsta ca pe un mic bonus.

Respirând la fel de sacadat ca el, Esmerelda îşi lipi obrazul de

pieptul lui. Inima îi bătea la fel de nebuneşte ca a ei, pe sub ţesătura de serj a vestei. Cu degete tremurânde, trase şi frământă ţesătura, cuprinsă de o dorinţă ciudată de a mângâia şi de a atinge întinderea masculină şi caldă de piele şi muşchi care se afla dedesubt.

Aşa descoperi un defect mic în ţesătură. Chiar deasupra inimii, aproape invizibil cu ochiul liber. Esmerelda făcu un pas în spate, ca să pipăie ruptura frumos reparată, străbătută de fiorul unei presimţiri nefaste.

— Nu pleca! şopti ea din suflet. Îşi lăsă capul pe spate, să-l poată privi în ochi. Ochi care erau acoperiţi de pleoape grele şi luminaţi de dorinţă. Esmerelda descoperi şocată cât de departe ar fi fost dispusă să meargă ca să-l ţină în siguranţă în braţele ei. Mă tem că dacă ieşi pe uşa aia fără mine, nu te vei mai întoarce, adăugă ea.

El o prinse de coate şi o îndepărtă uşor, rânjind apoi din nou cu aceeaşi lejeritate ca şi până atunci.

— Trebuie să plec. N-aş fi un urmăritor prea bun dacă m-aş lăsa distras de orice ducesă frumoasă care îmi iese în cale.

Esmerelda îşi dădu seama că Billy profitase de moleşeala delicioasă care pusese stăpânire pe ea, ca să-i ia gentuţa. În timp ce îi zâmbea angelic, bâjbâia prin ea intenţionat şi metodic.

— Rămâi! spuse ea cu voce sugrumată, după care continuă în şoaptă: Dacă rămâi, o să mă asigur… Billy înlemni. Zâmbetul i se stinse.

Esmerelda închise ochii, incapabilă să îl privească în faţă în timp ce negocia singurul lucru de valoare pentru ea, apoi spuse:

— … că nu vei avea de ce te plânge.

Poate că s-ar fi aşteptat să chicotească, nicidecum să o sărute tandru.

— Deja ai făcut-o, scumpo. Deja ai făcut-o.

Billy trânti uşa în urma lui, răsucind cheia în broască. Esmerelda deschise ochii şi îşi dădu seama că atât Billy, cât şi melonul lui dispăruseră. Se duse grăbită spre uşă şi apăsă frenetic pe clanţă. Aşa cum se temuse, o încuiase pe dinafară, lăsând-o captivă şi neajutorată.

Esmerelda bătu în uşă şi strigă până răguşi. Deoarece nu dădu nimeni fuga să o salveze, se gândi că, probabil, Billy îl plătise pe manager hotelului din teancul gros de bani pe care îl căra mereu la el ca să-i ignore strigătele.

Se lăsă cu toată greutatea pe uşă, năucită de frustrare şi de teamă. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse? Poate că avea să îl găsească, în cele din urmă, pe Bartholomew, dar cu ce preţ?

Deschise gura să strige din nou, apoi se răzgândi. Mama o învăţase că vocea ei era un instrument de preţ, care nu trebuia forţat niciodată fără un motiv întemeiat. Zâmbi hotărâtă. Poate că într-adevăr cel mai bun motiv ar fi fost să îl păcălească pe Billy Darling.

Billy înainta pe strada principală, făcându-şi loc prin mulţime. Un domn bine îmbrăcat, cu ochelari cu rame metalice, traversă pe partea cealaltă doar ca să-l evite, iar o mamă îşi smulse fiica din calea lui, şoptindu-i isterică acesteia ceva la ureche. Chiar dacă se prefăcea a fi indiferent, Billy era conştient de mişcările lor bruşte şi disperate şi de privirile speriate.

Îşi putea schimba hainele, dar nu-şi putea ascunde mersul de pistolar: acea mişcare leneşă din şolduri care îi permitea să-şi dea la o parte poala hainei, să-şi scoată Coltul şi să tragă înainte ca adversarul lui să apuce măcar să-şi încheie socotelile cu Dumnezeu.

Nu putea nici să reducă din strălucirea aceea întunecată a ochilor, care mereu se înteţea când simţea că prada era în apropiere. Când trecu pe lângă bordelul unde îi lăsase pe fraţii lui, îşi trase melonul peste faţă, rugându-se ca aceştia să fie prea ocupaţi să-şi cheltuiască banii şi sămânţa pentru a privi pe fereastră.

Simţi furnicături pe ceafă când traversă strada, ceea ce-l făcu să se întrebe dacă Winstead nu angajase cumva oameni care să stea pe-acolo şi să-i urmărească fiecare mişcare. Simţi imboldul de-a o lua la fugă. Poate că avea o insignă de ajutor de poliţist judiciar în buzunarul de la pieptul vestei, dar prin vene încă îi curgea sânge de proscris, întinând orice lucru strălucitor şi frumos pe care îndrăznea să-l atingă.

Mai puţin pe Esmerelda. Se dusese în camera de hotel hotărât să o ia cu el la bancă. Fusese gata ca, la nevoie, să o târască după el şi să o oblige să privească dezastrul pe care îl provocase, cu uneltirile şi minciunile ei.

Dar când aceasta îi deschisese uşa larg, zâmbindu-i primitor, îşi dăduse seama că nu putea să o pună cu bună ştiinţă în pericol, aşa cum nu putea să-şi scoată pistolul şi să-i tragă un glonţ în inimă.

Billy respiră furios, încercând cu disperare să-şi limpezească gândurile. Parfumul dulce de piersici cu aromă de mosc încă îl bântuia. I se impregnase în haine şi în piele peste tot unde se atinsese de Esmerelda, ispitindu-l să se întoarcă şi să dea buzna în camera de hotel. Să trântească uşa de perete, să o încuie pe dinăuntru şi să îşi petreacă restul zilei şi al nopţii făcând dragoste cu ea, într-un mod fierbinte şi delicios.

Şi-o imagină: cu ochii închişi, cu genele-i dantelate, de culoarea scorţişoarei, atingându-i obrajii. Înghiţise convulsiv când îl implorase să rămână. Păruse mai degrabă o virgină care se sacrifica, decât o seducătoare calculată. Atunci îşi dăduse seama că nu mai conta dacă Bart Fine era fratele sau iubitul ei. Nu-i păsa dacă avusese un singur bărbat sau o duzină. Nu trebuia să fie primul bărbat pe care îl accepta în patul ei.

Voia doar să fie ultimul.

Din pricina acelei descoperiri şocante, ieşise din cameră. Esmerelda nu avea să ştie niciodată cât de greu îi fusese să îi refuze oferta. Să mai guste pentru ultima dată din aroma dulce-amăruie a buzelor ei chiar înainte de a pleca, lăsând-o acolo. Pentru că femeia avusese dreptate într-o privinţă: nu avea să se întoarcă la ea.

Plănuia să-i prindă pe Fine, dar nu să i-l predea Esmereldei.

Având în vedere că Winstead îşi dorea cu disperare să scape de proscris, probabil că avea să-i vâneze pe amândoi înainte să apuce să fugă din New Mexico. Billy îşi încleştă maxilarul, hotărât, ceea ce-l făcu pe un miner cărunt să se ferească din calea lui.

Se hotărâse să rişte să atragă de partea lui furia lui Winstead şi a Esmereldei, predându-l pe Fine lui Elliot Courtney, poliţistul judiciar din Albuquerque. Courtney încă îi era dator pentru că îi predase un renumit hoţ de cai în toamna anului trecut şi măcar ştia că se putea baza pe el că avea să-i garanteze lui Fine un proces corect.

Şi nici nu se putea aştepta la mai mult de-atât. Winstead nu era genul care să ierte sau să uite. De îndată ce urma să afle de trădarea lui Billy, avea să pună un preţ pe capul lui mai mare decât cel de acum. De asemenea, probabil că Winstead avea să adauge acele cuvinte la care spera orice vânător de recompense: „Căutat: viu sau mort". Billy avea doar două opţiuni: ori să-şi petreacă restul zilelor ca fugar, ori să meargă în Mexic împreună cu fraţii lui.

Zări umbra lăsată de First Naţional Bank din Eulalie, la fel de sumbră precum viitorul pe care tocmai şi-i imaginase. Billy se opri să cumpere un ziar de la un băiat pistruiat, studiind cu coada ochiului structura impozantă din cărămidă, cu două etaje. Banca se mândrea cu două uşi laterale înguste şi cu o uşă principală, prin care se perindau mereu clienţi proaspăt îmbogăţiţi.

Îşi vârî ziarul sub braţ şi intră în bancă, ţinând uşa deschisă pentru o femeie căruntă, aplecată de spate, care se strecură pe lângă el, sprijinindu-se zdravăn în baston. Dacă Fine avea să dea buzna în bancă, aşa cum îl avertizase Winstead, cu urlete şi focuri de armă, Billy trebuia să-l pună la pământ rapid sau risca posibilitatea ca vreun trecător nevinovat să fie împuşcat.

Intră în bancă şi se aşeză într-un fotoliu înalt, din piele, de unde putea vedea perfect toate cele trei uşi. Unul dintre casierii cocoţaţi în spatele gratiilor de alamă îl privi agitat, dar Billy îi zâmbi binevoitor şi îi făcu semn cu ochiul, ceea ce păru să-l liniştească pe tânăr. Dacă Winstead se ţinuse de promisiune, tânărul casier probabil bănuia că Billy era adjunctul trimis să protejeze transportul de aur al trezoreriei din seiful băncii.

Billy deschise ziarul ca să ascundă faptul că urmărea uşile şi aşteptă.

Învăţase rapid că un vânător de recompense avea nevoie de o singură virtute: răbdarea. Răbdare să stea nemişcat pe iapa lui, în timp ce ploaia rece îi picura de pe borul pălăriei direct pe spate, până când un hoţ de cai beat ieşea poticnindu-se dintr-o cârciumă. Răbdarea de a continua să zâmbească în timp ce pierdea mână după mână la poker în favoarea unui bărbat suspectat de a-şi fi omorât soţia în bătaie cu o tigaie şi de a-i fi îngropat corpul slab şi bătut în grădina de legume. Răbdarea de a citi un ziar într-un hol însorit al unei bănci, ştiind că prezenţa lui acolo ar fi putut să îl coste visurile pe care nici măcar nu ştiuse că le are, până nu privise în ochii scânteietori de culoarea siropului de arţar ai Esmereldei.

Dar se pare că treaba asta nu necesita chiar atâta răbdare precum anticipase. Soarele de după-amiază care pătrundea prin ferestrele din sticlă mată ale băncii de-abia ce începuse să se deplaseze, când Billy simţi furnicături pe ceafă.

Înţepeni. Ziarul îi alunecă din poală pe podea.

Instinctul lui era un indicator sigur al pericolului, aşa că în faţa băncii se auzi numaidecât ropot de copite, strigăte de panică şi o agitaţie frenetică.

Billy îşi dădu la o parte haina şi-şi puse mâna pe patul pistolului. Îşi băgă cealaltă mână în buzunarul de la piept şi mângâie scurt insigna. Va fi prima şi ultima dată când avea dreptul să o folosească.

Uşa din partea stângă se deschise brusc şi patru bărbaţi cu pistoalele scoase se năpustiră în bancă, făcând-o pe o femeie să ţipe, iar pe Billy, să se ridice în picioare.

— Toată lumea jos! strigă el. La podea!

Clienţii se supuseră, răspunzând instinctiv comenzii autoritare. Nici măcar bătrâna nu mai ţipa, ci doar se smiorcăia, panicată.

În loc să se năpustească asupra casieriilor, aşa cum se aştepta toată lumea, intruşii se opriră la câţiva paşi de Billy.

Cel mai slăbănog dintre ei, care nu avea pălărie pe cap, lăsând astfel să se vadă prin părul ciufulit de culoarea spicului de grâu că avea o singură ureche, întinse un deget acuzator spre el.

— Vezi?! Nu sunt deloc prost. Ţi-am spus că el a trecut pe lângă bordel, dichisit de mama-focului.

Billy îşi dădu ochii peste cap şi se întrebă de ce oare nu se născuse în familia James sau în familia Younger, sau, la naiba, chiar şi în familia Borgia.

Nu se panică atunci când văzu că bretelele lui Virgil rămăseseră desfăcute şi că îi atârnau peste pieptul masiv, sau că izmenele roşii ale lui Enos îi ieşeau din pantalonii pe jumătate descheiaţi. Dar când îl văzu pe Jasper cel pretenţios cu părul ciufulit şi cu cămaşa pătată de ruj, se înfioră puţin şi avu o presimţire nefastă.

— Eşti un trădător nenorocit! urlă Virgil, vocea lui puternică

făcând-o pe bătrână să se ghemuiască în colţ şi să aibă o altă criză de isterie.

— Cineva să-i tragă o palmă înainte să murim cu toţii din cauza ei! Vocea fără stăpân se auzi dinspre una din casierii. Ameninţarea fu îndeajuns pentru ca femeia să se oprească în mijlocul unui ţipăt.

— Ce-ai făcut de data asta, Billy? urlă Virgil. Ai plătit curvele să ne distragă atenţia? Eşti atât de al naibii de lacom, că n-ai împărţi aurul ăla din trezorerie nici măcar cu cei de-acelaşi sânge cu tine?

Billy ridică împăciuitor o mână, dar şi-o ţinu pe cealaltă pe pistol.

— Nu te ambala aşa tare, Virg. Nu e ce crezi tu.

— Ţi-am spus că nenorocitu' e egoist, spuse Jasper încet, mângâind cocoşul pistolului cu degetul mare. Asta din cauză că mama l-a răsfăţat ani de zile.

Virgil se aruncă asupra lui Billy, cu pumnul strâns, ca un ciocan. Billy îşi scoase arma pe jumătate din toc, când Virgil îl bătu peste umăr, mândru şi zâmbind cu gura până la urechi.

— Mai întâi faci ce faci şi ajungi să fii căutat pentru crimă, iar acum asta. Pentru numele lui Dumnezeu, fiule, n-am fost niciodată atât de mândru de tine ca acum. Până la urmă, s-ar părea că sângele neamului Darling îţi curge şi ţie prin vene!

Billy îşi înăbuşi un râs tensionat, dar nu mai era nevoie să-i răspundă pentru că se auzi un nou ropot de copite în faţa băncii. Alţi patru bărbaţi dădură năvală pe uşa laterală din partea opusă, cu eşarfe prăfuite legate peste faţă, ca să le ascundă trăsăturile.

Se opriră treptat, răcnetele şi strigătele estompându-se, şi rămaseră mască când îi văzură pe cei din gaşca Darling. Băieţii Darling rămaseră şi ei cu gurile căscate din cauza şocului.

Poate că Billy s-ar fi furişat afară din bancă şi i-ar fi lăsat să se împuşte între ei, dacă uşa principală a băncii nu s-ar fi deschis chiar atunci şi o brunetă minionă cu mănuşi albe şi curate şi cu o pălărioară strivită nu ar fi intrat în bancă.

Esmerelda intră valvârtej pe uşă, trăgând-o în urma ei pe Sadie, care se târa destul de reticent, legată cu o funie stacojie ce fusese cândva folosită drept cordon al unui clopoţel elegant la Hotelul Silver Lining.

Esmerelda se duse cu paşi apăsaţi spre Billy, fără să îşi dea seama de drama ce se desfăşura chiar în jurul lor. Acesta se repezi înainte, în încercarea disperată, dar zadarnică, de a-şi pune propriul corp între pieptul ei umflat de la efort şi toate cele opt pistoale aţintite asupra lui.

Esmerelda scutură un deget înmănuşat spre el, ca şi când ar fi fost un biet elev la pian care a cântat o notă falsă în timpul unui recital.

— Aici erai, dezertor neruşinat! Presupun c-ai crezut că mă protejezi încuindu-mă în cameră, ca pe un copil. Ei bine, ţin să te

informez că suntem în 1878, nu în 1778. Femeile nu se mai mulţumesc să zacă prin saloon în timp ce voi, bărbaţii aroganţi, porniţi la luptă în numele lor. Îşi ridică nasul patrician, părând chiar mai îngâmfată decât Jasper. Probabil că te întrebi cum de am scăpat din capcana ta inteligentă. De îndată ce mi-am dat seama că mai mult ca sigur l-ai mituit pe administratorul hotelului să-mi ignore strigătele de ajutor, m-am oprit din ţipat şi am început să cânt. După douăsprezece versuri din *Ridicaţi-vă, oşteni ai lui Hristos!* bietul om mă implora deja să plec din hotel înainte să o facă ceilalţi oaspeţi. Chiar şi după ce m-am oprit din cântat, biata Sadie nu s-a mai oprit din urlat, aşa că a dat-o afară şi pe ea.

Câinele se aşează pe coapse şi îl privi pe Billy cu reproş, ca şi cum l-ar fi mustrat pentru că plecase şi o lăsase în grija unei nebune afone.

Esmerelda se ridică pe vârfuri şi încercă să privească pe după umărul lui. El se lăsă spre dreapta, apoi spre stânga, încercând din răsputeri să n-o lase să vadă în spatele lui.

Ea îl privi nedumerită.

— Ce naiba faci? Ai avut noroc cu…?

Îşi desfăcu fără să vrea degetele şi scăpă lesa din mână. O podidiră lacrimile, iar privirea ei deveni atât de tandră, încât Billy îşi dori din tot sufletul să fi fost el bărbatul la care se uita.

— Bartholomew? şopti ea.

Billy se întoarse spre bărbatul din spatele lui. Recunoscu îndată licărirea neastâmpărată din ochii lui negri, care străluceau deasupra eşarfei stacojii.

— Esme? îngăimă bărbatul, făcând ochii mari de groază şi pierzându-şi strălucirea din ei.

Billy gemu tare, ştiind că tocmai pierduse ultima şansă de a ieşi din bancă fără să ucidă pe cineva.

Capitolul 14

— Bartholomew? repetă Esmerelda, cu privirea înceţoşată de lacrimi. Lumina neclară care îl învăluia pe fratele ei îi întări şi mai mult convingerea că era un vis.

— *Bartholomew*? repetară cu dezgust bărbaţii mascaţi, răsucindu-se spre el şi rămânând fără cuvinte.

— Cred că acum îşi spune Bart, zise Billy încet, mai sumbru ca niciodată. Bart-cel-Negru.

— Bart-cel-Negru? Esmerelda strâmbă din nas. Ce poreclă oribilă!

— Dar e o poreclă dată naibii, spuse Sam, urmărind discuţia cu un interes clar şi vădit, ca un dihor cu o singură ureche. Virgil, Enos şi Jasper păreau la fel de captivaţi.

Bartholomew începu să se îndepărteze de ea. Părea mai alarmat decât dacă i-ar fi fluturat cineva sub nas un fitil aprins de dinamită. Îşi apucă eşarfa şi-o trase atât de sus, încât aproape că nu mai vedea nimic.

Vocea îi era estompată de ghemotocul de ţesătură pe care îl sugea aproape la fiecare respiraţie îngrozită.

— M-aţi confundat cu altcineva, doamnă. N-am auzit niciodată de tipul ăsta, Bartholomew. Aş zice să vă daţi înapoi, înainte să *trebuie* să vă împuşc. Se ciocni de tejgheaua lungă a băncii, de-abia reuşind să-şi menţină echilibrul cu o mână.

Esmerelda îşi înclină capul şi-l privi cu atenţie. Dacă îşi amintea ea bine, nu era prima dată când ajungea faţă-n faţă cu mişelul de Bart-cel-Negru. Pe la patru ani, ca un copil precoce, fratele ei fusese foarte încântat să îşi lege una dintre batistele mamei lor peste nasul lui cârn, întocmai ca acum. Se furişa pe lângă tatăl lor, îl înţepa în spate cu o lingură de lemn şi îi cerea toţi banii. Prefăcându-se că tremură de frică, tatăl lor îşi golea buzunarele de mărunţiş, încredinţând monedele lucioase mânuţelor lacome ale lui Bartholomew.

Încurajat de succesul lui ca tâlhar, Bartholomew începuse chiar să se năpustească asupra Esmereldei din colţuri întunecate. Cel puţin până în dimineaţa în care Esmerelda se răsucise spre el şi-i prinsese urechile între două cărţi. Băiatul răcnise din toţi rărunchii mai bine de o oră, ceea ce îi adusese Esmereldei o muştruluială zdravănă din partea părinţilor. Dar satisfacţia fusese pe măsură.

O scânteie de furie secă lacrimile din ochii Esmereldei, lăsându-i uscaţi şi îndureraţi. Brusc, văzu totul clar. Mult prea clar.

Billy o prinse de cot, dar ea înaintă cu mândrie, smulgându-se din strânsoarea lui.

— *Să trebuie*? răspunse ea, pe un ton periculos de jos. *Să trebuie,*

Bartholomew? Aşa te-am învăţat eu să vorbeşti? Asta ai învăţat în treisprezece ani de gramatică şi elocuţiune?

— Am cunoscut odată un tip care a fost elocutat, zise Sam. Clătină din cap, suspinând cu tristeţe. I-am spus să nu stea sub copac în timpul furtunilor, dar n-a vrut să m-asculte.

Ceilalţi trei bărbaţi mascaţi înlemniră, şocaţi de curajul cu care Esmerelda îl înfrunta pe şeful lor. Bartholomew puse o mână pe tejghea, dar nu putea sări peste ea din pricina gratiilor de la casierii. Înainte să apuce să ticluiască un alt plan de evadare, Esmerelda înşfăcă eşarfa de colţul triunghiului şi o trase în jos.

O tăcere plină de uluire se lăsă în bancă, întreruptă doar de scâncetul estompat al femeii uitate într-un colţ.

Bartholomew îşi lăsă capul pe spate. Dacă nu ar fi fost barba sinistră care îi umbrea maxilarul, ar fi arătat exact ca acel copil inocent de patru ani pe care îl pocnise. Aproape că se aştepta ca buza lui groasă de jos să înceapă să tremure şi ochii lui mari şi negri să se umple de lacrimi. Îi venea să-l scuture şi să-l sărute, şi să-l pocnească, toate în acelaşi timp.

În schimb, flutură ameninţătoare un deget către el.

— Ştii ce, Bartholomew Ignatius Fine? Ar trebui să te pun să stai în genunchi şi să-ţi dau o mamă de bătaie.

— *Ignatius*? repetară bărbaţii. De data asta, unul dintre ei îndrăzni chiar să chicotească.

Jasper îl înghionti pe Virgil.

— Pe mine poate să mă pună să stau în genunchi de câte ori vrea ea.

Unul dintre bărbaţii mascaţi ridică o mână.

— Sau pe mine!

— Sau pe mine! se oferi un altul. Am fost un băiat *foarte* rău.

Bartholomew îşi puse pistolul în toc, îşi dădu la o parte părul din ochi şi o privi furios. Renunţă la accentul fals tărăgănat şi spuse tăios şi ursuz:

— Vezi ce-ai făcut, Esme? Bărbaţii ăştia mă respectau. Cel puţin până ai venit tu să strici totul. Nu m-ai lăsat niciodată să mă distrez un pic.

— Să te distrezi? Esmerelda îşi înăbuşi un râs neîncrezător, arătând spre clienţii băncii, care tremurau pe podea. Asta numeşti tu distracţie? Să terorizezi cetăţeni nevinovaţi? Să furi banii pentru care au muncit şi pe care i-au agonisit cu sacrificii?

El îşi ridică capul, la fel de lipsit de remuşcări ca atunci când îl prinsese înşfăcând bomboane cu lămâie din borcanul de la farmacistul din colţ, la vârsta de nouă ani.

— Mă documentez pentru romanul meu. Omul trebuie să trăiască viaţa înainte să scrie despre ea.

Pe Esmerelda o podidiră lacrimile, de la toată furia şi durerea pe care le acumulase în ultimele luni.

— Şi nici nu te-a deranjat că, în timp ce tu îţi trăiai viaţa, eu am rămas acasă, crezând că ai murit.

Bartholomew se simţi cu adevărat ruşinat.

— Îmi pare rău pentru asta, Esme. Jur că-mi pare. L-am angajat pe Snorton să te protejeze, nu să-ţi facă rău.

Esmerelda se dădu un pas în spate, ca şi când ar fi pocnit-o.

— *Tu* l-ai angajat pe Snorton? şuieră ea. *Tu* l-ai angajat pe nenorocitul ăla?

De data asta, Bartholomew se luă după ea, cu mâinile întinse în semn de implorare, în timp ce ea se îndepărta de el.

— Trebuia să crezi că am murit, Esme. Numai aşa puteai fi în siguranţă. Dacă ai fi ştiut că sunt în viaţă, eram convins că, aşa încăpăţânată cum eşti, te-ai fi hotărât să vii în Vest, să mă cauţi.

Esmerelda se opri, proptindu-se bine în picioare.

— Aşa că l-ai lăsat pe Snorton să-mi fure şi ultimul bănuţ şi să-mi spună povestea aia trasă de coadă despre moartea ta?

Bartholomew se încruntă, îmbufnat.

— Trasă de coadă? Nu e un compliment prea generos. Mi s-a părut o poveste tulburătoare. A trebuit să mă opresc şi să-mi şterg lacrimile de mai multe ori în timp ce am scris-o.

Esmerelda auzi un pufăit în spatele ei şi ştiu că fusese Billy.

— Vezi tu, Esme, continuă Bartholomew, l-am înfuriat foarte tare pe un tip. Un tip periculos şi influent. L-am făcut intenţionat să creadă că sunt singur la părinţi. M-am temut că, dacă afla că am o soră, ar fi încercat să te folosească împotriva mea sau să-ţi facă rău.

— Nu cred că m-ar fi putut răni mai rău decât ai făcut-o tu, răspunse ea cu asprime.

Bartholomew îşi dădu drumul la gură, tot mai înflăcărat:

— Într-o bună zi vei înţelege c-am făcut-o pentru amândoi. Imediat ce s-ar fi potolit lucrurile, aveam de gând să te contactez şi să-ţi transmit veştile minunate. O prinse de umeri şi-i zâmbi, dezvelindu-şi gropiţele, zâmbet care îi înmuiase întotdeauna inima pe când Bartholomew era doar un copil. Sunt un bărbat bogat acum, surioară, continuă el. Suficient de bogat ca să mă asigur că nu va mai trebui niciodată să faci economii sau sacrificii, sau să te înfometezi din cauza mea. Nu va mai trebui să-i asculţi pe ţâncii ăia bogaţi şi răsfăţaţi clămpănind la pian. Vei putea să-ţi permiţi să cumperi toate zorzoanele şi panglicile drăguţe pe care le meriţi. Îi apucă o buclă care-i scăpase de sub pălărioară şi-o răsuci uşor pe după deget. Nu eşti încă prea bătrână, Esme, mai spuse el. Dacă te aranjezi puţin cu nişte pudră şi culoare, ai putea chiar să pui mâna pe vreun văduv singur şi să ai copiii tăi.

Esmerelda se simţi umilită şi se îmbujoră toată. Poate că ar fi îndurat totul cu mai multă graţie, dacă nu ar fi ştiut că Billy era undeva în spate, ascultând totul. Oare o considera la fel de patetică precum o vedea fratele ei?

Fără să-şi dea măcar seama, îl plesni pe Bartholomew, ştergându-i rânjetul încrezut de pe faţă, şi o făcu suficient de tare încât fiecare bărbat din bancă tresări cu compasiune.

Bartholomew se clătină, frecându-şi obrazul. În ochii lui negri se putea citi reproş.

— Esme, cum ai putut? Nu mi-ai dat nici măcar o palmă la fund de când au murit mama şi tata.

— Ştiu. Şi încep să cred c-a fost o greşeală din partea mea.

Se uitară unul la celălalt cu o ostilitate crescândă. Esmerelda nici măcar nu îşi dădu seama că Billy trecu pe lângă ei, studiindu-i cum stăteau faţă în faţă, cu maxilarele încordate de furie, trăsătură despre care mama lor jura că o moşteniseră de la bunicul lor încăpăţânat.

— Ei, fir-aş al naibii, şuieră Billy. Chiar *eşti* sora lui, nu-i aşa?

Esmerelda se răsuci spre el, încercând din răsputeri să nu facă o criză de isterie.

— Bineînţeles că sunt sora lui. Cine credeai că sunt?

Când privirile li se întâlniră, îşi dădu seama întocmai cine şi ce crezuse el că este. Îşi dădu seama din precauţia care i se citea în privire, din pumnii încordaţi. Ar fi putut să ghicească mai repede lucrul ăsta, după fiecare schimb de replici pe care îl avuseseră, dar fusese prea naivă ca să observe.

O durea mai tare decât ar fi fost cazul. Chiar mai tare decât trădarea fratelui ei. Preţ de o clipă, Esmerelda crezu că avea să se sufoce de la junghiul de nesuportat pe care îl simţea în piept.

— Cine naiba mai e şi el? întrebă Bartholomew, gelos că nu mai era centrul atenţiei ei, aşa cum făcuse şi în copilărie. Şi de ce se uită la tine în felul ăsta?

Esmerelda de-abia îl auzi. Era concentrată în întregime asupra lui Billy.

— Ai ştiut tot timpul, nu-i aşa? întrebă ea încet. Ai ştiut exact ce aveam să descopăr în Eulalie.

Spre deosebire de Bartholomew, Billy nu încercă să îşi explice acţiunile sau să o farmece ca să îl ierte. Se uită doar în ochii ei şi dădu din cap, condamnându-se şi pe el, şi pe ea.

Râsul răguşit al Esmereldei păru mai degrabă un suspin, chiar şi pentru ea.

— E absolut încântător! Unul din voi mă crede o fată bătrână sterilă, iar celălalt, curva unui proscris.

Bartholomew se îndreptă de spate, furios.

— Cine te crezi, domnule, de-i spui surorii mele că e curvă?

Billy îl privi pe fratele Esmereldei cu dispreţ.

— Sunt William Darling, javră nerecunoscătoare ce eşti, bărbatul pe care, cu permisiunea ta, Snorton l-a acuzat că te-ar fi ucis. Îşi vârî mâna în buzunarul de la vestă şi scoase ceva strălucitor, îi îndesă obiectul sub nas, distrăgându-le tuturor atenţia de la mişcarea elegantă şi rapidă cu care îşi scosese Coltul cu cealaltă mână. De asemenea, sunt şi poliţistul judiciar adjunct al Statelor Unite, care te va duce la închisoare, aşa patetic cum eşti.

Capitolul 15

— O, fiule! se tângui Virgil, uitându-se cruciş la insigna pe care Billy o ţinea în mână. Zi-mi că nu-i adevărat!

Esmerelda încremeni când văzu steaua de tinichea strălucitoare, în timp ce oamenii lui Bartholomew se împrăştiară în toate direcţiile. O zbughiră rapid prin cele trei uşi ale băncii, care se trântiră în urma lor. Numai Sadie nu părea deloc afectată de mărturisirea lui Billy. Se lăsă pe picioarele din spate, ridică o labă şi se scărpină letargic după urechea stângă, căscând cu satisfacţie.

— Pleacă naibii de-aici, Virg, porunci Billy, fără să-şi ia ochii de la Bartholomew. Ia-i pe băieţi şi plecaţi înainte să fiu nevoit să vă arestez şi pe voi.

Enos şi Sam se ghemuiră unul lângă celălalt, mai palizi ca de obicei. Jasper pufni cu dezgust, iar Virgil clătină din cap, cu ochii umbriţi de o durere sfâşietoare.

— Cred că mi-ai frânt inima. N-am crezut c-o să apuc ziua în care un Darling va face casă cu legea.

Ieşiră afară unul după altul, tăcuţi, Jasper oprindu-se la uşă doar cât să scuipe peste umăr.

Ignorând insulta, Billy întoarse capul spre patronii băncii, care tremurau de frică.

— Puteţi pleca, strigă el. Şi dacă aş fi în locul vostru, n-aş pierde timpul.

Nu trebui să le spună de două ori. Bărbaţii se repeziră claie peste grămadă spre libertate, lăsându-i pe Billy, Bartholomew şi Esmerelda singuri în holul pustiu al băncii.

Esmerelda încă nu îşi revenise din şoc, când Bartholomew o apucă disperat de încheietura mâinii, învineţind-o.

— Nu-l poţi lăsa să mă aresteze, Esme. Nu înţelegi? Nu voi supravieţui până la proces. Nici măcar până la închisoare. Se va asigura *el* de asta.

— Pleacă de lângă doamna, spuse Billy, calmul lui de oţel fiind la fel de ferm ca pistolul din mâna lui.

Bartholomew începu să se dea înapoi, dându-i drumul Esmereldei când văzu că fata nu se putea mişca.

— Te-a plătit, nu-i aşa? strigă el către Billy. Te-a plătit ca să mă împuşti cu sânge rece. Ei bine, dacă mor, n-o să afle niciodată unde e ascuns aurul! Şi nici tu.

— Ce aur? se tângui Esmerelda. Despre ce vorbeşti?

Bartholomew arătă cu degetul spre Billy.

— Întreabă-l pe el. Ştie cine l-a angajat ca să mă găsească.

— Bineînţeles că ştie, se răsti ea. Eu l-am angajat.

Mărturisirea ei îl făcu pentru o clipă pe fratele ei să uite de isteria care începuse să pună stăpânire pe el. Bartholomew miji ochii la ea.

— Cu ce? N-ai niciun ban.

Dureros de conştientă de privirea grea şi analitică a lui Billy, Esmerelda spuse:

— Domnul Darling ştie foarte bine că momentan sunt săracă. Lucru care, ţin să îţi amintesc, se datorează numai pelerinajului tău egoist şi crud spre Vest. Cu toate acestea, a fost suficient de binevoitor să aibă încredere în mine. Mai ales după ce i-am explicat cât de recunoscător va fi bunicul nostru, odată ce dumnealui te va găsi. Îşi încleştă dinţii într-un zâmbet forţat. Ştim amândoi cât de generos poate fi bunicul când vine vorba despre nepotul lui iubit.

— Bunicul? *Bunicul*? repetă Bartholomew ca un papagal, râzând strident. Şi îndrăzneşti să spui că povestea mea a fost trasă de coadă?!

— Dă-te de lângă doamna şi pune-ţi mâinile deasupra capului, băiete! spuse Billy tărăgănat, vrând să sugereze că îşi cam pierduse răbdarea. Esmerelda îşi dăduse deja seama că, cu cât Billy vorbea mai încet, cu atât se mişca mai repede.

— Fă cum îţi spune! îi ceru ea fratelui ei. Vom rezolva toată neînţelegerea asta mai târziu.

— Ce-ar fi să o rezolvăm acum? Bartholomew se uită atunci spre Billy. Noi doi, domnule Darling, am putea fi parteneri. O să-ţi dau chiar şi partea de aur a lui Winstead. Indiferent cu cât te plăteşte, cu siguranţă că nici nu se compară cu aurul pe care l-am ascuns la doar câţiva kilometri distanţă.

Deşi Esmerelda se temea că ambii bărbaţi îşi pierduseră minţile, fratele ei o determină să i se adreseze celui care părea totuşi mai lucid.

Fugi spre Billy, îl apucă de reverele hainei şi îl scuturăscurt şi tare.

— Ce Dumnezeu tot bâiguie acolo? Cine e Winstead şi de ce încearcă Bartholomew să te mituiască?

Ar fi putut crede că era invizibilă, dacă Billy nu ar fi prins-o zdravăn pe după talie, trăgând-o cu putere spre el. Abia de reuşi să se răsucească cât să-l vadă pe fratele ei, care zâmbea acum prieteneşte.

— Probabil te gândeşti că nu poţi avea încredere în mine, spuse el, făcând un pas în spate ori de câte ori se oprea să respire, dar jur că nu l-aş fi înşelat pe Winstead dacă nu l-aş fi auzit spunându-i unuia dintre ucigaşii lui plătiţi să mă omoare după ce mă întorc cu aurul.

Billy oftă exasperat, ciufulind părul Esmereldei.

— Nu îţi vreau aurul, fiule. Vreau să îţi ridici mâinile deasupra capului, unde le pot vedea.

Bartholomew intră în panică. Începu să bată în retragere la modul serios, strategie care poate ar fi funcţionat dacă nu s-ar fi împiedicat

singur, căzând pe spate. Chiar dacă barba îi ascundea obrajii bucălaţi, părea dureros de tânăr în clipa aceea.

Esmerelda oftă uşurată. Până când îl văzu bâjbâind după pistol.

— N-o face! strigă Billy.

— Bartholomew, nu! strigă ea.

Billy trase cocoşul pistolului. Pocnetul creat i se păru Esmereldei mai puternic decât un foc de armă în sine. Agitată şi disperată, se smulse din braţele lui Billy şi străbătu împleticindu-se holul, aruncându-se peste fratele ei.

O tăcere mormântală se lăsă în bancă. Bartholomew respiră greu sub ea, dar nu îşi puse braţul în jurul ei, aşa cum făcuse Billy. Esmerelda se ridică într-un cot şi se răsuci până reuşi să vadă privirea uluită a lui Billy.

— Hristoase, draga mea, şopti el răguşit, cuvintele lui aducând mai mult a rugăciune, decât a înjurătură. Aş fi putut să te omor.

Billy lăsă pistolul în jos, iar mâna îi tremură pentru prima dată din câte îşi amintea. Dacă nu s-ar fi holbat la Esmerelda de-a dreptul îngrozit, poate că ar fi auzit mârâitul jos al lui Sadie şi şi-ar fi simţit părul de pe ceafă zbârlindu-i-se.

De fapt, văzu ţeava neagră de oţel ivindu-se de sub braţul Esmereldei doar după împuşcătură. Simţi un infern de flăcări în partea de sus a pieptului.

Pistolul îi căzu din mână. Îşi duse palma la piept, după care o ridică şi-o privi, încercând să îşi dea seama de ce îi picura atât de mult sânge de pe degete. Când înţelese în sfârşit, o privi sceptic pe Esmerelda.

Esmerelda era convinsă că, nici dacă ar fi ajuns să trăiască o sută de ani, nu avea să uite vreodată expresia de uimire şi de trădare de pe chipul lui Billy. De data aceasta, chiar îi ţiuiau urechile. Simţi duhoarea tăioasă a prafului de puşcă care îi ardea nările şi îi înţepa ochii. Genunchii lui Billy cedară puţin câte puţin, iar acesta se prăbuşi la pământ.

Poate că Esmerelda ar fi rămas înlemnită, în stare de şoc, în timp ce Billy s-ar fi stins lângă ea, dacă Sadie, care încă era legată cu cordonul uzat, nu s-ar fi dus spre el şi nu ar fi început să-i lingă pe faţă. Esmerelda nu îşi dădu seama cine scâncea: ea sau căţeaua.

Se desprinse uşor de trupul amorţit al lui Bartholomew şi se duse de-a buşilea lângă Billy. Insigna acestuia căzuse la doar câţiva centimetri de degetele-i pătate de sânge. Cămaşa îi era deja îmbibată cu sânge, pata urâtă pătrunzând rapid prin vestă. Pieptul i se ridica la fiecare respiraţie firavă.

Cu degete tremurânde, îi dădu uşor la o parte o şuviţă de păr de pe frunte. Genele dese care îi atingeau obrajii palizi îl făceau să pară îngrozitor de tânăr, de vulnerabil.

Billy gemu când Esmerelda îi puse capul în poală şi-i apăsă rana cu

mâinile înmănuşate, încercând instinctiv să oprească sângele care curgea şuvoi.

— Uite ce-ai făcut! se răsti ea la fratele ei, peste trupul căzut al lui Billy.

Bartholomew se uită mut de groază la arma care îi atârna în mâna flască. Esmerelda îşi dădu seama că probabil era prima dată când chiar apăsase pe trăgaci şi văzuse consecinţele acestui lucru. Poate că în trecut i-ar fi fost milă de el văzându-l că se afla la ananghie. Acum însă simţea doar dispreţ pentru el.

Lacrimi fierbinţi i se rostogoliră pe obraji.

— Aşa vrei să-ţi trăieşti viaţa, Bartholomew? Curmând viaţa altora? Acum ai lucruri isteţe despre care să scrii? O perspectivă nouă şi profundă pentru melodramele tale ridicole?

El îşi ridică încet privirea spre ea. Esmerelda sperase să vadă ruşine sau chiar căinţă în ochii lui, dar văzu doar panică. Imediat ce-şi veni în fire, îşi vârî pistolul în toc şi sări în picioare.

Străbătu holul băncii din doi paşi, o apucă de braţ şi încercă să o ridice în picioare dintr-o smucitură.

— Trebuie să ieşim de aici, Esme! Nu mai e mult până să apară şi şeriful.

Ea îşi smuci braţul din strânsoarea lui şi-i spuse pe un ton surprinzător de ferm:

— Nu merg nicăieri cu tine.

Bartholomew se uită îngrozit spre intrarea principală, neştiind dacă să stea la discuţii sau să o ia la fugă.

— Du-te cu el! spuse Billy răguşit, speriindu-i pe amândoi.

Esmerelda se uită la el şi văzu că avea ochii deschişi şi-o privea cu înverşunare. Du-te! scrâşni el printre dinţii încleştaţi. Dacă rămâi, te arestez, înghiţi el în sec, picături de sudoare rostogolindu-i-se de pe fruntea lipicioasă, pentru că ai ajutat şi ai ocrotit un proscris renumit, ducând la obstrucţionarea justiţiei.

Esmerelda se chinui aproape la fel de tare ca el să îi zâmbească a tachinare.

— Asta înseamnă că va trebui să mă predau în custodia ta şi să mă las la mila instanţei de judecată, nu-i aşa?

— Fără milă, şopti el şi închise ochii.

Deşi cuvintele lui o făcură să se înfioare, Esmerelda se aplecă totuşi spre el şi îl sărută duios pe păr.

Când îşi înălţă capul, fratele ei dispăruse deja. Fuga lui sublinia doar diferenţele dintre cei doi bărbaţi. Îl ştia pe Bartholomew de când se născuse. Pe Billy îl ştia doar de trei zile. Bartholomew o părăsise. Billy nu ar fi făcut-o niciodată.

Plecarea fratelui ei a fost marcată de strigăte pe stradă şi de ropotul tot mai îndepărtat al copitelor. Esmerelda intră de-a dreptul în panică

când Billy deschise ochii şi încercă să se ridice în picioare.

Se strădui să-l împingă la loc, cu mâinile înmănuşate deja îmbibate de sânge.

— Stai locului! Trebuie să aşteptăm un doctor.

Billy o prinse de volanul din dantelă de la decolteul rochiei şi o trase spre el îndeajuns de aproape ca să-i vadă durerea de pe chip şi disperarea sălbatică care-i distorsiona trăsăturile.

— Eşti o fată isteaţă, Esmerelda, spuse el scurt. Ascultă-mă bine. Winstead e poliţistul judiciar pe care l-a înşelat fratele tău. A promis că avea să anunţe poliţia locală să nu se amestece cât îl prindeam eu pe fratele tău, dar oamenii lui vor afla curând că lucrurile au ieşit prost. Dacă Winstead aude înainte să-mi revin c-am aflat de la Bart despre implicarea lui într-un jaf, atunci nu voi avea nevoie de-un doctor, ci de-un antreprenor de pompe funebre. Şi tu la fel.

Esmerelda ezită, neştiind cum să procedeze. Billy n-ar fi reuşit să facă nici trei paşi de unul singur. Ar fi putut muri, dacă îl ajuta să fugă. Dar, în cazul în care îi spusese adevărul, avea să moară cu siguranţă, dacă nu îl ajuta.

În cele din urmă încuviinţă.

— Atunci ar fi bine s-o luăm din loc. N-aş vrea ca antreprenorul de pompe funebre să vândă costumul acela blestemat altui cumpărător credul.

— Uşa din spate, spuse el răguşit, şuierând în urma unui alt atac violent de durere.

Esmerelda era de acord cu alegerea lui. Ce-i drept, catârul şi căruţa fuseseră legate în faţă, dar larma din stradă devenea tot mai puternică şi mai greu de oprit. Îşi puse braţele în jurul taliei lui, îşi vârî un umăr sub braţul lui şi îşi dori cu disperare să fi fost mai înaltă. El refuză să se lase cu toată greutatea pe trupul ei plăpând şi alese, în schimb, să se sprijine de tejghea până ajunseră la poarta care ducea în spatele băncii. Ca şi când călătoria lor nu ar fi fost deja destul de chinuitoare, Sadie cea rotunjoară se tot băga printre picioarele lor, evident îngrozită să îl scape din ochi pe Billy.

Când picioarele li se încurcară a treia oară, Billy se opri, îşi lipi faţa de gâtul ei şi spuse:

— N-nu mai pot. Du-te tu. Singură.

Esmerelda se străduia să nu se prăbuşească sub greutatea lui. Îşi dădu seama cu surprindere că gândul de a continua fără el o speria la fel de tare ca ideea de a-l lăsa acolo. Aşa că spuse exact ce-ar fi spus bunicul ei, în toată măreţia lui dură:

— Nu prea cred, domnule Darling. Când îl angajez pe un om să facă o treabă, mă aştept să o ducă la bun sfârşit. Desigur, dacă te hotărăşti să te întinzi aici şi să te îneci într-o baltă de sânge şi de autocompătimire, nu va trebui să-mi mai fac griji că trebuie să te

plătesc pentru tot efortul dumitale, nu-i aşa?

El îşi ridică privirea spre ea şi se încruntă. Postura lui aplecată îl făcea să fie la acelaşi nivel: ochi la ochi, gură la gură. În clipa aceea, Esmerelda aproape că ar fi putut jura că Billy o ura.

— Ce mai contează? mormăi el. Oricum n-aveai de gând să mă plăteşti.

— Aici te înşeli, domnule Darling. Îmi plătesc întotdeauna datoriile.

Înainte să-şi piardă curajul, Esmerelda îşi apăsă gura pe a lui, hotărâtă să-i smulgă rânjetul de pe buze, indiferent de implicaţiile pe care le-ar fi avut asupra ei. La început, Billy fu aspru şi neiertător, aşa cum se temuse că avea să fie. După care se supuse şi-i acoperi gura cu o ferocitate sălbatică ce o făcu să i se înmoaie genunchii şi să tremure. Simţi gustul sărat de sudoare şi disperarea în sărutul lui, de pe limba lui. Mai avea un pic şi o lăsau genunchii. Se desprinse din sărutare înainte să leşine. Măcar unul din ei trebuia să se ţină pe picioare cât să iasă amândoi din bancă în viaţă.

Billy îşi vârî faţa în părul ei şi gemu de o agonie dulce.

— La naiba, femeie, vrei să mă omori sau să-mi dai un motiv să trăiesc?

— Va trebui să trăieşti îndeajuns cât să afli răspunsul, nu-i aşa? îi spuse ea ironic, îndemnându-l să se mişte.

Billy nu exagerase. Era istovit aproape de tot. Când ajunseră la uşa rămasă larg deschisă în urma casierilor, Esmerelda mai că nu îl trăgea după ea.

Aleea îngustă le oferi o scăpare binevenită în faţa agitaţiei din stradă. Esmerelda se uită disperată în ambele direcţii. Iapa lui Billy şi un al doilea cal erau legaţi de un stâlp din apropiere. Era recunoscătoare pentru precauţia lui, chiar dacă îşi dădu seama că cel de-al doilea cal trebuie să fi fost menit pentru fratele ei. Instinctul nu o înşelase. Billy nu avusese de gând să se întoarcă la hotel după ea.

Îşi înghiţi amărăciunea şi îl conduse spre iapă. Billy se bălăngănea ca un beţiv, reuşind cu chiu, cu vai să-şi ţină echilibrul, chiar şi cu ajutorul ei.

— E întuneric, murmură Billy. Nu mi-am dat seama că… s-a făcut atât de-al naibii de târziu.

Esmerelda privi în sus. Soarele încă atârna pe cerul după-amiezii, orbind-o fără milă. „Of, Doamne”, se rugă ea, „sper să nu fie prea târziu”.

Disperarea i se adânci şi mai mult când ajunseră, în sfârşit, lângă cal. Iapa putea foarte bine să aibă şase metri înălţime. Esmerelda nu avea de ales decât să încerce să îl ridice pe Billy în şa prin orice mijloace disponibile.

Imploră şi ordonă, strigă şi linguşi. Ba chiar strecură şi câteva dintre înjurăturile care îi plăceau atât de mult lui Billy, sperând să fie

îndeajuns de şocat încât să se urnească din loc. Aproape că reuşise să îi prindă un picior în oblânc, dar iapa se feri, speriată de mirosul de cupru al sângelui.

Billy căzu cu forţă pe spate, în praf. Încercă să se concentreze o dată, de două ori, după care ochii i se dădură peste cap şi se închiseră.

Sadie se lăsă pe coapse, îşi dădu capul pe spate şi începu să latre, ca şi când cineva i-ar fi frânt inima. Esmerelda îşi dori să poată face la fel.

În schimb, se aşeză în genunchi lângă el. Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji, picurându-i de pe bărbie pe faţa lui. Îl strânse în braţe şi îl scuturã cu forţă.

— Să nu cumva să mori, Billy Darling! M-ai auzit? Nu accept aşa ceva!

Îşi apăsă gura pe a lui, sperând să-l readucă în simţiri, dar nici măcar sărutul ei disperat nu reuşi să-l trezească.

Îşi lipi fruntea de-a lui, înfrântă. Nu auzi clinchetul hamului, zăngănitul roţilor de la căruţă sau tropotele de paşi masivi.

Nu auzi nimic până când un uriaş masiv, cu părul ca nisipul, se aplecă şi îl luă pe Billy din braţele ei ca şi când ar fi cântărit cât un copil.

Strângând cu grijă trupul nemişcat al fratelui lui la pieptul său impresionant, Virgil îi făcu semn cu ochiul, deşi în privire i se putea citi îngrijorarea.

— Poate că noi, cei din neamul Darling, ne ciondănim între noi, doamnă, dar tot suntem legaţi prin sânge.

Pe când Virgil îl întindea cu grijă pe fratele lui în căruţă, fiara înhămată la ea se roti şi rânji la ea, dezvelindu-şi dinţii galbeni. Esmerelda îşi duse o mână la gură, ca să înăbuşe un suspin plin de recunoştinţă. Catârul acela bătrân şi arţăgos i se păru cea mai primitoare privelişte pe care o văzuse vreodată.

Partea a doua

Adesea mi s-a spus că nu contează
Unde zace trupul când inima s-a răcit.
Totuşi îndeplineşte-mi o dorinţă:
O, nu mă îngropa în preria cea pustie.

Cântec western tradiţional

Capitolul 16

Luna atârna deasupra văii, o camee sfărâmicioasă pe fondul de catifea neagră al cerului. Perla sclipitoare absorbea toată culoarea din câmpia întinsă de iarbă, lăsând în urma ei doar nuanţe cenuşii şi argintii într-un tablou scheletic, pe cât de frumos, pe atât de sumbru. Sugea şi fărâma de culoare rămasă în obrajii lui Billy, lăsându-i palizi şi traşi.

Esmerelda se aplecă peste el, uşurată să-i audă respiraţia slabă. Billy nu scosese niciun cuvânt de câteva ore. Ştia că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că scăpase, în sfârşit, de zgâlţâiala dură a căruţei, pierzându-şi cunoştinţa, dar, într-un fel, liniştea lui nefirească o înspăimânta mai tare ca orice zbateri şi gemete.

Scoase dopul de la canistra metalică uzată şi îi umezi uşor cu apă buzele uscate. Chiar dacă nu îşi mişcă deloc pleoapele, el se dezmetici cât să reuşească să înghită şovăitor. Esmerelda îşi umezi batista şi îi tamponă fruntea, apoi se stropi pe faţă cu o mână de apă, temându-se că zgâlţâiala căruţei avea să o adoarmă, aşa cum se întâmplase cu Sadie.

Noaptea trecută o veghease Billy pe ea. În noaptea aceasta avea să îl vegheze ea pe el.

Îşi masă gâtul care o durea, apoi îşi lăsă capul pe spate şi se uită la stele. În anii pe care îi petrecuse în Boston nu visase vreodată că în realitate cerul putea fi atât de vast. Sau atât de însingurat.

Dar măcar nu era singura care veghea. Enos mâna căruţa, în timp ce Sam, Virgil şi Jasper călăreau în faţa acesteia, gârboviţi în şei. Esmerelda clătină din cap, uimită de ironia situaţiei. Cu numai douăzeci şi patru de ore în urmă, ar fi fost îngrozită să rămână singură cu cei din banda Darling. Iar acum, erau singura ei speranţă.

Virgil extrăsese deja glonţul din pieptul lui Billy cu briceagul. Doar în timp aveau să îşi dea seama dacă îi nimerise vreun organ important. Chiar dacă bombănise tot timpul că iroseşte alcool foarte bun, Jasper turnase un şuvoi de poşircă de whisky în rana dureroasă. Trupul inert al lui Billy se zvârcolise în agonie. Esmerelda se forţase să nu întoarcă capul, ţinându-şi o mână peste gură ca să înăbuşe plânsetele pline de vinovăţie.

Scăpaseră din Eulalie fără incidente. Nu încercase nimeni să-i oprească. În fond, nu se furaseră bani din First Naţional Bank din Eulalie şi nu se comisese nicio infracţiune. În afară de cea comisă de fratele ei împotriva lui Billy. Dar Esmerelda nu suporta să se gândească la Bartholomew acum.

Căruţa se opri brusc, vibrând.

— Enos, mişcă-ţi fundul ăla ciolănos încoace! strigă Virgil din faţă.

Enos se întoarse şi o salută jenat, ridicându-şi pălăria în faţa ei.

— Mă scuzaţi, doamnă. Cred că este nevoie de p-p-prezenţa mea la bifurcaţia de colo a drumului.

Sări cu agilitate din căruţă şi se pierdu în noapte, în pas săltat. Esmerelda se ridică pe genunchi să se uite peste bancheta căruţei. Cei patru bărbaţi se adunaseră într-adevăr la bifurcaţia drumului. Păreau că se ceartă. Reuşi să audă câteva blasfemii şi să-i vadă gesticulând nebuneşte.

Desigur, primul care nu mai putu vorbi în şoaptă a fost Virgil.

— N-avem de ales, băieţi! răcni el. Va muri altfel!

— Dar dacă o facem, o să-şi dorească să fi murit, răspunse Jasper înverşunat.

Sam aruncă o privire fugitivă spre căruţă. Esmerelda încercă să se lase în jos, dar era prea târziu. Fusese văzută. Sam îl înghionti pe Virgil, iar acesta îşi întinse braţele colosale şi îşi strânse fraţii într-o îmbrăţişare tainică.

După câteva minute, Enos se întoarse ţanţoş la căruţă. În timp ce se urca pe banchetă, Esmerelda întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Este vreun oraş în apropiere? Să ştii că fratele dumitale are în continuare nevoie de un doctor.

Enos îşi trase pălăria pe ochi, ascunzându-i de privirea ei pătrunzătoare.

— Nu îţi bate căpşorul d-d-drăgălaş cu d-astea, doamnă. Nu-l l-lăsăm noi să moară.

După ce-i făcu această promisiune, plesni frâiele de spinarea catârului şi trase de ele cu toată puterea braţelor lui aspre, virând căruţa spre drumul din stânga.

În ciuda intenţiilor ei nobile, Esmerelda aţipi cu capul lui Billy în poală. Ceva mai târziu, se trezi tresărind. Căruţa nu se mai mişca, ci înlemnise într-o nemişcare stranie. Paloarea lui Billy se adâncise şi devenise o roşeaţă nesănătoasă. Îi mângâie tandru fruntea, după care se strecură cu grijă de lângă el.

Sadie scânci când Esmerelda se ridică în genunchi, frecându-se la ochii înceţoşaţi. Norii acoperiseră luna în timp ce ea dormise. O rafală violentă de vânt îi împrăştie pe cer ca pe nişte buruieni imense.

În lumina lunii, îşi dădu seama că poposiseră la poalele unui drum de căruţe plin de şleauri, care şerpuia în sus pe un deal cu pantă lină. Fraţii lui Billy stăteau tăcuţi şi nemişcaţi, uitându-se spre vârful dealului.

Tulburată de spaima de pe chipurile lor, Esmerelda le urmări privirea. Văzu doar silueta unui hambar dărăpănat şi o structură şubredă care aducea mai degrabă a baracă, decât a casă. Un coş de

fum din piatră dărăpănat atârna de un perete al casei, ca o viţă-de-vie uscată. Un acoperiş din tablă lăsat adăpostea veranda îngustă. Un stejar mort stătea de strajă pe coama dealului. Trunchiul lui cândva falnic fusese despicat în ramificaţii zimţate de un fulger nemilos. Un aer melancolic de abandon plana asupra întregului loc. Dacă ar fi fost o piesă muzicală, se gândi Esmerelda uşor înfiorată, ar fi fost cântată în gama Re minor.

— Într-acolo ne îndreptăm? îi şopti ea lui Enos, care stătea cu spatele la ea. Enos încuviinţă înverşunat.

Esmerelda nu ştia dacă să se simtă uşurată sau înspăimântată, dar ştia că începea să îşi piardă răbdarea cu lălăiala lor.

— Atunci să ne vedem de drum, nu-i aşa? spuse ea vioi. Fratele vostru are nevoie urgentă de un pat curat şi cald şi de nişte bandaje noi.

Virgil îşi drese glasul. Sam se bâlbâi. Jasper privi dur spre orizontul îndepărtat, ca şi cum şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva în lume în clipa aceea. Niciunul dintre ei nu îndrăznea s-o privească în ochi.

În mod straniu, Enos cel ruşinos şi timid a fost cel care îşi făcu, în cele din urmă, curaj să se întoarcă şi să dea ochii cu ea. Îşi scoase pălăria, răsucindu-i încordat borul.

— Nu p-p-putem merge mai departe, doamnă, spuse el cu regret autentic.

— Cum adică nu puteţi merge mai departe? Bineînţeles că puteţi merge mai departe. Arătă spre casa de pe deal. Trebuie doar să mânaţi căruţa *aceasta* spre vârful *acelui* deal.

Virgil se dădu jos de pe cal.

— Enos are dreptate, drăguţă. De aici va trebui să continui singură.

— Singură? repetă Esmerelda, aruncând o privire dubioasă spre casă, care i se părea acum că era bântuită.

— Da, singură, spuse Jasper tărăgănat, modul batjocoritor în care i se ondula buza amintindu-i dureros de mult de Billy. Nu suntem bineveniţi aici.

Esmerelda nu se arătă tocmai surprinsă să audă asta. Nu-i veneau în minte prea multe locuri în care cei din banda Darling ar fi fost bineveniţi.

— Ce înseamnă mai precis *aici*? Când cei patru bărbaţi schimbară priviri furişe în loc să-i răspundă, ea oftă cu exasperare. Sunt convinsă că aţi putea să ne însoţiţi măcar până la uşă. Să mă ajutaţi să explic ce s-a întâmplat celor care locuiesc aici…?

Deşi continuă să insiste, rugăminţile ei disperate le intrară pe o ureche şi le ieşiră pe cealaltă. Virgil îl ridica deja pe Billy din căruţă şi îl punea cu burta în jos pe şaua de pe iapa lui. Se gândi o clipă, după care îşi scoase unul din pistoale şi îl băgă în tocul gol al lui Billy. Apoi, ignorând protestele continue ale Esmereldei, o apucă cu mâinile-i

cărnoase pe după talie şi-o dădu jos din căruţă. Enos se întinse în căruţă şi îi coborî cufărul şi cutia cu vioara.

Sadie sări din căruţă şi ateriză pe toate cele patru labe cu un pufăit ofensat.

Virgil îndesă hăţurile iepei în mâna Esmereldei.

— Nu-ţi face griji, drăguţă. Billy al nostru a fost mereu norocos la cărţi, la femei şi la împuşcături.

— Asta înainte să mă cunoască, spuse ea mohorât. La urma urmei, îi întrerupsese jocul de poker, gonise o femeie din poala lui şi aproape că îl împuşcase în inimă de la prima întâlnire.

În timp ce Virgil se urcă pe cal, Enos lăsă capul în jos şi spuse:

— S-s-succes, doamnă.

— O să aibă nevoie, adăugă Jasper pufnind batjocoritor.

Esmerelda se uită la expresiile de expectativă de pe feţele lor.

Se uită la frâiele din mână. La vârful dealului. Era clar că voiau ca ea să urce dealul de una singură, mânând calul lui Billy.

Billy gemu răguşit chiar atunci, ceea ce o făcu să se hotărască. Dacă Billy ar fi putut primi ajutor în casa aceea, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, avea să meargă acolo chiar dacă diavolul însuşi ar fi ieşit pe verandă să o întâmpine, cu furca în mână cu tot.

Îşi îndreptă umerii ca o regină, postură pe care era sigură că bunicul ei ar fi aprobat-o, şi începu să urce apăsat dealul, recunoscătoare pentru prezenţa vitează a lui Sadie lângă ea. Îi putea simţi pe fraţii lui Billy urmărind-o în tăcere.

Tocmai ce ajunsese în vârful dealului, când prima explozie de puşcă răsună în noapte.

Acţionând din pur instinct, Esmerelda îl apucă pe Billy de turul pantalonilor şi îl trase de pe cal. Ateriză peste el în iarba înaltă şi-i acoperi trupul cu al ei. Dinspre fraţii lui Billy se auzi un zăngănit frenetic de harnaşamente şi tropot de copite, care se stinseră în depărtare. Era clar că nu avea să primească ajutor de la ei. Stătea întinsă, cu ochii strâns închişi, abia îndrăznind să respire. Chiar dacă Billy era inconştient, faptul că îi simţea corpul dur şi suplu sub ea îi dădea un sentiment de siguranţă într-o lume întoarsă cu susul în jos.

— Cine dracu'-i acolo? strigă cineva într-un scrâşnet răguşit, care ar fi putut veni fie de la un bărbat, fie de la o femeie.

Esmerelda deschise ochii şi aproape că urlă când îl văzu pe Billy holbându-se la ea. O, Doamne, se gândi ea, probabil că îl omorâse, cu neîndemânarea ei. Dar Billy clipi şi ea-şi dădu seama că se trezise pur şi simplu din pricina căzăturii.

— Mamă? şopti el.

— Of, bietul de tine, murmură Esmerelda. Probabil că delirezi de la febră. Nu i se păru un moment tocmai potrivit ca să-i amintească faptul că mama lui era moartă. La urma urmei, cât de rău ar fi fost

dacă i-ar fi oferit o alinare atât de simplă în clipe care ar fi putut foarte bine să fie ultimele?

— Da, dragule, murmură ea, mângâindu-i părul umezit de sudoare. Mama e aici.

Îndrăzni chiar să îl sărute matern pe obraz. Când ea îşi ridică însă capul, Billy miji ochii dezorientat. Esmerelda fu luată prin surprindere. O privea ca şi cum ea şi-ar fi pierdut minţile. Esmerelda aproape că se convinsese că era doar o grimasă de durere, când el o prinse de talie şi o ridică de pe el cu o putere surprinzătoare.

Billy se ridică în genunchi în iarba înaltă, apoi în picioare, clătinându-se puternic.

— Mamă? strigă el. Sunt Billy. Sunt rănit, mamă. Rău de tot. Se împletici câţiva metri spre casă, apoi căzu din nou în genunchi. Am nevoie de ajutorul tău. Vocea lui se stinse într-un mormăit: Am nevoie de tine.

Esmerelda avu impresia că se învârte totul în jurul ei. Ar fi putut jura că Billy sugerase că mama lui murise, dar se pare că se înşelase. Spuse pe nerăsuflate o rugăciune rapidă, recunoscătoare că găsise ajutor pentru el.

Puşca se descărcă din nou, suflul ei de foc fiind îndeajuns de puternic ca să-i ciufulească părul lui Billy.

— Pleacă naibii de pe pământul meu, băiete, până nu-ţi umplu burta cu alice.

Un curaj inexplicabil puse stăpânire pe Esmerelda. Se ridică repede în picioare şi păşi apăsat spre casă, smulgându-i pistolul lui Billy din toc, fără să-şi întrerupă pasul.

El încercă să o oprească, dar nu reuşi.

— Nu cerşi în numele meu, femeie, scrâşni el printre dinţii încleştaţi. Nu accept aşa ceva.

Esmerelda nu avea de gând să cerşească. Se duse apăsat până pe treptele verandei, îndeajuns de aproape ca să desluşească silueta vagă aşezată în umbra unuia dintre stâlpi. De asemenea, putea distinge şi gura fumegândă a armei îndreptate direct spre pieptul ei. Dar era prea târziu. Putea doar să se roage să nu existe o puşcă cu trei ţevi.

Făcu semn cu capul spre Billy.

— William Darling este fiul dumneavoastră?

Nu primi niciun răspuns. Un colac de fum de pipă se pierdu în noapte.

Esmerelda îşi ridică braţul, fixând ţinta cu pistolul, şi repetă întrebarea.

Silueta rămase tăcută. Esmereldei începu să-i amorţească braţul. Apoi o auzi; era, cu siguranţă, o voce de femeie ursuză.

— N-am niciun fiu. Au murit cu toţii în timpul războiului.

— Cred că vă înşelaţi, doamnă. Toţi băieţii Darling au supravieţuit

războiului.

Esmerelda simţi, mai degrabă decât văzu, ridicarea apatică din umeri.

— Ce mai contează? Pentru mine sunt morţi.

Esmerelda arătă spre Billy, ridicând tonul, frustrată:

— Bărbatul acela va fi mort pentru *toată lumea* dacă nu i se oferă un pat curat şi nişte bandaje noi. Puteţi să ni le oferiţi sau aţi prefera să mă ajutaţi să-i sap mormântul ca să îl îngrop pe pământul dumneavoastră?

Îşi dădu seama că femeia se uita la Billy. Deşi încă era îngenuncheat în iarbă, nu se vedea nici urmă de implorare în postura lui. Îşi strânsese pumnii. Ochii îi străluceau cu o mândrie feroce aproape la fel de periculoasă ca febra. În lumina lunii, petele de sânge de pe cămaşa lui albă ieşeau puternic în relief.

Femeia îşi mută pipa în partea cealaltă a gurii.

— Mi se pare că şi-a săpat deja singur mormântul.

Esmerelda oftă.

— A fost o zi foarte lungă şi foarte obositoare, iar dumneavoastră, doamnă, tocmai aţi reuşit să-mi puneţi capăt răbdării. Aşa că, aveţi de gând să vă daţi la o parte şi să mă lăsaţi să-l aduc în casă, sau va trebui să vă împuşc?

O pauză încordată a fost urmată de un chicotit scrâşnit.

— Mai că te-aş crede în stare s-o faci.

Drept răspuns, Esmerelda trase cocoşul pistolului.

Mama lui Billy aşteptă mult, îndeajuns de mult ca Esmerelda să-şi încordeze degetul pe trăgaci. Dar, în cele din urmă, femeia îşi coborî puşca, sprijinind-o de unul dintre stâlpi. Când femeia ieşi din umbră, Esmerelda se împletici în spate.

Esmerelda presupuse că băieţii Darling semănau la înălţime cu tatăl lor. Greşise. Mama lui Billy era o femeie uriaşă, de cel puţin 1,82 în înălţime în picioarele goale. Avea braţele masive şi musculoase, dându-i Esmereldei impresia că era la fel de robustă şi de neclintit ca trunchiul de stejar mort din curte. Esmerelda aproape că se aştepta să vadă rădăcini ieşind din scalpul femeii, nu o claie de păr nepieptănat. Părul şi rochia fără formă din pânză pe care o purta femeia se decoloraseră, căpătând aceeaşi nuanţă de nuc cenuşiu ca pielea ei coaptă de soare. Faţa îi era aproape la fel de lată ca restul trupului, trăsăturile ei aspre fiind parcă sculptate de un cioplitor neîndemânatic cu o lamă neascuţită. Îi era imposibil să şi-o imagineze zâmbitoare sau năruită de durere.

— Îl poţi aduce înăuntru, spuse femeia, dar va trebui să ai grijă de el singură. Capătul pipei se lumină în portocaliu, scoţând la iveală o falcă rigidă şi o gură tristă care i se păru prea cunoscută Esmereldei. Nu-l peticesc doar ca să fugă ca prostu' şi să fie iar împuşcat.

Un foşnet brusc în iarbă le distrase amândurora atenţia.

Billy dispăruse. Auziră un sunet ca un gâlgâit.

Esmerelda o privi pe mama lui, care era de-a dreptul furioasă.

— Vezi ce-ai făcut, cotoroanţă bătrână şi veninoasă! Ai aşteptat prea mult, iar acum e pe moarte!

Esmerelda îşi strânse fustele şi alergă spre locul unde se prăbuşise Billy. Se aruncă în genunchi în iarbă. Nu suporta gândul că ajunseseră atât de departe, doar ca să-l piardă acum.

Billy zăcea pe spate, cu o mână apăsată pe bandaj şi cu cealaltă ţinându-se de şale. Trăsăturile lui frumoase erau contorsionate de agonie.

Esmerelda îi prinse faţa între mâini.

— Respiră, Billy! Te rog! Trebuie să încerci!

El deschise ochii şi trase şuierător o gură de aer. Atunci Esmerelda îşi dădu seama că acesta nu era pe moarte. Râdea. Râdea aşa de tare, că îi şiroiau lacrimi din colţurile ochilor, spre urechi. Râdea, chiar dacă fiecare zguduitură şi smucitură a corpului lui rănit probabil că îl chinuia amarnic.

Esmerelda îşi luă mâinile de pe faţa lui, jenată de zelul ei şi furioasă pe el pentru că o speriase atât de rău.

El îşi ridică privirea spre ea, iar râsul i se preschimbă într-un chicotit uşor.

— Tocmai mă gândeam – o atinse pe obraz, într-un mod ciudat de tandru – că eşti exact genul de fată pe care mi-am dorit întotdeauna să o aduc acasă să-mi cunoască mama.

Capitolul 17

Oamenii rămaseră cu gura căscată şi cu ochii bulbucaţi când trăsura privată intră în Calamity, într-o după-amiază ceţoasă de sâmbătă. Donley Ezell îşi făcu apariţia din umbra răcoroasă a grajdului şi se uită cu jind la cei şase cai cenuşii asortaţi care trăgeau trăsura, iar bunica Shively cea bătrână puse ochii pe vizitiul îmbrăcat într-o livrea stacojie şi purtând o perucă albă pudrată. Zâmbetul ei melancolic o făcu să pară cu zece ani mai tânără, ca o fătucă de nouăzeci şi şapte de ani.

— Măi să fie, arată exact ca un tinerel care m-a curtat când aveam cincisprezece ani! îi spuse ea prietenei ei, Maude.

— Uite, mamă, strigă o fetiţă, trăgând-o de braţ atât de tare, încât aceasta aproape scăpă cuponul de stambă pe care îl căra. Copila arătă spre blazonul Wyndham inscripţionat discret cu auriu pe uşa neagră lăcuită. Trebuie să fie regele din New Mexico!

În interiorul trăsurii, Anne dădu drumul perdelei şi se prăbuşi înapoi în scaun, nereuşind să se decidă ce era mai apăsător: praful, întunericul sau căldura.

— Sper că eşti mulţumit, Reginald. N-am fi putut atrage mai multă atenţie nici dacă am fi călătorit într-un dovleac uriaş tras de şase şoareci albi.

Fratele ei se prăbuşise cu mult timp în urmă pe pernele de catifea pluşate din faţa ei, cămaşa lui din in de culoarea fildeşului şi vesta cafenie fiind ofilite de la căldură. Lui Anne poate că i-ar fi fost milă de el, dacă nu ar fi devenit din ce în ce mai arţăgos cu fiecare kilometru care îl despărţea de ceaţa şi de pajiştile iubitei lui Anglii.

Acesta îşi tamponă faţa îmbujorată şi capul strălucitor cu o batistă cu monogramă, trăgând aer în piept ca un cod eşuat pe plajă.

— Este îndeajuns de intolerabil că nimeni din sălbăticia asta necivilizată nu serveşte ceai după-amiaza. Nu te poţi aştepta să-mi sacrific toate plăcerile vieţii.

Anne îşi deschise brusc evantaiul, făcându-şi egoistă vânt doar ei.

— Am pierdut ore preţioase încărcând trăsura asta infernală pe vapor, apoi pe tren. Ore în care am fi putut mai bine să o căutăm pe Esmerelda.

Reginald se trezi din letargie îndeajuns cât să lovească podeaua trăsurii cu vârful de alamă al bastonului lui.

— N-am de gând să îmi duc singura nepoată înapoi în Anglia într-o căruţă a vreunui jupuitor de catâri.

Cei doi se uitară unul la celălalt, după care îşi întoarse fiecare privirea în altă parte, niciunul din ei nedorind să înfrunte temerea

îngrozitoare pe care nu îndrăzneau să o rostească. Dacă ajunseseră prea târziu? Dacă Esmerelda se confruntase deja cu bărbatul descris de ea în scrisoare? Cu cel care era foarte posibil să-i fi ucis fratele. Anne se cutremură când îşi imagină ce i-ar fi putut face un astfel de nemernic unei persoane inocente ca nepoata ei.

Neputând să mai stea o clipă fără să facă ceva, îi smulse bastonul lui Reginald din mână şi bătu în tavanul trăsurii. Înainte măcar ca vehiculul să se oprească scârţâind, îşi apucase deja poşeta şi umbrela de soare şi deschise uşa.

— Unde naiba te duci? întrebă Reginald poruncitor, agăţându-se disperat de mâneca ei, ca un copil speriat.

Mişcată de milă de data aceasta, ea îl bătu uşor peste mână.

— Cât te ocupi tu de cazarea noastră, eu voi întreba de poliţistul local. Poate are veşti despre Esmerelda noastră.

— Anne? o strigă el, când apăru vizitiul să o ajute să coboare din trăsură.

Ea se întoarse, afişând un aer de aroganţă aristocratică pentru a se proteja de privirile nepoliticoase îndreptate spre ea.

— O vei găsi, nu-i aşa?

Anne îşi duse pur şi simplu două degete la buze, nedorind să facă o promisiune pe care era posibil să nu o poată ţine.

*

Anne bătea la uşa încuiată a biroului şerifului de aproape cinci minute, când un bătrân cărunt se strecură lângă ea.

— N-o să te ajute cu nimic, spuse el. Şeriful nu-i aici.

Anne nu ştia dacă ar fi trebuit să fie mai îngrozită de familiaritatea cu care o abordase bărbatul, de gramatica lui sau de mirosul puternic pe care îl emana. Scoase o batistă parfumată din poşetă şi îşi tamponă nasul, sperând că bărbatul nu avea să fie ofensat de grosolănia ei.

— Atunci unde l-aş putea găsi?

Bărbatul arătă spre partea cealaltă a străzii prăfuite.

— La saloonul acela de colo.

Omul o măsura cu privirea într-un mod foarte curios, făcând-o să se uite în jos pentru a se asigura că şirul minuscul de nasturi din sidef ai corsajului din păr de cămilă nu i se descheiase cumva în dreptul sânilor.

Dădu să se strecoare pe lângă el, dar bărbatul i se puse în drum, împletindu-se.

— Poştalionul ăla spilcuit de colo îţi aparţine?

Anne îşi dădu ochii peste cap, întrebându-se cât mai trebuia să îi îndure proasta creştere.

— Îi aparţine ducelui de Wyndham.

— Individu' ăsta, domnu' Wyndham, tre' să fie un tip putred de bogat.

Anne suspină, scârbită.

— Wyndham e titlul lui, nu numele. Forma corectă de adresare pentru fratele meu ar fi „Lordul Wyndham” sau „Domnia Voastră”.

— Vrei să spui că Domnia sa nu-i soţul tău?

— Aşa este. Sunt necăsătorită.

Un zâmbet strălucitor lumină chipul aspru al omului. Înainte ca Anne să îi poată pune la îndoială comportamentul ciudat, acesta o porni de-a lungul trotuarului, ţopăind.

— Elmer! Hei, Elmer! N-o să-ţi vină să crezi, dar ne-am pricopsit cu încă una!

*

Chiar dacă era oarecum îngrozită de faptul că era singura femeie în taverna ponosită, Anne se duse cu îndrăzneală spre singura masă ocupată.

— Mă scuzaţi, domnilor. Îl caut pe poliţistul oraşului.

Cei doi bărbaţi îmbrăcaţi aproape identic cu pălării cu borul lat, cămăşi în carouri şi jeanşi se priviră agitat peste eşarfele lor prăfuite, înnodate în jurul gâtului.

— Nu avem aici niciun poliţist, doamnă, spuse unul.

— Dar ăla de colo-i şeriful McGuire, spuse celălalt, arătând spre omul din faţa lor.

Şeriful îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse la jocul lui de cărţi.

— Vin imediat, doamnă. După această mână.

Anne se uită la el cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că o trimisese la plimbare atât de calm. Oare Reginald avea dreptate? În ţara asta toţi erau nişte bădărani? Miji ochii, studiindu-l mai îndeaproape pe bărbat. Dacă n-ar fi avut faţa brăzdată de soare şi de vânt şi părul grizonant, după umerii lui laţi şi talia suplă ai fi zis că era în plină vigoare a tinereţii. Cel puţin nu era îmbrăcat ca un sălbatic. Purta o cămaşă de un alb orbitor şi o vestă din lână moale suficient de arătoasă chiar şi după standardele ridicate ale lui Reginald. O mustaţă căzută îi încadra buzele pline.

Anne îşi luă privirea de la el, în mod ciudat tulburată de senzualitatea neînfrânată a gurii lui. Dar, după ce jucaseră mai multe mâini de cărţi, ea decise că se cam săturase de indiferenta lui.

Îşi drese intenţionat vocea.

— Îmi pare sincer rău să vă întrerup jocul, domnule şerif, dar permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Anne Hastings, sora ducelui de Wyndham, şi o caut pe nepoata mea, o tânără pe nume Esmerelda Fine.

Şeriful o privi, ridicând o sprânceană grizonantă.

— Nu sunteţi înarmată, nu?

Luată prin surprindere de întrebarea ciudată, Anne răspunse:

— Aş zice că nu.

— Bine. Zâmbi şi îi făcu semn cu ochiul. Atunci îmi voi termina mâna.

Tot mai nerăbdătoare, Anne scrâşni din dinţi şi începu să bată cu piciorul în podeaua de scânduri.

Deşi ar fi vrut ca ea să creadă altceva, Drew simţea din plin prezenţa femeii aflate la cheremul lui. Conştient de bocănitul ghetei ei elegante din piele de căprioară, de tremurul aristocratic al nărilor ei delicate, de mireasma florală rafinată a parfumului ei, îi aruncă pe furiş o privire pe deasupra mâinii de cărţi. Părul moale şi gri care se strecura de sub pălărioara-i elegantă avea exact culoarea pieptului de porumbel. „Anne", medită el. Numele i se potrivea. Era deopotrivă elegant şi serios. Ar fi putut fi chiar frumoasă, dacă nu şi-ar fi ţuguiat buzele într-un mod atât de arogant. Arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a suge un băţ sau o bomboană acră. Sau de a fi sărutate.

Seal înjură, trezindu-l pe Drew din visare. Acesta îşi aruncă privirea spre masă şi îşi dădu seama că tocmai îl lăsase pe Dauber să îi bată pe amândoi cu o pereche de pătrari. Ei, bine, ce mai conta? Singura carte de valoare pe care o avea era un valet de inimă roşie.

Simţindu-se el însuşi un pic ca un valet, aruncă cărţile dezgustat şi îşi luă jacheta de pe spătarul scaunului. Când îl văzu ridicându-se, mătuşa Esmereldei Fine se dădu grăbită un pas în spate.

Răsucindu-şi un vârf cerat de mustaţă ca să-şi ascundă zâmbetul, Drew se înclină şi făcu un gest curtenitor spre uşă.

— După dumneavoastră, doamnă.

*

Anne se aşeză pe scaunul din faţa biroului şerifului, apoi se ridică dintr-un salt, speriată.

— Scuze, spuse acesta şi ocoli biroul să salveze pisicuţa galbenă pe care aproape că se aşezase Anne. Îi netezi blana ciufulită, iar fiara se uită la Anne cu o căutătură categoric răuvoitoare.

— Haide, haide, fredonă el. Domnişoara Kitty e o pisică micuţă şi frumuşică.

— Sunteţi scoţian, remarcă Anne, uitându-se de data aceasta agitată în spate înainte să se aşeze.

— Nu, sunt american, răspunse el. Lăsă pisica pe podea, iar aceasta plecă agale din cameră, cu coada încă zvârcolindu-i-se a supărare regească. A trebuit să fug în tinereţe din ţară natală, când regele a confiscat pământurile tatălui meu şi i le-a dat unui englez gras şi beţivan care nu ieşise niciodată de pe proprietatea lui din Londra. O, îmi pare rău! N-am vrut să vă jignesc. Zâmbetul lui plăcut i se lăţi pe chip, dându-i de înţeles că nu îi părea deloc rău şi că o jignise intenţionat. Îmi dau seama după accentul dumneavoastră că sunteţi englezoaică.

Anne îi zâmbi la fel de plăcut.

— E în regulă, domnule. La urma urmei, nu v-am gonit eu, personal, de pe pământul dumneavoastră. Strânse mânerul din os al umbrelei de soare până i se albiră articulaţiile, ceea ce îi dădu de înţeles lui Drew că ar fi fost în stare să o facă.

Drew se aşeză în spatele biroului şi îşi sprijini bărbia pe degetele-i lungi.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, doamnă…? tărăgănă titlul insultător de mult.

— Domnişoară, îl corectă Anne repede, refuzând să se retragă ruşinată din faţa adevărului, indiferent cât de crud ar fi fost acesta.

— Ah, *domnişoara* Hastings, repetă el, dând din cap cu îngâmfare. Avem mai multe în comun decât credeam. Şi eu am ales să nu mă leg niciodată cu lanţurile din care singura scăpare este moartea. Când ea îl privi doar cu indiferenţă, Drew se aplecă în faţă şi mărturisi: N-am fost căsătorit niciodată.

— Da, ei bine, înţeleg de ce. Tonul ei acid îi şterse zâmbetul de pe faţă. Înainte să-şi recâştige poziţia, Anne scoase din poşetă un medalion de argint şi îl deschise sub nasul lui. Aţi văzut-o pe fata asta?

Urmărind-o încă, precaut, Drew luă medalionul şi studie fotografia îngălbenită din interior.

— Desigur, acum n-ar mai fi o fată. Ar fi o tânără femeie, se grăbi Anne să explice. Dar m-am gândit că poate aţi recunoaşte vreun indiciu familiar în trăsăturile ei, ceva din expresia ei care să vă trezească memoria. Se aplecă în faţă în scaun, chipul ei crispat destinzându-se şi lăsând să se întrevadă vulnerabilitatea din spatele lui.

Drew o recunoscu numaidecât pe Esmerelda. Ochii ei solemni păstrau încă acea aluzie pregnantă de melancolie care îi conferea trăsăturilor ei perfect obişnuite promisiunea unei frumuseţi extraordinare.

Îl recunoscu şi pe copilul grăsuţ, cu ochi negri din braţele ei.

Un copil care devenise un tânăr ce îşi spunea Bart-cel-Negru şi care, după spusele lui Thaddeus Winstead, poliţist judiciar, schimbase jocul cu trenuleţe pe unul adevărat, jefuind trenuri în toată regula. Drew se lăsă pe spate în scaun şi-şi mângâie mustaţa. Deci, Bartholomew Fine chiar avea o soră. Oare ce-ar fi zis Billy de asta? O privi scurt pe Anna Hastings. Singurul lucru pe care Billy nu îl putea suporta, pe lângă o femeie plângând, era o femeie care se bagă în treburile lui. Iar oferta lui Winstead îi făcea atât pe Bartholomew, cât şi pe Esmerelda Fine, să fie treaba lui.

Când îşi ridică privirea spre ochii plini de speranţă ai Annei, Drew îşi dădu seama cât de mult avea să urască faptul că trebuia să o mintă.

Simţi că nu era o femeie care să ierte cu uşurinţă aşa ceva. Închise medalionul şi i-l împinse înapoi peste birou.

— Îmi pare rău, spuse el cu blândeţe, şi de data aceasta chiar vorbea serios. Nu v-am mai văzut nepoata până acum.

— Of, se auzi mai mult ca un oftat, decât ca o exclamaţie. Anne Hastings avu nevoie de o clipă mai lungă ca să îşi vină în fire şi să îşi adune lucrurile. În cele din urmă, se ridică de pe scaun şi-i zâmbi trist, zâmbet ce păru un ecou istovit al Esmereldei. Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, domnule şerif McGuire. Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

Din politeţe, Drew îi apucă mâna întinsă. Era surprinzător de moale şi de albă, o mână de doamnă. Când privirile li se întâlniră – a lui tulbure, a ei speriată –, Drew zăbovi cu mâna ei în a lui, mângâindu-i tandru degetele cu degetul mare.

Uşa de la biroul lui se deschise brusc. Anne îşi smulse mâna, înroşindu-se ca o faţă de cincisprezece ani prinsă că îi permite unui pretendent indiscret să îi fure un sărut.

Fără să îi observe tulburarea, Reginald intră valvârtej, cu capul chel rozaliu de la entuziasm. Flutura un plic sigilat ca pe un steag de luptă.

— N-am ajuns prea târziu, Anne. A fost aici! Fata noastră a fost aici cu numai trei zile în urmă! Strânse plicul la piept. Ce fată îndrăzneaţă! Ce fată curajoasă! Se pare c-a tras în proscrisul acela mişel şi şi-a petrecut după-amiaza închisă chiar în această închisoare.

Anne îşi roti încet capul şi-i aruncă bărbatului din spatele biroului o privire care ar fi topit şi setul de chei de fier agăţat de un cui în spatele lui. Drew se apucă să îşi privească unghiile bine îngrijite.

Reginald zâmbea ca un idiot.

— Mi-a lăsat o scrisoare la recepţia de la hotel. Îţi imaginezi? O scrisoare pentru mine, cel mai rece şi mai neiertător căpcăun care a existat vreodată!

Încercă să deschidă misiva, dar mâinile îi tremurau de frică şi de nerăbdare, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când primea o scrisoare de la nepoata lui.

Nemaiputând să-i rabde forfoteala, Anne i-o reteză scurt:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Reggie, dă-o încoace.

El o ascultă cu blândeţe, neobişnuit ca sora lui cuviincioasă să îi spună ce să facă. Anne rupse sigiliul cu unghia şi despături scrisoarea.

— „Lord Wyndham”, citi ea, deja alarmată de mâzgăleala dezordonată care nu îi stătea deloc în caracter nepoatei ei minuţioase. „Cu multă îngrijorare şi profund regret vă scriu pentru a vă informa că, din cauza nepăsării şi a indiferenţei dumneavoastră îndelungate, am fost obligată să îmi dau la schimb virtutea unui *desperado* nemilos.”

Şeriful scoase un zgomot care semănă suspect de mult a râs, dar

când Anne se întoarse şi-i mai aruncă o privire din aceea de şarpe, se înecă, mascând râsul cu un tuşit.

Anne se concentră din nou asupra scrisorii.

— „Sunt convinsă că nu veţi suferi şi nu vă veţi nelinişti din pricina mea, din moment ce nu aţi făcut-o niciodată până acum. A dumneavoastră veşnic devotată nepoată… Esmerelda Fine.”

Anne încremeni, mută de uimire, încercând să priceapă mesajul nepoatei ei. Reginald îi luă scrisoarea din mână şi o sărută uşor, închizând ochii.

Afectată de acea răbufnire stranie de emoţie, Anne îl strânse de umăr.

— Ce este, Reggie? Îţi aminteşte de Lisbeth?

— Nu. Ducele scoase o batistă din buzunar şi îşi suflă nasul în ea cu mare pompă. Apoi deschise ochii, sticloşi din pricina lacrimilor nevărsate şi plini de iubire tandră. Îmi aminteşte de mine.

Capitolul 18

Zoe Darling se ţinu de cuvânt. Toată săptămâna în care fiul ei pluti în acea lume înceţoşată a nimănui, dintre viaţă şi moarte, nu ridică nici măcar un deget ca să-l îngrijească.

Deşi se îngriji de iapa lui fără să se plângă, singura concesie faţă de prezenţa lui Billy în casă avu loc în prima noapte. După ce îl aşezase în patul de lemn din dormitorul din spate, iar Sadie se întinsese neliniştită peste picioarele lui, Esmerelda se dusese să-şi târască cufărul şi cutia cu vioara în casă. Când se întorsese, găsise o cămaşă de noapte uzată frumos împăturită pe podea, în faţa uşii lui Billy. Esmerelda pipăise bumbacul decolorat şi se întrebase dacă îi aparţinuse odinioară tatălui lui Billy.

În timp ce Billy se lupta cu cei doi demoni gemeni, pierderea de sânge şi febra, cele două femei împărţiră casa mică, fără să-şi vorbească vreodată şi privindu-se rareori. Fiindu-i silă să ceară ajutor, Esmerelda învăţă rapid să-şi pompeze singură apă din fântână, ca să poată spăla lenjeria de pat şi cămaşa de noapte înmuiate de sudoare ale lui Billy. După numai câteva zile de stors rufele cu mâinile goale înainte de a le scoate afară la uscat, începu să înţeleagă cum îşi dezvoltase Zoe muşchii de pe braţele ei uriaşe.

Disperarea o făcu pe Esmerelda să fie vicleană. Într-o după-amiază, privea de la fereastra camerei îmbrăcate în lemn, care servea atât ca bucătărie, cât şi ca saloon, cum Zoe urmărea un pui nefericit prin curtea năpădită de buruieni. Câteva minute mai târziu, femeia intră ţanţoş în casă şi trânti pasărea proaspăt jumulită şi asezonată pe masă.

Poate că odinioară s-ar fi strâmbat să urmărească o astfel de scenă, dar de data asta, Esmerelda aşteptă ca mama lui Billy să iasă cu paşi greoi pe uşă, după care fură pasărea goală şi o aruncă într-o oală cu apă pe care o pusese deja la fiert. Când Zoe apăru din nou pe verandă, Esmerelda turna deja cu polonicul supă aburindă într-un vas pentru Billy şi fredona rapid în surdină un cântec. Zoe pufni ca un taur furios, apoi se răsuci în loc şi ieşi apăsat în curte, să strângă de gât un alt pui şi să-şi pregătească propria cină. Esmerelda bănui că femeia ar fi preferat mai degrabă să o strângă pe ea de gât.

De două ori, în momentele liniştite şi întunecoase dintre miezul nopţii şi zori, în timp ce Esmerelda dormea în balansoarul cu o şipcă pe post de spătar pe care şi-l trăsese lângă patul lui Billy, se trezise dintr-un somn zbuciumat şi zărise o umbră în uşa dormitorului. La picioarele lui Billy, Sadie îşi înălţase capul şi privise solemn spre uşă. Înainte ca Esmerelda să apuce să alunge ceaţa de somn de pe ochi, umbra dispăruse, iar ea îşi spusese că trebuie să fi fost un vis. Cu

siguranţă că ar fi fost imposibil ca o femeie de dimensiunile lui Zoe să se mişte atât de încet.

După şase zile de inconştienţă, starea lui Billy se înrăutăţi.

În timp ce se lăsa întunericul în acea noapte umedă de august, febra începu să-i crească. Deşi căldura din cameră era sufocantă, dinţii îi clănţăneau ca şi când ar fi fost îngropat într-un morman de zăpadă. Nici măcar nu şi-i putea descleşta îndeajuns de mult ca să poată înghiţi picăturile de apă pe care Esmerelda se lupta să i le îndese cu lingura pe gât. Pe măsură ce frisoanele i se agravară, Esmerelda aşternu toate plăpumile pe care le găsi pe el, dar Billy începu curând să le azvârle.

În cele din urmă, se linişti nefiresc de tare, ceea ce o înspăimântă şi mai tare. Disperată, Esmerelda îi netezi părul umed de pe frunte. Pielea îi era atât de fierbinte, încât părea să îi ardă palma.

Esmerelda ştia cum arăta moartea. Îi cunoştea cofrajul de ceară pentru piele şi ritmul anevoios al respiraţiei. Ştia gustul amar pe care ţi-l lăsa în gură când trecea pe lângă tine, luându-i pe cei dragi împotriva voinţei lor şi a ta.

Un fir fragil de speranţă se strecură în disperarea ei. Mai gonise o dată moartea, când Dumnezeu îi ascultase rugăminţile înlăcrimate şi îi cruţase viaţa lui Bartholomew. Poate că putea să o facă din nou. Apucă mâna moale a lui Billy, se lăsă pe genunchi lângă pat şi îşi lipi fruntea de lenjeria de pat.

Îi fusese întotdeauna uşor să se roage, dar de data aceasta, elocvenţa o părăsise. S-ar fi târguit bucuroasă cu Dumnezeu, dar nu ştia sigur dacă îi mai rămăsese ceva de valoare să-i ofere. După câteva momente de tăcere chinuitoare, reuşi să spună, stângace, în şoaptă:

— Te rog, Doamne… of, Te rog…

Simţi o mână pe umăr. Întoarse încet capul, crezând pentru o clipă, ameţită, că rugăciunea îi fusese ascultată, dar degetele de pe clavicula ei nu erau suple şi bronzate, ci mari, ca nişte lopeţi, cu unghii crăpate şi murdare.

În cealaltă mână, Zoe Darling ţinea o Biblie, cu copertă neagră, încreţită de vreme.

— Haide, ia-o, spuse femeia, dând din cap spre pat. E a lui.

Esmerelda îi dădu drumul, fără tragere de inimă, lui Billy şi luă cartea. Spre surprinderea ei, mama lui se aşeză în balansoar. Podeaua scârţâi sub greutatea ei, când începu să se legene. Esmerelda îşi ridică privirea spre ea, printr-o ceaţă de lacrimi nevărsate.

— Billy a fost primul Darlin' care a învăţat singur să citească. Deşi femeia vorbise pe un ton simplu şi direct, Esmerelda mai că putea să jure că zărise o urmă de tandreţe pe trăsăturile ei necioplite. Când locuiam în Missoura, obişnuia să cioplească fluiere şi să le dea la schimb negustorilor de cărţi ambulanţi. Dar fraţii lui au râs mereu de

el. Spuneau că cititul era pentru fete. Obişnuiau să îi fure cărţile când nu era pe-acolo şi să le ardă în rezervorul vechi din spatele casei.

Esmereldei i se puse un nod dulce-amărui în gât. Îşi aminti cât de ciudat se purtase Billy când ea îi descoperise teancul de cărţi de la bordel, cărţi inscripţionate cu migală cu numele lui. Chiar negase că ar fi fost ale lui, ca şi când ar fi trebuit să-i fie ruşine pentru că îi plăcea să citească.

Zoe clătină din cap.

— A fost ideea mea să-i dau Biblia familiei. Jasper al meu a fost întotdeauna rău ca un pui de viperă, dar nici măcar el n-a avut curajul să ardă Cartea Sfântă.

Esmerelda deschise Biblia şi răsfoi uşor paginile. Erau aşa de subţiri şi de fragile, încât erau aproape transparente. Şi-l imagină pe Billy, băiat fiind, cu părul lui gălbui strălucind în lumina lumânărilor, lăsându-şi capul într-o parte şi rostind cu răbdare cuvintele de pe pagini. Tulburată de imagine, lăsă cartea să i se închidă în poală.

Zoe Darling se ridică din balansoar, uitându-se de sus la ea.

— M-am gândit că poate l-ar alina să audă din nou câteva din poveştile vechi. I-a plăcut întotdeauna povestea cu Daniel în groapa cu lei şi cea a tipului ăluia, regele David, care l-a împuşcat pe uriaşul ăla fix între ochi.

Când Zoe se duse spre pat, Esmerelda îşi ţinu respiraţia. Femeia întinse mâna, ţinând-o deasupra obrazului fiului ei. Îşi desfăcu încet degetele, ca petalele unei flori sălbatice care nu mai simţise atingerea soarelui de foarte multă vreme. Dar, înainte să îi mângâie pielea fierbinte cu degetele ei bătătorite, îşi strânse rigid pumnul.

— Când a plecat de-aici, spuse ea încet, am ştiut că există deja un mormânt, undeva, cu numele lui săpat pe el. Se întoarse şi o privi pe Esmerelda. Ştii ce obişnuiau să cioplească pe cruci în timpul războiului, când faţa vreunui băiat era spulberată de o ghiulea, sau dacă nu mai rămânea nimeni în viaţă, după o bătălie, care să-i ştie numele?

Esmerelda clătină din cap.

Zoe o privi cu ochi întunecoşi şi plini de amărăciune.

— Iubitul cuiva.

— *Iubitul cuiva.* Esmerelda se cutremură când şi-l imagină pe Billy zăcând într-unul din acele morminte de mică adâncime, fără nume şi plâns doar de cei care nu aveau să ştie niciodată cum, când sau unde murise.

— Dar Billy nu a sfârşit într-un mormânt, spuse Esmerelda cu înverşunare. Şi nu o va face nici acum.

Zoe o privi cu milă sinceră.

— Eşti soţia lui?

Luptându-se cu o dorinţă absurdă de a da din cap că da, Esmerelda

şopti:

— Nu. Sunt… „Prietena lui? Angajatoarea lui? Otrava existenţei lui?" întrucât numai cea de pe urmă variantă i se păru adecvată, Esmerelda pur şi simplu nu mai spuse nimic.

Zoe Darling scutură un deget spre ea.

— Atunci să nu te uiţi la goliciunea lui, fetiţo. Nu se cade.

Esmerelda râse sceptic. După care, la fel de silenţios precum venise, femeia plecă, lăsând-o pe Esmerelda singură cu fiul ei.

Esmerelda rămase acolo, pe podea, vreme îndelungată, strângând la piept cartea zdrenţuită şi ascultându-l pe Billy cum respira chinuit. În pofida cuvintelor ei îndrăzneţe, firea ei pioasă şi practică o îndemnă să îngenuncheze din nou şi să se roage ca Dumnezeu să-i ierte păcatele lui William Darling şi să-i îngăduie sufletului lui neliniştit o călătorie uşoară spre ceruri.

Esmerelda se ridică în genunchi. Ezită pentru o clipă, după care se băgă în pat lângă Billy, dând-o la o parte pe Sadie, care nu păru deloc mulţumită. Îşi puse uşor capul pe umărul lui, deschise Biblia la Cartea lui Daniel şi începu să citească.

În dimineaţa următoare, Esmerelda deschise ochii şi-l văzu pe Billy holbându-se la ea, ceea ce o sperie atât de tare, încât ţipă şi se rostogoli din pat, căzând peste Sadie, care era la fel de speriată.

Încă stătea culcată pe spate, cu mâinile pe piept, în dreptul inimii care-i bătea nebuneşte, când Billy îşi întinse gâtul peste marginea patului. O şuviţă de păr îi atârna pe ochii mijiţi.

— Chiar ai făcut-o pe mama „cotoroanţă bătrână şi veninoasă"?

Esmerelda se strâmbă când îşi aduse aminte.

— Mă tem că da, mormăi ea, răguşită de la cât îi citise cu voce tare aproape până în zori, când adormise istovită. Mereu am fost tăioasă.

El se lăsă din nou în perne, pe jumătate chicotind, pe jumătate gemând.

— Al naibii noroc pe capul nostru! Având în vedere impulsul tău de a ameninţa că împuşti pe oricine nu-ţi face pe plac.

Esmerelda se ridică, revoltată.

— Nu ameninţ să împuşc pe *oricine*. Numai pe cei din neamul Darling.

I se răspunse cu un sforăit blând, ceea ce o făcu să se întrebe dacă nu cumva visase întregul schimb de replici.

Îşi înălţă capul şi se uită nedumerită la Sadie, apoi se ridică în genunchi şi privi peste marginea patului. Billy era întins pe spate, cu gura căscată, lăsând să se vadă un şir de dinţi albi inegali.

Esmerelda îi atinse pieptul cu o mână tremurândă, având grijă să nu-i deranjeze bandajul. Sub buclele lui gălbui, pielea îi era rece, iar respiraţia profundă şi egală.

Esmerelda se topi de-a dreptul. Îşi îngropă faţa în mâini, şuierând o mulţumire la fel de fierbinte, dar deloc mai coerentă ca rugăminţile ei de mai devreme către Dumnezeu. Părea pur şi simplu că rămânea fără cuvinte când venea vorba de Billy.

Simţi o mână prin păr. Îşi înălţă privirea şi-l văzu pe Billy holbându-se din nou la ea, cu ochii lui gri-verzui plini de durere.

— Nu plânge, scumpo, şopti el, ştergându-i o lacrimă de pe obraz cu degetul mare. Înainte ca ochii să i se închidă încet, murmură: N-am vrut niciodată să te fac să plângi.

Billy dormi toată ziua aceea şi jumătate din următoarea. Nu mai era somnul acela agitat şi febril al unui om pe moarte, ci unul profund şi natural al unui trup care încerca să îşi revină după o luptă istovitoare cu moartea. Până şi Sadie păru să simtă că starea i se îmbunătăţea, deoarece îl părăsi pentru prima dată de când fusese împuşcat şi alese să o urmeze agale pe Zoe cea indiferentă.

În după-amiaza următoare, când Esmerelda intră cu ligheanul de tablă să-i facă baie, Billy era întins pe spate, cu capul şi umerii sprijiniţi pe nişte perne. Pieptul îi era expus şi un picior lung acoperit cu păr aspru auriu îi ieşea de sub aşternut. Doar când îl stropi pe picioare, Esmerelda îşi dădu seama că acesta se holba la ea.

„Nu te uita la goliciunea lui, fetiţo. Nu se cade."

Deşi aşteptase special ca Zoe să iasă apăsat din casă ca să-şi vadă de treburile ei de după-amiază, urmată de Sadie cea proaspăt îndrăgostită, Esmerelda tot se înroşi când îşi aminti mustrarea mamei lui. O avertizare nedreaptă, desigur, se gândi ea şi pufni jignită, întrucât avusese mare grijă să protejeze atât modestia lui Billy, cât şi pe a ei, cât timp îl îngrijise. Îşi ţinuse ochii închişi şi faţa întoarsă pentru toate sarcinile, în afară de cele mai nevinovate dintre ele.

Cu toate acestea, astăzi, când se apropie de patul lui, se simţi ciudat de agitată. Acum că pielea lui îşi recăpătase culoarea rozalie sănătoasă şi barba care îi acoperea maxilarul aducea cu cea a unui proscris, Billy părea cumva mai mare şi mai plin de bărbăţie.

Esmerelda aşeză ligheanul pe scăunelul de lângă pat şi înmuie cârpa în apa cu săpun. Apa călduţă i se prelinse printre degete în timp ce îl şterse încet cu buretele pe Billy pe faţă şi pe gât. Înmuie cârpa din nou şi îl şterse pe piept, având grijă să nu ude bandajul curat pe care îl înfăşurase peste pieptul lui lat în dimineaţa aceea. Apa forma mărgele ce aduceau a rouă de dimineaţă în firele ondulate de păr de pe pieptul lui, sub bandaj, care se scurgeau apoi de-a lungul V-ului care se îngusta spre abdomenul lui întins.

Când Esmerelda urmă traseul apei, ştergând excesul acesteia, Billy se foi şi gemu. Ea îşi trase mâna, înfiorată, căindu-se. Probabil că baia îi provoca acestuia mai multă neplăcere decât anticipase ea.

Îl atinse mai încet, mângâindu-l doar, însă el se zvârcoli atât de violent, încât o obligă să prindă cearceaful, ca să nu-i cadă de pe şoldurile suple.

Îşi şterse fruntea cu antebraţul şi se uită spre fereastră, încruntată. Chiar dacă un grup capricios de nori flirta cu soarele, în cameră părea a fi foarte cald.

Tot mai nemulţumită, trase cearceaful în sus peste pieptul lui Billy, apoi i-l dădu la o parte de pe picioare. Chiar dacă încercă să i le spele repede, erau atât de lungi, încât i se păru că dură o veşnicie. Picioarele aveau oase la fel de lungi şi erau la fel de bine sculptate ca restul trupului.

Când termină, Esmerelda trase uşor cearceaful în sus, acoperindu-l de la gât până la picioare.

Înmuie din nou cârpa în apă şi înghiţi în sec. Iată partea de care se temuse. Când Billy se zbătuse în strânsoarea bolii şi a febrei, păruse firesc să îl spele ca şi când ar fi fost un copil. La urma urmei, îşi spusese ea cu asprime, era ca şi cum şi-ar fi spălat frăţiorul, lucru pe care trebuise să îl facă destul de des până când acesta crescuse suficient de mare ca să se spele singur.

Esmerelda refuza să fie descurajată de această sarcină. Ignorând faptul că respiraţia o trădase şi i se accelerase, îşi întoarse faţa, închise ochii şi strecură cârpa sub cearceaf.

Billy gemu. Esmerelda îşi trase mâna înapoi şi îndrăzni să se uite la faţa lui. Acesta se odihnea încă într-un repaus angelic, genele lui cu margini aurite netrădând vreo emoţie.

Încercând din răsputeri să se lupte cu nenorocitele de emoţii care îi făceau inima să îi bată cu putere şi urechile să îi ţiuie, băgă din nou mâna sub cearceaf. Când dădu cu cârpa de căldura pielii lui, aproape că ar fi jurat că era ceva diferit la el azi. Îşi continuă explorarea, curioasă. Ochii i se dilatară de la şoc. Clar era ceva diferit.

Simţindu-se de-a dreptul ridicolă şi păcătoasă, ridică cearceaful şi aruncă o privire iscoditoare dedesubt.

— Ai găsit ce căutai, ducesă?

Capitolul 19

Esmerelda încremeni când auzi vocea aceea tărăgănată inconfundabilă. Primul ei instinct a fost să arunce prosopul din mână, să sară din pat şi să-şi ascundă mâinile la spate, ca şi cum ar fi fost prinsă furând din borcanul cu dulciuri.

Se strădui totuşi să se liniştească şi, după ce lăsă în jos cearceaful, îl privi pe Billy în ochi.

— Căutam prosopul.

— Pe cel din mâna ta? îi răspunse Billy, ridicând o sprânceană.

Esmerelda aruncă o privire la prosopul ud, copleşită de o dorinţă disperată de a i-l arunca în faţă şi de-a o lua la fugă.

— Ah! spuse ea, refuzând să lase ca roşeaţa care îi înfierbânta obrajii să îi afecteze demnitatea. Puteam să jur că l-am scăpat.

— Iar eu puteam să jur c-am murit şi am ajuns direct în rai.

— Am mai discutat despre asta, domnule Darling, şi v-am spus că mă îndoiesc că aceasta ar fi destinaţia dumneavoastră finală.

Esmerelda îşi făcu de lucru şi aşeză prosopul pe marginea ligheanului, dar nu se putu abţine să nu-i arunce o privire pe furiş lui Billy, pe sub gene. Vulnerabilitatea lui recentă o făcuse să uite cât de periculos era de fapt.

În timpul în care ea nu îi acordase atenţie, acesta îşi sprijinise mâinile sub ceafă. În urma mişcării degajate, prosopul pe care ea i-l aranjase cu atâta minuţiozitate alunecase de pe pieptul lui, dezgolindu-l până la talie. Strălucirea înfierbântată din ochii lui care îi urmăriră fiecare mişcare o avertiză că nu era chiar atât de indiferent pe cât părea. Îi lipsea o pălărie, o ţigară în gură şi un pistol în mână, şi ar fi arătat la fel de ameninţător ca atunci când se cunoscuseră.

De atunci, învăţase că existau emoţii mai periculoase pentru inima unei femei decât un glonte tras dintr-un Colt de calibrul 45. Încremeni şocată când Billy se întinse după ea şi o apucă de încheietura mâinii. La început se gândi că voia să o tragă în pat lângă el, dar acesta doar îi întoarse mâna cu palma în sus şi i-o pipăi cu degetul mare, atât de meticulos, încât un fior păgân de anticipare îi străbătu întreg corpul.

— Nu, nu este nicio îndoială în privinţa asta! spuse el. Cu siguranţă nu au fost ghearele unui demon răscolindu-mi trupul muritor, ci mâinile unui înger. S-ar putea ca, până la urmă, să-mi fie hărăzit să ajung în rai.

Privirile li se întâlniră, a ei prudentă, a lui cunoscătoare, ca şi cum ar fi putut să-i discearnă cele mai întunecate taine printr-o simplă clipire uşuratică a genelor. Esmerelda se străduia atât de tare să nege tot ce descoperise despre ea însăşi în ochii lui gri-verzui, încât dură o

vreme până să priceapă ce-i spusese.

— Erai treaz? strigă ea, smucindu-şi mâna dintr-a lui.

El îşi încrucişă braţele şi ridică din umeri, dar zâmbetul lui afectat, diabolic, îi strică gestul apologetic.

— Doar de când m-ai spălat după urechi. Şi ce bine te-ai descurcat!

Esmerelda se făcu albă ca varul când îşi aminti cu câtă tandreţe îl îngrijise, cum mâinile o trădaseră şi zăboviseră pe conturul musculos al pieptului lui, pe abdomenul întins, pe pulpele şi coapsele lui lungi şi zvelte. Îşi aminti şi geamătul lui chinuit când vârâse pentru prima dată prosopul sub cearceaf. Nici nu voia să îşi imagineze la ce se va fi gândit el când o simţise mângâindu-l cu atâta familiaritate. Închise îngrozită ochii şi îşi înăbuşi un geamăt.

Roşeaţa din obrajii ei o făcea să pară la fel de febrilă ca Billy. Doar că febra lui nu avea nimic de-a face cu rănile, ci cu felul delicios în care Esmerelda îl atinsese peste tot. Nu îşi amintea ultima dată când se simţise atât de vulnerabil la atingerea unei femei.

Când se trezise prima oară şi îi simţise mâinile atingându-l, înlemnise, dorindu-şi să o oprească şi, în acelaşi timp, îngrozit dacă ar fi făcut-o. Apoi, fierbinţeala începuse să i se strecoare prin vene ca melasa încinsă, scurgându-se în jos cu fiecare atingere a prosopului, cu fiecare frecare uşoară şi rece a vârfurilor degetelor ei pe trupul lui înfierbântat, până când se cristaliză în vintre, în spatele unei dureri pe cât de dure, pe atât de dulce. O durere care devenise practic intolerabilă când îl atinsese, curioasă, când se uitase scurt, adorabil de obraznică, pe sub cearşaf.

O întrerupsese nu pentru a o face să se simtă prost, ci pentru a nu se umili pe sine. Şi încă se temea că avea să o facă atunci când o văzuse clar pentru prima dată şi simţise un junghi de durere în inimă.

— Ce-ai păţit, scumpo? Arăţi ca naiba.

Esmerelda deschise ochii şi văzu că Billy nu o mai privea a tachinare, ci încruntat. Îşi trecu mâna prin părul ud leoarcă. Se ocupase prea mult să-i facă lui ochi dulci şi uitase de cum arăta ea. Însă dincolo de privirea lui atentă şi cercetătoare, Esmerelda deveni dureros de conştientă de umbrele deloc măgulitoare de sub ochii ei; de rochia încreţită pe care o spălase la mână, o storsese şi o îmbrăcase pe când era încă udă; de cârlionţii transpiraţi care i se lipeau de tâmple.

Billy însă nu se încrunta din pricina chipului ei, ci a trupului ei. Întinse o mână şi o apucă pe după talie ca şi cum ar fi fost pe punctul de-a începe un vals formal.

— Îţi simt coastele. Eşti numai piele şi os.

Esmerelda ridică din umeri, mişcată de groaza lui.

— Cred că am fost prea ocupată să îţi vâr ţie supă pe gât şi-am uitat să mai înghit şi eu din când în când.

Billy se îngrijoră şi mai tare.

— Cât timp?

— Opt zile.

Billy se prăbuşi pe perne, privind-o tăios şi îmbufnat.

— N-am uitat că ai fi putut fi tu în locul meu, zăcând în pat cu un glonte în spate. Nu aveai de ce să te arunci în faţa fratelui tău, care nu e bun de nimic. Aveam de gând doar să-l rănesc uşor.

— Unde? În inimă?

Privirea lui Billy se întunecă pe sub pleoapele-i grele.

— În degetul cu care apăsa pe trăgaci.

Esmerelda ridică sceptică din sprânceană, ştiind că probabil ar fi fost în stare să împuşte şi o cuticulă de pe degetul mare al lui Bartholomew fără să-i atingă măcar articulaţia. Se simţi obligată să îşi apere fratele.

— Chiar dacă tu ai o părere foarte proastă despre fratele meu, să ştii că nu este un om de nimic. E doar tânăr şi dezorientat.

— Lacom, răsfăţat, periculos.

— L-am crescut cum am putut mai bine, strigă Esmerelda, întristată. Nu a dus lipsă de nimic!

— Poate că tocmai asta e problema, răspunse Billy liniştit.

Esmerelda se întoarse cu spatele la pat, compasiunea lui părându-i-se mai osânditoare decât învinuirea. Poate că sosise timpul să afle cât de departe mergea trădarea. Se uită lung la perete, fără să clipească, şi îi puse întrebarea care o bântuise din momentul în care Bartholomew îl acuzase făţiş.

— Poliţistul acela judiciar corupt te-a plătit ca să îmi omori fratele?

— Nu.

Esmerelda se întoarse agitată, gata să ierte totul, dar se opri când văzu lumina rece, metalică din privirea lui Billy.

— M-a plătit ca să îţi omor iubitul.

— Cu cât? şopti ea, când găsi suficientă forţă să o facă.

— O mie de dolari. Cinci sute în avans. Cinci sute când terminam treaba. De asemenea, mi-a promis amnistie pentru mine şi fraţii mei, şi postul de poliţist judiciar adjunct.

Esmerelda se aşeză pe pat, ca să nu cadă din nou. Sughiţă scurt, isteric.

— Măcar nu poţi fi acuzat că te-ai vinde ieftin. Ţinând cont de generozitatea poliţistului judiciar, probabil că oferta mea ţi s-a părut de-a dreptul patetică.

Billy îşi trecu degetul pe braţul ei, încet, ispititor, lucru care o făcu să îşi simtă pulsaţiile puternice ale inimii în gât.

— Crede-mă, nimic din ce mi-ai oferit tu nu a fost patetic.

Esmerelda înghiţi în sec, hipnotizată de strălucirea care pâlpâia în privirea lui. Niciun bărbat nu o mai privise aşa până atunci. Nu ştia dacă să se teamă sau să se simtă flatată. Sau poate puţin din

amândouă.

Nu-i dăduse de ales decât să îl înţeleagă în mod deliberat greşit. Se ridică, astfel încât să nu o mai poată atinge.

— Ai perfectă dreptate. Sunt sigură că bunicul meu ar considera oferta lui Winstead o sumă meschină în comparaţie cu bogăţiile pe care i le va oferi celui care îi găseşte nepotul.

— Ah, da, desigur. Bunicuţul tău. Ducele.

Chiar dacă expresia lui Billy era afabilă, Esmerelda îşi dădu seama că râdea de ea. Ceea ce o făcu să vrea să îl prindă la rândul ei cu minciuna. Miji ochii la el.

— Conform reputaţiei dumitale, domnule Darling, când vrei să omori pe cineva, se pare că nimic nu te opreşte. Totuşi, l-ai lăsat pe fratele meu să iasă din bancă teafăr şi nevătămat. Chiar şi *după* ce te-a împuşcat.

Nimerise drept la ţintă. Încruntat, Billy îşi îndreptă degetul spre ea.

— Înainte să te gândeşti că am intenţionat de la bun început să îl las în viaţă, ar trebui să ştii că, la un moment dat, în bancă, înainte să îmi dau seama că Bart chiar era fratele tău, l-aş fi ucis.

— Dar n-ai făcut-o! răspunse ea încet. Când el îşi feri privirea în loc să răspundă, ea se întoarse spre fereastră. Bartholomew e acolo, undeva. La fel şi poliţistul acela judiciar care îl vrea mort.

Billy încuviinţă cu îndârjire.

— Imediat ce voi fi în stare, intenţionez să rectific situaţia.

— În regulă, însă pentru cine vei lucra atunci? Pentru mine?

Ezită preţ de o secundă, ştiind că probabil risca mai mult decât viaţa fratelui ei, apoi adăugă: Sau pentru Winstead?

El o privi tăcut preţ de o clipă, apoi îi răspunse:

— Afacerile dintre fratele tău şi Winstead m-au convins că nu se poate avea încredere în nenorocitul ăla de yankeu. Dar, aşa cum m-ai asigurat în bancă – spuse el pe un ton tărăgănat şi mieros, stârnindu-i Esmereldei o senzaţie fierbinte şi mătăsoasă –, întotdeauna îţi plăteşti datoriile.

Esmerelda văzu în ochii lui închişi reflexia sărutului nebunesc pe care i-l dăduse în acel moment disperat. Degeaba sperase că delirul cauzat de şoc şi de durere fusese prea puternic ca să-şi mai amintească promisiunea necugetată pe care i-o făcuse. Se înfurie pe el pentru că îi dăduse în vileag cacealmaua, aşa că se întoarse şi-o porni spre uşă.

— Ducesă?

— Da? se opri ea înţepată din drum, încercând să se hotărască dacă să-i accepte scuzele sau să îl lase să fiarbă în propriile-i regrete pentru o vreme.

— Parcă nu ai terminat cu baia, nu-i aşa? Cu o expresie de inocenţă pe faţă, Billy apucă prosopul din lighean şi i-l întinse.
Speram că ai putea continua de unde ai rămas.

Zâmbetul dulce, frigid al Esmereldei ar fi trebuit să îl avertizeze, dar Billy era prea fermecat de faptul că venea spre el, nerăbdătoare, ca să mai fie atent la furnicăturile de pe ceafă.

— Aveţi dreptate, domnule Darling, câtă neatenţie din partea mea. Ridică cu grijă ligheanul, apoi continuă: Am uitat să vă clătesc.

Renunţând la orice modestie feciorelnică, Esmerelda trase cearşaful şi îi răsturnă ligheanul cu apă rece în poală. Pe când ieşea din cameră, trântind uşa în urma ei, răcnetul de mânie al lui Billy se amestecă cu hohotele lui de râs.

— Aşteaptă numai! Am să te prind eu, fetiţo! Jur c-am să te prind! strigă el după ea.

Esmerelda se sprijini pe uşă, înăbuşindu-şi un hohot neajutorat de râs cu mâna.

— Mă tem că exact asta vei face! şopti ea.

Spre uşurarea Esmereldei, Billy păru că îşi recâştigase forţele îndeajuns încât să se spele şi să mănânce singur. Îl verifică mai târziu în după-amiaza aceea şi descoperi cearceafurile atârnate pe pervaz la uscat, iar pe Billy în faţa unei oglinzi fără luciu, bărbierindu-se cu un brici cu mâner din os. Chiar dacă trebuia încă să se sprijine cu o mână de perete, privirea pe care i-o aruncă în oglindă fu suficient de pătrunzătoare încât să o facă să plece degrabă din cameră.

În noaptea aceea, Esmerelda dormi învelită cu o cuvertură pe podeaua camerei principale, în loc să doarmă în balansoarul de lângă patul lui Billy. În dimineaţa următoare, când se trezi, simţi o aromă ispititoare de biscuiţi pufoşi şi şuncă sfârâitoare.

Stomacul îi chioră de plăcere, semn că îşi redobândise pofta de mâncare. Se împletici spre masă, învelită cu cuvertura zdrenţăroasă pe care şi-o înfăşurase peste cămaşa de noapte.

Se uită de jur împrejur şi descoperi, spre uimirea ei, că Billy îşi făcea de lucru cu plita din fontă în timp ce Zoe aştepta la masă. Sadie stătea ghemuită la picioarele femeii, cu ochii ei mari şi căprui umezi şi plini de speranţă.

Billy era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni, în jurul pieptului purtând un bandaj alb ca zăpada. Esmerelda îi văzu muşchii spatelui ondulându-i-se când întoarse un ou cu o precizie uluitoare, şi simţi cum i se usucă gura de aşa o sete, încât se temu că nu avea să şi-o potolească nici dacă ar fi băut tot urciorul cu lapte de pe masă.

Sub privirile ei, Billy trânti un ou pe o farfurie, pe care i-o întinse mamei lui.

Zoe strâmbă din nas ca şi cum Billy ar fi scuipat în aluatul pentru biscuiţi şi ar fi asezonat şunca cu praf de arsenic, nu cu piper. Aşeză farfuria pe podea. Sadie îşi vârî botul în ospăţ, lovindu-şi fericită coada de piciorul mesei.

Fără să piardă o secundă măcar, Billy îi întinse o altă farfurie Esmereldei. Ouă galbene, moi la mijloc şi perfect prăjite pe margini, şuncă prăjită crocant, biscuiţi aurii bine crescuţi. Suspină de fericire. Existaseră dimineţi în viaţa ei în care şi-ar fi vândut coada împletită pentru un astfel de ospăţ. Îi zâmbi recunoscătoare lui Billy, dar acesta se întorsese deja spre plită.

— 'Neaţa, fetiţo! spuse Zoe cu o voce care l-ar fi făcut chiar şi pe Virgil să tresară.

Luată prin surprindere de buna dispoziţie a femeii, Esmerelda aproape că se înecă cu biscuiţii.

— B-b-bună dimineaţa, doamnă Darling.

— Haide, n-are niciun rost să fim atât de scorţoase. Zoe se întinse peste masă şi o bătu uşor, matern, pe mână pe Esmerelda. Poţi să îmi spui „mamă".

Esmerelda căscă gura spre laba masivă, maronie, care îi acoperise întru totul mâna. Dură o clipă până să îşi dea seama că femeia se purta drăguţ cu ea nu pentru că ar fi fost cuprinsă de un elan brusc de milă creştinească, ci ca să-i facă în ciudă fiului ei. După grimasa pe care o făcu Billy când îşi puse farfuria pe masă şi se aşeză pe scaunul din faţa ei, Esmerelda îşi dădu seama că şi el credea acelaşi lucru.

Zâmbetul lui Zoe era chiar mai intimidant decât privirea ei încruntată. Înainte să apuce să răspundă, Esmerelda trebui să înghită o jumătate de pahar de lapte ca să deblocheze bucăţica de biscuit ce-i rămăsese în gât.

— Este foarte generos din partea dumneavoastră, doamnă.
Mama mea a murit când eram doar o fetiţă.

Esmerelda încercă să nu se ghemuiască atunci când Zoe apucă un colţ al cuverturii şi se întinse să-i şteargă mustaţa de la lapte.

— Mi-am dorit adesea să fi avut o fiică în loc de o mulţime de fii de doi bani. Chiar dacă se căsătoresc, fiicele rămân întotdeauna credincioase mamelor lor. Zoe clătină trist din cap a regret. Orice femeie trebuie să aibă o fiică. Cel puţin aşa, când fiica o să aibă la rândul ei copii, o să înţeleagă durerea cumplită prin care a trecut mama ei ca să o nască şi să o crească.

Cu gândul la Bartholomew, Esmerelda îi zâmbi trist şi fad mamei lui Billy.

— Poate că suferinţa ta nu este chiar atât de lipsită de preţuire precum te temi tu.

Zoe se uită urât la Billy.

— Băieţii mei n-au apreciat niciodată nimic ce nu putea fi mâncat, furat sau fu…

Billy se opri din înfulecat ouă, îndeajuns cât să-şi dreagă glasul şi să se uite calm la mama lui. Aceasta pufni, dar se supuse şi tăcu. Esmerelda îşi apucă furculiţa, iar cu cealaltă mână îşi dădu după

ureche o şuviţă de păr îndărătnică.

— La naiba, fetiţo! Nu tre' să mănânci cu părul atârnându-ţi aşa, peste tot chipul ăla drăguţ al tău.

Înainte să apuce să se împotrivească, Zoe se duse deja şi scoase o panglică decolorată din cutia ei de cusut. Esmerelda se încordă când Zoe îi strânse părul, aşteptându-se să i-l smulgă de tot, dar mâinile mari ale femeii erau surprinzător de blânde. În timp ce Zoe îi legă panglica într-un nod grosolan la ceafă, Esmerelda îşi ridică privirea şi văzu o sclipire stranie în ochii lui Billy.

— Gata. Nu-i aşa că-i drăguţă? spuse Zoe şi se dădu un pas în spate să-şi admire opera.

— Mulţumesc, doamnă, ăăă… adică am vrut să spun… hmm… Esmerelda trebui să-şi dreagă glasul de două ori înainte să reuşească să behăie… *mamă.*

Billy rânji şi se aplecă înainte, punându-şi coatele pe masă.

— Dat fiind că nu mai trebuie să fim atât de formali pe-aici, doamnă Darling, pot să vă spun şi eu *mamă*?

Zoe îl privi încruntată. Înşfăcă o secure de pe perete şi se îndreptă cu paşi apăsaţi spre uşă, ca un fel de luptător norvegian în căutarea vreunui biet animal pe care să-l măcelărească. Sadie ţopăi după ea, cu urechile lungi fluturându-i în briza matinală.

Billy se întoarse la micul lui dejun, ca şi cum întregul incident nici măcar nu s-ar fi întâmplat.

— Nu te deranjează deloc să o auzi pe mama ta vorbind cu atâta asprime? îl întrebă Esmerelda.

— Are tot dreptul s-o facă! îi răspunse el, muşcând dintr-un biscuit şi mestecând cu poftă. În plus, de paisprezece ani nu am auzit-o niciodată vorbind atât de mult. Înghiţi biscuitul cu o gură de lapte. Esmerelda văzu cum îşi linse cu limba caimacul de pe buza de sus. Când i-am spus că mă întorc în Missouri să mă alătur lui Bill-cel-Sângeros şi celorlalţi băieţi, n-a scos o vorbă. Bănuiesc că, fiind singurul care a venit în New Mexico cu ea, să o vadă aşezată la casa ei, s-o fi gândit că aveam de gând să rămân cu ea. Când am ieşit pe uşă, nu s-a enervat şi nici nu m-a rugat să nu mă duc. Clătină din cap cu tristeţe. M-aş fi simţit mai bine dacă m-ar fi oprit şi mi-ar fi tras o palmă. Dar bănuiesc că şi-a epuizat toate lacrimile şi implorările în Missouri, când l-au spânzurat pe tata. Îşi plecă capul şi luă o gură de şuncă, însă nu înainte ca Esmerelda să vadă umbra care îi învăluise privirea. N-am putut niciodată îndura să văd o femeie plângând. Ea n-a înţeles că trebuia să mă duc după ei, pentru că o făcuseră pe mama să plângă.

— Ai fost acolo! şuieră ea, uluită. În noaptea în care a murit tatăl tău.

El încuviinţă scurt din cap.

— Eram doar un băieţel pipernicit de treisprezece ani, dar tot am încercat să-i opresc. Soldaţii însă nu m-au lăsat. Când au plecat şi am tăiat sfoara, era deja prea târziu.

Ce cuvinte simple! Ce scenă intensă. Chiar şi cu ochii închişi, Esmerelda îşi imagină scena.

— Am ştiut că, dac-aş fi avut un pistol, i-aş fi putut opri. Atunci am jurat să port întotdeauna unul la mine.

Esmerelda se simţi datoare să-l contrazică, în ciuda strălucirii glaciale din privirea lui.

— Dacă ai fi avut un pistol, probabil că te-ar fi omorât şi pe tine, iar mama ta şi-ar fi petrecut ultimii paisprezece ani jelindu-vă pe amândoi.

— Cred că a făcut-o oricum. După o clipă, continuă: Nu pot să o acuz că s-a supărat aşa de tare când am plecat. Eram ultima ei speranţă. Întotdeauna a visat că băieţii ei aveau să devină mai mult decât nişte fermieri murdari. Sau infractori. Fratele ei preferat era om al legii în Springfield.

Faptul că Billy se concentra atât de tare asupra micului dejun lăsa să se înţeleagă mai mult decât intenţionase.

— Cred că te-a iubit foarte mult, spuse Esmerelda încet.

El îi zâmbi sfios.

— Jasper avea dreptate. Mama a fost întotdeauna părtinitoare cu mine. La naiba, am noroc că fraţii mei nu m-au aruncat într-o fântână ori nu m-au vândut unor madianiţi aflaţi în trecere.

Fu rândul Esmereldei să îl privească inocent.

— Ca să vezi, domnule Darling, de unde ar fi aflat un analfabet autodidact şi păgân ca dumneata o astfel de poveste?

— Cred că am auzit-o pe undeva, bombăni el, şi muşcă zdravăn dintr-un biscuit.

Esmerelda ştia exact unde o „auzise”: între coperţile de piele crăpate ale vechii Biblii de familie. Dar, dacă ar fi insistat, ştia că Billy ar fi negat. Aşa cum negase că ar fi deţinut toate acele cărţi care celebrau faptele de vitejie ale unor oameni ai legii faimoşi. Aşa cum ar fi negat că insigna de poliţist judiciar adjunct arătase atât de firesc în mâna lui.

— Mama obişnuia să-mi păstreze cele mai alese bucăţi din tot ce gătea, chicoti el şi continuă: O necăjeam îngrozitor când gătea. Ea se prefăcea enervată şi mă alunga din bucătărie cu şorţul, dar când mă strecuram înapoi, bolul mă aştepta pe masă nepăzit, numai bun de lins. Da, spuse el încet. Mă iubea.

„Cum să nu-l iubească?”

Gândul îi veni pe neaşteptate Esmereldei, atât de clar, încât se îngrozi preţ de o clipă ca nu cumva să-i fi rostit cu voce tare.

Cum să nu iubească Zoe Darling un copil cu părul bălai, cu o sete

de a învăţa atât de puternică, încât ar fi riscat să fie umilit şi torturat fizic doar ca să şi-o potolească? Cum să nu iubească un băiat zvelt şi frumos, suficient de isteţ ca să-şi poată folosi inteligenţa pentru a supravieţui abuzurilor fraţilor lui? Cum să nu iubească un băiat care văzuse şi făcuse lucruri pe care niciun băiat nu ar fi trebuit să le vadă sau să le facă şi care, cu toate acestea, devenise un bărbat cu o inimă atât de bună, încât nu ezitase să-i ia apărarea unei căţele cu ochi trişti, plină de purici, ale cărei zile de vânătoare se sfârşiseră de mult?

„Cum să nu-l iubească?”

Timpul parcă se dilatase într-un vals visător al firelor de praf din jurul lui Billy, iar Esmerelda îşi dădu seama că nu se mai referea la Zoe. Se ridică în picioare brusc, aproape răsturnându-şi scaunul.

Billy o privi încruntat.

— Ce-ai păţit, scumpo? Eşti albă ca varul. Mirosi paharul lui gol. A fost stricat laptele?

Esmerelda împinse scaunul la o parte, cu un zgomot cumplit, şi o apucă spre camera alăturată.

— O, nu. Laptele a fost foarte bun. Cred că altceva nu mi-a priit.

Acel ceva era înalt şi zvelt, cu un zâmbet leneş şi ochi înşelător de adormiţi, care mijeau chiar şi acum, căutând firul de adevăr din ţesătura ei de minciuni cusute cu aţă albă.

Esmerelda dădu să plece, dar pătura i se înfăşură în jurul gleznelor. Billy sări de la masă şi o prinse de braţ, sprijinind-o, dar atingerea lui îi pârjoli pielea. Esmerelda privi în ochii lui verzi fumurii cu un amestec neajutorat de uimire şi de disperare. Ajunsese prea târziu. Nici măcar reflexele lui de ucigaş profesionist nu o puteau opri din cădere. Căzuse deja. Tare.

Şi lovitura îi tăiase respiraţia.

Îşi smuci braţul din strânsoarea lui Billy şi fugi din încăpere, ca şi când Zoe Darling şi o hoardă de uriaşi cu securi în mână ar fi tunat şi fulgerat în urma ei.

Capitolul 20

Moartea îl pândea pe Bartholomew Fine.

Îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, îşi pusese tabăra lângă peştera din canionul unde se ascunsese Bartholomew după ce fugise din banca din Eulalie. Era mai arătoasă decât îşi imaginase Bart: o amăgitoare desăvârşită, cu vocea tărăgănată, leneşă şi cu un zâmbet constant pe buze. O tovarăşă credincioasă şi o parteneră de discuţie plăcută. Chiar dacă era prietenoasă, Bart nu s-ar fi gândit niciodată să i se adreseze pe numele mic, ci în mod respectuos, cu apelativul „doamnă".

Doamna Moarte îşi purta centura pentru arme pe coapse. O pălărie cu boruri largi, lăsată, îi umbrea chipul. Bartholomew se temea constant de momentul acela inevitabil când avea să o împingă pe spate elegant, cu un deget, dezvăluind focul demonic care i se ascundea în privire.

Când nu mai putea îndura suspansul, îşi întorcea privirea de la gura peşterii şi sorbea adânc din sticla de whisky. Nu fusese niciodată un mare băutor. Cu toate acestea, în jurul lui în peşteră era plin de sticle goale. Chiar dacă ar fi preferat să moară decât să recunoască aşa ceva în faţa indivizilor care îl numiseră pentru scurt timp şeful lor, gustul de alcool îl făcea să se simtă rău. Dar se simţea şi mai rău când se gândea la posibilitatea de a fi nevoit să înfrunte năluca ce stătea la pândă lângă peşteră, lucidă.

Îşi petrecea zilele cuibărit lângă peretele peşterii, paralizat de frică. Într-o dimineaţă, se dusese într-un colţ mai întunecat al cavernei să se uşureze, dar se trezise faţă în faţă cu reflexia lui în ciobul de oglindă pe care îl folosise ca să-şi tundă barba pe când el şi banda lui folosiseră peştera ca ascunzătoare. Se dăduse rapid în spate, scâncind ascuţit, abia recunoscând creatura sumbră care se holba la el cu ochi sălbatici, roşii şi cu o barbă stufoasă, îşi acoperise faţa cu mâinile şi se împleticise înapoi spre perete, râsul doamnei Moarte răsunându-i în urechi.

Noaptea era cel mai groaznic. Chiar dacă frigul care se lăsa pe furiş în deşert, după asfinţitul soarelui, făcea ca degetele de la mâini şi de la picioare ale oricărui bărbat să îl furnice şi să îl doară, doamna Moarte nu aprindea niciodată focul. Prefera frigul.

Bartholomew se lupta cu somnul, trupul lui extenuat zvâcnind din cauza efortului, dar ochii îl trădau întotdeauna, lăsându-se duşi de val şi închizându-se, aruncându-l în beznă.

De fiecare dată când închidea ochii, vedea sânge scurgându-se dintr-o rană proaspătă şi întunecată. Strângându-se pe podea.

Îmbibând albul pur al mănuşilor surorii lui. Dar mai îngrozitor ca sângele era privirea din ochii Esmereldei, privire pe care aproape că nu o recunoscuse din prima, deoarece îi era atât de străină.

„Ruşine!”

Sora lui, care îl aşteptase entuziasmată şi mândră de fiecare dată când el se întorcea de la şcoală cu vreo poveste scrisă neîndemânatic în mâna lui dolofană; care făcuse caz şi se mândrise chiar şi cu cele mai umile încercări ale lui de-a scrie poezii cu rimă chinuite; care îl ţinuse indignată în braţe în vreme ce-şi deplânsese dezamăgirea faţă de vreun coleg care, deşi mai puţin talentat decât el, câştigase concursul anual de eseuri sponsorizat de *Gazette,* sora lui era acum ruşinată de el.

Într-o noapte, după ce stătuse ascuns în peşteră mai bine de o săptămână, imaginaţia lui torturată iscodi un nou sfârşit pentru visele lui haotice. Un sfârşit în care Esmerelda zăcea întinsă pe podea, într-o baltă de sânge, împuşcată în inimă chiar de el.

Bartholomew se trezi din somn, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, cu cămaşa îmbibată de sudoare. Starea lui de inconştienţă îi oferise doamnei Moarte ocazia să se furişeze puţin mai aproape de el. Atât de aproape, că Bart îi putea auzi respiraţia aspră în întuneric.

Obrajii lui Bartholomew erau umezi de la lacrimi. Se linse pe buza de sus, precum copilul mucos de altădată. Doar că de data aceasta, Esmerelda nu mai era lângă el să îi ofere batista şi să îi amintească cu blândeţe să îşi sufle nasul.

Îşi lăsă capul în mâini şi se întrebă cum de stricase totul atât de tare, atât de repede. Când îl crease pe Bart-cel-Negru, voise ca acesta să fie un personaj, eroul imoral, dar totuşi fermecător al primului său roman. Folosind o parte din banii pe care Esmerelda îi strânsese pentru educaţia lui, îşi cumpărase un costum scump şi un Colt nou şi strălucitor. Îşi mai liniştise conştiinţa care îl chinuise promiţându-şi că avea să câştige de două sau chiar de patru ori mai mult decât cheltuise, din drepturile de autor pentru primul lui roman. Se va fi întors la Esmerelda triumfător, ca un autor recunoscut, cu bani suficienţi pentru amândoi.

Îmbrăcat la patru ace, cu costumul lui nou şi frumos, începuse să frecventeze saloanele şi sălile de jocuri de noroc. Îşi imagina dialogul dinainte, după care se grăbea în camera de hotel înainte de zori, ca să-şi înregistreze impresiile în jurnal.

Descoperise în scurt timp că interpretarea unui rol putea fi o experienţă ameţitoare. Femei care nu s-ar fi sinchisit de un tânăr durduliu şi sfios care studia la Boston College ca să devină profesor sau funcţionar administrativ începură să i se aplece peste umăr lui Bart-cel-Negru sau să îi şoptească la ureche ce carte să joace. Pentru el, parfumul lor de mosc şi greutatea sânilor care îl apăsau pe spate

erau mai ameţitoare ca orice pahar de coniac, înainte chiar să îşi joace ultima carte şi ele să-l ia de mână şi să-l conducă în sus pe scări, era deja atât de beat de dorinţă, că nu le putea rezista.

Acolo se născuse reputaţia lui: în întuneric, printre aşternuturi, cu acele mâini fine ca de catifea călăuzindu-l spre bărbăţie. Le punea să jure că păstrează secretele, apoi le povestea cu o voce răguşită şi pasională despre trenuri pe care le jefuise, femei pe care le iubise, bărbaţi pe care îi omorâse. Se ridica dintre aşternuturile şifonate, îşi prindea cartuşiera cu gesturi sigure şi ferme, apoi le săruta fierbinte şi animalic de parcă ar fi fost pentru ultima oară. După plecarea lui, femeile mergeau la celelalte târfe. Şoaptele lor înăbuşite şi tremurul lor de plăcere îl ajutară să îşi ţeasă propria legendă.

În scurt timp, bărbaţii începură să fie atraşi la rândul lor de el. Bărbaţi disperaţi. Bărbaţi leneşi. Bărbaţi avizi. Bărbaţi ca Flavil Snorton, care spera doar să se afle în tovărăşia lui când arunca în aer următorul seif sau oprea o altă diligenţă. Desfătându-se în respectul şi adoraţia lor, Bartholomew simţise cum dispare încet în pielea creaţiei lui, fără să comită vreodată cu adevărat o infracţiune.

Se simţea chiar confortabil în rolul acela în noaptea în care Thaddeus Winstead intrase în saloonul din Santa Fe, unde Bart-cel-Negru se întreţinea cu unii la un joc de poker. Atât de confortabil, încât îl lăsă pe Bart să vorbească, în timp ce Bartholomew Fine îşi privea personajul cu gura căscată, mut de uimire în faţa îndrăznelii lui.

Din păcate însă, Bart-cel-Negru, cu pistoalele lui strălucitoare cu care nu trăsese niciodată şi cu imaginea lui sofisticată, fusese destul de naiv încât să creadă că exista cinste printre hoţi. Nu se aşteptase niciodată ca Winstead să se folosească de el şi apoi să-l trădeze. După luni de zile în care pretinsese bucuros că fugea de lege, Bartholomew îşi dădu seama că era prins în capcana rolului pe care îl crease.

Bănuise de la bun început că Eulalie era doar o capcană, dar sclipirea de admiraţie din ochii bărbaţilor din banda lui îl făcu să muşte momeala. Ba chiar se amăgise crezând că îl putea păcăli pe Winstead, acum că aflase regulile angajamentului. Până să dea buzna în bancă şi să se afle faţă în faţă cu doamna Moarte.

Bartholomew se cutremură.

Dacă creatura care stătea la pândă în afara peşterii şi-ar fi dat pe spate pălăria, Bartholomew ştia ce chip ar fi purtat. Îndeajuns de îndârjit, hotărât şi nemilos ca să îl facă pe Bart-cel-Negru să pară doar o caricatură a unui ucigaş profesionist, schiţată absurd de un oarecare caricaturist urban. Dacă doamna Moarte se hotăra să adâncească legătura dintre ei, Bartholomew ar fi fost forţat să privească lung în ochii de un verde-fumuriu ai bărbatului pe care îl ucisese cu sânge rece. Numai că de data aceasta, William Darling nu avea să-i ceară să

renunţe la libertatea lui, ci la sufletul lui.

Bartholomew bâjbâi după sticla de whisky adăpostită între picioarele lui. Era ultima, şi mai rămăsese din ea mai puţin de jumătate. Lichidul chihlimbariu strălucea ca aurul proştilor în lumina lunii, mai strălucitor chiar decât sacii şi lingourile de aur care zăceau lângă peretele din spate al peşterii. Chiar că era aurul proştilor. Doar că prostul era el.

Mâine avea să fie nevoit să se lupte cu propriii demoni fără să fie amorţit de la lichior. Dar nu şi acum. Nu în noaptea asta.

Îşi duse sticla la buze şi o sorbi pe toată cu sete.

— Iartă-mă, Esme, şopti el, în timp ce fierbinţeala amară îi pârjoli gâtul, apoi măruntaiele, până îi ajunse în stomac. Am vrut doar să fii mândră de mine.

Nu se sinchisi să îşi şteargă lacrimile care i se prelingeau pe obraji sau whisky-ul care i se scurgea pe bărbie, ci se prăbuşi într-o parte, alunecând într-un somn milostiv fără vise.

Bartholomew se trezi şi simţi căldura glorioasă a soarelui pe chip. Deschise încet ochii, deranjat de strălucirea incandescentă.

Gura peşterii era liberă. Doamna Moarte dispăruse.

Se ridică în şezut, nevenindu-i să creadă ce noroc avea. Râse sceptic.

Apoi tăcu, când auzi târşâitul unor bocanci în spatele lui. Chiar în spatele lui. Îşi încleştă dinţii, tremurând de groază atât de tare, încât îşi simţi părul zburlindu-i-se în creştetul capului.

Se părea că doamna Moarte venise în vizită în timp ce el dormise.

Bartholomew se întinse după pistol, dar îşi aminti că azvârlise obiectul acela groaznic imediat după ce fugise din bancă. Prea copleşit fizic şi emoţional ca să-şi mai evite destinul, se întoarse uşor şi văzu patru perechi de bocanci prăfuiţi.

Clipi, încercând în zadar să-şi limpezească privirea. Auzise de beţivi care vedeau dublu, dar niciodată de vreunul care să vadă împătrit. Încă se chinuia să pună cap la cap imaginile, când cineva se năpusti asupra lui, un uriaş cu păr bălai care îl înhăţă de guler şi îl ridică cu fermitate de la pământ.

— Ce faci, fiule? tună uriaşul, zâmbindu-i prietenos pe sub barba de culoarea nisipului. Cei trei tovarăşi ai lui priviră cu o indiferenţă afabilă în timp ce uriaşul îl scutură de câteva ori, de parcă ar fi fost un câine enorm, iar el, osul lui. Ne pare rău că te-am trezit din somn, dar cred că eşti nemernicul ăla ticălos care mi-a împuşcat fratele mai mic.

Uriaşul îl apucă de guler cu o strânsoare de moarte, la fel de letală precum respiraţia lui râncedă, care duhnea a tutun. Avea un chip ciudat de familiar, dar îi lipsea expresia aceea nemiloasă a doamnei Moarte.

Bartholomew era ca o cârpă în strânsoarea lui, dar se simţea atât de uşurat, încât ar fi mărturisit bucuros că îl împuşcase chiar şi pe Lincoln.

Asta până văzu ştreangul din cealaltă mână a bărbatului.

Capitolul 21

Socotelile Esmereldei Fine fuseseră întotdeauna echilibrate. Dacă descoperea că nu îi ieşea la socoteală chiar şi un bănuţ, fie în plus, fie în minus, îşi petrecea toată noaptea cercetând cu atenţie registrele, la lumina lumânării, până când, din cauza oboselii, începea să vadă în ceaţă numerele mici şi ordonate, scrise cu grijă pe coloane. Gătea cu aceeaşi grijă meticuloasă, refuzând să înlocuiască vreun praf din ceva cu un vârf de altceva. Când i se punea în faţă o partitură muzicală, cânta fiecare notă de pe pagină, ignorând pornirea de-a improviza.

Şi iată că, brusc, doi plus doi făceau unsprezece, praful ei de sare fusese înlocuit cu o găleată de zahăr, iar inima cânta numai note greşite, compunând o melodie prea fascinantă ca să-i reziste.

Esmerelda oftă zgomotos, ieşi de sub cuvertură şi se ridică în picioare. Se uită chinuită în jur, surprinsă că melodia inimii ei nu fusese înăbuşită de sforăitul lui Zoe. Sunetul era atât de puternic, încât pereţii se zguduiau şi grinzile se cutremurau. Era ciudat, se gândi ea, că nu îl auzise niciodată cât timp Billy fusese bolnav.

Razele scânteietoare ale lunii se prelinseră prin uşa deschisă, invitând-o să iasă afară, în noapte. Poate că, dacă ar fi scăpat pentru o vreme de căldura sufocantă din casă, ar fi reuşit să îşi limpezească mintea de gândurile inutile care îi ocupaseră creierul încă de când servise micul dejun cu Billy. Lăsă cuvertura să cadă în urma ei şi ieşi pe verandă.

O adiere de vânt prea energică pentru a fi numită briză îi mângâie fruntea şi îi flutură părul desfăcut. Vântul tot mai puternic purta cu sine mireasma ploii, îndeajuns de vagă cât să fie doar o altă promisiune neîndeplinită. Norii se adunau dinspre vest, umbrind întinderea vastă de pământ.

Esmerelda îşi puse mâna în jurul unuia dintre stâlpii de pe verandă şi privi neliniştită în noapte. Sperase să găsească linişte acolo, dar abandonul nesăbuit al vântului o tulbură şi trezi ceva în adâncul fiinţei ei, ceva sălbatic şi periculos, care stătuse închis prea mult timp.

Îşi dorea să scoată vioara mamei ei din carcasă şi să cânte nebuneşte la ea. Îi venea să râdă pentru că ea, Esmerelda Fine, o femeie care se mândrise întotdeauna cu firea ei pragmatică, fusese suficient de prostuţă ca să se îndrăgostească de un bărbat care nu numai că era un ucigaş profesionist, ci şi un celibatar convins. Îi venea să plângă.

Poate că ar fi făcut întocmai aşa, dacă nările ei sensibile nu ar fi detectat un miros de fum. Se întoarse şi îşi duse o mână la inima care

îi bătea nebuneşte.

— Chiar îţi place să te furişezi pe la spate, nu-i aşa? îl acuză ea.

Billy se ivi dintre umbrele care acopereau curtea din faţă, cu o ţigară aprinsă în colţul gurii.

— Dat fiind că am fost aici primul, s-ar putea spune că tu te-ai furişat.

Îngrijorată că nu ar fi putut îndura să îl vadă pe Billy fără cămaşă şi desculţ, în lumina tremurătoare a lunii, Esmerelda se încruntă la ţigara lui.

— Chiar n-ar trebui să fumezi acum. De unde o ai?

— Din ascunzătoarea secretă a mamei. Billy zâmbi melancolic. Ştiam c-ar fi trebuit să-i plătesc înzecit dacă i-aş fi furat tutunul pentru pipă sau tabachera. Aruncă chiştocul aprins în noapte, după care îşi ridică sprânceana spre ea. Poftim, eşti mulţumită acum?

Dându-şi seama că nu avea să fie vreodată mulţumită, Esmerelda se răsti la el:

— Şi nici n-ar trebui să fii afară fără cămaşă. Dacă răceşti?

Privirea lui îi dădu de înţeles că reuşise doar să-i atragă atenţia asupra propriilor ei haine. Sau a lipsei lor. Vântul îi smucea înfometat cămaşa de noapte, conturându-i sânii prin muselina simplă. Primul ei instinct fu să-şi încrucişeze mâinile protector peste piept, dar sclipirea provocatoare din ochii lui Billy o făcu să rămână dreaptă şi mândră, cu pumnii strânşi pe lângă corp.

— Nu prea mai sunt şanse să răcesc, nu-i aşa? spuse el încet. Făcu un pas spre ea, iar rânjetul i se preschimbă într-un zâmbet îmblânzit, fad. Scumpo, dacă o să continui să mă cicăleşti, o să cred că-ţi pasă de mine.

Cuvintele lui atinseră o coardă sensibilă.

— Atunci, te-ai înşela amarnic. Pur şi simplu nu vreau să stai tolănit în pat, când ai putea să-mi cauţi fratele. Am angajat un detectiv, nu un ucigaş profesionist care vrea să devină faimos.

Se aşteptase ca şi el să se răstească la ea şi ar fi preferat să o fi făcut, dar Billy încuviinţă pur şi simplu din cap.

— Ai perfectă dreptate, domnişoară Fine. Un bărbat atât de slăbit ca mine n-ar trebui să se bucure de tutun sau de aerul nopţii.

Billy o porni spre verandă. Esmerelda îl urmări cu privirea, uimită de renunţarea-i amiabilă, când el începu să şovăie şi să se legene. Ea coborî degrabă scările putrezite, să-l prindă.

Simţindu-se vinovată pentru comportamentul ei arţăgos, îi cercetă chipul, să vadă dacă existau semne că i-ar fi revenit paloarea.

Billy însă reuşi să schimbe locul cu ea şi-o prinse în braţe dintr-o mişcare iute şi mai graţioasă ca orice vals.

Esmerelda îşi pierdu echilibrul din pricina forţei lui robuste şi îl privi încruntată.

— Dumneata, domnule, eşti un ticălos.

— Iar dumneata, doamnă, eşti prea naivă.

— Mama ta, protestă ea, zvârcolindu-se cu putere.

— Munceşte ca un sclav şi doarme ca un îngeraş.

Parcă pentru a-i întări spusele, din casa cufundată în întuneric se auzi un sforăit fericit.

Privirea încruntată a lui Billy era îmblânzită de o urmă de gropiţă din obrazul lui.

— Te-am avertizat atunci, la bancă, că s-ar putea să fiu nevoit să te arestez. Şi, din câte îmi aduc aminte, ai promis că te vei preda în custodia mea.

Cuvintele lui de tachinare o stoarseră de orice putere pentru a se mai certa.

Îngrozită la gândul că ar fi putut izbucni în lacrimi, Esmerelda îşi întoarse privirea şi şopti:

— Nu îţi bate joc de mine. Nu e drept.

Billy mai slobozi puţin din strânsoare. Îi luă bărbia în palmă, ca să se uite în ochii ei. Privirile lor erau la fel de limpezi.

— Of, ducesă, dar ar fi o adevărată plăcere să îmi bat joc de dumneata. Vrând parcă să îşi dovedească vorbele, îşi lipi capul de tâmpla ei şi respiră adânc. Ţi-am spus vreodată care e plăcinta mea preferată?

Când îşi lipi buzele de obrajii ei pufoşi şi moi, Esmerelda simţi cum i se înmoaie oasele, într-o senzaţie atât de delicioasă, încât nu se mai luptă să scape, ci să nu cadă din picioare.

— Hmm… cu mere? îngăimă ea, înghiţind în sec.

El clătină din cap. O sărută pe curba maxilarului, în jos, apoi pe ureche, gâdilând-o.

— Şi nici cu afine. Ce-i drept, îmi plac şi cele cu mere, şi cele cu afine, dar singura plăcintă căreia nu i-aş putea rezista vreodată este… îi prinse lobul urechii între dinţi, apoi şopti: de piersici.

Ea icni când respiraţia lui înfierbântată declanşă un val de furnicături în pântecele ei.

— Ori de câte ori mama cocea o plăcintă cu piersici, o şterpeleam de pe pervaz imediat ce o punea la răcit. Ştiam că mi-ar fi tăiat o bucată dacă aş fi rugat-o frumos, însă nimic nu stârneşte mai mult apetitul unui bărbat decât fructul – o atinse uşor cu buzele pe gură, iar ea oftă visător – interzis.

Când Billy îi acoperi gura cu a lui, Esmerelda era deja aproape ameţită de la atâta aşteptare şi dorinţă. Atât de ameţită, încât nu se opri să se gândească la consecinţe când îşi desfăcu buzele pentru el, oferindu-i o delicateţe îndeajuns de umedă şi de seducătoare cât să atragă orice bărbat cu o slăbiciune pentru dulciuri.

Când Billy îşi adânci limba în gura ei, mormăitul lui nu veni din

stomac, ci din gâtlej. În sunetul acela primitiv se simţea o foamete crudă. În clipa în care Esmerelda ieşise pe verandă, ideea de a fura câteva săruturi de la o fată frumoasă, în lumina lunii, i se păruse destul de inocentă. Însă uitase cât de periculoasă putea fi Esmerelda. Sub exteriorul ei înţepat, se afla inocenţa vulnerabilă a unei femei, moale şi dulce, şi îndeajuns de coaptă ca să fie culeasă.

Dorinţa lui animalică de a o poseda îi aminti că era totuşi un Darling în adâncul sufletului. Nu învăţase niciodată cum să curteze o femeie care nu putea fi cumpărată.

Pentru o clipă, aproape regretă că era sora lui Fine, nu iubita lui. Atunci, relaţia lor ar fi fost mult mai simplă. Ea ar fi ştiut ce îşi dorea el, iar el ar fi ştiut de ce avea nevoie ea şi nu ar mai fi stat acolo, în iarbă, rigid de la atâta dorinţă şi sărutând-o într-un mod necuvenit pentru o fecioară.

Era atât de înnebunit de promisiunile nespuse ale gurii ei, încât abia de simţi primii stropi de ploaie pe spate. Ploaia era un lucru rar şi minunat în New Mexico, dar nu se compara nici pe departe cu moliciunea supusă a Esmereldei în braţele lui.

Un tunet puternic le dădu de ştire că avea să plouă zdravăn.

Cei doi se lipiră unul de celălalt sub ploaia care cădea peste ei, niciunul nedorind să fie primul care să se rupă din îmbrăţişare. Dar când Billy o simţi pe Esmerelda cea fragilă tremurând violent, se retrase, frecându-i cu blândeţe umerii.

— Hai să mergem în şopron! îi propuse el.

Se miră că nu îl pălmui pe loc. Pur şi simplu clipi des spre el, neştiind ce să facă. Ea nu avea deloc habar cât de senzual arăta în cămaşa ei de noapte veche şi uzată care i se lipise de sâni şi cu buzele lucindu-i încă de la sărutul lui. Billy mai că nu căzu în genunchi să o implore.

— Jur pe mormântul tatălui meu că nu te voi compromite, jură el, ştergându-i o picătură de ploaie de pe genele-i mătăsoase. Vreau doar să te ţin în braţe… să te ating.

Esmerelda suspină timid. Nu-i venea să creadă că se gândea dacă să accepte propunerea îndrăzneaţă a lui Billy. Dar atingerea lui era atât de tandră, iar privirea lui atât de sinceră. Era tentată să aibă încredere în el, în ceea ce privea atât virtutea, cât şi inima ei. Tentată să creadă că William Darling era un bărbat de cuvânt.

Tocmai această speranţă, oricât de nebunească ar fi fost, o făcu să încuviinţeze timid din cap.

Parcă temându-se că s-ar putea răzgândi, Billy o luă numaidecât pe sus. Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îşi lipi faţa de pieptul lui, având grijă să nu îi deranjeze bandajul. El se îndreptă cu paşi grăbiţi şi mari spre şopron. Deschise uşa cu piciorul, iar animalele dinăuntru îi întâmpinară cu răgete curioase şi mugete plângătoare.

Lăsă uşa şopronului întredeschisă, ca să poată admira fulgerele strălucitoare şi rafalele de vânt, şi o aşeză pe Esmerelda pe o grămăjoară de fân curat.

Se aşeză lângă ea şi-i cuprinse faţa cu ambele mâini, cu o tandreţe nespusă. Stropii de ploaie cădeau ca o sonată pe acoperişul de tablă, greu de distins de gânguritul firav al inimii Esmereldei.

— Dacă nu vrei, şopti el răguşit, îţi jur că nu te voi atinge nici măcar cu un deget.

— Păi, poate… Esmerelda înghiţi în sec, întrebându-se ce o apucase… Numai cu un deget?

Billy îi zâmbi gânditor, după care se prefăcu a-şi da pe spate o pălărie imaginară.

— Prea bine, doamnă. Am de gând să-ţi fac pe plac.

Şi exact asta făcu. Billy îşi trecu un deget peste arcada sprâncenei, peste pomeţii, peste puntea delicată a nasului ei, până când, fără strop de mândrie rămasă în ea, ca Sadie, Esmerelda îşi dorea numai să se întoarcă pe spate ca să o scarpine pe burtă. Esmerelda mereu îl îmbrăţişase şi îl mângâiase afectuos pe Bartholomew, dar de când acesta crescuse prea mare pentru astfel de manifestări stânjenitoare, nu o mai îmbrăţişase sau mângâiase nimeni. Abia atunci îşi dădu seama cât de însetată de afecţiune era.

Setea ei deveni mai chinuitoare când Billy îi exploră moliciunea buzelor cu degetul lui aspru. După acest moment de tortură delicioasă, îşi desfăcu şi închise în mod instinctiv buzele în jurul degetului lui, sorbindu-l. Billy gemu, chinuit la rândul lui.

El îşi îmbibă buzele neliniştite cu miere din sărutul ei, până când îşi dori mai multe săruturi: o desfătare fierbinte şi umedă a simţurilor, care o lăsă pe Esmerelda atât de satisfăcută, încât abia de simţi cum Billy îi dezleagă şnururile ude de la gâtul cămăşii de noapte.

Când îi simţi respiraţia tandră pe umărul ei gol, intră în panică. Se chinui să se ridice.

— Billy!

— Hmm? murmură el, mângâindu-i pielea sensibilă de deasupra claviculei proeminente.

Esmerelda îl împinse, deşi ştia că nu proceda corect. La urma urmei, ea stabilise regulile jocului, un joc pe care Billy dovedea deja că îl stăpânea. Un joc pe care nu mai era sigură că voia să îl câştige.

Îl prinse de părul umed şi îl obligă să o privească în ochi.

— Nu vei trişa, nu-i aşa?

— De obicei nu trişez niciodată la cărţi.

— Nu jucăm cărţi, îi aminti ea.

El îi făcu din ochi într-un mod de-a dreptul diavolesc.

— Atunci va trebui să rişti, nu-i aşa?

Esmerelda dispreţuia jocurile de noroc, însă ceva îi spunea că, dacă

nu îşi încerca norocul cu bărbatul acesta, în noaptea aceasta, probabil că avea să regrete toată viaţa. O viaţă marcată de plictiseală şi de singurătate. Se resemnase cu mult timp în urmă cu ideea că avea să îşi petreacă viaţa fără un bărbat, dar i se părea insuportabil să petreacă noaptea aceasta fără Billy.

Aşa că se lăsă înapoi pe patul de fân frumos mirositor şi se predă în custodia lui. El îşi înfipse degetul în corsajul cămăşii ei de noapte şi îi dezlipi blând materialul ud de pe piele.

Când licărul unui fulger îi contură sânii goi în nuanţe argintii, poate că ar fi tresărit ruşinată, dacă Billy nu i-ar fi oftat în ureche şi nu i-ar fi spus:

— Piersici, îngerul meu. Cele mai frumoase pe care le-am văzut.

Ce-i drept, sânii, pe care îi considerase întotdeauna teribil de neatrăgători, păreau să se umfle şi să se coacă sub atingerea lui. El o sărută încet pe gură, în timp ce, cu acel deget îndemânatic şi priceput al lui, contura cercuri din ce în ce mai înguste în jurul globurilor ei delicate. Se ţinuse departe de sfârcurile ei avide, încât atunci când îi atinse în sfârşit cu degetul unul dintre mugurii aceia dureroşi, ca din întâmplare, Esmerelda ţipă de uimire.

El îi înăbuşi strigătul cu buzele lui şi-i atinse un sfârc mărit, apoi pe celălalt. Valuri de plăcere se revărsară în toată fiinţa ei, obligând-o să îşi strângă picioarele ca să se opună dorinţei arzătoare. Era ca şi cum ar fi atins-o într-un alt loc: întunecat, abundent şi interzis.

Timp de treisprezece ani, Esmerelda încercase din răsputeri să nu simtă nimic, însă sub seducţia pricepută a lui Billy, simţurile ei adormite se treziră la viaţă, răzbunătoare. Simţi aroma stridentă a dorinţei lui şi gustul fad de tutun de pe limba lui. Auzi fiecare nuanţă din vocea lui aspră şi tărăgănată când îi spunea murmurat că ar fi frumos dacă i-ar fi permis să o atingă cu gura peste tot unde îl lăsase să o atingă cu degetul.

Esmerelda înţelese implicaţiile şocante ale propunerii lui doar când îi simţi degetul pe sub cămaşă. Chiar şi prin bumbacul modest al indispensabililor ei, păru un fitil viu care îşi croia drum printre coapsele ei tremurânde spre deschizătura îngustă din ţesătură. O explozie era inevitabilă. Când Billy îi atinse smocul moale de păr cu vârful degetului, picioarele i se desfăcură pur şi simplu, cedând complet la atingerea lui.

Sigur scâncise. Sigur gemuse.

— Ssst, scumpa mea! murmură el. Nu pot să te rănesc cu un singur deget, nu-i aşa?

Esmerelda nu se temea de durere, ci de plăcere. O plăcere atât de intensă şi de dulce, încât părea să îi curgă prin vene ca mierea sălbatică, făcând-o incapabilă să se opună dorinţei. Poate că Billy nu voia să o rănească, însă îi frângea inima doar atingând-o cu vârful

degetului.

Ea icni în gura lui, în timp ce el îi dezmierdă carnea umflată de pasiune cu eleganţa unui ucigaş profesionist. El îi căută mugurele încordat printre pliurile ei mătăsoase, mângâindu-le şi frecându-le până când ea începu să gâfâie de plăcere. Abia atunci îşi adânci degetul lung şi zvelt în miezul ei pulsând, plin cu nectar.

— Piersici şi cremă, gemu el lipindu-şi buzele de ale ei, făcând-o să se cutremure de o dorinţă primitivă.

Spre disperarea Esmereldei, descoperi că Billy era un bărbat de cuvânt. Chiar dacă îşi arcuia spatele, încercând cu disperare să se apese în palma lui, el îi prelungea chinul delicios folosindu-şi doar vârful degetului aspru ca să o tachineze spre un delir plin de extaz.

— Te rog, spuse ea înăbuşit, afundându-şi faţa înfierbântată în curbura gâtului lui. Mă las la mila curţii.

— Fără milă, îi şuieră el în ureche, înainte să o facă să se deşire în mii de fărâme sclipitoare. Esmerelda ţipă de uimire când toată plăcerea pe care şi-o refuzase în ultimii treisprezece ani păru să se umfle în trupul ei ca un val devastator, care o lăsă moleşită şi tremurând.

Rămase cufundată într-o negură de uimire, până când respiraţia aspră a lui Billy o făcu să deschidă ochii. Nu o mai ţinea în braţe, ci stătea la câţiva centimetri depărtare de ea, cu coatele sprijinite pe genunchi şi ţinându-se de o încheietură a mâinii. Articulaţiile îi erau complet albe.

Ploaia încetase şi o rază de lună străpunse întunericul încins, iluminându-i profilul frumos. Un muşchi îi zvâcnea sub pielea încordată a maxilarului. Esmerelda îşi lăsă privirea în jos şi se văzu aşa cum probabil o vedea şi el – o străină neruşinată, cu sânii goi sărutaţi de lumina lunii, cu cămaşa de noapte înfăşurată în jurul taliei, cu picioarele desfăcute într-o invitaţie nesăbuită. Se ruşină când îşi dădu seama cât de generos fusese el şi cât de egoistă îi permisese să fie.

Se ridică alene în şezut, aranjându-şi cămaşa de noapte.

— Of, Doamne, Billy, îmi pare rău. Nu am vrut să…

— Ssst, spuse el aspru, fără să o privească. Nu îmi datorezi nimic. Mai ales scuze.

Părea atât de rigid, încât se temu că dacă l-ar fi atins, s-ar fi spart în bucăţele. Dar îndrăzni totuşi să o facă şi îşi trecu degetele peste firele de păr aurii care îi acoperiseră maxilarul peste zi.

El îi prinse încheietura cu graţia unui şarpe cu clopoţei, după care îi întoarse mâna şi-o sărută apăsat în palmă. Înainte să apuce să-şi revină din şocul care o lăsase fără suflare, el o luă din nou în braţe şi porni cu ea spre uşa şopronului.

— Unde mă duci? întrebă ea timid, chinuindu-se să îşi acopere

sânii şi să se ţină de gâtul lui în acelaşi timp.

Billy miji ochii răutăcios, făcând-o pe Esmerelda să se înfioreze.

— În pat.

Billy petrecu cea mai lungă noapte din viaţa lui privind-o pe Esmerelda dormind în patul lui fără el.

Când lumina roşiatică a zorilor se strecură pe obrajii ei, Billy stătea în balansoarul vechi, cu picioarele goale sprijinite de marginea saltelei din paie. Undeva afară, un cocoş singuratic anunţă prelung sosirea dimineţii. Deasupra lui, o scândură scârţâi zgomotos, dându-i de veste că Zoe se trezise deja şi îşi făcea de lucru prin cameră.

Esmerelda era aşa de frumoasă întinsă în patul îngust în care dormise pe când el fusese doar un băieţel, cu părul revărsându-i-se pe cuvertura pe care o cususe mama lui, încât Billy trebui să se legene înapoi de câteva ori ca să îşi tragă suflul. Faptul că Esmerelda se afla acolo era ca şi cum i s-ar fi împlinit una dintre cele mai vii fantezii din adolescenţă. Încă îşi amintea cum stătea singur în pat, uitându-se pe fereastră la luna din Missouri şi visând la o fată ca ea. Genul de fată la care un Darling putea doar să viseze.

Doar că nu mai era un băieţel. Iar Esmerelda era o femeie în toată regula. O dorea mult. Nu era corect şi nu era drept, însă o dorea oricum. Singurul lucru care îl împiedica să o posede era gândul că, dacă şi-ar fi încălcat cuvântul acum, nu ar fi fost cu nimic mai presus decât Jasper sau Bart Fine, sau oricare alt ticălos înverşunat care credea că putea să fure orice voia, fără să plătească pentru asta.

Existase un moment noaptea trecută, când o ţinuse pe Esmerelda, vulnerabilă şi tremurândă, în braţele lui, cu sânii goi arzându-i încă după ce gustase prima dată din extaz, când ar fi plătit oricât ca să pătrundă între coapsele ei lăptoase – şi-ar fi dat şi sufletul pentru asta. Billy îşi plecă capul şi-şi acoperi faţa cu mâinile, întrebându-se dacă avea să mai simtă vreodată ceva la fel de dulce precum gustul ploii pe pielea Esmereldei.

La început crezu că bubuitul unui tunet îndepărtat era doar memoria lui care îi juca feste. După care răsună prima împuşcătură, spulberând liniştea dimineţii.

Capitolul 22

— Winstead! şuieră Billy, apoi sări din balansoar şi se îndreptă spre fereastra deschisă.

Prima împuşcătură a fost urmată de zgomote de copită şi de o rafală veselă de focuri de armă. Billy se lipi cu spatele de perete şi aruncă o privire precaută pe fereastră, aproape aşteptându-se să fie nimerit de o rafală de gloanţe.

Când văzu cine făcea tot tărăboiul ăla şi de ce, mai că îşi dori să fi fost împuşcat. Gemu cu voce tare, după care rosti o vorbă de duh. Aproape că îşi ieşise complet din fire, când Esmerelda icni scandalizată:

— Măi să fie, William Darling! strigă ea, ridicându-se în şezut în pat. Ştiu că scaunul nu e foarte confortabil şi că ai tendinţa să fii morocănos dimineaţa, dar ar trebui să-ţi fie ruşine să foloseşti un astfel de limbaj de stradă în faţa unei doamne.

Billy se întinse în spate şi trase perdelele de pânză, dorindu-şi să se fi gândit să închidă geamul când avusese ocazia. Cel puţin nu mai avea de ce să-şi facă griji că vreun glonte rătăcit i-ar fi nimerit pe vreunul din ei.

— Vai, îmi e, dragă! Mi-e foarte ruşine. Acum, culcă-te tu la loc, iar eu mă duc să o pun pe mama să-mi spele gura cu unul dintre cele mai puternice săpunuri cu leşie pe care le are.

Esmerelda căscă, părul ei arătând delicios de ciufulit. Billy simţi un fior ascuţit de regret. Ar fi trebuit să se bage în pat lângă ea, când avusese ocazia. Dacă reuşea să arunce o ocheadă pe fereastră la ce se întâmpla afară, probabil că nu avea să i se mai ofere o altă oportunitate.

— De unde vine zgomotul acela îngrozitor? întrebă ea, frecându-se la ochi.

— Probabil că mama împuşcă ceva pentru micul dejun. Ştii tu cum e mama. Când tânjeşte după o pipotă de pui, nu se dă în lături de la nimic.

Esmerelda îşi lăsă mâinile în jos.

— Mama ta *împuşcă* pui?

Pentru prima dată în viaţă, limbuţia lui Billy dădu greş. Se duse spre pat cu paşi apăsaţi.

— Chiar n-ai de ce să te scoli aşa devreme. Ce-ar fi să te bag înapoi în pat?

Trase cuvertura de sub ea şi i-o aruncă peste cap, sperând că astfel o să estompeze o mare parte din vacarmul de afară. Dar abia de estompă protestele ei indignate. Esmerelda reuşi în cele din urmă s-o

dea la o parte, dar înainte să apuce să facă şi altceva decât să bombăne indignată, focurile de armă încetară şi o voce bărbătească răsună ca o bubuitură de tun, făcându-i să tresară:

— Hei, frăţioare! Eşti încă în viaţă?

Billy se înfioră când auzi strigătul familiar. Un strigăt pe care îl recunoscu până şi Esmerelda. Billy închise ochii pentru o clipă şi-şi drese glasul, apoi răspunse.

— Da, Virg, sunt în viaţă.

— Atunci, vino şi tu la petrecere! îl invită fratele lui mai mare pe un ton prea jovial ca să se opună. E un tânăr aici care ar dori să schimbe o vorbă cu tine. Se pare că regretă că te-a împuşcat. Ar vrea să se împace şi cu tine şi cu Creatorul înainte să-l atârnăm de stejar.

Esmerelda păli, apoi se făcu albă ca varul. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, după care ea sări din pat şi Billy sări peste pat, amândoi încercând să ajungă la cureaua pentru pistoale care atârna pe clanţă. În pofida reflexelor lui excelente, Esmerelda ajunse prima.

Apucă patul pistolului. El o prinse de mână. Se luptară pentru armă, fără ca vreunul din ei să renunţe.

— Dacă mă împuşti cumva din nou, murmură el printre dinţii încleştaţi, încercând cu disperare să îndrepte ţeava armei departe de picioarele lor goale, n-o să trec cu vederea prea uşor.

— Atunci dă-i drumul! ceru ea, forţându-se să scape din strânsoarea lui de neînduplecat.

El îi dădu drumul.

Esmerelda fu atât de surprinsă, încât se împletici spre dulap şi aproape căzu. Din privirea ei triumfătoare, Billy îşi dădu seama că Esmerelda omisese să ia în considerare un lucru. El încă stătea între ea şi uşă.

El adoptă o atitudine de stăpân, sprijinindu-se de uşă şi încrucişându-şi braţele la piept.

— Aş putea să-ţi iau arma cu forţa, dar aş prefera să mi-o dai de bunăvoie.

— Au de gând să-l spânzure! se văită ea încet. Au de gând să-mi spânzure frăţiorul.

— Ba nu au de gând. Întinse mâna după armă cât putu el de liniştit, ţinând cont că nu avea un pistol în mână. Măcar o dată în viaţă, femeie, trebuie să ai încredere şi în altcineva în afară de tine însăţi.

Chiar dacă Esmerelda era încă palidă, ochii îi străluceau de mândrie. O mândrie de care se agăţase fără să se plângă sau să facă compromisuri încă de la vârsta de doisprezece ani, când părinţii ei o lăsaseră singură pe lume şi speriată, să aibă grijă de ea şi de fratele ei mai mic. Billy îşi ţinu răsuflarea. Dacă şi-ar fi slăbit strânsoarea mâinii pe armă, i-ar fi făcut un cadou chiar mai preţios decât libertăţile generoase pe care i le permisese în şopron.

Când Esmerelda ridică pistolul, îndreptând ţeava direct spre pieptul lui, îl străbătu o dezamăgire profundă. După care ea întoarse arma şi-o aşeză uşor în palma lui. Ignorând arma, el o apucă de ceafă şi o trase spre el să o sărute.

— Nu vei regreta niciodată, îi murmură el, cu faţa în părul ei. Ţi-o jur!

După ce Billy îşi apucă cureaua pistolului şi plecă, Esmerelda se prăbuşi lângă dulap fără să-şi dea seama dacă era ameţită de promisiunea sau de sărutul lui. Ambele fuseseră scurte, feroce şi insuportabil de dulci.

Probabil că ar fi zăbovit acolo toată dimineaţa, dacă strigătele lui Virgil nu ar fi zguduit geamurile, făcând-o să tresară şi să-şi vină în simţiri.

— Nu-mi place să încep petrecerea fără tine, fiule, dar cravata asta spilcuită a novicelui n-o să ţină o veşnicie.

— Bartholomew, şopti Esmerelda, cuprinsă de un nou val de groază.

Deschise larg uşa şi alergă în salon, uitând de ţinuta ei sumară. Se opri, şocată să o găsească pe Zoe Darling cocoţată pe un balansoar cu spătar de trestie lângă şemineu, legănându-se şi pufăind din pipă, de parcă linşajul nu urma să se întâmple chiar în curtea ei. Sadie dormea tolănită pe covorul de la picioarele ei, sforăind fericită.

Esmerelda căzu în genunchi lângă scaun şi îşi ridică privirea spre faţa stoică a femeii.

— Mamă? Pentru prima dată, cuvântul îi veni cu uşurinţă pe limbă. Trebuie să-ţi iei puşca. Nu se face să-l trimitem pe Billy acolo singur. În cazul în care nu ai observat, fiii tăi au tendinţa de-a fi… „Nechibzuiţi? Însetaţi de sânge? Vicioşi ca o haită de coioţi turbaţi? Hm… plini de viaţă”, continuă ea în gând.

— Băiatul e destul de mare să lupte pentru sine. Zoe trase din nou laconic din pipă, refuzând s-o privească în ochi pe Esmerelda. A dovedit-o cu paisprezece ani în urmă, când a fugit de acasă.

— Dar aproape că a murit cu doar câteva zile în urmă. Încă nu şi-a recăpătat pe deplin puterile.

Zoe îi aruncă o privire Esmereldei şi-i văzu părul despletit, cămaşa de noapte mototolită şi picioarele goale. Zâmbi crispat şi spuse:

— Mie mi se pare că şi-a recăpătat puterile.

Esmerelda roşi până la rădăcinile firelor de păr. Se ridică ţeapănă în picioare.

— Prea bine, doamnă Darling, dar dacă tot te-ai decis să-ţi înăspreşti inima faţă de un băiat de treisprezece ani care a fugit ca să răzbune moartea tatălui său, ar trebui să ştii că nu a făcut-o pentru sine. A făcut-o pentru tine, mama lui. Pentru că oamenii aceia te-au făcut să plângi.

Poate că lui Zoe îi tremură bărbia puţin, dar Esmerelda nu avea de gând să o aline. Îşi îndreptă umerii ca şi când ar fi purtat o manta de ducesă împodobită cu blană de hermină, şi nu cămaşa ei de noapte veche şi decolorată, şi ieşi din cameră, trântind uşa după ea.

*

Când Esmerelda îl văzu prima dată pe Bartholomew, orice urmă de curaj o părăsi. Trebui să-şi încolăcească un braţ în jurul unui stâlp de pe verandă, ca să nu cadă în genunchi.

Era călare pe un cal castrat, jos la baza dealului, cu mâinile legate la spate şi cu un laţ în jurul gâtului. Celălalt capăt al frânghiei fusese deja înnodat de o creangă noduroasă a stejarului mort, astfel încât de fiecare dată când calul se mişca, îi întindea gâtul. Esmerelda se sperie nu atât de mult de vânătăile recente de pe faţa fratelui ei, ci de înfrângerea care răzbătea din umerii lui lăsaţi şi din expresia lipsită de speranţă de pe chipul lui.

Sam şi Enos urmăreau procedura din spatele aceleiaşi trăsuri pe care Billy o închiriase de la grajdul din Calamity, în timp ce Jasper ţinea de frâiele calului lui Bartholomew. Chiar şi de la distanţă, se vedea clar licărirea josnică din ochii lui.

Billy se îndrepta deja cu paşi mari şi apăsaţi spre Virgil, care stătea cu mâinile în şold şi cu picioarele larg depărtate, ca un gigant vioi desemnat să-i salute pe liliputani.

— Mă bucur să te văd din nou pe picioarele tale, frăţioare, exclamă el. Din moment ce m-am autonumit preşedinte al acestui comitet de atârnat în ştreang, aş vrea să spun câteva cuvinte înainte să începem cu…

— Lasă-l jos, Virg! îi porunci Billy.

Lui Virgil îi pică faţa. Îşi făcu mâna cupă în jurul urechii.

— Mai spune o dată! Nu cred că te-am auzit bine.

Billy ridică pistolul şi continuă să înainteze.

— Am spus să-l laşi jos!

Enos şi Sam se priviră nedumeriţi. Virgil se dădu un pas în spate şi privi agitat spre arma din mâna fratelui său.

— La naiba, Billy, eu ţi-am împrumutat arma aia. Doar n-ai de gând să mă împuşti cu propria mea armă, nu-i aşa?

Billy se opri şi înclină pistolul.

— Numai dacă trebuie.

Virgil se uită în ochii ca de oţel ai fratelui său preţ de un minut îndelungat, după care pufni dezgustat.

— Lasă-l jos, Jasper!

— Ba pe naiba!

Billy îşi îndreptă pistolul spre Jasper.

Jasper rânji leneş. Esmerelda se gândi din nou că ar fi fost un bărbat foarte chipeş, dacă nu ar fi avut sufletul atât de urât.

— Doar n-o să mă împuşti, nu-i aşa, frăţioare? Pentru că dacă mă împuşti, s-ar putea să scap hăţurile. Şi dacă scap hăţurile, domnul ăsta frumos şi elegant va porni pe ultimul lui drum.

— Nu! strigă Esmerelda răguşit.

Deşi promisese să aibă încredere în Billy, nu reuşi să se stăpânească. Sări de pe verandă şi alergă spre fratele ei. Probabil că ar fi reuşit să ajungă la el, dacă Billy n-ar fi prins-o pe după talie şi nu ar fi tras-o spre el, simţindu-i inima bătând puternic şi ritmic.

— Stai liniştită, dragă, îi murmură el în ureche, cu o voce mieroasă. Nu vrei să sperii calul, nu-i aşa?

— N-n-nu, răspunse ea, dinţii clănţănindu-i de o furie neajutorată.

El îşi înălţă capul şi se uită drept în ochii lui Jasper.

— Nu este problema voastră, spuse el cu blândeţe. Pe mine m-a împuşcat băiatul.

— Suntem rude de sânge, răspunsese Jasper. Dacă greşeşti faţă de unul dintre noi, greşeşti faţă de noi toţi. După care plăteşti.

Virgil, Sam şi Enos încuviinţară din cap.

Billy îl măsură pe Bartholomew din cap până în picioare.

— Mi se pare că băiatul a plătit deja destul. Semnele de pe faţa lui nu sunt cumva de la pumnul tău, Jasper? Mereu am spus că ai putea bate pe oricine, cât timp are mâinile legate la spate.

— Măi să fie, nenorocitule… începu Jasper, dar strânsoarea frâielor îl readuse la realitate. Calul sări în lateral, încordându-i gâtul lui Bartholomew într-un unghi ciudat; Bartholomew nu scosese un sunet, dar Esmerelda scânci cu voce tare.

— Hoo! spuse încet Billy, adresându-se atât lui Jasper, cât şi Esmereldei şi calului agitat. Am vrut doar să spun că, din moment ce insulta băiatului la adresa mea s-a dovedit a fi doar o rană superficială, poate că spânzurătoarea ar fi puţin cam dură.

Amintindu-şi cu câtă vitejie se luptase Billy pentru viaţa lui cu doar câteva zile în urmă, inima Esmereldei se umplu de tandreţe.

— Ce-ai prefera să-i faci? întrebă Jasper, rânjind dispreţuitor. Să-ţi scoţi insigna mică şi lucitoare şi să-l arestezi?

Billy îşi înclină capul într-o parte, ca şi când chiar ar fi chibzuit asupra situaţiei.

— Având în vedere că nu s-a produs nicio vătămare gravă, aş fi dispus să accept nişte scuze sincere. Se întoarse spre Enos şi Sam, care erau mai puţin însetaţi de sânge. Ce ziceţi de-asta, băieţi? Dacă fratele doamnei spune că-i pare rău, aţi vota să-l daţi jos din ştreang?

Billy o strânse scurt. Esmerelda îi înţelese sugestia şi începu să clipească din gene spre Enos şi Sam, apoi le spuse:

— V-aş rămâne veşnic îndatorată, domnilor.

Sam se scărpină în cap.

— Hm?

— V-ar rămâne datoare, le traduse Billy.

Cei doi bărbaţi se uitară unul la celălalt, apoi Enos dădu timid din cap.

— Chiar cântă grozav la s-s-scripcă.

— Virg? întrebă Billy.

Virgil îşi dădu jos pălăria şi şi-o pocni de coapse.

— Ah, de ce nu, la naiba! Deşi cred că-i mare păcat să stricăm un linşaj perfect.

— Jasper?

Deşi nu-şi privi fratele în ochi, Jasper ridică ursuz din umeri drept răspuns.

Billy se concentră asupra lui Bartholomew. Esmerelda nu trebui să-i vadă ochii, ca să ştie că se îngustaseră într-o avertizare nerostită. Îşi ţinu respiraţia, în timp ce fratele ei îşi ţinu capul cât putu de drept, înghiţind în sec în timp ce ştreangul se tensiona tot mai tare. Se uită scurt la Billy, apoi îşi mută sfidător privirea spre Esmerelda.

— N-am vrut niciodată să-ţi fac rău, spuse el. Regret sincer.

Esmerelda se uită în ochii lui plini de lacrimi şi ştiu că spune adevărul. Poate pentru prima dată în viaţa lui. Pieptul i se umplu cu hohote de plâns, şi inima, de dragoste şi de mândrie. Îşi primise fratele înapoi. Cel care în fiecare duminică după-amiază îşi punea mâna mică în a ei când mergeau să pună flori la mormintele părinţilor lor; cel care scrisese poezii uimitor de tulburătoare despre mama lui cântând la vioara împreună cu ceilalţi îngeri din ceruri. Cel care o prinsese cu braţele lui dolofane pe după talie ori de câte ori simţise că era obosită, singură sau înfricoşată.

Nu înţelese resemnarea îngrozitoare din ochii lui, până când Jasper strigă:

— Desigur că-ţi pare rău! N-am văzut un nenorocit căruia să-i pară mai rău aşa cum îţi pare ţie. Înainte să apuce cineva să reacţioneze, dădu drumul frâielor, lovi calul pe crupă şi strigă: Dii!

Esmerelda ţipă. Billy o împinse la o parte, se lăsă pe un genunchi şi trase de şase ori rapid, armând pistolul şi apăsând pe trăgaci atât de repede, că mâna îi păru doar o ceaţă.

Poate că ar fi rupt coarda. Poate că i-ar fi salvat viaţa lui Bartholomew, dar nu a fost nevoit să o facă, pentru că exact atunci se auzi o împuşcătură puternică, al cărei glonţ sfărâmă lemnul putred al stejarului, şi creanga ruptă se prăbuşi împreună cu Bartholomew într-un nor de praf.

Capitolul 23

Urechile Esmereldei încă ţiuiau când Zoe Darling coborî mândră de pe verandă, cu Sadie pe urmele ei. Ţeava puştii mai fumega, la fel şi pipa dintre dinţi.

Cu paşi lungi, trecu de Billy care încă stătea îngenuncheat în noroi, de Virgil, care părea să tremure cu cizme cu tot, şi de Jasper, care păli de parcă ar fi văzut o stafie.

Se opri doar când ajunse lângă Bartholomew. Acesta clipi uimit spre amazoana masivă care îl privea de sus, cu puşca în mână.

— Eşti bine, fiule? întrebă ea.

El se ridică încet, masându-şi arsura roşie de la ştreang care îi pârjolea gâtul.

— Cred că da, spuse el răguşit. Trebui să înghită de mai multe ori în sec, apoi reuşi să spună: V-vă mulţumesc, doamnă, pentru că mi-aţi salvat viaţa.

Esmerelda strălucea de mândrie. Măcar nu îşi uitase bunele maniere.

Zoe îi răspunse cu un zâmbet amabil:

— A fost plăcerea mea. Nu m-am dat niciodată în vânt după linşatul în public. Mai ales în curtea mea.

Se răsuci pe picioare şi zâmbetul i se întunecă într-o încruntare straşnică. Trase lung din pipă, scoţând rotocoale de fum din nări. Jasper tresări. Virgil o apucă în vârful picioarelor spre cal. Esmerelda bâjbâi după mâna lui Billy.

Dar prima răbufnire de mânie a lui Zoe se îndreptă spre cei doi bărbaţi care se înghesuiau pe banca de la căruţă.

— Daţi-vă jos de acolo chiar acum, netrebnicilor!

Enos şi Sam se uitară înfricoşaţi unul la celălalt, apoi coborâră din căruţă, temându-se ca mama lor să nu golească şi cel de-al doilea butoiaş de praf de puşcă pe ei.

Femeia îşi vântură degetul spre faţa lor palidă.

— Ar trebui să vă tăbăcesc fundu' că-mi faceţi astfel de necazuri.

— Dar, mamă, scânciră ei la unison, Virgil ne-a pus s-o facem!

— Şi tu! se întoarse ea către Virgil, ţintuindu-l cu privirea chiar când acesta se întindea după căpăstrul calului, ar trebui să-ţi fie ruşine! Eşti cel mai mare! Ce fel de exemplu le dai acestor copii săraci şi debili?

Virgil îşi lăsă capul în jos şi lovi cu picioarele în noroi, ca un copil de şase ani care fusese pedepsit.

— Îmi pare rău, mamă! Mă voi strădui mai mult data viitoare, îi aruncă o privire plină de speranţă pe sub sprâncenele-i ca nisipul. Pe

bune că da!

Esmerelda clătină din cap, de-a dreptul uimită. Cine ar fi crezut că o femeie bătrână şi excentrică i-ar fi putut face pe cei din celebra bandă Darling să se smiorcăie?

Aparent mulţumită de promisiunea lui Virgil, Zoe se duse la Jasper. Acesta se uita drept în faţă, ursuz şi sfidător ca întotdeauna. Până când mama lui ajunse la el şi îi dădu jos pălăria de pe cap dintr-o singură lovitură.

— Ştii bine că n-ai voie să stai cu pălăria pe cap în prezenţa mamei tale! Nu te-am învăţat bunele maniere?

— Ba da, cred c-ai făcut-o, spuse el tărăgănat.

— Se spune „Da, doamnă", îl corectă ea cu severitate.

— Da, *doamnă,* repetă el supus, iar buza de jos începu să-i tremure.

Poate că Esmereldei i-ar fi părut rău pentru el, dacă nu ar fi încercat să-i ucidă fratele cu sânge rece.

Zoe îşi puse puşca sub braţ şi se mai uită o dată lung la ei. După feţele lor spăşite, se vedea că se aşteptau să-i alunge de pe pământul ei. Ea clătină din cap, exasperată.

— Parcă niciunul dintre voi nu a mai făcut o baie sau nu a mâncat ceva decent în ultimii paisprezece ani. Treceţi în casă să vă fierb nişte apă şi să vă fac ceva de-ale gurii!

Feţele li se luminară, făcându-i să nu mai arate ca nişte proscrişi depravaţi, ci mai degrabă ca nişte fii risipitori, bucuroşi să se întoarcă acasă după o lungă tăvăleală cu porcii.

— Să nu-mi răspundeţi obraznic! Încă vă pot ciomăgi pe oricare dintre voi, dacă trebuie! Să nu credeţi că nu pot!

Când cei trei bărbaţi trecură pe lângă ei, mânaţi de Zoe ca un câine ciobănesc morocănos, Esmerelda îşi dădu seama că Billy nu fusese inclus în invitaţie.

Acesta se ridica deja în picioare şi îşi punea pistolul înapoi în toc, cu o expresie impenetrabilă. Poate că Esmerelda i s-ar fi aruncat în braţe atunci şi acolo, dacă o tuse răguşită nu i-ar fi amintit că şi ea avea de întâmpinat un fiu risipitor care se întorcea acasă.

Se împletici spre Bartholomew şi căzu în genunchi lângă el.

Acesta o privi cu atâta ruşine, încât ea nu se putu abţine să nu-şi desfacă braţele pentru a-l strânge la piept. În loc să încerce să scape din îmbrăţişarea ei, cum făcuse de multe ori în ultima vreme, el îşi înfăşură braţele pe după talia ei şi-şi lipi faţa de pieptul ei, umerii săltându-i-se de emoţie.

În timp ce Esmerelda îl mângâia pe Bartholomew pe păr, murmurându-i cuvinte de alinare, Billy îşi întoarse capul şi se uită în zare. Era fratele ei, pentru numele lui Dumnezeu! Nu trebuia să se simtă atât de gelos. Dar murmurul blând al Esmereldei şi vocea sâcâitoare a mamei lui spunându-i lui Virgil să-şi scoată cizmele alea

murdare înainte să calce pe podeaua curată îl făcură să se simtă ca şi cum ar fi fost singurul bărbat în viaţă pe acel platou bătut de vânturi.

Ca să scape de înţepătura vântului, Billy se trase spre căruţă şi se uită în ea. Fluieră când văzu mai bine încărcătura.

Probabil că Bart îi simţi privirea sardonică. Se eliberă degrabă din braţele surorii lui, se ridică în picioare şi-şi şterse pe ascuns nasul. El şi Billy se priviră precauţi.

În cele din urmă, Bart dădu din cap spre bandajul înfăşurat în jurul umărului lui Billy.

— Chiar îmi pare rău pentru asta! N-am mai împuşcat pe nimeni până acum. Îl străbătu un fior slab. Nu e o experienţă pe care aş vrea s-o repet.

Billy dădu doar din cap.

— O să supravieţuiesc. Apoi arătă cu un deget spre partea din spate a căruţei. Dar tu s-ar putea să nu, dacă nu ne dăm seama ce să facem cu asta.

— Aurul trezoreriei?

Bart aruncă pe furiş o privire agitată spre casă, după care spuse în şoaptă:

— Cred că fraţii tăi şi-au pus în gând să-l păstreze pentru ei.

— Mi-e teamă că nu se poate, spuse Billy, clătinând din cap.

Bart se lumină la faţă.

— Crezi c-ar trebui să-l păstrez *eu?*

Billy îşi dădu ochii peste cap şi clătină din nou din cap. Esmerelda se ridică în picioare, cămaşa de noapte fluturându-i în vânt. Billy îşi dori să fi purtat o cămaşă pe care să şi-o dea jos şi să o înfăşoare în jurul ei.

Ea privi disperată spre căruţă.

— Of, Bartholomew, unde ţi-a fost capul?

Billy văzu că, de data aceasta, Bart nu încercă să bâlbâie o scuză sau să-şi lase capul în jos. O privi pe sora lui direct în ochi.

— M-am gândit la cât de jalnic m-am purtat. Cum te-am lăsat să sacrifici totul pentru mine, inclusiv propria-ţi copilărie. M-am gândit că şi dacă mă duc la colegiu, cum vrei tu, ar trece mulţi ani până să-mi pot permite să-ţi cumpăr lucrurile pe care le meriţi. O prinse de umeri. Nu ştii că înnebuneam de ruşine să te văd purtând rochiile cârpite ale mamei, în timp ce le predai fetelor răsfăţate ale micilor comercianţi, care veneau îmbrăcate în rochiile lor de la Worth şi purtau inele cu diamant pe degetul mic?

Pe Esmerelda o podidiră lacrimile.

— Dar nu mi-am dorit niciodată rochii de la Worth şi inele cu diamant! Am vrut doar să am copiii mei şi un bărbat decent pe care să-l iubesc.

Billy tresări. Cuvintele ei îl pătrunseră până la os. *Decent* nu era o

descriere potrivită pentru un Darling. *Decent* se folosea pentru vânzători sau pentru avocaţi care veneau acasă de la birou, cu servietă din piele îndesată sub braţ. *Decentă* era Esmerelda care îşi întâmpina soţul la uşă cu un sărut tandru, cu şorţul mirosind a plăcintă de piersici proaspăt coaptă. *Decent* însemna o droaie de copii veseli, cu ochii căprui, adunaţi în jurul unui pian, în timp ce Esmerelda le cânta colinde de Crăciun. Imaginea îl făcu să se simtă ciudat: trist şi răutăcios în acelaşi timp.

Temându-se de ce ar mai fi putut auzi, Billy îl întrerupse morocănos:

— Ce-a fost a fost. Nu are niciun rost să mai discutăm despre asta. Aş putea lăsa aurul la banca din Eulalie, pe drumul de întoarcere spre Calamity, ca să fie în siguranţă. Îi voi telegrafia poliţistului judiciar din Albuquerque să-l anunţ că aurul este acolo. E un om bun. O să se asigure că Winstead nu va mai prăda şi alţi începători, cum s-a întâmplat cu tânărul Brat[3].

Uitând că tocmai se certaseră, ambii se întoarseră spre el, exclamând la unison:

— Bart!

Billy ridică pur şi simplu din umeri.

— Ce veste minunată, nu-i aşa? exclamă Esmerelda. Domnul Dar… – îi aruncă o privire timidă lui Billy, considerând în mod clar că momentele intime pe care le petrecuseră împreună îi dădeau dreptul să-i spună pe numele mic – Billy va duce aurul înapoi, iar tu vei putea să te întorci acasă.

Bart înţepeni.

— Mă tem că nu mă voi întoarce în Boston.

— Cum să nu! Este căminul tău.

Billy îşi drese glasul. Venise şi momentul de care se temuse.

— Fratele tău are dreptate. Nu se poate întoarce. Cel puţin, nu încă. Pot avea grijă de mine şi de tine, dar el nu va fi în siguranţă până ce Winstead şi oamenii lui nu vor ajunge în spatele gratiilor.

Bartholomew o apucă din nou de umeri pe sora lui, de data aceasta mai blând.

— Nu mă poţi ţine în pantaloni scurţi o veşnicie, Esme. Este timpul să-mi fac un rost în viaţă.

— Dar cum rămâne cu colegiul din Boston? Mama şi tata au visat mereu că vei merge la universitate şi că vei deveni jurnalist, ca tata.

— Mama şi tata sunt morţi, spuse el încet. Am propriile visuri. Nu vreau să-mi petrec viaţa scriind editoriale şi necrologuri pe care oamenii să le citească în timp ce îşi beau cafeaua de dimineaţă. Vreau să scriu poveşti din propria imaginaţie. Să fac oamenii să râdă şi să plângă. Să-i fac să viseze.

— Dar unde o să te duci?

El privi în zare, cu ochi sclipitori şi plini de visuri.

— Mereu m-am gândit că America de Sud ar fi un loc minunat în care să-mi scriu primul roman. Chicoti sec, apoi adăugă: Am avut parte de multă inspiraţie în ultimele câteva luni.

Billy se scotoci în buzunarul pantalonilor şi scoase un teanc de bancnote.

În loc să păstreze câteva pentru sine, i le întinse pe toate lui Bart.

— Winstead mi i-a dat ca să te omor. Mi se pare potrivit să-i foloseşti ca să începi o viaţă nouă.

— Vă rămân dator, domnule, răspunse Bart, întinzându-i mâna. Nu voi uita.

Cei doi îşi dădură mâna pentru prima oară, ca de la bărbat la bărbat, în timp ce Esmerelda îi privea uimită, fără să spună vreun cuvânt, ca şi când totul se derula prea repede ca să priceapă. Lui Billy i se făcu milă de ea. Ştia cum era să fii cel care rămâne pe dinafară când ţi se trânteşte uşa în nas.

Sperând să câştige ceva timp pentru a o lăsa să se obişnuiască cu ideea de a-şi pierde fratele pentru a doua oară, îi făcu acestuia semn cu capul spre casă.

— Sunt sigur că mama ţi-ar pregăti bucuroasă ceva de-ale gurii înainte să pleci. Se pare că te-a îndrăgit.

Bart mai privi o dată înfricoşat în direcţia indicată de Billy, apoi îşi masă gâtul.

— Cred că îmi voi vedea de drum. Mă aşteaptă o călătorie lungă. Mă pot opri pentru provizii în următorul oraş. Se întoarse spre Esmerelda şi-o trase lângă el, îmbrăţişând-o rapid şi strâns. Părea o păpuşă de cârpă în braţele lui. O să-ţi scriu, Esme, de îndată ce mă stabilesc undeva.

Abia când el se îndrepta deja cu paşi mari spre calul care păştea liniştit pe un petic de iarbă undeva mai departe de ei, Esmerelda îşi veni în fire.

— Bartholomew Fine, întoarce-te în clipa asta!

El se opri pentru o clipă aproape imperceptibilă, după care îşi văzu de drum.

— Nu-mi întoarce spatele când vorbesc cu tine. Nu voi tolera o astfel de impertinenţă! Vocea i se frânse pe o notă tremurândă.

Fratele ei încălecase deja şi întorcea calul spre sud. Esmerelda îl prinse pe Billy de braţ, imploratoare, în timp ce lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

— De-abia ce l-am găsit. Nu-l pot pierde din nou! Te rog, Billy, opreşte-l!

El o prinse la fel de puternic de umeri.

— L-aş împuşca în picior, dar cred că, mai încolo, m-aţi urî amândoi şi v-aţi urî şi unul pe celălalt.

— Nu vreau să-l împuşti. Vreau doar să-i bagi minţile în cap băiatului!

Intenţionat, Billy îşi slăbi strânsoarea şi îşi înmuie vocea:

— Nu mai e un băiat, Esmerelda. E bărbat.

Plângând în hohote de supărare, ea se smuci din strânsoarea lui şi-o rupse la fugă pe deal în jos. Bart călărea deja la galop. În curând, avea să fie doar un nor de praf în depărtare.

Probabil că şi Esmerelda îşi dăduse seama de asta, pentru că pe la jumătatea dealului, căzu în genunchi, cu umerii lăsaţi.

Deşi Billy şi-ar fi dorit să meargă la ea, ştia cum să aştepte momentul potrivit. Rămase rezemat de căruţă până când soarele începu să urce pe cerul albastru, iar norul de praf fu împrăştiat de vânt.

Abia atunci o porni la vale. Ierburile fragile trosneau sub picioarele lui goale, dându-i de ştire Esmereldei că se apropia de ea.

Ea stătea cu un picior tras la piept, cu gura apăsată pe genunchi. Lacrimile i se uscaseră pe obraji în dungi acoperite cu praf. Billy tânjea s-o ia în braţe, dar părea prea fragilă, ca şi când o singură atingere ar fi putut s-o împrăştie în vânt în mii de bucăţele.

Se aşeză cât de aproape îndrăzni, se lăsă pe spate pe un cot şi luă un fir de iarbă între dinţi. Ea îl surprinse, vorbind prima:

— Inimioara lui Bartholomew a fost sfâşiată când au murit mama şi tata. Am încercat să mă revanşez faţă de el, dar cred că nu am reuşit niciodată.

Billy se încruntă, îndurerat de cuvintele alese de ea.

— La naiba, Esmerelda, doar nu i-ai ucis tu!

Ea se întoarse şi-l privi drept în ochi.

— Oh, ba da, am făcut-o.

Când Esmerelda îşi întoarse privirea spre orizontul gol, Billy putu doar să se holbeze la încreţitura sumbră a gurii ei.

— Am avut odată o prietenă pe nume Rebecca. Am fost mereu un pic timidă şi nu-mi făceam prieteni cu uşurinţă, aşa că am ţinut foarte mult la Becky. Într-o seară, i-am auzit pe mama şi pe tata vorbind în şoaptă cum că ea ar fi fost bolnavă. I-am rugat să mă lase să o vizitez. Mama s-a făcut albă ca varul, iar tata, care nu ridicase niciodată vocea la mine, a strigat că nici prin cap să nu-mi treacă aşa ceva şi să mă duc imediat în camera mea.

Am urcat scările plângând, continuă ea. Rareori sunt nesupusă. Am fost o fată *foarte* cuminte. Îi zâmbi batjocoritor, dându-i de înţeles că i-ar fi plăcut să fie puţin mai neastâmpărată. Dar de data asta, mă convinsesem că părinţii mei erau egoişti şi răi. Ştiam că o pot face pe Becky să se simtă mai bine, dacă aş fi putut doar s-o văd. I-am făcut nişte trandafiri din şerveţele galbene.

Billy ştia ce urma. Abia de-şi amintea de câte ori, în nopţile de vară

umede şi calde din Missouri, se furişa pe fereastră şi se arunca golpuşcă în apele reci ca gheaţa ale unui izvor din apropiere.

— Am aşteptat până au adormit toţi, continuă Esmerelda, după care am coborât pe scara din spate şi-am ieşit din casă, strângând la piept buchetul meu mic şi jalnic. Când am ajuns la casa lui Becky, mi-am dat seama că nu era în regulă ceva. Chiar dacă trebuie să fi fost aproape de miezul nopţii, toate lămpile din casă ardeau.

Salonul era plin de străini care discutau între ei. Mama lui Becky plângea, iar tatăl ei stătea cu faţa în mâini. Înainte să apuc să mă ascund, el şi-a ridicat capul şi s-a uitat drept la fereastră. Nu s-a uitat *la* mine. Se înfioră. Ci s-a uitat *prin* mine.

Am fugit cât de repede am putut în partea din spate a casei, unde era dormitorul lui Becky. O vedeam pe fereastră, întinsă în patul ei, îmbrăcată cu cea mai frumoasă cămaşă de noapte. O bătrână, pe care nu o mai văzusem niciodată până atunci, dormea într-un scaun în colţul camerei.

Billy trebui să-şi strângă pumnii, ca să nu se întindă după ea.

— M-am strecurat în cameră şi apoi spre pat, să o văd. Becky era întotdeauna atât de îmbujorată şi de vioaie. M-am speriat când am văzut-o acolo, palidă şi nemişcată. Apoi, mi-a fost ruşine că mi-era frică. Aşa că am atins-o uşor pe obraz. Pielea îi era ca gheaţa. Cred că am scos un sunet sau ceva de genul, pentru că femeia din balansoar s-a trezit speriată.

— Cum ai intrat aici? a strigat ea. Pleacă de lângă ea, fetiţă rea ce eşti!

M-a speriat aşa de tare, că am scăpat florile, am sărit pe fereastră şi am rupt-o la fugă spre casă. M-am aruncat în pat fără să-mi scot măcar pantofii şi mi-am tras pătura peste cap. Abia după patru ore n-am mai clănţănit din dinţi. Esmerelda oftă. Mai târziu am aflat că Becky murise în după-amiaza aceea. De holeră.

Billy îşi plecă uşor capul. Poate că ar fi îndurat s-o vadă pe Esmerelda plângând. Dar ochii ei erau la fel de uscaţi şi de sterpi ca un deşert care a supravieţuit secole întregi fără să spere măcar la ploaie.

— Nu le-am spus niciodată mamei şi tatălui ce-am făcut. Nici când erau devastaţi de frisoane şi leoarcă de sudoare. Nici când buzele li se crăpaseră şi o dâră de sânge li se prelingea pe la colţul gurii. I-am îngrijit cât am putut mai bine. Nimeni altcineva nu s-a apropiat de casa noastră până când boala nu şi-a urmat cursul şi au murit. Cuvintele ei erau pline de toată amărăciunea şi ura de sine pe care o ascunsese timp de treisprezece ani, după o înfăţişare aparent liniştită. Eu n-am suferit nici măcar un guturai, continuă ea.

Dar suferea de atunci încoace, se gândi Billy. Suferea din cauza unui singur moment de nesupunere intenţionată, care îi frânsese

sufletul ca pe o floare de hârtie sub călcâiul indiferent al sorţii, îşi ispăşise păcatul sacrificându-şi orice vis şi dorinţă şi devenind atât mamă, cât şi tată pentru Bartholomew. Acum, că acesta plecase pentru totdeauna, Billy presupunea că Esmerelda nu mai ştia cine era de fapt.

Răsuci firul de iarbă între degete, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Pe vremea când am călărit cu Quantrill şi Anderson, am pierdut mai mulţi oameni din cauza bolilor decât din cauza gloanţelor yankeilor – dizenterie, febră tifoidă, gripă… holeră. Aproape fiecare din aceste boli se răspândea prin alimente sau apă potabilă contaminate. Nu cred c-ai fi putut să le transmiţi părinţilor tăi holeră doar pentru c-ai atins obrazul unei fete moarte. Cel mai probabil că au băut din aceeaşi sursă de apă şi au mâncat aceleaşi alimente ca prietena ta.

Esmerelda îl privi înverşunată, ca şi când şi-ar fi dorit cu disperare să-l creadă, dar nu-şi permitea să o facă.

— Poţi presupune asta, dar o poţi dovedi? Poţi să juri cu o certitudine de netăgăduit că nu am invitat eu acel monstru în casa părinţilor mei?

Billy vru să spună că da, dar ştiu că oricum nu l-ar fi crezut.

Se întinse spre ea şi-o mângâie pe păr.

— Erai doar o fetiţă, draga mea. Cu o inimă generoasă de copil. Chiar dacă părinţii tăi ar fi ştiut ce ai făcut, chiar crezi că te-ar fi învinuit sau ar fi vrut să-ţi petreci restul vieţii învinuindu-te singură?

Scuturându-se de mângâierea lui, Esmerelda sări în picioare, cu ochii ei negri strălucind de furie.

— Dacă nu accept nici măcar iertarea lui Dumnezeu, ce te face să crezi c-aş accepta-o pe-a ta?

Mai precaut, Billy se ridică în picioare, s-o poată privi în faţă.

Ea înţepeni, arătând exact ca femeia care intrase apăsat în saloon şi îndreptase pistolul Derringer spre inima lui.

— Din moment ce l-ai trimis pe fratele meu la drum, cu binecuvântarea ta şi cu banii lui Winstead, se pare că nu voi mai avea nevoie nici de mila ta, nici de serviciile tale. Eşti concediat, domnule Darling.

Billy se gândi că o împuşcătură în piept era dureroasă, dar i se părea o înţepătură în comparaţie cu durerea pe care o simţea acum. Ba chiar se uită în jos, la bandaj, aşteptându-se să vadă apărând o pată de sânge proaspăt.

Esmerelda îşi apucă fusta cămăşii de noapte prăfuită de parcă ar fi fost o haină de catifea şi o luă în sus pe deal, spre casă. Singurul sunet pe care Billy îl auzi prin ţiuitul din urechi fu uşa care i se trânti în faţă pentru ultima dată.

*

Mai târziu în după-amiaza aceea, când Billy se întoarse în casă, o

găsi pe Esmerelda şezând pe valiza ei, în faţa uşii din faţă, ţinându-şi afectată mâinile înmănuşate în poală. Era îmbrăcată în costumul de călătorie şifonat pe care îl purtase când se întâlniseră prima dată şi îşi strânsese cocul atât de tare, că părea mioapă. Şi, colac peste pupăză, îşi mai pusese şi pălărioara aceea îngrozitoare. Ar fi părut la fel de abordabilă într-o armură.

— Dacă aştepţi diligenţă, spuse el tărăgănat, sprijinindu-se de cadrul uşii, să ştii că ai de aşteptat, nu glumă.

Ea îşi ridică privirea spre el. Cu faţa curăţată de petele de lacrimi, părea la fel de palidă şi de rigidă ca o bucată de porţelan.

— Speram să mă duci înapoi în Calamity, ca să pot lua o diligenţă de acolo. În voce i se simţi un dispreţ îndulcit cu miere. Mă gândesc că măcar atât ai putea face şi tu.

El îi răspunsese cu un zâmbet răutăcios.

— Oh, aş putea face mult mai mult de-atât. Dar n-o să fac.

Se îndreptă şi descoperi că întreaga familie se holba la el, de parcă ar fi fost un lup care se rătăcise în mijlocul lor. Jasper îşi lustruia ghetele, în timp ce Virgil şi mama lui stăteau comod lângă şemineu, fumând. Sam se apleca peste masă, ciugulind firimiturile unei plăcinte cu mere, iar Enos, încă în indispensabilii lui roşii şifonaţi, era scufundat până la genunchii lui osoşi într-o cadă de lemn rotundă.

Billy le aruncă o privire atât de întunecată, încât până şi Jasper ridică din sprâncene.

— O să duc aurul de la trezorerie la bancă în Eulalie şi le voi telegrafia proprietarilor de drept. Nu avem ce discuta în privinţa asta.

— Nu vom obiecta niciunul, spuse Virgil din toată inima, uitându-se timid spre mama lor.

— Mama ne-a învăţat cum să ne purtăm. Să nu furi! Aşa-i, mamă?

Zoe se legănă şi încuviinţă din cap, trăgând sigură de sine din pipă. Sadie se uită la ea, salivând de adoraţie.

Billy se duse în dormitor şi ieşi câteva minute mai târziu, purtând cizmele şi aceeaşi cămaşă cu care ajunsese acolo. Cât timp fusese inconştient, Esmerelda reuşise să repare ruptura făcută de glonţ în cămaşă şi să cureţe cea mai mare parte dintre petele de sânge. Nu voia să se gândească la efortul pe care îl făcuse pentru toate acestea.

Esmerelda îşi luase deja rămas-bun de la toţi, aşa că îl aştepta pe verandă. Billy încetini doar când ajunse aproape de uşa deschisă.

— Haide, Sadie, porunci el, întorcându-se şi lovindu-se peste coapsă. Căţeaua ezită, uitându-se întrebătoare la mama lui.

Billy se lăsă pe vine şi-i întinse mâna.

— Sadie, haide! spuse el din nou, mai aspru decât intenţionase. Sadie se ghemui lângă fustele mamei lui.

Billy îşi lăsă capul pe spate şi îşi trecu degetele prin păr. Drace, se gândi el, dacă şi Sadie se întorcea împotriva lui, probabil că avea să

izbucnească în lacrimi în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor celor din cameră.

Zoe o împinse uşor pe căţea cu degetul de la picior.

— Du-te, potaie bătrână! O căţea bătrână şi capricioasă aici ne e de-ajuns.

Luând-o ca pe o binecuvântare, Sadie se duse spre el, adulmecând afectuos mâna lui Billy cu nasul ei rece şi umed. Billy o scărpină în spatele urechilor, absurd de recunoscător pentru loialitatea ei.

Când se îndreptă, văzu că fraţii lui îl aşteptau deja să-l bată pe spate şi să-i ureze drum bun. Enos, de pe care picura apa, îl înghionti pe Samuel la o parte cu cotul şi-i spuse un „la revedere” bâlbâit, iar Virgil îi dădu nişte trabucuri. Până şi Jasper îl strânse de mână cu ranchiună. Billy se uită la mama lui. Ea îşi întoarse privirea.

Îşi dădu seama că trebuia să se împace cu gândul că femeile nu voiau să mai vorbească cu el. Dar trebuia să recunoască faptul că se bucura la gândul întoarcerii la domnişoara Mellie. Femeile de acolo vorbiseră mereu cu el şi îi dăduseră de înţeles că nu le-ar fi deranjat să facă şi alte cele cu el, dacă el ar fi vrut. Doar codul lui strict de galanterie îl oprise de la a profita de ospitalitatea lor cât timp locuiau sub acelaşi acoperiş, galanterie în privinţa căreia începea să se răzgândească.

În timp ce puse şaua pe iapa lui şi legă catârul la căruţă, Esmerelda stătu pe trepte, lovind cu nerăbdare din picior. El îi puse valiza şi cutia cu vioara în căruţă, fiind tentat s-o arunce şi pe ea peste umăr şi să-i facă acelaşi lucru. Esmerelda îi ignoră mâna întinsă şi se căţără ţeapănă pe scaun, apucând frâiele cu mâinile ei înmănuşate. Sadie urcă lângă ea, limba atârnându-i de entuziasm.

Billy îşi îndemnă numaidecât iapa la trap. Refuză să-i acorde Esmereldei satisfacţia de a privi înapoi, să vadă dacă îl urma. Ştia că o făcuse, după zăngănitul strident al harnaşamentului. Aproape ajunseră la poalele dealului, când auzi uşa deschizându-se cu un scârţâit în spatele lor.

Şi nu căzu de pe cal când o auzi pe mama lui strigându-i:

— Ai grijă, băiete, m-ai auzit? Şi ai grijă şi de fata aia! Bunul Dumnezeu ştie că nu-i în stare să-şi poarte singură de grijă. Auzi la ea, să înfrunte un Darling înarmat! E clar că n-are minte nici cât o gărgăriţă. Să faci bine să ai grijă de ea!

Lui Billy i se puse un nod în gât. Ar fi vrut să-şi întoarcă iapa, dar ştia că dacă avea să o facă, mama lui ar intra înapoi în casă şi ar închide bine uşa după ea.

Aşa că îşi văzu de drum.

— Şi tu să ai grijă de băiatul meu, fetiţo! Nu-l lăsa să fie împuşcat din nou, ca un prost. Şi nu-i frânge inima, că altfel o să-mi dai socoteală!

Billy se răsuci în şa şi o privi lung pe Esmerelda. Mai că văzu nesiguranţă în ochii ei.

O luă spre nord, îndemnându-şi calul la galop, şi călări rapid, până vântul înghiţi chiar şi ecoul vocii mamei lui.

Capitolul 24

Billy şi Esmerelda ajunseseră în Calamity nu cu mult după ora unsprezece noaptea, Billy mânând căruţa şi Esmerelda dormind în spate, iar Sadie purtând pălăria Esmereldei. Aurul furat din trezorerie fusese depozitat într-un seif al First Naţional Bank din Eulalie, aşteptându-l pe Elliot Courtney şi pe ajutoarele acestuia. Courtney jurase că avea să îl aducă pe Winstead în faţa justiţiei de îndată ce îl va găsi. Se părea că poliţistul judiciar dispăruse imediat după raidul dezastruos al lui Bart-cel-Negru la banca din Eulalie. Ştirea îl făcuse pe Billy să se uite în fiecare colţişor şi să îşi ţină mereu mâna pe pistol.

Dar nu de la asta i se trăgea încordarea tot mai mare pe care o simţea în stomac, la fiecare rotire a roţilor căruţei. Ea nu avea nicio legătură cu Winstead, ci cu femeia ghemuită în căruţă.

— Hooo, fată, strigă el încet, oprind catârul în faţa grajdului. Observă curios că în biroul lui Drew încă ardea o lampă.

Străzile din Calamity dormeau liniştite sub luna coaptă ca o piersică. Din salon se auzi un zgomot slab de muzică şi râsete. Ferestrele luminate ale salonului domnişoarei Mellie îi urau bun venit acasă.

„Acasă”, se gândi Billy şi închise ochii preţ de o clipă. Un loc unde plăcerea se dădea la fel de neglijent ca banii, fără ca vreuna din ele să aducă o satisfacţie de durată. Simţi cum muşchii maxilarului se încleştează. Poate că doar la atât putea spera un bărbat ca el.

Se întoarse şi-şi privi marfa adormită. Avea buzele ca nişte petale rozalii, uşor întredeschise, şi mâinile înmănuşate aşezate sub obraz, ca nişte aripi de înger, părând atât de dulce, de vulnerabilă…

Billy se întinse şi-o plesni peste fund.

— Au! Esmerelda sări în şezut şi îşi frecă zona lovită.

Billy bănui că s-ar fi aruncat asupra lui, dacă nu ar fi distras-o Sadie. Pungile de sub ochii sentimentali ai căţelei o făceau să semene cu bunica Shively în zilele ei bune.

Esmerelda întrebă:

— Îmi permiţi să întreb de ce câinele îmi poartă pălăria?

Billy ridică din umeri.

— Nopţile în deşert sunt răcoroase. Părea să-i fie rece la urechi.

— Şi mie nu?

El o privi gânditor.

— Nu mai rece decât în orice altă parte a corpului tău.

Esmerelda mormăi ceva şi se înclină peste marginea căruţei, aproape căzând din pricina piciorului, care îi amorţise. Continuând să bombăne, ţopăi în sus şi în jos, masându-şi-l prin cizmă.

Billy îşi aprinse o ţigară, urmărind spectacolul cu un amuzament detaşat. Încercă să îşi dea jos valiza din căruţă, dar îi era aproape imposibil, din cauza unghiului ciudat în care se afla.

După ce cufărul căzu înapoi în căruţă pentru a treia oară, Esmerelda ridică o sprânceană spre el.

— Eşti amabil să…?

— Of, mă tem că nu, ducesă, spuse el, scoţând un rotocol de fum care ar fi făcut-o pe mama lui să se simtă mândră. Ştii, am fost concediat. Nu mai lucrez pentru tine.

Ea oftă teatral.

— Dacă aş fi ştiut că o să fii atât de îndărătnic, l-aş fi rugat pe Jasper să mă escorteze.

Billy pufni:

— Ţi-ar fi dat jos indispensabilii ăia spilcuiţi ai tăi înainte să ieşiţi din raza noastră vizuală.

Ea îl privi speriată, şi după mai multe tentative eşuate, reuşi în cele din urmă să dea jos din căruţă şi valiza, şi cutia cu vioara.

Îmbujorată, încă gâfâind de la efort, îşi îndreptă haina şi îşi aranjă turnura cu ambele mâini. Billy ridică o sprânceană. Simţi un val de căldură prin vintre, nu din cauza gulerului cu dantelă încheiat până la bărbie sau a butonilor de pe mâneci care îl provocau fără cuvinte, ci din pricina mănuşilor ei ridicole.

Billy voia să i le scoată cu dinţii. Să o muşte tandru de vârfurile degetelor până când avea să-l implore să aibă milă de ea.

Ea îl trezi din visarea periculoasă trăgându-le până mai sus de încheietura mâinii, interzicându-i parcă să vadă măcar o bucăţică din pielea ei catifelată.

Esmerelda îşi puse cutia cu vioara sub braţ şi apucă valiza de mâner, împleticindu-se uşor.

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru tot ajutorul acordat, domnule Darling. Aş fi fost de-a dreptul neajutorată fără dumneata, îi spuse ea pe un ton nimicitor, uitându-se mai degrabă prin el, decât la el.

După care se întoarse şi o porni spre hotel, clătinându-se sub greutatea cufărului.

Billy rămase cu gura căscată.

Chiar avea de gând s-o facă. Să iasă din viaţa lui, să nu-i mai stea niciodată în braţe, devastată de un tremur de plăcere. De parcă nu i-ar fi oferit niciodată buzele să i le sărute tandru. De parcă nu ar fi intrat niciodată în saloonul acela şi nu i-ar fi luat inima prizonieră.

Billy Darling întâlnise în sfârşit un adversar pe care nu-l putea blestema, împuşca sau arunca la închisoare. Când înţelese situaţia, îşi ieşi din fire.

La urma urmei, era un Darling.

Poate că era timpul să se poarte ca atare.

Coborî din căruţă chiar în mijlocul străzii. Trase lung din trabuc, apoi aruncă chiştocul aprins în noapte. Îşi duse instinctiv mâna la cureaua armei, de parcă s-ar fi pregătit de-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— Domnişoară Fine? strigă el.

Esmerelda se opri din mers, dar nu se întoarse.

— Scoate-ţi mănuşile.

Chiar avea de gând s-o facă.

Chiar avea de gând s-o lase să iasă pur şi simplu din viaţa lui, fără înjurături, fără s-o împuşte în spate sau fără s-o ameninţe că o aruncă la puşcărie.

Esmerelda se gândi să-şi scape valiza pe degetele de la picioare, dar se temu că avea să şi le rupă.

— Domnişoară Fine?

„Domnişoară Fine" Nu „dragă" sau „iubito", sau „ducesă".

În pofida tonului rece al lui Billy, inima Esmereldei se umplu de un sentiment de uşurare la gândul că avea, în cele din urmă, să-i ceară iertare pentru că îl lăsase pe Bartholomew să plece. Poate că atunci ar fi fost în stare să treacă peste propria-i mândrie rănită şi să-i spună că-i pare rău pentru toate lucrurile urâte pe care i le spusese. Sigur avea să o ierte după ce îi va fi explicat că nu prea ştia să îşi ceară scuze, deoarece greşea atât de rar.

— Scoate-ţi mănuşile!

Esmerelda scăpă din mână şi cufărul, şi cutia cu vioara, mai să-şi rupă degetele de la picioare. Se întoarse încet, uşurarea ei topindu-se când îl văzu pe străinul din mijlocul străzii.

Nu îşi ţinea braţele întinse, ca s-o îmbrăţişeze, ci acestea îi atârnau lejer pe lângă corp. În ciuda posturii lui degajate, încordarea din degetele lui subţiri şi graţioase era de necontestat. Avea buzele uşor ţuguiate, de parcă se pregătea să sufle în ţeava unui pistol fumegând.

Atunci îşi dădu seama că, de fapt, nu era un străin. Era bărbatul de pe afişul „Dat în urmărire" pe care îl ţinuse sub pernă de-a lungul atâtor săptămâni lungi şi singuratice. Îl urâse şi se temuse de el deopotrivă, şi tot reuşise să se strecoare în fiecare noapte în visele ei: nopţi fierbinţi, care o făceau să geamă în somn şi să îşi împingă plapuma de pe ea cu piciorul.

Era Billy Darling, în parte legendă şi pe deplin bărbat, căutat de oamenii legii, iar, în secret, şi de inima ei. Fusese periculos când îl dorise, dar acum că îl iubea, ar fi putut fi chiar mortal.

El îşi agăţă degetele mari de cureaua pistolului, poziţia lui atât de nonşalantă şi de pacifistă făcând-o pe Esmerelda să se gândească la faptul că şi-ar putea scoate pistolul s-o împuşte. Billy o luase în vizor, ce-i drept, dar farmecul devastator al zâmbetului lui o avertiză că avea

alte planuri diabolice cu ea.

— Poftim? bombăni ea.

— Doar ţi-am sugerat că ai putea să-ţi scoţi mănuşile. Dar, dacă doreşti, le poţi purta.

Rânjind înspre ea, îi mărturisi:

— Am auzit poveşti despre cowboy care nu-şi dau *niciodată* jos pălăriile.

Esmerelda se duse parcă plutind spre el, incapabilă să reziste atracţiei hipnotice a zâmbetului lui.

— Nu înţeleg. Despre ce vorbeşti?

Billy se opri din zâmbit, privind-o mai sever ca niciodată.

— Încerc să spun, domnişoară Fine, că a venit timpul să ne socotim. Nu conduc o instituţie de caritate. Am avut o înţelegere. Arătă cu degetul spre căruţă. Iar Sadie ne-a fost martoră.

Când îşi auzi numele, Sadie lătră.

Inima Esmereldei începu să bată de-i sărea din piept.

— N-am uitat de înţelegerea noastră, insistă ea, deşi, de fapt, uitase. De îndată ce soseşte bunicul meu…

— Ah, ducele! spuse Billy tărăgănat. Acel bărbat nobil care ar trebui să pice din nori în trăsura lui elegantă trasă de şase unicorni albi, să-mi arunce o mână de diamante şi rubine, şi să te ia pe tine, nepoata lui iubită, în braţe.

Esmerelda se uită urât la el. Descrierea lui sarcastică se potrivea prea mult cu unele dintre fanteziile ei ridicole din copilărie.

— Sunt aproape convinsă că nu are niciun unicorn.

— Atunci rămâne o singură problemă, spuse Billy şi făcu un pas spre ea, dar ea rămase pe loc, cu nările fremătânde ca ale unui iepure încolţit. Nu-l văd nicăieri primprejur. Tu?

Încercând să tragă de timp, Esmerelda se uită agitată în jur.
O lumină veselă licărea la fereastra de la biroul şerifului, dar strada era pustie.

— Nu-l văd nici pe fratele meu, îi aminti ea.

Billy ridică din umeri.

— M-am angajat să-l găsesc, nu să-l ţin locului.

Nu îl putea contrazice. Poate că Billy îi dăduse lui Bartholomew mijloacele necesare şi îl încurajase să plece, dar, la urma urmei, fratele ei plecase de bunăvoie.

Respiră neregulat, îşi înclină capul şi-i privi cu atenţie. Chiar arăta din cap până-n picioare ca un pistolar notoriu, dar sub asprimea aceea aparentă se ascundea tot Billy *al ei.* Bărbatul care îşi înfruntase proprii fraţi ca să o protejeze. Bărbatul care încercase să o convingă că nu şi-a omorât părinţii prin gestul ei necugetat. Bărbatul care îi oferise plăcere fără să se gândească la propria-i satisfacţie, aşezând-o apoi tandru în patul lui ca pe un copil.

Cuprinsă de un val întârziat de remuşcări, îl apucă de braţ.

— Of, Billy, am spus nişte lucruri îngrozitoare la fermă. Nu te învinuiesc că eşti furios.

— Domnul Darling, o corectă el, ridicându-i uşor mâna de pe mâneca lui. Când ea îl privi neîncrezătoare, el îi făcu semn cu ochiul şi-i şopti: Până rezolvăm această chestiune, draga mea, cel mai bine ar fi să păstrăm o relaţie formală.

Esmerelda stătea încă cu gura căscată şi cu mâna întinsă, când Billy îşi recăpătă atitudinea distantă.

— Să fiu angajatul dumneavoastră, domnişoară Fine, s-a dovedit a fi un efort mai costisitor decât am anticipat. Am pierdut recompensa pe care mi-a promis-o Winstead şi, până o să-l prindă pe nemernic, va trebui să-mi petrec fiecare minut din zi şi din noapte uitându-mă peste umăr. Dacă Elliot Courtney nu-l convinge pe judecător să-mi acorde amnistie pentru că am returnat aurul trezoreriei, s-ar putea chiar să fiu nevoit să mă retrag degrabă în Mexic, pentru o vreme. Din punctul meu de vedere, merit să fiu recompensat pentru toate necazurile îndurate. Privirea i se înmuie când îi puse o mână pe obraz, cam ca în ziua aceea, în camera lui de la mansardă. La urma urmei, eşti o femeie de cuvânt.

Poate că Esmerelda uitase de înţelegerea lor, dar nu uitase de zvonul cum că Billy era un jucător de poker desăvârşit. Evident voia să joace pe mize mari, aşa că se hotărî să joace şi ea cartea cea mare.

— Ai perfectă dreptate, *domnule Darling,* spuse ea încet, lăsând ca în ochii ei să se vadă fiecare gram de consideraţie pe care o simţea faţă de el. Nici prin cap nu mi-ar trece să te înşel în ceea ce-ţi aparţine de drept. Mai ales că ţi-am promis – îşi puse o mână în jurul gâtului lui şi îl trase în jos până când respiraţia lor se amestecă şi buzele aproape că li se atinseră – plata… în întregime.

Chiar înainte ca el să-şi dea seama de cacealmaua ei, fu răsplătită cu o scurtă pâlpâire de surpriză în ochii lui. Apoi, Billy îi devoră gura cu un sărut atât de dulce şi de incredibil de tandru, de parcă ar fi fost primul lor sărut. După aceea o prinse în braţe şi o ridică, trupurile lor atingându-se într-un acord perfect. Când o lăsă jos, Esmerelda era ameţită de plăcere şi îmbujorată de triumf.

Oftând extaziată, îşi puse obrazul pe pieptul lui şi aşteptă ca el să-i murmure toate acele promisiuni dulci pe care dorea atât de mult să le audă.

El o apucă de mână şi o luă în josul străzii.

— Stai aşa! Unde mergem? Esmerelda se văzu nevoită să alerge uşor, ca să ţină pasul cu el. Se uită frenetic peste umăr. Sadie căscă sub borul lăsat al pălărioarei, după care se întoarse de trei ori şi se culcă pe bancheta căruţei.

— Cufărul meu! Hainele mele!

— N-o să ai nevoie de ele în noaptea asta.

Tonul categoric al spuselor lui o înfioră de plăcere. Îşi aminti pericolul de a-ţi arăta cărţile prea repede, dar era prea târziu. Poate că Billy nu trişa, dar nici nu rămânea în joc dacă nu era convins că avea mâna câştigătoare. Nu avu timp să se căiască pentru greşeala ei, pentru că uşa bordelului se ivi parcă de nicăieri în calea lor.

Capitolul 25

Când uşa internatului domnişoarei Mellie pentru fete de „bună reputaţie” se deschise brusc, Horace Stumpelmeyer, bancherul oraşului, sări în picioare, răsturnând-o pe domnişoara în corset pe care o plătise pentru privilegiul de a se giugiuli cu ea în poală, pe covorul oriental.

Îşi netezi cele câteva fire de păr şi îşi îndreptă ochelarii, ca să-l privească mai bine pe intrus şi pe domnişoara destul de ameţită care se împleticea în spatele lui.

Fără să se oprească, Billy îi puse o mână în piept şi îl împinse înapoi în scaun.

— Nu te ridica din cauza mea, Horace!

Dorothea se lăsă înapoi în poala bărbatului, ca o pisică mieroasă, lovindu-şi voioasă papucii de casă.

— Bun venit acasă, Billy! fredonă ea încetişor. A fost tare plictisitor pe-aici fără tine.

Parcă vrând să-i întărească spusele, Dauber se sprijini încruntat de poliţa căminului, bând tacticos dintr-un pahar cu whisky. Billy îi smulse paharul din mână, îl dădu pe gât, apoi i-l înapoie. Îşi vârî mâna în buzunar şi-i aruncă un dolar de argint.

— Afară, în faţa grajdului, vei găsi o iapă, un catâr şi o jigodie care poartă o pălărie foarte urâtă.

— A fost o pălărie foarte drăguţă până s-o calci tu în picioare şi să i-o dai căţelei! protestă Esmerelda.

Billy o ignoră.

— Ai grijă să se ocupe cineva de ei.

— Cum rămâne cu mine? se tângui ea.

— De tine mă ocup *eu,* promise Billy, aruncându-i o ocheadă răutăcioasă.

Dauber îi privea cu gura căscată.

— Să fiu al naibii! Drew ştie că eşti…?

— Vezi-ţi de-ale tale! se răsti Billy. Dac-ai fi avut deja un dolar, ai fi fost sus cu una dintre fete, în loc să stai aici jos, plângând într-un pahar de whisky.

Cedând în faţa înţelepciunii prietenului său, Dauber îşi ridică pălăria spre Esmerelda, apoi ieşi repede pe uşă. Billy se îndreptă spre scări, Esmerelda urmându-l poticnit. Caroline şi Esther se furişară pe lângă ei în jos împreună cu unul dintre băieţii Zimmerman, pe care-l ţineau de labele lui bătătorite. Expresia încântată a bărbatului şi buclele lui blonde ciufulite indicau că era încă un client satisfăcut.

Fetele i se puseră în cale lui Billy şi o priviră îngrijorate pe femeia

din spatele lui.

— Scumpule, ar trebui să ştii ceva înainte să o duci sus, spuse Caroline.

Billy le zâmbi atât de tandru, încât până şi inimile lor zdrobite tremurară de emoţie.

— Vă mulţumesc mult pentru îngrijorarea voastră, doamnelor, dar chiar nu mi-aţi putea spune nimic de care să nu-mi fi dat deja seama singur.

Le salută politicos din cap, apoi trecu pe lângă ele, oprindu-se doar ca să-i şoptească ceva la ureche lui Zimmerman. Trădat de tenul lui deschis la culoare, bărbatul se făcu roşu ca para focului şi bâjbâi după fermoarul desfăcut al pantalonilor de lucru.

Billy şi Esmerelda aproape că ajunseseră la palierul de la etajul al doilea, când domnişoara Mellie ieşi chiar ea din bucătărie, cu o tavă de pahare pline cu whisky.

— William! strigă ea, mai degrabă îngrijorată decât surprinsă.

Billy se răsuci şi oftă lung.

— Da, doamnă?

Când Mellie văzu pe cine trăgea după el cu atâta fervoare posesivă, se aplecă, ca şi când ar fi fost pe punctul de-a face o reverenţă. Sau de-a leşina. În schimb, îi spuse cu o voioşie prefăcută:

— Nu mi-am dat seama că te-ai întors. Ce-ar fi ca tu şi prietena dumitale să beţi ceva cu noi?

— Oh, ar fi minunat! Am gâtul uscat, spuse Esmerelda, coborând trei trepte, înainte ca Billy să o apuce mai tare de mână şi să o tragă înapoi.

— Mă tem că va trebui să refuzăm această ofertă generoasă, domnişoară Mellie. Prietena mea şi cu mine venim dintr-o călătorie lungă şi dificilă şi ne dorim puţină intimitate. Zâmbetul lui amabil se întunecă. Aruncă o privire chiorâşă şi răutăcioasă asupra salonului. De fapt, s-ar putea să trebuiască să împuşc pe oricine ne deranjează înainte de ivirea zorilor.

Rămaseră toţi încremeniţi, până când Billy şi Esmerelda dispărură în umbrele celui de-al doilea palier.

De-abia când se auzi o uşă trântindu-se undeva în partea de sus a casei, Dorothea îndrăzni să fluiere lung, încetişor.

— Nu l-am mai văzut atât de enervat. Credeţi c-o s-o bată?

Domnişoara Mellie aruncă o privire spre grinzi, încruntându-şi faţa mare şi amabilă.

— Oricât de enervat ar fi, Billy al nostru n-ar ridica niciodată mâna asupra unei femei. Mama lui, Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul ei blând, l-a învăţat cum să se poarte.

— După sclipirea din ochii lui, zise Esther, arcuindu-şi sprânceana perfect pensată, nu caută să-şi ridice mâna.

Caroline oftă melancolic ţuguindu-şi buzele într-o îmbufnare geloasă.

— Da' ce drăgălaş mai e când e furios! Cum se face că fetele arogante sunt atât de norocoase?

În timp ce Dorothea îşi trecea unghiile-i lungi prin părul lui, Horace înşfăcă unul dintre paharele cu whisky de pe tava lui Mellie şi propuse:

— Nu credeţi c-ar trebui să-l alertăm măcar pe şerif?

Mellie se aşeză pe celălalt genunchi al lui şi dădu pe gât un pahar de whisky.

— L-ai auzit, Horace. Oricine îl deranjează înainte de ivirea zorilor pur şi simplu şi-o caută cu lumânarea. Şi Dumnezeu ştie că şeriful are deja destule probleme pe cap.

*

Esmerelda stătea cu spatele lipit de uşa camerei primitoare a lui Billy, de la mansardă, iar el aprinse o lampă cu petrol, dădu la o parte cuvertura de pe pat şi îşi scoase cizmele.

O răscoli cu o privire îndrăzneaţă, în timp ce îşi desfăcu dibace centura pentru armă.

— Îţi poţi scoate oricând mănuşile, domnişoară Fine.

Instinctul îi spunea că ar fi trebuit să se teamă de el aşa cum se temuse prima dată când se înfruntaseră în această încăpere. Dar de data aceasta, Esmerelda îşi ascultă inima.

— Cred că mai bine nu le dau jos, spuse ea cu blândeţe. Billy îşi lăsă centura să-i cadă. De ce eşti atât de consternat, domnule Darling? La urma urmei, a fost ideea dumitale să păstrăm o relaţie formală.

Încruntarea lui se adânci.

— Dar, draga mea, eu…

Ea ridică un deget în semn de tăcere.

— Aşa cum ne-am înţeles, sunt sigură că vei fi de acord să renunţăm la orice fel de alintări, sărutări sau mângâieri.

— Fără mângâieri? Poate că la un bărbat mai puţin versat culoarea accentuată de sub pomeţi ar fi fost considerată îmbujorare. Adică vrei ca eu doar să…?

Drept răspuns, Esmerelda se rezemă de uşă şi îşi lăsă capul în jos, privindu-l sfioasă pe sub gene.

— Poţi începe.

O măsură cu privirea lui încinsă din cap până în picioare, apoi bătu în patul moale.

— Nu crezi că ne-am simţi mai confortabil aici?

— Mai mult ca sigur, recunoscu ea, oftând tristă. Dar mă tem că poziţia culcat ne-ar aduce în termeni mult prea familiari pentru o simplă tranzacţie de afaceri.

Billy se îndreptă agale spre ea, strălucirea contemplativă din ochii

lui făcând-o să se întrebe dacă nu cumva îşi forţase mâna. Nu era sigură că nu ar fi ţipat speriată dacă i-ar fi dat peste cap fusta şi jupoanele.

Dar el se aplecă fără să o atingă şi murmură:

— Aş putea măcar să îţi desfac părul… doamnă?

Esmerelda închise ochii şi înghiţi în sec, pierzându-şi orice urmă de hotărâre când îi simţi respiraţia caldă mirosind a whisky.

— Ei bine, presupun că nu ar strica să-mi scoţi câteva agrafe de păr, domnule, se grăbi ea să adauge.

Buzele lui erau la doar o şoaptă distanţă de-ale ei, în timp ce el îşi trecu degetele prin părul ei, căutând, înşfăcând şi scoţându-i agrafele, revărsându-i coama mătăsoasă în jurul feţelor lor. Sfârcurile i se întăriră şi străpungeau materialul subţire de mătase, căutându-i atingerea încântătoare pe care Esmerelda şi-o amintea foarte bine. Ochii lui cu pleoape grele care licăreau atât de aproape de-ai ei păreau într-adevăr foarte verzi.

El îşi sprijini o mână pe uşa din spatele ei, înclinându-şi genunchiul, astfel încât orice mişcare cât de mică, în orice direcţie, l-ar fi situat ferm între coapsele ei.

— Tot cred c-ar trebui să-ţi scoţi mănuşile astea simandicoase. Nu mi-ar plăcea să le boţesc, draga mea.

— Domnişoară Fine, îl corectă ea cu sufletul la gură, atingându-i cu un deget buzele întredeschise.

El o surprinse prinzându-i vârful degetului de la mănuşă între dinţi şi trăgând, scoţând cu o mişcare abilă pielea netedă de căprioară de pe pielea ei moale.

Înainte ca ea să poată protesta, el îi prinse mâna.

— Fără alintări, îngeraş, murmură el, timbrul aburit al vocii lui înfiorând-o. Îi mângâie partea interioară a încheieturii mâinii cu degetul mare, făcându-i inima să îi tresalte. Fără mângâieri. Îi luă palma şi o duse la gură. Fără sărutări. Când îi atinse centrul palmei cu vârful limbii, Esmerelda închise ochii, înăbuşindu-şi un geamăt.

Când îi deschise, în privirea întunecată a lui Billy se putea citi dorinţă. Esmerelda îşi dădu seama că zarurile fuseseră aruncate. Se dovedi că atuul lui nu fusese puterea lui şi nici măcar farmecul lui seducător, ci întrebarea nerostită din ochii lui. Întrebare la care îi dădea dreptul să spună un „nu” răsunător, chiar dacă îl înnebunea.

Incapabilă să reziste galanteriei lui ispititoare, Esmerelda îl prinse pe după gât şi îl sărută, invitându-l să-şi încaseze câştigurile. Când limbile li se atinseră, se gustară şi apoi se împletiră, el gemu în gura ei, sunetul fiind aproape la fel de îmbătător ca whisky-ul din răsuflarea lui.

Billy îi prinse faţa în mâini şi o sărută până când răcnetul din urechile ei înecă vocea raţiunii pe care o ascultase cu atenţie toată

viaţa ei. Nu îşi dădea seama clipa precisă în care propria ei dorinţă devenise o necesitate, iar necesitatea devenise disperare. Ştia doar că, dintr-odată, îşi scotea grăbită şi cealaltă mănuşă, trăgându-l de cămaşă, desfăcându-i nasturii, trecându-şi unghiile prin cârlionţii ondulaţi de pe pieptul lui. Când îi zgârie accidental bandajul, printr-un act extraordinar de voinţă, îşi îndepărtă gura de-a lui.

— Rana ta? şopti ea, gâfâind, pe când el îşi coborî gura spre gâtul ei şi-i rupse năstureii corsajului cu dinţii.

— Nu am nevoie de-o asistentă medicală, răspunse el răguşit. Am nevoie de-o femeie. Am nevoie de *tine*.

Vrând parcă să-şi dovedească spusele, o prinse de partea din spate a picioarelor şi o ridică, o desfăcu şi o împinse în uşă, apoi se împinse la rândul lui în dulceaţa dintre coapsele ei. Esmerelda icni înfiorată de dorinţa generată de cererea lui neruşinată. Poate că era o ignorantă, dar nu era proastă. Ştia ce voia să-i facă, aşa cum ştia că avea de gând să-l lase.

— E greşit, gemu ea, lingând pielea netedă şi aurie de deasupra claviculei lui. Avea un gust minunat: dulce, sărat şi masculin în acelaşi timp.

— Ştiu, murmură el, aruncându-i ultimul năsturel pe podea.

— Nici măcar n-n-nu suntem căsătoriţi.

— Mă voi căsători cu tine mâine dimineaţă, mormăi el, muşcând-o de gâtul proaspăt dezvelit.

Preţ de-o clipă indefinită, Esmerelda uită să mai clipească sau să mai respire.

— A fost cumva o cerere în căsătorie? murmură ea, încercând zadarnic să-i vadă faţa.

— Nu. La naiba, nu ştiu.

Billy îşi încolăci braţul musculos sub şoldurile ei, s-o ţintuiască locului, iar cu cealaltă mână îi trase în jos cămaşa, apoi îşi ridică încetişor privirea de la sâni la faţa ei, părând aproape la fel de uimit ca ea.

— Da, cred c-a fost.

— Dar mi-ai spus că nu îţi cauţi soţie.

— Nu căutam, răspunse el, aplecându-se să îi atingă sfârcul cu vârful limbii.

Ea se zvârcoli de plăcere în timp ce el o supse, la început cu blândeţe, apoi destul de dur, cât să-i facă pântecul să i se contracte de dorinţă. Esmerelda îşi încolăci degetele în părul lui şi se strădui să-şi amintească ce-i spusese mai exact în prima ei zi în Calamity.

— Vrei să spui, îl repezi ea printre suspine întrerupte, că te-ai căsători cu mine doar ca să mi-o tragi fără să plăteşti?

— Oh, o să plătesc, zise el încruntat. Vei avea la dispoziţie o viaţă întreagă ca să te asiguri că voi plăti.

— Nu!

Înainte ca Billy să apuce să-şi pună buzele iscusite pe celălalt sân al ei, storcând-o de puteri, Esmerelda se smuci din braţele lui şi se împletici până pe la jumătatea încăperii. Îşi adună corsajul de parcă ar fi fost zdrenţele mândriei ei.

Jasper ar fi urmat-o, râzând cu cruzime de încercările ei jalnice de a-i rezista, şi apoi ar fi dus-o înapoi în pat. Dar Billy o privi doar, respirând greoi, cu cămaşa atârnându-i desfăcută şi cu mâinile sprijinite pe şoldurile-i suple.

— Asta le întrece pe toate! exclamă el. După trei luni de trai într-un bordel, credeam că le înţeleg pe femei. După care ai apărut *tu* în Calamity! Îşi trecu o mână prin păr, lăsându-l la fel de sălbatic precum privirea din ochii lui. Fă-mă să înţeleg: cu un minut în urmă aveai de gând să mă laşi să mă culc cu tine, dar acum că m-am oferit să fiu corect cu tine, nu mă vrei.

Esmerelda putea să-şi împiedice bărbia să-i tremure, dar nu putea face nimic ca să-şi oprească lacrimile să i se prelingă pe obraji.

— Bineînţeles că te vreau. Dar am şi eu mândria mea, domnule Darling. Şi nu aş putea niciodată să las un bărbat să se însoare cu mine doar pentru că vrea să se culce cu mine.

Când o văzu că plânge, ultima fărâmă de furie dispăru de pe chipul lui Billy, lăsându-l expus şi vulnerabil. Făcu un pas spre ea şi, când văzu că Esmerelda nu se îndepărtează, îndrăzni să mai facă unul. Vocea i se adânci, iritată şi răguşită:

— Ai vrea ca un bărbat să te ia de soţie pentru că nu mai poate trăi o singură zi fără tine? Pentru că îl doare aşa de tare de fiecare dată când se uită la tine, încât se teme că ar putea muri pur şi simplu? Billy îi şterse o lacrimă de pe obraz, ca şi când ar fi fost o picătură de rouă. Ai vrea ca un bărbat să te ia de soţie pentru că te iubeşte?

Redusă la tăcere de tandreţea plină de disperare din ochii lui, Esmerelda reuşi doar să dea din cap, încuviinţând.

Billy îşi încordă maxilarul, părând la fel de îndârjit ca înainte.

— La naiba, Horace e jos. Dacă vrei, te iau de soţie chiar acum.

Ea se încruntă, încurcată.

— Credeam că domnul Stumpelmeyer e bancher.

— Aşa e. Mai e şi primar, diriginte de poştă şi judecător de pace. Părând şi mai hotărât ca atunci când o târâse în cameră, Billy o apucă de mână şi se îndreptă spre uşă. Esmerelda şovăi, râzând printre lacrimi.

Când el se întoarse, nedumerit, ea clătină din cap şi spuse:

— Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine în seara asta, Billy. O să se facă dimineaţă destul de curând.

El o luă în braţe, ochii înceţoşându-i-se a promisiune.

— Oh, nu, îngeraş. O să se facă dimineaţă prea curând.

Billy o puse înapoi în pat şi începu să îi desfacă copcile, şireturile şi să o dezbrace cu blândeţe, iar Esmerelda oftă şi încuviinţă. Atingerea mâinilor lui legendare o stârniră peste măsură şi o făcură să tremure. Faptul că era goală în patul lui Billy, în braţele lui Billy, era o încântare indecentă pe care nu şi-ar fi imaginat-o nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale ei.

Când fusese destul de mare ca să se viseze în patul unui bărbat şi destul de tânără pentru a crede că astfel de visuri chiar s-ar putea adeveri, îşi imaginase un soţ fără chip ridicându-i cămaşa de noapte până la brâu. Şi-l imaginase suindu-se pe ea, răsuflând greoi în întuneric şi înfăptuind repede misteriosul act care era plăcerea lui şi datoria ei.

Nu îşi imaginase niciodată un bărbat ca Billy Darling încălecându-i trupul gol, graţia lui aurie fiind izbitoare în aura formată de lumina lămpii. Respiraţia i se acceleră când el îşi scoase cămaşa şi îşi duse mâna spre nasturii pantalonilor. Deşi primul ei instinct fu să se ascundă sub cuvertură ca să-şi înăbuşe un râs agitat, curiozitatea o făcu să privească atent. Gura i se uscă când ţesătura se dădu la o parte şi îi dezvălui excitarea, la fel de lungă şi de aurie ca restul corpului lui.

Ea întinse mâna, îndrăznind doar să-i atingă uşor cu degetele vârful catifelat, ca o mângâiere de fluture.

— Ai găsit ce căutai, ducesă? spuse el tărăgănat, repetând intenţionat acelaşi lucru pe care i-l spusese când ea îi făcuse baie la fermă. Numai că de data aceasta, zeflemeaua lui fu întreruptă de un geamăt răguşit.

Esmerelda îşi trase mâna înapoi, îngrozită de îndrăzneala ei.

— Te doare?

El îi prinse din nou mâna, îndemnând-o să-i apuce din nou mădularul.

— Mă omori.

Încurajată de expresia lui încântată, ea îşi trecu cu tandreţe degetele peste lungimea şi grosimea lui, apoi îl privi cu ochii măriţi.

— Şi Virgil îndrăzneşte să-ţi spună că eşti fratele lui mai mic?

Deşi scrâşni din dinţi, Billy reuşi să rânjească obraznic.

— De ce crezi că Jasper a fost întotdeauna atât de-al naibii de gelos pe mine?

Esmerelda se întinse cu solemnitate şi-i prinse faţa între mâini.

— Pentru că tu eşti bun şi decent, aşa cum el nu a încercat niciodată să fie.

O expresie ciudată se creionă pe chipul lui Billy: pe jumătate plăcere, pe jumătate durere.

— Iar dumneata, ducesă, spuse el, lăsându-se în jos în braţele ei, eşti tot ce mi-am dorit vreodată. Îşi împinse pantalonii la o parte cu

piciorul şi îşi apăsă gura pe urechea ei. Îţi aminteşti de noaptea aceea în şopron, când ţi-am spus că mi-ar plăcea să mă laşi să-mi pun gura peste tot pe unde m-ai lăsat să te ating?

Cum ar fi putut uita? Un fior delicios o străbătu, izvorât atât din amintiri, cât şi de la gândul a ceea ce va urma. Dar nimic nu ar fi putut-o pregăti pentru şocul dulce pe care îl simţi când Billy îşi trecu buzele peste corpul ei, lăsând o dâră de plăcere peste tot în urma lor. El îi prinse fesele şi o ridică spre gura lui, bând din dulceaţa ei interzisă, ca un bărbat care rătăcise prin deşert toată viaţa şi care dintr-odată a descoperit un izvor proaspăt care ţâşnea din nisip.

Ea scânci în semn de protest, gemu în semn de refuz, dar timiditatea ei instinctivă se topi sub limba lui fierbinte şi dulce. Îl trase neputincioasă de păr, în timp ce valuri de plăcere iradiară din pântecele ei, devorându-i întreaga fiinţă. Poate că ar fi fost în stare să îndure acea tortură superbă, dar el începu să-i palpeze miezul pulsând cu degetul lui lung, mare, cu articulaţii groase. Ea ţipă, pulsând spre extaz în gura lui.

Când Esmerelda coborî înapoi pe pământ, Billy era acolo, sărutând-o uşurel pe gură, scăldându-şi lungimea rigidă în crema densă pe care o extrăsese din corpul ei satisfăcut de plăcere. Senzaţia generă mici replici delicioase prin trupul ei. Atât de delicioase, încât aproape că nu observă când el încetă să se mai frece de ea şi începu să o pătrundă încetişor.

Trebuie să o fi simţit cum se crispează. Trebuie să o fi auzit scâncind.

Controlându-şi feroce trupul, se uită la faţa ei. Ea se forţă să zâmbească, sperând că avea să-i confunde scâncetul de agonie cu unul de plăcere.

— Ce faci, draga mea? Părea şi mai mâhnit decât se simţea ea.

— Nu plâng, izbucni ea, încercând cu curaj să-şi înăbuşe un icnet. Ştiu că îţi displace să mă vezi plângând.

— Te doare? întrebă el cu blândeţe.

Ea încuviinţă, muşcându-şi buza de jos, încercând să nu izbucnească în lacrimi.

— Ei bine, atunci dă-i înainte şi ţipă cât vrei, draga mea, iar eu o să văd ce pot face ca totul să fie cât mai plăcut pentru tine.

Aşa cum o dovedise şi în trecut, Billy era un om de cuvânt. Esmerelda abia avu timp să suspine o dată din adâncul inimii, înainte ca durerea străpungătoare să se preschimbe într-o plăcere languroasă.

— E mai bine aşa? murmură el, îngropându-şi faţa în părul ei.

— O, e mult mai bine aşa, suspină ea.

El o interpretă ca pe un îndemn de a-şi prelungi şi adânci mişcările ritmice, trimiţând valuri de plăcere cutremurătoare prin ea. O uimise plăcerea pe care i-o oferise înainte, dar era ceva chiar mai miraculos

în a se uni cu bărbatul pe care îl iubea. Ea era moale unde el era tare. Ea oferea când el avea impulsul să ia. Pe măsură ce mişcările i se accelerară, devenind împingeri furioase care păreau să o umple până la refuz, ea îşi înfăşură braţele şi picioarele în jurul lui, de parcă viaţa i-ar fi fost în pericol. Când corpul lui deveni rigid şi se desprinse de ea cu un ultim geamăt puternic, lacrimile care ţâşniră din ochii ei erau lacrimi de bucurie.

Esmerelda stătea în balansoar, în poala lui Billy. El înfăşurase cuvertura în jurul lor, ca într-un cocon confortabil. Mişcarea liniştitoare a balansoarului crea o frecare delicioasă între corpurile lor goale, umezite de sudoare.

În lumina tot mai palidă a lunii, Billy părea tulburat, ca un om care descoperise dintr-odată că avea ceva de pierdut.

Esmerelda dorea să-l facă să zâmbească din nou. Îi atinse maxilarul cu vârfurile degetelor, sperând să-i îndulcească expresia aspră.

— Întotdeauna îmi spui „dragă" sau „scumpă", sau „îngeraş", şopti ea, dar nu îmi spui niciodată „iubita mea".

El o privi pieziş.

— Poate am aşteptat momentul în care să pot să-ţi spun *doamna* Darling.

Încălzită de promisiunea lui nerostită, ea îl sărută cu tandreţe şi îşi frecă sânii de pieptul lui. Cârlionţii aspri de păr îi făcură sfârcurile să zvâcnească şi să palpite. Gemu slab în semn de protest când el o puse înapoi în poala lui, întorcând-o cu spatele la el. Îi aşeză cu mâinile lui mari picioarele peste coapsele lui înclinate, ceea ce o făcu foarte vulnerabilă la atingerea lui.

Esmerelda se topi de plăcere când degetele lui iscusite îi despărţiră petalele înrourate ale corpului, căutând mugurele fraged adăpostit între pliuri. Întoarse capul, căutându-i orbeşte gura. El o răsplăti lăsând-o să guste din savoarea limbii lui, după care îi dădu uşurel părul la o parte şi începu să o sărute umed pe ceafă şi pe gât.

Pe măsură ce o freca suav cu vârful degetului, pornind valuri de lavă de plăcere prin venele ei, ea deveni perfect conştientă de greutatea provocatoare a excitării lui care o împungea în despicătura feselor.

La următorul legănat al balansoarului, el alunecă în ea, foarte uşor şi firesc. Esmerelda aproape că leşină, deloc pregătită pentru şocul de-a fi penetrată într-un mod atât de delicios. Billy gemu de plăcere şi îşi croi drum din ce în ce mai adânc în ea, cu fiecare ridicare şi coborâre ritmică a balansoarului.

Neştiind sigur cât de multă plăcere putea suporta fără să moară, ea scânci, implorându-l, îndemnându-l să se grăbească, dar el îşi menţinu ritmul lent, mângâind-o pe dinăuntru şi pe dinafară, până când ea

suspină de încântare. Fiori întunecaţi de extaz îi răvăşiră trupul şi sufletul, lăsând-o fără vlagă în braţele lui.

Abia atunci îşi oferi şi lui plăcere. Când termină, o ridică în braţe ca pe un copil şi o duse în pat, unde adormiră epuizaţi, cuibăriţi unul lângă celălalt ca două linguri într-un sertar.

Când Esmerelda se trezi din nou, Billy era deja în ea. Alunecă dintr-un vis delicios într-altul, în care Billy o ţinea strâns pe după talie, intrând şi ieşind din trupul ei cu mişcări lungi, languroase. Esmerelda se arcui spre el, torcând de plăcere. Când nu îşi mai putu stăpâni ritmul dezlănţuit, o întoarse pe burtă şi o călări până la capăt.

Dimineaţa sosi prea curând.

Lumina soarelui pătrundea prin fereastra de sub streaşină mansardei, încălzind patul. Tot ce-şi dorea Esmerelda era să îşi petreacă ziua legănându-se în braţele lui Billy. Când se forţă, în cele din urmă, să deschidă ochii, descoperi că era întinsă peste el, cu capul pe pieptul lui şi cu coapsele călărindu-i şoldurile suple. Judecând după sclipirea diabolică din ochii lui şi după faptul că se împingea insistent cu corpul în ea, îşi dăduse seama că nu fusese o problemă pentru el să se trezească şi să rămână treaz.

— ’Neaţa, ducesă, spuse el tărăgănat, salutând-o aşa cum o făcuse în dimineaţa aceea îndepărtată, la hotel.

— ’Neaţa, cowboy, răspunse ea. Nu putu să nu-l adulmece cu timiditate. Dacă eşti gata să porneşti la drum, lasă dolarul de argint pe birou când pleci.

Billy ridică din sprâncene.

— Numai un dolar? După calculele mele, îţi datorez cel puţin trei şi o monedă de aur de cincizeci de dolari pentru… Îşi duse gura la urechea ei şi-i şopti ceva ce o făcu să chicotească şi să se zvârcolească deopotrivă. Nu-i venea să creadă că domnişoara Esmerelda Fine cea înţepată din Boston îndrăznise ceva atât de obscen şi de delicios.

Se pare că iubirea ei pentru Billy o transformase într-o ştrengăriţă. O ştrengăriţă care se desfăta simţind atingerea arzătoare a firelor de mustaţă pe bărbia ei, frăgezimea umedă dintre picioarele ei. Îşi trecu limba peste buzele-i umflate de la sărutări, după care îl sărută apăsat pe Billy. El o prinse de şezut, ţinând-o călare peste şoldurile lui ridicate în mod instinctiv şi făcând-o să geamă cu gândul la ceea ce va urma.

Sunetul acela ademenitor a fost înăbuşit de vocile răstite ale unor bărbaţi, de scâncete femeieşti şi de ropotul paşilor de pe scări.

Billy o rostogoli de pe el, devenind imediat atent. Ascultă preţ de o secundă, încruntându-se. Apoi, aruncând cuvertura peste ea, sări din pat.

— Stai aici, draga mea, îi porunci el, trăgându-şi pantalonii. Mai mult ca sigur că una dintre fete are un client scandalagiu.

Înainte să apuce să se încheie la pantaloni, uşa se deschise brusc, iar Billy rămase în picioare în spatele ei.

Scâncind de spaimă, Esmerelda îşi trase cuvertura până la bărbie. Bărbatul care stătea în pragul uşii nu arăta câtuşi de puţin a scandalagiu. Şi clar nu părea în stare să stârnească agitaţia pe care o auziseră. Îmbrăcat într-o redingotă la două rânduri de nasturi şi cu pantaloni cu dunguliţe, arăta ca şi când de-abia sosise de la un bal. Purta un joben gri de fetru şi îşi ţinea mâna pătată de semnele vârstei încleştată pe mânerul de alamă al unui baston.

Nu ţinuta elegantă, ci delicateţea blândă din ochii lui o făcu pe Esmerelda să îşi simtă gâtul încordat din cauza unui amestec ciudat de veneraţie şi de teamă.

Bărbatul îşi sprijini bastonul de dulapul de haine şi îşi scoase pălăria, răsucind-o în mâinile-i tremurânde.

— Te-aş fi recunoscut oriunde, Esmerelda. Semeni leit cu mama ta.

Nu avea părul alb ca zăpada şi nicio mustaţă zbârlită care să-i gâdile obrazul în cazul în care ar fi îmbrăţişat-o. Avea un cap chel ca o minge de biliard şi o faţă pătrată şi rumenă, proaspăt bărbierită. Dar maxilarul lui proeminent şi aspru era inconfundabil.

— Bunicule? murmură ea.

El radia de bucurie.

— Ah, copila mea dulce, căpcăunul ăsta rece şi neiertător ar fi foarte fericit dacă ai fi de acord să îi spui „bunicule”.

Paralizată din cauza şocului, Esmerelda ţinu bine de cuvertură. Bunicul ei se apropie şchiopătând de ea, o luă în braţe şi îi mângâie încetişor părul ciufulit, exact aşa cum îşi imaginase ea că avea să facă.

— Gata, gata, scumpa mea, murmură el. Te-ai descurcat cum ai putut mai bine, dar e timpul să vii acasă şi să-l laşi pe bunicu’ să aibă grijă de tine.

Când văzu privirea speriată a lui Billy peste umărul bunicului ei, Esmerelda nu ştia care dintre ei arăta mai îngrozit.

Capitolul 26

Bunicul ei continuă să-i murmure vorbe de alint şi să-i mângâie părul, părând să nu ia în seamă mulţimea de oameni care năvăli în camera de la mansardă. Şeriful McGuire intră primul, urmat de o femeie pe care Esmerelda nu o recunoscu, apoi de dolofana domnişoară Mellie, însoţită de câteva dintre fetele ei pe jumătate îmbrăcate şi de cei câţiva clienţi ai casei, care se holbau toţi cu gurile căscate.

Îmbujorată din cauza sentimentului de umilinţă, Esmerelda se gândi să-şi tragă cuvertura peste cap. Billy rămase încremenit în spatele uşii, arătând ca şi când ar fi vrut să o şteargă de-acolo pe cea mai apropiată fereastră.

O rană superficială de pe tâmpla şerifului McGuire sângera. Străina scundă, cu părul cărunt, se ridică pe vârfuri ca să-l şteargă cu o batistă de dantelă.

— Cine e femeia aceea? şopti Esmerelda.

— Oh, e sora mea. Mătuşa *ta,* Anne, îi explică bunicul, zâmbindu-i cu tandreţe. Este întruchiparea a tot ceea ce e nobil în lume.

— Dacă ai sta locului un minut, ţărănoi bătrân, izbucni femeia, aş putea încerca să opresc sângerarea.

McGuire îi zâmbi dispreţuitor.

— N-aş sângera dacă nu m-ai fi lovit cu patul propriului meu pistol.

— Cum altfel să pun mâna pe cheile de la celula mea?

Esmerelda suspină adânc.

— Aţi arestat-o pe mătuşa mea?

McGuire se întoarse şi o privi posac.

— Nu ştiu de ce eşti atât de şocată, fetiţo. Am făcut-o pentru binele tău. Ea şi nebunu' de frate-său îşi puseseră în cap să plece în căutarea ta. Nu i-am arestat. Doar le-am oferit cazare pe durata şederii lor în Calamity. Gratuit, aş putea adăuga.

Femeia pufni.

— Chiar dacă ne-ai pus la dispoziţie celule separate, ospitalitatea dumitale a lăsat mult de dorit.

— Dacă nu vă place, mârâi Drew, arătând spre bărbatul care se ghemuia în spatele a două tinere îmbrăcate sumar, vă puteţi adresa primarului.

Mătuşa Esmereldei se răsuci, ducându-şi mâna la inimă.

— Măi să fie, domnule Stumpelmeyer!

Primarul, bancherul, dirigintele de poştă şi judecătorul de pace din Calamity purta doar o pereche de ochelari şi una de izmene. Acesta ridică ruşinat din umerii osoşi.

— Sunt văduv de aproape două luni deja, domnişoară Hastings. Am şi eu nevoile mele.

Anne se gândi puţin, apoi spuse:

— Probabil de aceea propunerea dumitale a fost atât de sinceră.

— Te-a cerut de soţie? ţipă Esmerelda, şocată din nou.

Anne îşi înălţă bărbia.

— El şi alţi treizeci şi şapte de bărbaţi numai în ultima săptămână. Un număr destul de impresionant pentru o fată bătrână, nu-i aşa?

— De aceea nu-i pasă de mine, zise Drew. Sunt singurul bărbat din oraş care are bunul-simţ de-a nu se căsători cu ea.

Anne îi aruncă o privire la fel de tăioasă ca sticla.

Esmerelda începu să se îngrijoreze pe măsură ce bunicul ei începea să înţepenească.

— Cine sunt toate aceste… *femei?* întrebă el, privind rece prin încăpere. Credeam că este un internat pentru fete de bună reputaţie.

Una dintre fete chicoti, apoi spuse vioi:

— Ce-i drept, am o reputaţie, dragule, dar nu-i deloc bună.

Bunicul ei se ridică şi o privi în faţă, învăluindu-se în demnitatea lui rănită ca într-o mantie.

— Nu înţeleg, Esmerelda. Poate că ar fi mai bine să îmi explici ce înseamnă prezenţa ta în acest local.

Ea îl privi neputincioasă, urând ideea că i-ar fi putut pierde afecţiunea imediat ce beneficiase de ea.

Auzi un scârţâit semnificativ şi ştiu că încrederea nu-i fusese înşelată. Billy nu era genul de bărbat care să o abandoneze şi să o lase să-şi înfrunte singură destinul.

Bunicul ei se întoarse în timp ce uşa se balansă încet dinspre perete, gata să se închidă, dându-l la iveală pe bărbatul din spatele ei. În lumina soarelui de dimineaţă care năvălea prin fereastră, pieptul lui gol, părul ciufulit, V-ul îngust al abdomenului acoperit de părul expus din pantalonii lui neîncheiaţi, toate păreau poleite cu aur. Pe Esmerelda o străbătu un junghi dulce de dorinţă când îşi aminti cum se simţise când fusese legănată în braţele acelui trup superb.

În pofida faptului evident că înghiţea în sec, Billy zâmbi amical.

— Este o plăcere să vă cunosc, în sfârşit, stimate domn. O privi pe Esmerelda. Nepoata dumneavoastră mi-a povestit multe despre dumneavoastră.

Billy Darling ajunsese în cele din urmă acolo unde crezuse dintotdeauna că îi era locul – după gratii. Dar nu îşi imaginase niciodată că avea să aibă parte de o cazare atât de luxoasă. Salteaua cu cocoloaşe umplută cu paie din celula din faţă a închisorii din Calamity fusese înlocuită cu o saltea pufoasă cu pene. Un covor oriental acoperea cele mai îngrozitoare pete de pe podeaua încăperii.

Plafonul din ghips decojit se fălea cu un strat de vopsea proaspătă. Billy se uită pieziş în colţ, destul de convins că atunci când plecase din Calamity, cu mai puţin de două săptămâni în urmă, nu existaseră acoperitoare croşetate pentru ceai în celulă sau ceainice din ceramică, şi nici măsuţe de ceai.

Billy se sprijini cu coatele de traversa uşii, lăsându-şi antebraţele să-i atârne printre gratii.

— Te-ai apucat de decoraţiuni interioare cât am fost plecat, Drew?

Acesta stătea la biroul lui, cu domnişoara Kitty ghemuită în poală. Vru să spună ceva, dar înainte să apuce să scoată un cuvânt, mătuşa Esmereldei se opri din plimbatul agitat în susul şi-n josul încăperii.

— Nu mă surprinde faptul c-ai remarcat schimbările făcute de şeriful McGuire pentru confortul meu, domnule Darling. Mă aşteptam ca un golan ca dumneata să fie familiarizat cu interiorul acestei închisori.

— Oh, nu eram prizonier ultima dată când am fost aici, coniţă, spuse Billy, vorbind şi mai tărăgănat, doar ca s-o agaseze. O vizitam pe nepoata dumitale.

Ea îşi reluă plimbatul în susul şi-n josul încăperii, pufnind şi avertizându-l că ar fi profitat de orice scuză ca să-l lovească peste cap cu umbrela de soare cu mâner de os pe care o mânuia ca pe un Winchester încărcat. Billy îşi încovoie degetele. Dacă femeia se apropia mai mult de gratii, s-ar putea să-i altoiască una.

Interpretând corect expresia lui sinistră, Drew îşi sprijini picioarele de birou şi îi făcu un semn preventiv cu degetul pe la spatele lui Anne. Femeia îi amintea lui Billy de Esmerelda în momentele ei foarte usturătoare, trăsătură care poate că i-ar fi fost dragă dacă s-ar fi aflat de cealaltă parte a gratiilor.

Se crease un haos total după ce ieşise din spatele uşii, în stabilimentul domnişoarei Mellie. Mătuşa Esmereldei leşinase în braţele lui Drew. Bunicul ei se repezise la Billy, ridicându-şi bastonul şi fluturându-l ca pe o sabie. Fetele lui Mellie îi săriseră în apărare, cu ghearele scoase. Fusese nevoie de Horace şi de doi cowboy ca să-l potolească pe bătrân.

Deşi Billy bănuia că bătrânelul ăla infatuat ar fi fost fericit să înceapă să strige „Tăiaţi-i capul!”, de fapt, mătuşa Esmereldei îşi venise în fire şi insistase ca Drew să-l aresteze până când se va fi stabilit gravitatea infracţiunii comise. Doar ca să evite şi mai mult vacarm, Drew îi făcuse pe plac. Pe Billy încă îl bântuia privirea neajutorată pe care i-o aruncase Esmerelda peste umăr în timp ce bunicul ei o conducea afară din cameră, învelită doar în cuvertură.

Inima îi tresări cu putere, în mod neaşteptat, când uşa închisorii se deschise şi Esmerelda împreună cu bunicul ei intrară în clădire. Bătrânul îşi ţinea un braţ arcuit în mod protector pe după umerii ei.

Înveşmântată într-unul din costumele de plimbare ale mătuşii ei, croit dintr-o mătase bordo, părea sofisticată, elegantă şi complet inaccesibilă pentru un bărbat ca el. Petele de oboseală de sub ochi îi accentuau aerul de fragilitate rafinată. Când îşi aminti ce făcuseră noaptea trecută în loc să doarmă, simţi un impuls de vinovăţie şi de dorinţă.

În pofida înfăţişării ei docile, nu îi ocoli privirea, ci i-o susţinu cu îndrăzneală. Billy vru să-i facă cu ochiul, să o asigure că nu se schimbase nimic, dar dintr-odată, se părea că erau separaţi de mai mult decât de nişte gratii de fier. Ea nu mai era o orfană fără nicio leţcaie. Era nepoata unui duce, moştenitoarea unei mari averi şi a unui stil de viaţă luxos. Iar el era un Darling, mezinul unui fermier amărât din Missouri.

Când expresia lui rămase impasibilă, Esmerelda se încruntă uimită.

După ce o aşeză pe Esmerelda într-un scaun cu spătar drept, ducele se întoarse şi-l privi ameninţător.

— În pofida tuturor dovezilor contrare, stimate domn, nepoata mea insistă că nu ai violat-o.

Anne se duse şi îşi puse mâinile pe umerii nepoatei ei, pufnind ca o doamnă:

— Violată. Sedusă. Nu e o diferenţă prea mare, nu-i aşa?

— Ah, ba este, zise Drew, aşezându-se pe marginea biroului. Aşa cum sunt sigur că aţi şti, coniţă, dacă aţi fi avut vreodată parte de oricare din ele.

Billy bănui că părea la fel de uluit ca Anne. Până atunci, nu îl văzuse niciodată pe Drew, cu galanteria lui de modă veche şi cu farmecul lui de curtean, să o ia în zeflemea în mod intenţionat pe o doamnă.

Anne închise brusc gura, cu un clic sonor.

— Ce-ar fi să ne scuteşti de detalii?

Drew oftă.

— Făceam doar aluzie la faptul că violarea unei doamne este împotriva legii, în timp ce seducerea ei nu este.

— Ei bine, ar trebui să fie, i-o întoarse Anne, îmbujorându-se ca o fetişcană.

Esmerelda se smuci din strânsoarea posesivă a mătuşii ei şi sări în picioare.

— Aşa cum am încercat să-i explic şi bunicului – ducelui îi căzu faţa –, bunicuţului, se corectă ea, făcându-l pe acesta să-i zâmbească bucuros, domnul Darling nici nu m-a violat, nici nu m-a sedus. Întâlnirea noastră a fost pur şi simplu rezultatul unei tranzacţii.

Strigătul îngrozit al ducelui aproape că înăbuşi suspinul indignat al lui Anne. Chiar şi Drew părea deopotrivă şocat şi amuzat.

Billy mai că nu mârâi cu voce tare. În cazul în care Esmerelda

încerca să îi îmbunătăţească relaţia cu familia ei, eşua în mod jalnic.

— O tranzacţie? strigă bunicul ei, lovind zgomotos vârful de alamă al bastonului de podea, atât de puternic, că domnişoara Kitty ieşi valvârtej din încăpere. Ce fel de tranzacţie ai încheiat cu acest diavol?

Esmerelda nu se lăsă intimidată de accesul lui de furie.

— Domnul Darling este cunoscut drept cel mai bun urmăritor din întreg ţinutul. Când am aflat că nu l-a ucis pe Bartholomew, l-am angajat ca să-l găsească pe fratele meu.

Ducele mormăi ceva pe sub mustaţă, dar Billy distinse doar „din păcate” şi „băiat netrebnic”.

Esmerelda îl privi dojenitoare.

— Deşi nu dispuneam de resurse proprii la momentul respectiv, Billy a fost de acord să mă ajute.

— Adică să se ajute pe sine *ca să profite* de tine, vrei să spui, exclamă ducele.

— Şi ce i-ai oferit acestui cavaler în piele lustruită în schimbul nobilelor lui servicii, o întrebă Anne, aruncându-i lui Billy o privire acerbă?

— Mi-e teamă că am inventat o povestioară. I-am promis lui Billy că va fi recompensat regeşte atunci când bunicul meu cel iubitor avea să primească scrisoarea mea şi urma să vină în grabă de peste mări şi ţări în ajutorul meu.

Pentru prima dată de când intrase în închisoare, Esmerelda îşi plecă privirea.

— Trebuie să recunosc că, la momentul respectiv, am crezut că era doar o minciună sfruntată.

Billy înţelese în sfârşit motivul răspunsurilor ei evazive şi al privirilor ei furişe, atât de nepotrivite pentru femeia sinceră şi directă pe care ajunsese să o iubească.

Ducele se lăsă să cadă în scaunul pe care Esmerelda îl eliberase şi îşi îngropă faţa rumenă în mâini.

— Doamne, Dumnezeule, copilă, mă vei putea ierta vreodată?

Expresia Esmereldei se îndulci când îngenunche lângă scaunul lui şi îşi puse mâna pe genunchiul lui.

— Nu trebuie să te chinui singur, bunicuţule. Cu toţii avem regrete cu care trebuie să învăţăm să trăim.

Billy se întrebă dacă se referea oare la părinţii ei. Propriile lui regrete începeau să-i ardă gâtul precum acidul.

În timp ce ducele se tăvălea în mlaştina autocompătimirii, Anne miji ochii.

— Vrei să spui că atunci când bunicul tău nu a venit, aşa cum ai promis, bărbatul acesta ţi-a pretins inocenţa ca plată a datoriei tale? Izbi cu pumnul ei delicat în birou. În cazul acesta, ticălosul nu trebuie să fie închis, şerifule. Trebuie spânzurat!

Billy hotărî să spună ceva înainte ca Drew să se hotărască să-i facă pe plac doamnei şi în legătură cu această problemă. Din moment ce avea dreptul să vorbească în apărarea lui, trebui doar să-şi dreagă frumos vocea ca să le atragă atenţia.

Evită privirea Esmereldei şi i se adresă mătuşii ei:

— Doamnă, îţi jur că nu am avut niciodată intenţia reală să o fac pe nepoata dumitale să îşi ţină cuvântul.

Anne se îndreptă cu paşi apăsaţi spre gratii.

— Iar eu îţi jur, stimate domn, că nepoata mea nu are obiceiul să se complacă într-un astfel de comportament scandalos, fără un motiv puternic. Petele de pe lenjeria dumitale de pat o dovedesc.

Esmerelda se ridică în picioare, roşie de furie.

Billy se simţi ruşinat, nu din pricina suferinţei Esmereldei sau a atitudinii ducelui, ci a condamnării din privirea mătuşii ei. În adâncurile lor gri şi reci văzu reflectată umbra bărbatului care se temuse întotdeauna că era un bărbat care, dacă i se prezenta ocazia, nu ar fi ezitat să fure ceva ce îşi dorea suficient de tare. Chiar şi inocenţa preţioasă a femeii pe care o iubea.

Noaptea trecută, Esmerelda îi spusese că era bun şi decent, dar dacă ar fi posedat cu adevărat oricare din aceste două calităţi, i-ar fi ignorat protestele şi-ar fi dus-o în faţa judecătorului de pace, luând-o de soţie. Ar fi peţit-o şi ar fi curtat-o, în loc să o ducă într-un bordel, ca pe o curvă oarecare. Putea să returneze guvernului Statelor Unite aurul furat din trezorerie. Putea să poarte o insignă. Ba chiar putea să o iubească pe cea mai bună femeie din lume. Dar în adâncul fiinţei lui, acolo unde conta cu adevărat, era totuşi un Darling.

Deşi îmbujorată, Esmerelda îşi ţinu totuşi capul sus.

— Spune adevărul, mătuşă Anne. Nu m-ar fi atins nici măcar cu un deget dacă nu aş fi vrut să o facă. Îşi ridică bărbia ca în noaptea în care o sfidase pe mama lui Billy, făcându-l pe acesta să se simtă deopotrivă mândru şi disperat. Dacă nu l-aş fi vrut.

Sperând în mod evident să evite orice alte mărturisiri la fel de alarmante, ducele se ridică, reluându-şi atitudinea regală.

— Sedusă, violată, obligată. Oricum i-ai spune, prejudiciul a fost făcut. Esmerelda noastră a fost compromisă. Ne rămâne doar să stabilim ce este de făcut în continuare.

Îşi sprijini mâinile pe umerii firavi ai nepoatei lui şi o privi cu atenţie.

— Îmi doresc din toată inima să te întorci la Londra cu noi, să-ţi revendici locul bine meritat în sânul iubitor al familiei tale. Buza lui superioară cu aspect patrician se încreţi, trădând un dezgust vizibil. Dar dacă vrei, draga mea, îl voi obliga pe acest pungaş să te ia de soţie.

În ochii Esmereldei se putu vedea o tresărire de speranţă, care nu

avea cum să treacă neobservată, umbrită însă de aceeaşi mândrie încăpăţânată care o împiedicase să accepte propunerea stângace a lui Billy de noaptea trecută. Se întoarse cu faţa spre celulă, ridicându-şi şi mai tare capul.

— Voi lăsa această hotărâre la latitudinea domnului Darling. Nu maş înjosi într-atât încât să îl oblig să încheie o căsătorie pe care nu o doreşte.

Billy se întoarse cu spatele, dar, chiar dacă închise ochii, încă o vedea. Încă îi vedea licărirea de speranţă din ochi, zâmbetul tremurător de pe buze.

Era ducesa lui. Merita să locuiască într-o casă luxoasă, cu servitori care să se ocupe tot timpul de ea. Merita să se bucure de adorarea familiei după care tânjise încă de când şi-o pierduse pe-a ei. Merita o mulţime de lucruri mult mai bune decât un vânător de recompense cu un preţ pe capul lui şi cu sânge duşmănos prin vene.

Billy înghiţi în sec, după care se întoarse cu greu. Dacă tot avea de gând să fie destul de bărbat încât să-i frângă inima, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, avea să o şi privească cum se frânge.

Sperând că petrecuse destul timp în tovărăşia mizerabilă a lui Jasper ca să îl imite cât de cât, rânji batjocoritor.

— Câtă generozitate din partea ta, dragă. Majoritatea femeilor nu înţeleg cât de preţioasă este libertatea unui bărbat pentru acesta.

Esmerelda se încruntă.

— Libertatea ta? Nu înţeleg.

— Oh, nu mă înţelege greşit, scumpo, zise el, atârnându-şi braţele printre gratii. Ne-am simţit foarte bine azi-noapte, dar nu e un motiv ca să facem ceva nebunesc, cum ar fi să ne căsătorim.

Esmerelda făcu un pas spre gratii. Suferinţa de pe chipul ei îl făcu să se simtă mai mult ca un monstru într-o cuşcă, decât ca un bărbat într-o celulă. Esmerelda îi şopti pe un ton plin de agonie:

— De ce faci asta? Mi-ai spus doamna Darling. Mi-ai spus că vrei să te căsătoreşti cu mine. Mi-ai spus că mă iubeşti.

— La naiba, îngeraş, un bărbat ar spune o grămadă de lucruri când încearcă să convingă cu vorbe dulci o fată drăguţă să se culce cu el. Nu-i aşa, Drew?

Îi făcu semn cu ochiul prietenului lui.

Dacă Esmerelda s-ar fi întors în acel moment şi ar fi zărit măcar o fărâmă din expresia îngrozită a lui Drew, ar fi ştiut că Billy juca la cacealma. Dar era prea ocupată ca să se îndepărteze de gratii, însă Anne îi aruncă o privire pătrunzătoare lui Drew şi o prinse pe Esmerelda în braţe, când aceasta se dădu în spate.

— Există o posibilitate pe care nu am luat-o în considerare, spuse Anne încet. Dacă va exista un copil?

Ducele se învineţi. Esmerelda îşi duse instinctiv mâna la abdomen.

Billy ezită, ştiind că următoarele lui cuvinte aveau să îl condamne pentru totdeauna în ochii ei. Părea sobru, incapabil să mai zâmbească fals.

— Nu va fi. Am avut eu grijă de asta.

Esmerelda nu avea să ştie niciodată că renunţase la a savura acel ultim val de extaz în interiorul ei, ca să nu o atragă în capcana unei căsătorii cu un bărbat pe care era posibil să nu îl mai fi dorit a doua zi dimineaţă.

— Mulţumesc cerului pentru mici favoruri ca acesta.

Ducele scoase o batistă cu monogramă din buzunarul vestei şi îşi şterse fruntea, simţindu-se prea uşurat ca să remarce paloarea îngrijorătoare a nepoatei lui.

Ochii Esmereldei sclipeau precum cărbunii încinşi pe faţa ei cenuşie. Buzele nu îi mai tremurau de durere, ci de furie. Dacă ar fi avut o armă în acel moment, Billy ştiu fără nicio urmă de îndoială că ar fi fost un om mort.

Se trase din braţele mătuşii ei şi se apropie de gratii, aducând cu sine o mireasmă de piersici atât de intensă şi de dulce, încât Billy abia de reuşi să nu plângă.

Îi zâmbi dispreţuitor.

— Nici nu ştiu cum să îţi spun cât de uşurată mă simt, domnule Darling. Să petrec o noapte în patul dumitale nu a fost chiar atât de îngrozitor, dar gândul de a petrece o viaţă întreagă în compania dumitale de mitocan este mai mult decât aş fi putut îndura vreodată.

Chiar dacă cuvintele ei îl răniră până la sânge, Billy refuză să dea înapoi. Esmerelda merita să-i spună verde în faţă ce avea de spus. Îi datora măcar atâta lucru.

— Sper să îţi aminteşti de mine cu drag. Poate că într-o zi te vei întoarce în Missouri şi te vei căsători cu una din verişoarele tale, aşa cum obişnuiesc să facă bărbaţii de soiul tău. Îi întoarse spatele şi-şi prinse fustele graţios. Hai, bunicuţule, mătuşă Anne. Nu îi mai datorăm acestui om nicio fărâmă din timpul nostru sau din banii noştri. A fost plătit – aruncă o ultimă privire plină de amărăciune peste umăr – în întregime.

Uşa se trânti, răsunând ca un foc de armă în urechile lui Billy. Acesta se bălăbăni ca şi când l-ar fi nimerit în inimă şi se prăbuşi cu spatele de perete.

Drew aşteptă puţin înainte să se năpustească spre celulă.

— Nu e prea târziu, băiete, spuse el cu blândeţe. Încă te pot spânzura dacă vrei.

Billy îi zâmbi îndurerat.

— La naiba, Drew, ştim amândoi că spânzurătoarea e prea bună pentru cei de teapa mea.

Drew vârî cheile în încuietoare şi răsuci, deschizând larg uşa. Billy

nu se clinti. Nu mai avea unde să se ducă. Rămase acolo cu ochii închişi, în timp ce Drew ieşi încetişor din închisoare. Rămase acolo în timp ce domnişoara Kitty veni alergând în celulă şi se frecă de picioarele lui, mieunând plângător. Rămase acolo până când o mânuţă cu mănuşă albă îl strânse uşurel de umăr.

— Domnule Darling?

Chiar înainte să deschidă ochii, în nebunia lui, crezu că Esmerelda se întorsese. Că, oricât s-ar fi străduit el, ea refuzase să aibă o părere atât de proastă despre el. Că avea să îşi arunce braţele pe după gâtul lui şi să îl sărute cu gura ei dulce şi moale, apoi să-i ţină o prelegere aspră despre cât de periculos era să încerce să o protejeze de ea însăşi.

Dar când deschise ochii, o văzu pe Anne Hastings.

Ea îl privi cu o candoare la fel de statornică precum cea a nepoatei ei.

— Ştiu ce-ai făcut, stimate domn. Şi vreau să-ţi mulţumesc.
Şi îţi promit că voi face tot ce îmi stă *mie* în putinţă ca Esmerelda să aibă parte de casa şi de fericirea pe care le merită.

Billy se ridică.

— V-aş fi foarte îndatorat dacă aţi face-o, doamnă. Pentru că dacă nu o faceţi, dumneavoastră şi fratele dumneavoastră pompos îmi veţi da socoteală mie.

Fără să mai spună ceva, ieşi cu paşi mari din închisoare, lăsând-o pe Anne să se uite lung după el.

În ziua în care Billy Darling ieşi călare din Calamity pentru ultima oară, curvele plângeau şi câinii urlau. El călărea mândru în şa, aşa cum făcuse întotdeauna, cu centura pentru armă prinsă jos pe şolduri şi cu Winchesterul în teacă.

Toţi acei cowboy care îşi petrecuseră zilele jucând poker cu el la saloonul Tumbleweed şuşoteau că, în cele din urmă, nu îi venise de hac un ucigaş profesionist, ci o femeie. Curvele de la internatul domnişoarei Mellie pentru fete de „bună reputaţie” plânseră aşa de tare, încât bărbaţii le ofereau dolari de arginţi numai ca să tacă din gură.

Bunicuţa Shively îi spuse prietenei ei, Maude, că dacă avea de gând să se căsătorească, băiatul acela Darling ar fi un soţ potrivit pentru ea. Oamenii decenţi din Calamity se prefăceau că erau bucuroşi că scăpaseră de o persoană atât de dubioasă, şi totuşi mai mulţi dintre ei ieşiră din prăvăliile şi din casele lor ca să îl salute tăcut când trecu pe lângă ei.

Devenise doar o umbră în depărtare, când căţeaua lui de vânătoare scăpă din biroul şerifului şi porni hai-hui pe stradă.
Ajungând la marginea oraşului, se aşeză pe şoldurile-i sure, îşi lăsă capul pe spate şi urlă de le frânse inima tuturor celor care o auziră.

Mai târziu, mulţi se jurau că Billy şi-ar fi oprit iapa şi, pentru o clipă nesfârşită, ar fi rămas nemişcat pe fundalul apusului de soare. Unii se aşteptau să se întoarcă. Alţii nu se arătară deloc surprinşi când îşi îndemnă calul la galop şi dispăru dincolo de dealuri.

Cu toţii îl văzură pe Billy Darling plecând din Calamity în ziua aceea, dar niciunul nu zări perdeaua de dantelă de la fereastra hotelului mişcându-se.

Partea a treia

Nu vreau de la tine bancnota verde de-un dolar.
Nu vreau nici lanţul tău de-argint.
Tot ce-mi doresc e dragostea ta.
Iubitule, n-ai vrea să te împaci cu mine?

Prefer să stau în întuneric,
Lipsit pe veci de-a soarelui lumină,
Decât să văd că eşti c-un alt bărbat,
Când îmi erai menită mie.

Cântec popular american

Capitolul 27

Esmerelda avea tot ce îşi dorise vreodată. Un bunic care o adora. Câtă mâncare voia. O casă pe care nicio bancă şi niciun creditor nu i-ar fi putut-o lua vreodată.

În încercarea de a-i îndeplini orice dorinţă, bunicul ei angajase până şi un detectiv adevărat de la agenţia Pinkerton, care reuşise să îi dea de urmă lui Bartholomew în America de Sud. Ba chiar îi promisese, fără tragere de inimă, că avea să devină protectorul băiatului, trimiţându-i o sumă de bani generoasă pentru fiecare capitol terminat din romanul lui.

Acum nu mai avea nicio grijă, nicio datorie, nicio obligaţie. Purta rochii de la Worth şi un inel cu diamant pe degetul mic. Dormea în dormitorul mamei ei, cu pereţi tapetaţi în mătase de damasc de culoare albastru-deschis, cu o margine din boboci de trandafiri. Dormea în patul mamei ei, în aşternuturi de mătase, cu o cuvertură din satin cu ciucurei. Îşi pudra faţa şi se uita cum slujitoarea îi prindea părul, în oglinda de pe măsuţa de toaletă a mamei ei. Probabil că bunicul ar fi pus-o să se îmbrace chiar şi cu hainele mamei ei, dacă straturile de volane şi crinolinele voluminoase nu s-ar fi demodat cu douăzeci şi cinci de ani în urmă.

Pentru prima dată în viaţa ei, Esmerelda înţelegea cât de multe sacrificase mama ei în numele dragostei. Şi, pentru prima dată, înţelegea de ce.

Se plimba pe holurile întortocheate ale conacului Wyndham de parcă ar fi fost stafia lui Lisbeth, rătăcindu-se de atâtea ori, încât începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi trebuit să lase o dâră de firimituri de biscuit sau să desfăşoare un ghem de sfoară în urma ei pe oriunde s-ar fi dus. Se plimba din bibliotecă până în salonul de muzică, oprindu-se ca să răsfoiască vreo carte sau ca să îşi plimbe visătoare degetele peste clapele unui pian atât de maiestuos, încât pianina mult iubită a mamei ei părea mai potrivită pentru o cârciumă.

Bunicului ei îi plăcea foarte mult să o audă cântând la pian, dar nu părea să aibă vreun rost să cânte atât timp cât nu era nimeni prin preajmă care să înveţe din tehnica ei fără cusur şi din arpegiile ei spectaculoase. Într-o după-amiază călduroasă de octombrie, se nimeri din întâmplare să fie în salonul de muzică în timp ce una dintre cameristele tinere ştergea clapele de fildeş cu un pământuf de şters praful.

— Ai vrea să înveţi să cânţi la pian? o întrebă Esmerelda cu entuziasm.

Copila îşi strânse speriată şorţul şi făcu o reverenţă rapidă, boneta

alunecându-i peste un ochi.

— O, nu, domnişoară, n-am voie să ating nimic atât de valoros cu mâinile mele neîngrijite.

Neluând în seamă protestele fetei, Esmerelda o aşeză pe taburet şi începu să o înveţe gamele majore. Când Potter, majordomul matusalemic al bunicului ei, intră în cameră şi o văzu pe copilă zdrăngănind veselă la instrument, aproape că leşină pe loc.

Îi ordonă cameristei să se întoarcă numaidecât în bucătăria servitorilor, lăsând-o pe Esmerelda la pian, singură şi părăsită.

Se părea că nu era făcută pentru viaţa lipsită de ocupaţie a celor bogaţi. Într-o după-amiază se oferise să o ajute pe mătuşa ei cu registrele de cheltuieli ale casei, dar Anne o goni, spunându-i că ar trebui să se bucure de timpul ei liber cât încă mai putea, pentru că avea să fie nevoită în curând să aibă grijă de propriul ei cămin.

Uşor rănită de refuzul blând al mătuşii ei, Esmerelda îşi apucă mantoul călduros de lână şi fugi din casă, căutând alinare într-o plimbare înviorătoare prin aerul răcoros de toamnă. Când îşi imagina cum ar fi fost să fie stăpână în propria ei casă, nu se gândea la un conac precum Wyndham, cu pardoseală de gresie, cu acoperiş înalt cu mansardă şi cu grădini englezeşti. Îşi închipuia o casă modestă de lemn, cu un colţişor primitor, în care tatăl şi-ar fi învăţat fiul să citească la lumina unei lămpi cu petrol. Îşi închipuia o căţea baset bătrână şi grizonantă sforăind în faţa focului şi o pisică albă moţăind într-un balansoar. Îşi închipuia un băieţel blond năbădăios, cu un zâmbet care ar fi putut topi cele mai reci inimi.

Esmerelda îşi trecu mâna peste pântece şi simţi un nod în gât de la dorul imens care o cuprinse. Nu avea să existe un astfel de copilaş în viaţa ei. Billy se asigurase de asta. Îşi petrecuse călătoria spre Anglia rugându-se ca acesta să fi dat greş, chiar dacă după aceea ar fi fost exclusă de societatea în care trăia bunicul ei. Dar eforturile lui de a se asigura că nu aveau să fie uniţi în vreun chip reuşiseră, lăsându-i pântecele şi sufletul la fel de goale.

O agitaţie neobişnuită o trezi din visare. Se uită pe furiş pe după colţul casei şi îl zări pe bunicul ei în faţa unui alai de servitori care chicoteau. Mătuşa ei se ţinea după ei, părând şi mai exasperată ca de obicei.

Bunicul ei o privi încântat.

— Bună ziua, Esmerelda. Ţi-am adus un cadou.

Servitorii se dădură la o parte să-i facă loc unui cal pestriţ care abia dacă îi ajungea până la talie Esmereldei. Îşi acoperi gura cu mâna, icnind scurt, deopotrivă amuzată şi şocată.

— Bunicule, am douăzeci şi cinci de ani. Dacă mă urc pe el, îi rup picioarele.

Faţa lui pătrată se dezumflă ca o budincă.

— S-ar putea să nu fi gândit prea bine toată treaba. Doar că am visat mereu să îi cumpăr nepoatei mele un ponei.

Simţindu-se vinovată pentru că îi domolise entuziasmul copilăresc, Esmerelda se ridică pe vârfuri, îl sărută cu tandreţe în creştetul capului lui pleşuv şi-i luă frâiele din mâini.

— E un ponei cu adevărat frumos. O să îl botez Duke, în onoarea ta. Mângâie faţa micuţă şi catifelată a animalului. Seamănă puţin cu poneiul care m-a dărâmat de pe spinarea lui la bâlci, pe când aveam şase ani.

Anne, o călăreaţă desăvârşită, îşi dădu ochii peste cap. Servitorii mai îndrăzneţi strigară şi aplaudară, în timp ce Esmerelda începu să se plimbe în jurul aleii pietruite, poneiul urmând-o la trap jucăuş.

Bunicului ei îi făcea o mare plăcere să o copleşească cu daruri. Se întorcea în dormitor şi găsea o umbrelă din cea mai fină dantelă de Chantilly pe un cadru din mătase purpurie sau un set de piepteni din carapace de ţestoasă. Într-o seară, îşi desfăcuse şervetul la cină şi îi căzuse în poală medalionul din argint care îi aparţinuse mamei ei. Deşi era puţin jenată de toate extravaganţele bunicului, Esmereldei nu îi plăcea să îl dezamăgească refuzându-i vreunul din cadouri. Bănuia că era felul lui de a se revanşa pentru toţi anii în care o neglijase.

În fiecare seară după cină, se retrăgeau în salonul de muzică, unde Esmerelda trebuia să dea un recital de muzică improvizat, în timp ce Anne broda şi bunicul ei se delecta cu un pahar de vin de Porto şi fuma un trabuc zdravăn. Esmerelda începu în curând să fie îngrozită de acele momente. Pentru ea, toate cântecele păreau cântate într-o gamă minoră, iar aroma copleşitoare a trabucului pe care îl fuma bunicul ei îi provoca un dor atât de puternic, încât sfârşea prin a se chinui să citească notele de pe portativ printr-o ceaţă de lacrimi.

În ajunul Crăciunului, bunicul ei înghiţi pe nemestecate cele şapte feluri de mâncare pregătite la cină, cu urechile roz de la o bucurie pe care abia reuşea să şi-o stăpânească. Esmerelda încă nu apucase să îşi ducă la gură lingura din budinca aburindă de smochine, când acesta bătu din palme şi insistă să se retragă cu toţii în salonul de muzică. Ea şi mătuşa ei se priviră perplexe, dar se ridicară ascultătoare şi îl urmară.

Camera spaţioasă şi albă fusese decorată cu crenguţe de brad. Mirosul lor proaspăt parfuma încăperea. Un foc ardea în şemineu şi lumânările scânteiau încet în ferestrele de la terasă, alungând întunericul nopţii de iarnă.

Sprijinită de portativul auriu se afla o vioară, cu o fundă roşie strălucitoare legată în jurul gâtului graţios. Esmerelda tremură când desfăcu funda şi îşi plimbă degetele peste corzile încordate ale viorii.

— Un Stradivarius? şopti aceasta, privindu-şi neajutorată bunicul. Pentru mine?

Acesta îşi turnă un pahar de vin de Porto şi îl închină, cu ochii strălucindu-i de mândrie şi de încântare.

— Pentru nepoata mea, care a readus muzica în casa şi în inima mea.

Îşi sorbi vinul, în timp ce Esmerelda ridică instrumentul şi îl aşeză sub bărbie. Când Esmerelda îl acordă, acesta îi răspunse ca la atingerea unei iubite.

Sedusă de fineţea neasemuită a viorii, Esmerelda închise ochii şi trecu arcuşul peste corzi, aşteptându-se să audă notele clare şi tensionate ale unei lucrări de Mozart sau de Vivaldi. Fu la fel de surprinsă ca bunicul şi mătuşa ei, când camera se umplu de acordurile tânguitoare ale melodiei *Johnny s-a înrolat soldat.*

Atingerea ei melancolică transformă cântecul popular într-o lamentaţie, făcând corzile să tresară cu o pasiune pe care o simţise doar când se aflase în braţele lui Billy şi pe care nu avea să o mai simtă vreodată. Când deschise încet ochii, la finalul cântecului, aceştia erau înecaţi în lacrimi.

Nemaiputând îndura expresia perplexă a bunicului ei şi simpatia nedumerită din ochii mătuşii, Esmerelda îngână o scuză şi fugi din încăpere, cu vioara în mână.

Când Esmerelda părăsi încăperea, bunicul ei se lăsă într-un fotoliu acoperit cu brocart, arătându-şi vârsta pentru prima dată de când îşi adusese nepoata acasă.

Anne se plimba de colo-colo prin faţa şemineului, foşnetul fustelor ei reproducând frustrarea pe care o simţea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Reginald, ce-a fost în mintea ta? Nu poţi să continui să încerci să îi cumperi fericirea.

Bătrânul bătu cu pumnul în braţul fotoliului.

— Şi de ce nu?

— Pentru că are inima frântă, nu un genunchi julit! Nu poate fi reparată cu nimicuri strălucitoare sau cu un ponei, şi nici măcar cu un instrument muzical nepreţuit.

Furia lui se domoli, dar privirea lui calculată o nelinişti pe Anne mai tare ca exasperarea lui.

— Ai perfectă dreptate, spuse el încet. Există un singur leac pentru o inimă frântă.

Sări în picioare din fotoliu şi-o porni spre biroul lui, atât de agitat, încât îşi uită bastonul. Anne îl urmă, întrebându-se ce minunăţii mai născocea acum.

— Copila se simte probabil singură, îşi dădu el cu părerea, şchiopătând spre biroul lui din mahon. La urma urmei, în ultimele luni am fost foarte egoist şi-am vrut s-o păstrez numai pentru mine. Se lăsă în fotoliul cu ţinte de alamă, frunzări prin mormanul gros de cărţi de vizită şi foi de scris mototolite de deasupra sugativei din piele.

Priveşte numai câte invitaţii am refuzat în numele ei. Aha! exclamă el, ridicând din grămadă o carte de vizită de culoarea fildeşului, cu margini aurite. Uite una din partea contelui de St. Cyr, care solicită o întâlnire la teatru după începerea noului an. Îşi înmuie stiloul cel mai la îndemână într-o sticluţă cu cerneală şi începu să scrijelească un răspuns pe spatele cărţii. Voi accepta numaidecât invitaţia, iar tu, draga mea, îi vei fi însoţitoare.

— St. Cyr? întrebă Anne, neştiind dacă să se înspăimânte sau să se amuze. Doar nu vorbeşti serios. E de două ori mai în vârstă ca Esmerelda şi e un pervers notoriu.

Reginald îi respinse obiecţiile cu o fluturare din mână.

— Asta din cauză că îşi tot oblojeşte de douăzeci şi şase de ani inima rănită. Doar ştii că bietul om nu s-a mai căsătorit după ce Lisbeth l-a părăsit la altar. Şi s-a arătat foarte dornic să-i cunoască fiica. Sunt sigur că asemănarea dintre ele i se va părea la fel de izbitoare cum mi s-a părut şi mie.

Anne miji ochii la el.

— Încerci să faci din nou pe Cupidon, Reggie? Ai îndepărtat-o pe Lisbeth cu eforturile tale. Sper că nu vei face aceeaşi greşeală cu fiica ei.

Reggie se uită la ea, clipind inocent, ca un heruvim chel.

— Vreau doar să o scot pe nepoata mea în societate şi să-i găsesc un soţ potrivit. Doar nu ai ce obiecta la asta, nu?

Ştiind că era inutil să mai încerce, Anne îl lăsă pe fratele ei să-şi vadă de planurile lui şi o porni în sus pe scări.

Se opri în faţa camerei Esmereldei, cu mâna ridicată în aer, pregătită să bată la uşă. Poate că dacă ar fi auzit hohote fierbinţi de plâns înăuntru, ar fi îndrăznit să încalce intimitatea nepoatei ei, dar aşa, i se păru imposibil să întrerupă tăcerea fragilă.

Când ajunse în salonul ei, se duse direct la biroul de scris elegant, din lemn de trandafir, şi scoase o coală de hârtie. Se uită în gol o bună bucată de timp, ronţăind gânditoare pana tocului de scris. Îl acuzase pe Reggie că era un cupidon neruşinat, însă planul pe care îl născocise ea era mult mai îndrăzneţ ca al lui. Şi mai periculos. Posibil ca propria-i inimă bine păzită să fi fost în pericol.

Tulburată de sentimentele de fetişcană izvorâte chiar din acel organ, respiră adânc, ca să se liniştească, apoi îşi înmuie peniţa în cerneală şi aşternu pe hârtie atât urările ei de bine, cât şi ştiri despre soarta nepoatei ei.

Stimate Domn…

Capitolul 28

Unii îi spuneau *hombre* rău. Alţii îi ziceau *loco gringo.* Dar nimeni nu îndrăznea să-i spună pe nume. Era ca şi cum credeau că, dacă l-ar fi rostit, chiar şi în şoaptă, ar fi invocat demonul care îi dormea în privire – o privire care, pentru ei, părea la fel de cenuşie precum cerul în zori, fără vreo urmă de verde în ei.

Bărbaţii se temeau de el. Târfele îl doreau. Bărbaţii făceau un cerc larg în jurul lui, iar târfele îi aruncau priviri arzătoare pline de dorinţă, în care li se citeau deopotrivă poftele trupeşti şi indignarea. Nu erau obişnuite să fie date la o parte din poala unui bărbat, mai ales când îşi ofereau serviciile preţioase pe gratis.

În fiecare zi, la ora prânzului, apărea în cârciuma mexicană, poncho-ul lui de lână scămoşat fluturând în jurul lui, în timp ce se îndrepta spre masa pe care nimeni altcineva nu îndrăznea s-o revendice. Stătea acolo ore întregi, ascultând zdrăngănelile leneşe ale chitaristului, cu un pahar de whisky între degetele lui subţiri. Când se întuneca, iar umbrele coborau mai jos de borurile pălăriei lui, dădea paharul la schimb pe o sticlă.

La început, bărbaţii îl abordaseră. Mexicani. Americani. Europeni. Bărbaţi influenţi, pe ale căror degete cărnoase sclipeau diamante şi rubine, în timp ce din gurile lor se revărsau promisiuni şi minciuni. El îi întorsese pe toţi din drum, înjurând pe sub răsuflarea lor râncedă, strigându-le că nu putea fi cumpărat cu nicio sumă de verzişori sau pesos, sau vreo cantitate de aur. Pistolul lui nu mai era de închiriat. Pentru prima dată de când avusese treisprezece ani, îi aparţinea numai lui.

Stătea mereu cu faţa spre uşă. Bărbaţii şopteau între ei că aşa îşi apăra spatele. Că într-o zi, pe uşa aceea avea să intre un bărbat cu un pistol mai mare ca al lui şi că urma să îl spulbere.

Târfele şuşoteau că îşi aştepta moartea, poate chiar şi-o dorea, aşa cum un bărbat îşi doreşte o femeie frumoasă despre care ştie că îl va distruge.

Într-o noapte molatică de sâmbătă, Billy stătea cu spatele la perete, bând, fumând şi visând, aşa cum făcea mereu, că Esmerelda avea să treacă pragul cârciumii, la fel cum o făcuse în Calamity. La naiba, de data asta avea să o implore chiar el să îl împuşte, doar ca să-i acopere gaura din inimă cu plumb, pentru ca sângele să nu i se mai scurgă picătură cu picătură din ea. Altfel, îi lua prea mult timp să moară.

Una dintre târfe, o frumuseţe cu părul negru şi cu buze roşii pline, care aveau reputaţia de a fi folosite în feluri care l-ar fi făcut şi pe un bărbat în toată firea să plângă, îşi croi drum prin mulţimea de beţivi.

Se aplecă şi se sprijini în palme de masa lui Billy, practic implorându-l să se uite în decolteul larg al bluzei, la sânii ei dezgoliţi. Nedorind să fie nepoliticos, Billy îi făcu pe plac.

— E un bărbat la bar, spuse ea. Un *gringo*. Te caută.

Billy nici nu se sinchisi să privească spre bar. Doar îşi mută trabucul în colţul gurii.

— Spune-i că nu sunt aici. Şi chiar dacă aş fi fost, tot n-aş fi vrut să-l văd.

Ea încuviinţă, ştiind deja că acesta avea să fie răspunsul lui.

— Încă o sticlă? întrebă ea, atingând cu vârful degetului gura sticlei goale pe care Billy o ţinea încă în mână.

El o privi strâmb. Femeia ştia deja răspunsul şi la acea întrebare. O pusese doar ca o scuză ca să mai zăbovească prin preajma lui. Cascada de păr negru ca pana corbului îi gâdilă nasul lui Billy când femeia se întinse peste masă să-i ia sticla din mână.

— Whisky-ul nu te poate face s-o uiţi, toarse ea, trecându-şi limba pe conturul urechii lui, însă eu aş putea. Pe sub masă, începu să-şi plimbe cealaltă mână în sus, pe coapsa lui.

Billy i-o prinse la doar câteva degete distanţă de vintre şi-o privi cu un amuzament întunecat.

— *Muchas gracias, senorita,* dar nu-mi scot niciodată arma, dacă nu am de gând s-o folosesc.

Femeia îşi dădu părul pe spate şi se îndepărtă cu mişcări repezi spre bar, cu buzele ei cărnoase ţuguiate într-o bosumflare. Billy se concentră din nou asupra trabucului. Nu putea s-o învinovăţească pentru presupunerea pe care o făcuse. Părea destul de logică. Dar nu bea ca să uite. Cel mult, îl mai ajuta potolindu-i dorul – un dor atât de fierbinte, încât atunci când se rostogolea din pat în fiecare dimineaţă, alungând lumina arzătoare şi necruţătoare a soarelui, nu putea decât să-şi lase capul care îi pulsa de durere în mâini şi să se roage ca întunericul să vină mai repede.

Avea tot restul vieţii înainte ca să uite. Să uite generozitatea dulce a corpului Esmereldei când se desfăcuse şi îl învăluise. Să-i uite bravura neînfricată din noaptea în care o înfruntase pe mama lui pentru el. Să uite privirea şocată din ochii ei când refuzase atât de aspru să se însoare cu ea.

Avea tot restul vieţii înainte ca să îşi amintească. Să-şi amintească zâmbetul tandru de pe buzele ei neîntinate în ziua în care deschisese uşa camerei de hotel din Eulalie. Să-şi amintească gustul gurii ei şi senzaţia pielii ei sub degetele lui. Să-şi amintească cum o simţise în braţele lui şi să-şi imagineze cum avea să se simtă ea în braţele altui bărbat.

Sticla de whisky se ivi în faţa lui. Billy bâjbâi după ea fără să-şi ridice ochii, aruncând o bancnotă pe masă. Aceasta se întoarse plutind

spre el prin aerul plin de fum, ca o frunză bătută de vânt.

— Păstrează-ţi banii, băiete. În seara asta plătesc eu.

Scos din carapacea lui de indiferenţă pentru prima oară în câteva luni de zile, Billy îşi ridică privirea şi-l văzu pe şeriful Andrew McGuire stând în dreptul mesei lui.

— Doamne, Dumnezeule, William, arăţi ca dracu', spuse Drew, alunecând în scaunul de lângă el.

În ciuda căldurii, acesta arăta impecabil, ca o bancnotă de doi dolari proaspăt tipărită, în vesta lui cu două rânduri de nasturi, cizmele lucioase până la genunchi şi pălăria albă Stetson cu boruri largi.

Billy îşi frecă maxilarul nebărbierit, privindu-şi pieziş prietenul.

— Ai bătut tot drumul până în Mexic doar ca să mă jigneşti?

— Dacă ţii morţiş să ştii, am venit să-ţi fac o propunere.

— Îmi pare rău, Drew, dar n-am stat chiar *atât* de mult fără o femeie.

Billy se întinse după sticla de whisky, dar descoperi că în locul ei apăruse o farfurie cu mâncare aburindă – fasole pinto şi încă ceva cu o aromă savuroasă, învelite într-o tortilla din porumb. Apariţia ei misterioasă îl încurcă aproape la fel de mult ca senzaţia surprinzătoare de foame. Poate că era chiar mort de foame, recunoscu el, îndesând o lingură de fasole în gură.

Drew îl privi cum mănâncă, părând un rege indulgent şi amuzat care veghează festinul unui cerşetor, păstrând tăcerea până când Billy curăţă farfuria lună.

Billy îl privi suspicios.

— Credeam că urma să-mi cumperi ceva de băut.

— Aşa şi este, admise Drew, pocnind din degete înspre bar.

Târfa cu părul ca pana corbului veni unduindu-se în direcţia lor, legănându-şi cu îngâmfare şoldurile prin faţa lui Billy, şi trânti o carafă din lut pe masă. Billy sorbi lung şi lacom din ea, apoi scuipă aproape tot pe podeaua cantinei, privindu-l acuzator pe Drew.

— E apă!

— Da, e apă. Dacă vrei ceva mai tare, va trebui să te târăşti pe burtă până la bar şi să-ţi iei singur.

Billy ţâşni în picioare, dispreţuindu-l pe Drew că îi purta de grijă când niciun alt bărbat nu ar fi îndrăznit s-o facă, dispreţuindu-se pe sine pentru că o merita. Doar mândria lui îl împiedică să se clatine.

— Du-te dracului! N-am nevoie de mila ta.

— Stai jos, William, spuse Drew încet.

— Şi dacă nu vreau? mârâi el. Ce-ai de gând să faci, şerifule? Să mă arestezi?

— Mă tem că va trebui să las această sarcină de invidiat pe seama altcuiva. Nu mai sunt şerif în Calamity. Am demisionat oficial din

funcţie.

Întrucât echilibrul precar nu îi permise să suporte şocul, Billy se trânti înapoi pe scaun. Făcu un gest spre steaua de tinichea care sclipea veselă pe vesta lui Drew.

— Atunci de ce continui să porţi insigna?

— Fiindcă am abdicat din post, dar am fugit cu titlul. Drew se lăsă pe spate în scaun, răsucindu-şi vârful mustăţii drepte. După cum bine ştii, am visat de mult timp să las în urmă vocaţia mea periculoasă de apărător al legii. Aşa s-a născut noţiunea de – şi aici făcu o pauză pentru un efect dramatic, imitând în aer, pe deasupra mesei, cu mâinile lui expresive, semnul unui afiş „Extravaganţa Vestului Sălbatic" a şerifului Andrew McGuire.

Billy se aplecă peste masă şi îi adulmecă răsuflarea.

— Poate c-ar fi trebuit să treci pe apă un pic mai devreme.

Drew oftă.

— Mi-ar plăcea să-mi asum meritul pentru idee, dar s-a născut, de fapt, dintr-o conversaţie recentă pe care am avut-o cu domnul William Cody, care a jucat într-o melodramă semnată de Ned Buntline.

Billy îl ştia pe Buntline. Scrisese majoritatea romanelor ieftine care rămăseseră pe rafturile de la mansarda domnişoarei Mellie. Amintindu-şi cât de mult îi plăcuseră cărţile, simţi o săgetare de regret că le lăsase în urmă.

— După spusele domnului Cody, continuă Drew, tot ce îţi trebuie ca să demarezi o astfel de iniţiativă sunt câţiva cai, pistoale, cowboy şi colonişti, indieni sălbatici…

— Nu cunoşti niciun indian sălbatic, sublinie Billy.

— Cum să nu cunosc. Îl avem pe Joe Cloudminder „Nebunul" chiar în Calamity.

— Joe e bărbier!

— Atunci sunt sigur că va putea mânui un tomahawk la fel de bine pe cât mânuieşte un brici. Drew îşi sprijini coatele de masă şi îşi încleştă degetele sub bărbie, studiindu-l pe Billy cu o intensitate care îl făcu pe acesta să-şi dorească să o ia din loc. Tot ce-mi lipseşte este un pistolar bun. Ştiu eu pe cineva care ar putea nimeri o monedă în aer sau împuşca o carte de joc de la patruzeci de metri distanţă.

Billy îşi împinse din nou scaunul de lângă masă şi sări drept în picioare.

— Ba nu, n-ai nevoie! În caz că n-ai auzit, mi-am pus pistoalele în cui definitiv. Nu mai pot fi închiriat. Nici măcar de tine.

Făcu stânga-mprejur şi-o porni spre uşă, hotărât să iasă din cârciumă cât încă mai putea.

— Am programat deja prima reprezentaţie.

Billy se opri când auzi anunţul degajat al lui Drew. Simţea deja înţepături de teamă în ceafă. Mai rea decât teama era emoţia care o

însoţea îndeaproape. Începuse să se obişnuiască cu senzaţia de disperare, dar poate că speranţa avea să-l omoare în cele din urmă.

— Unde? şopti el.

— Londra.

Billy se întoarse la masă şi se lăsă înapoi în scaun cu atâta grijă, de parcă ar fi avut oasele din sticlă. Hristoase, trebuia să bea ceva, se gândi el cu amărăciune, împreunându-şi mâinile ca să le ascundă tremurul. Nu ştia nici dacă putea *să ţină* un pistol fără să-i scape, darămite să tragă cu unul.

Să îşi ridice privirea şi să privească în ochii albaştri blânzi ai lui Drew a fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse vreodată. Reuşi să înghită abia după trei încercări.

— Ştiu de ce faci asta.

Drew zâmbi larg.

— Mi-am închipuit eu c-o să ştii. Un bărbat cu gusturile tale rafinate nu poate decât să aprecieze şarmul scumpei mele Anne.

Billy continuă ca şi cum Drew nu ar fi spus nimic:

— Şi îţi mulţumesc din suflet pentru grijă, dar… Se opri, încruntându-se cu nedumerire când pricepu în sfârşit ce spusese Drew. Anne? Anne *Hastings*? Femeia aia ca o curmală uscată şi…

— Ai grijă la limbaj, băiete, spuse Drew şi ridică o mână să-l oprească.

— Ţin să-ţi amintesc că vorbeşti despre viitoarea mea soţie.

Nu e deloc o curmală, ci o rodie coaptă, zemoasă, care tremură de nerăbdare să-mi cadă în braţe.

Billy pufni.

— Ultima dată când te-am văzut cu ea, tremura de furie, nu de nerăbdare.

— În ciuda diferendelor noastre din trecut, a acceptat să-mi finanţeze mica iniţiativă. Prefer să mă gândesc la ea ca la un fel de zestre. Deşi e posibil să nu fi fost evident de la prima vedere, îl asigură Drew, noi doi am ajuns la o înţelegere.

— Aha, ba nu, am înţeles perfect. Te dispreţuia şi voia să te vadă mort.

— Oricum o fi, recunoscu Drew pufnind jignit, te asigur că s-a dovedit a fi foarte tandră cu mine în ultimele scrisori pe care ni le-am trimis unul altuia.

Billy nu spuse nimic. Dacă Drew credea că avea de gând să-l implore ca să afle firimituri jalnice de veşti despre Esmerelda, atunci se înşela. Se înşela amarnic.

Drew se lăsă în spate pe scaun şi-i privi cu viclenie.

— Anne a menţionat-o scurt şi pe nepoata ei în scrisoare. Dacă nu mă înşel, spunea ceva despre un peţitor. Un conte, parcă.

Billy începu să bată darabana în masă, uitând brusc de tremur.

Drew se aplecă în faţă ca pentru a-i transmite o bârfă extrem de delicioasă.

— Se pare că respectivul a curtat-o mai demult pe mama Esmereldei. Deoarece mama l-a părăsit la altar cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, şi-a îndreptat atenţia asupra fiicei. Ai zice că unui bărbat de cincizeci de ani i-a cam trecut vremea, însă Anne mă asigură că e un om arătos, viril şi cu un apetit destul de notoriu, perfect capabil să-şi satisfacă tânăra mireasă şi să-şi asigure un moştenitor pentru…

Billy se năpusti peste masă şi-l trase pe Drew din scaun de cravata înnodată impecabil. Chitara îşi opri acordurile. Ocupanţii cârciumii se opriră din fumat, flecărit şi dansat, ca să se holbeze fascinaţi la ei. Cel mai intens semn de emoţie pe care îl văzuseră vreodată la străinul care poposise printre ei fusese o clipire plictisită din ochi.

Violenţa lui îi ului, dar rămaseră cu gura şi mai căscată când, după ce îl privi pe străin pentru ceea ce păru a fi o eternitate încordată, îl coborî pe bărbat înapoi în scaun, încet, îi îndreptă cravata de la gât şi îl întrebă tărăgănat:

— Deci, când plecăm?

Capitolul 29

Când Billy află pe cine mai recrutase Drew ca să dea viaţă faimoasei bande de nelegiuiţi din spectacolul lui „Extravaganţa Vestului Sălbatic”, aproape că îşi dori să-l fi strâns de gât cu propria cravată, aşa cum intenţionase iniţial, chiar acolo în cantină.

— Chiar şi mama ne-a dat binecuvântarea ei, frăţioare, îi spuse Virgil, rânjind cu gura până la urechi în timp ce urcau la bordul vasului cu aburi din New York. A zis că nu mai putem *să fim* proscrişi de-adevăratelea, dar nu se supără dacă ne prefacem, aşa cum obişnuiam când eram mici. Apoi se aplecă spre el şi îi mărturisi, ţipându-i în ureche: Ne-a mai spus să avem grijă de tine, că nu te pricepi deloc la muieri.

Billy îşi frecă urechea care îi ţiuia.

— Mda, cred că are dreptate în privinţa asta. Dacă m-aş pricepe, probabil că n-aş fi pe cale să traversez un ocean ca să cuceresc o femeie pe care, din prostie, am lăsat-o să plece.

Billy aproape îl iertă pe Drew pentru că îi angajase pe fraţii lui, când văzu femela superbă cu care urma să îşi împartă cabina pe durata călătoriei de o săptămână şi jumătate.

Sadie îl salută cu un lătrat gros, făcând salturi entuziaste prin cabină şi dând frenetic din coadă.

— Bravo, fetiţo! Se lăsă pe vine ca să îi ciufulească blana pestriţă, râzând şi gemând când nu reuşi nicicum să se ferească de limba ei lungă şi umedă.

Billy se îndoia că Esmerelda avea să îl primească la fel de entuziastă, mai ales după ce o lăsase să creadă că fusese doar o tăvăleală bună prin aşternuturi pentru el. Dar avea să o convingă că nu era aşa, chiar dacă trebuia să facă numai asta tot restul vieţii lui.

Pe măsură ce trecură zilele, ceilalţi pasageri începură să se ţină la distanţă de ei. Billy îi înţelegea, având în vedere răcnetele lui Virgil, încercările neruşinate ale lui Jasper de-a flirta cu orice femeie sub 75 de ani şi suferinţa lui Enos, care îşi petrecea nopţile văitându-se în pat şi zilele aplecat peste balustradă, tenul lui palid fiind acum verde ca spuma mării. Drew angajase cam o duzină de cowboy fără ocupaţie, inclusiv pe Dauber şi pe Seal, ca să joace rolul coloniştilor din „Extravaganţa” lui. Jocurile lor nocturne de poker aveau tendinţa alarmantă de-a degenera în încăierări gălăgioase însoţite de înjurături şi de bătăi înecate în alcool.

Se prea poate ca şi Billy să fi contribuit la privirile suspecte ale celorlalţi pasageri, dat fiind că petrecea ore întregi la pupa navei, trăgând în monezile de 5 cenţi pe care Drew i le arunca în aer. Rata

intenţionat câte una ici şi colo, doar ca să îi mai liniştească. Oricum stăteau departe de ei, soţiile agăţându-se de soţii lor, mamele trăgându-şi fiicele mai aproape când Drew încerca să le vâre fluturaşii proaspăt tipăriţi în mâinile tremurânde, îndemnându-i să vină la spectacolul lui când aveau să ajungă în Londra.

Într-o dimineaţă, Billy urca fluierând pe unul dintre coridoarele înguste. Era un frig de-ţi îngheţa sângele în vine, aşa că nu i se păru ciudat individul care se apropia de el, îmbrăcat bine, cu un palton şi fular. Era înfofolit până la ochi, pe care şi-i feri repede când Billy dădu din greşeală peste el.

— Scuze, prietene, zise Billy tărăgănat, ridicându-şi uşor pălăria.

Continuă să urce fluierând, însă după câţiva paşi se opri, luat prin surprindere când i se făcu pielea de găină pe ceafă. Se întoarse, dar celălalt pasager dispăruse deja. Clătină din cap şi îşi frecă ceafa, încercând să scape de senzaţia ciudată. Fusese doar o închipuire. Pe barcă era probabil mai în siguranţă decât fusese vreodată în Calamity, unde se pusese un preţ pe capul lui.

Billy ieşi pe punte în lumina soarelui de iarnă, unde îl găsi pe singurul indian autentic din trupa lor. Joe Nebunul era atât de încântat de costumul purtat cândva de pieile roşii pe care i-l comandase Drew, încât insistase să-l îmbrace zi şi noapte, în ciuda temperaturilor extrem de scăzute. Vopseaua de război şi şorţul de la brâu i-ar fi întregit imaginea ameninţătoare, dacă nu s-ar fi etalat şi cu o pălărie melon elegantă în timp ce îl tundea pe Samuel.

Sam stătea cocoţat pe un butoi de lemn. Îşi ţinea mâna încleştată pe urechea bună şi tresărea vizibil la fiecare tăietură hotărâtă a foarfecelor.

Billy îşi aminti când fratele lui îi turnase sorg în păr în timp ce dormea şi îi făcu cu ochiul lui Joe, apoi se aplecă şi îi şopti lui Sam:

— Eu nu m-aş mişca dacă aş fi în locul tău. Mai degrabă îţi ia scalpul, decât urechea.

Îl lăsă pe Sam şi mai agitat decât îl găsise şi se îndreptă spre prora navei. În scurt timp dădu peste Enos, palid şi cu ochii înfundaţi în cap, care se întorcea după o altă vizită peste balustradă.

Îşi aminti când Enos îl ţintuise la pământ şi îl forţase să mănânce un gândac şi îi făcu semn spre cală.

— Au o mulţime de bunătăţi acolo în dimineaţa asta. Ouă cu şuncă, biscuiţi, batoane de cereale şi…

Enos îi aruncă o privire ucigătoare, după care se apucă cu mâinile de stomac şi se întoarse împleticindu-se spre balustradă.

Billy rânji. Chiar dacă Virgil se plângea că se plictiseşte, iar Jasper ducea dorul curvelor, în ceea ce-l privea, călătoria i se părea înviorătoare – de la pufăitul ritmic al motorului şi tangajul navei pe ape neliniştite, la stropii reci ca gheaţa care îi împroşcau faţa când

stătea la prora, ca acum.

Însă trebuia să recunoască faptul că sentimentul de triumf nu avea de-a face atât de mult cu călătoria în sine, cât cu femeia care îl aştepta la capătul ei. Îşi prinse pălăria înainte ca o pală de vânt îngheţat să i-o zboare de pe cap. Nici măcar nu simţea frigul; cel puţin nu acum, când era înfierbântat de fiorul vânătorii.

De data asta, prada nu era un contrabandist sau un hoţ de cai, ci inima unei femei – dulce şi încăpăţânată, şi dragă inimii lui. Singura recompensă la care visa era să se afle în braţele ei iubitoare. Billy se apucă cu putere de balustradă şi se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi putut îmboldi vaporul să tragă mai tare şi să taie mai repede întinderile nemăsurate de ape care îi separau.

Esmerelda stătea în picioare în faţa oglinzii din dormitor, admirând chipul străin pe care-l vedea. Purta o fustă roz-coral cu trei volane. O fustă scurtă din dantelă de Bruxelles fusese strânsă la spate şi legată cu panglici gogren. Un corsaj basc prins cu o broşă de sidef lăsa să se vadă linia umerilor catifelaţi. Părul, prins cu un şirag de perle, era înfăşurat şi răsucit de servitoarea ei într-o cascadă de bucle uluitoare.

La gât purta medalionul lui Lisbeth. Simţea lanţul diafan pe piele de parcă ar fi fost făcut din fier.

Era, în sfârşit, frumoasă, aşa cum tânjise întotdeauna în secret, dar fiinţa elegantă care o privea din oglindă nu semăna deloc cu faţa încăpăţânată şi caustică care traversase jumătate de continent ca să îi facă dreptate fratelui ei. Nu exista nici cea mai mică asemănare cu femeia pasională care se dăruise complet şi fără regrete bărbatului pe care-l iubea – bărbatul care îi propusese să-şi împartă viaţa şi patul cu el şi care apoi o trădase.

Nemaiputând să îşi suporte propria imagine, Esmerelda se duse la măsuţa de toaletă şi căută un flacon de *eau de cologne*. Duse dopul din sticlă fină la gât, închise ochii şi îl auzi pe Billy şoptindu-i: „Ţi-am spus vreodată care este plăcinta mea preferată?”

Simpla amintire a cuvintelor lui tărăgănate şi a mirosului de trabuc era îndeajuns să o facă să simtă fiorul dorinţei. Dezgustată de mirosul floral prea dulce al parfumului, Esmerelda îl puse deoparte şi căută sticluţă ei maronie banală cu extract de piersică, ascunsă în spatele unei pernuţe de ace cu mărgele.

Tocmai îşi dădea câte puţin după fiecare ureche, când auzi o bătaie în uşă. Oftă adânc. Era epuizată de şirul frenetic de întâlniri la care bunicul ei o forţase să meargă în cele două luni care trecuseră de la Crăciun. Şi mai extenuante ca întâlnirile erau prietenele potrivite pe care i le alesese, toate tinere, cu un zâmbet afectat, de vârstă potrivită şi din familii nobile. Se gândea că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că erau măcar destul de mature ca să fie lăsate să iasă fără dădacele lor.

Dacă bunicul şi-ar fi făcut voia până la capăt, probabil că ar fi plimbat-o pe aleile din Hyde Park într-un cărucior gigantic.

Îşi botezase în secret noile cunoştinţe *les Belles,* căci toate păreau să se numească Isabelle, Annabel sau, în cazul uneia mai timide, simplu Belle.

Deşi zâmbeau afectat ori de câte ori se afla în compania lor, Esmerelda ştia că o priveau cu un amestec de milă şi groază, considerând-o un exemplu al sorţii îngrozitoare care ar fi putut să se abată asupra oricăreia dintre ele dacă nu reuşeau să îşi aleagă un soţ potrivit înainte să împlinească douăzeci de ani.

Putea doar să-şi imagineze şocul lor încântător dacă ar fi descoperit că noua lor prietenă virtuoasă fusese sedusă de un ticălos ca Billy Darling.

Zâmbind încă răutăcios, deschise uşa.

— Deci, ce să fie în seara asta? o întrebă pe mătuşa ei care aştepta la uşă. Operă? Dineu? Serată muzicală la vreuna din *les Belles?*

Anne trecu pe lângă ea, mai îmbujorată ca de obicei.

— Cred că distracţia din seara asta ţi se va părea inegalabilă.

Esmerelda o privi stăruitor pe mătuşa ei.

— N-aş putea să pretind că mă doare capul îngrozitor şi să stau acasă în pat, să citesc unul dintre acele romane de dragoste delicios de imorale? La urma urmei, mai am doar câteva zile de odihnă până la balul mascat pe care îl dă bunicul în onoarea mea.

Esmerelda se încruntă când Anne se prefăcu a nu o auzi. Nu i se păruse. Mătuşa ei, o femeie fără pic de vanitate în trupul ei simplu şi îngrijit, se uita în oglindă. Sub privirile Esmereldei, Anne chiar îndrăzni să-şi răsucească o buclă pe degetul mic. Cârlionţul gri ca fierul îi scăpă cu o săritură obraznică.

Esmerelda îşi drese glasul.

Anne tresări, nervii ei de oţel cedând sub privirea amuzată a nepoatei ei.

— Vino, dragă, spuse ea, scoţând din dulap o pelerină împletită din caşmir şi punând-o peste umerii Esmereldei. Trăsura contelui este deja jos şi ne aşteaptă.

— O, nu! Nu din nou contele. Aş prefera să fierb în terci, decât să petrec încă un moment în compania *lui.* Esmerelda îşi târî picioarele ca un copil recalcitrant. Nu poţi să-i spui că am amnezie? Că am uitat că aveam întâlnire?

Mătuşa ei continuă să o tragă spre uşă.

— Dacă vii cu mine, draga mea, cred că pot să-ţi promit că vei avea parte de o seară de neuitat.

Esmerelda nu mai trebuia să pretindă că avea o migrenă. Tâmplele începuseră să-i zvâcnească cu adevărat de îndată ce intraseră în

teatrul aglomerat de pe Drury Lane. Deşi lămpile cu arc electric erau mult mai bune decât cele cu ulei şi gaz care emanau un miros urât şi fum, amestecul de parfumuri ale spectatorilor de teatru eleganţi, înghesuiţi unul lângă celălalt pe scaune, o făcu să-şi dorească să ia o gură de aer proaspăt.

Mătuşa Anne stătea în stânga ei, iar contele stătea lipit de ea în dreapta, ocupând locul lui şi-o parte din al ei. Esmerelda n-ar fi putut spune ce o deranja mai tare: atenţiile slugarnice din partea lui St. Cyr sau flecăreala acelor *les Belles,* care îi înconjuraseră într-un noian sufocant de organdi şi dantelă. Tresări când una dintre chicotelile lor zgomotoase păru să-i despice capul ca un ac de gheaţă.

— Vrei o alună fiartă, draga mea? întrebă contele pentru a patra oară, oferindu-i o pungă din pânză.

— Nu, mulţumesc, răspunse ea rece, după ce îl văzuse scuipând câteva coji înapoi în pungă şi scoţând alunele dinăuntru cu dinţii lui îngălbeniţi şi ascuţiţi.

Mătuşa refuzase să-i spună ce fel de reprezentaţie urmau să vadă, insistând să rămână o surpriză, cu o sfială care nu îi era deloc caracteristică. Judecând după baloturile de paie care fuseseră aşezate pe scena circulară, Esmerelda se gândi că trebuia să fie vreun spectacol de circ. Văzu un afiş în mâna unei doamne care stătea cu trei rânduri mai jos, aşa că îşi duse binoclul de teatru la ochi într-o încercare nepoliticoasă de a citi peste umărul acesteia.

Anne îi luă binoclul şi-l duse la ochi.

— Oh, uite, nu e cumva prinţul de Wales?

Esmerelda privi în aceeaşi direcţie.

— Doar dacă îi place să poarte rochie şi pene în păr.

Neliniştită de comportamentul neobişnuit al mătuşii ei, Esmerelda oftă şi se lăsă pe spate pe bancă. Lămpile cu arc începură să se stingă. Zgomotul conversaţiilor se transformă într-un murmur.

Esmerelda icni şi sări la fel de sus precum ceilalţi spectatori când o diligenţă trasă de patru cai negri traversă scena. Un bărbat îmbrăcat cu o cămaşă cafenie, pantaloni, pălărie şi o bandană roşie o conducea, cu o armă în poală. Când un indian aproape dezbrăcat apăru călare pe un armăsar atrăgător în urma lui, cu un tomahawk ridicat în aer, *les Belles* se luară în braţe şi ţipară asurzitor.

Arma se declanşă cu o explozie puternică. Indianul sări de pe armăsar pe diligenţă, smulgând cu forţa frâiele din mâna birjarului. După o luptă scurtă, dar violentă, îl aruncă pe birjar la pământ şi sări pe el. Diligenţă se îndreptă cu hurducături spre partea întunecată a scenei, în timp ce indianul scoase din teacă o lamă strălucitoare şi o flutură ca şi cum ar fi vrut să spintece pe cineva. Birjarul se prăbuşi fără viaţă la pământ.

Sălbaticul se ridică în picioare şi afişă o grimasă înfricoşătoare care

îi dezveli dinţii de un alb orbitor, în timp ce ţinea triumfător în mână un scalp care semăna izbitor cu o piele de şobolan. Câteva femei ţipară, iar una dintre *les Belles* bâjbâi după săruri.

Înainte să se oprească icnetele scandalizate şi ţipetele îngrozite, birjarul sări în picioare şi făcu o plecăciune, arătându-le spectatorilor că, de fapt, fusese chel de la bun început. Mulţimea izbucni în râsete frenetice şi aplauze zgomotoase.

Un bărbat cu joben elegant, redingotă şi ghete negre lucioase păşi spre centrul scenei cu un megafon în mână şi spuse într-un accent englezesc elevat:

— Bine aţi venit la spectacol, doamnelor şi domnilor! Din sălbăticia neîmblânzită a Americii am adus pentru dumneavoastră primul spectacol „Extravaganţa Vestului Sălbatic" care face turul Angliei!

Pe măsură ce aplauzele se înteţeau din nou, Esmerelda se răsuci încet şi-o privi duşmănos pe mătuşa ei, furioasă.

— Dacă e cumva felul tău de-a glumi, şuieră ea printre dinţii încleştaţi, ai un simţ al umorului macabru.

Mătuşa ei privi drept spre scenă, ca şi cum Esmerelda n-ar fi spus nimic. Nemaisuportând absurdul situaţiei, Esmerelda încercă să se ridice.

— Oh, te rugăm să te aşezi! Nu vedem nimic! o mustrară *les Belles* în cor, cuprinse toate de exaltare.

— Jos în faţă! răsună o voce masculină.

Esmerelda îl înghionti cu cotul pe conte, încercând să-l dea din calea ei, dar obţinu doar un geamăt distras din partea lui. Bărbatul era deja fermecat de imaginea căruţei cu coviltir care traversa podeaua acoperită cu fân a scenei.

Esmerelda se dădu bătută şi se aşeză la loc în scaun, îmbufnându-se ca un copil.

Acelaşi indian, pe acelaşi armăsar, începu să călărească în cerc în jurul căruţei, scoţând un ţipăt de luptă sălbatic. Poate că rugile familiei de colonişti ar fi fost mai sfâşietoare dacă una dintre *femei* nu ar fi avut favoriţi şi o barbă roşiatică. Publicul se prăpădi curând de râs când îi auzi strigătele false de îndurare în momentul în care indianul sări pe căruţă şi începu să-i sfâşie rochia simplă. Chinuită de un sentiment sâcâitor de familiaritate, Esmerelda se aplecă în faţă, dar strălucirea luminilor întuneca trăsăturile bărbatului.

Pentru următorul sketch folosiseră o colibă din lemn, alţi colonişti care ţipau şi acelaşi indian care sări printr-o fereastră, apoi ieşi în fugă pe uşa din spate a colibei, o înconjură ca să ajungă din nou în faţă, şi sări prin altă fereastră, pretinzând a fi un alt indian. Bietul om deja îşi pusese mâinile în şolduri, chinuindu-se să-şi recapete suflul.

Bombănind nemulţumiţi, câţiva bărbaţi şi femei se ridicară şi se îndreptară spre ieşire. Când un rând din faţa lor se eliberă, Esmerelda

oftă uşurată. Rugăciunile îi fuseseră ascultate. Nu credea că mai putea îndura nici măcar un singur minut din parodie. Vestul pe care îl cunoscuse ea era mai sălbatic decât şi-ar fi imaginat oricare dintre ei, se gândi ea, amintindu-şi de pasiunea neîmblânzită a lui Billy cu un sentiment dureros de pierdere şi de suferinţă.

Se hotărî să o zbughească spre libertate, când nişte mâini nevăzute de pe scenă desfăşurară o pânză de fundal care ilustra o stradă dintr-un oraş din vest. Esmerelda miji ochii la ea şi i se păru ciudat de familiară. Luminile se stinseră din nou. Un singur fascicul lumină întunericul, iar cei care se îndreptau spre ieşire se opriră. Zgomotele încetară; murmurul dispăru. Chiar şi *les Belles* tăcură, aşteptând.

Un bărbat păşi în cercul de lumină.

Negrul sinistru al pantalonilor şi al vestei lui era scos în evidenţă doar de albul cămăşii. Borul larg al pălăriei îi umbrea ochii. Raza nemiloasă de lumină a lămpii cu arc proiecta o aureolă sclipitoare în jurul lui.

Inima Esmereldei începu să bată chiar mai tare decât îi zvâcneau tâmplele.

Era atât de fascinată de mersul lui graţios ca de felină, că nici măcar nu simţi când mătuşa ei îi apucă mâna rece ca gheaţa. Nu le auzise pe *les Belles* chicotind şi şoptindu-şi cu mâna la gură că ar fi leşinat cu siguranţă dacă ar fi fost acostate de un ticălos atât de chipeş şi de viril. Nu văzu că mai apăru un bărbat, la celălalt capăt al scenei, îmbrăcat complet în alb, cu o stea de metal mare care îi strălucea pe rever.

— Aruncă arma, nelegiuitule, strigă aşa-zisul om al legii cu un accent scoţian. Eu fac legea în acest oraş şi nu ne plac cei ca tine.

— N-ai auzit, şerifule? spuse tărăgănat bărbatul, cu o voce dulce şi groasă ca melasa încălzită la soare. Îmi scot arma doar când vreau să o folosesc.

„Jasper”, îşi spuse Esmerelda. „Dumnezeule mare, trebuia să fie Jasper.” Îşi trase mâna din a mătuşii ei şi bâjbâi după binoclu, îl duse la ochi, încercând să vadă ceva, dar privirea i se înceţoşă de panică.

Bărbaţii stăteau faţă în faţă, cu mâinile pe tecile de piele în care îşi ţineau pistoalele. Amândoi le scoaseră cu o mişcare rapidă.

Se auzi o împuşcătură.

Esmerelda se înfioră de parcă ar fi fost lovită. Preţ de o clipă încordată ce păru să dureze o eternitate, nimeni nu-şi dădu seama care din cei doi fusese împuşcat. După aceea însă, pistolarul începu să se clatine. Genunchii i se îndoiră şi se prăbuşi încet la pământ, o pată roşie apărându-i în dreptul inimii. Esmerelda reuşi să-i vadă clar faţa pentru prima oară.

Uitând că gloanţele erau de fapt oarbe, că sângele era probabil doar sirop de căpşuni, că îl ura pe Billy aproape la fel de mult pe cât îl

iubea şi că îşi dorise să-l vadă mort de sute de ori de când se despărţiseră, Esmerelda sări în picioare şi ţipă ascuţit.

Capitolul 30

Strigătul Esmereldei se stinse brusc şi în sală se lăsă o tăcere sufocantă, care o făcu să creadă că nu avea să mai respire vreodată.

Billy se ridică încet în picioare şi o ţintui cu privirea, încât ai fi zis că erau singuri în tot teatrul. El îşi ridică pălăria de pe podea şi, după ce scutură câteva paie de pe ea, făcu o plecăciune galantă către Esmerelda. Publicul izbucni într-un ropot frenetic de aplauze, strigăte şi fluierături de aprobare. Bărbaţii tropăiră la unison, cutremurând băncile pe care stăteau.

Esmerelda rămase în picioare, înlemnind când îşi dădu seama că se făcuse de râs. Privi cu disperare în jur şi le văzu pe *les Belles* holbându-se la ea, cu buzele lor mici şi rozalii ţuguiate, deopotrivă scandalizate şi încântate. Contele păru că se îneacă cu o alună, în timp ce mătuşa ei se prefăcea că analizează un afiş, încercând în zadar să pară inocentă.

În pofida voinţei ei, Esmerelda se uită din nou la bărbatul din arcul de lumină. Când îi întâlni privirea circumspectă, simţi cum fiecare fibră din corp i se trezeşte la viaţă, senzaţie pe care o mai trăise în salonul acela prăfuit. Parcă trecuse o viaţă de atunci. Nemaiputând să suporte durerea plină de extaz a unei astfel de treziri la viaţă, se uită în toate părţile, mânată de un singur instinct primar.

Să evadeze.

Ignorând bombănelile contelui, de genul: „Măi să fie!” sau „Niciodată nu…”, Esmerelda îl îmbrânci şi-l călcă nemiloasă pe picioare. Chiar dacă dădu din coate şi împinse în stânga şi-n dreapta până să ajungă pe culoar, nimeni nu îndrăzni să se plângă. Erau toţi prea încântaţi de drama care se derula chiar sub nasul lor. Când şalul ei de caşmir se agăţă de mânerul în formă de gheară al unui baston, îl lăsă pur şi simplu în urmă, chiar dacă umerii goi o făceau să se simtă şi mai expusă. Reflectoarele se răsuciră şi îi urmăriră fiecare pas greşit din drumul ei chinuitor.

Ajunse pe culoar şi îşi dădu seama că, de fapt, nu avea încotro să se ducă, doar în jos. Cu capul ridicat, începu să coboare scările acoperite de un covor, rugându-se ca nu cumva în graba ei să se rostogolească pe ele.

Terminând, în sfârşit, de coborât, oftă de uşurare, iar mulţimea icni a admiraţie. Nu avea cum să ştie că Billy smulsese frâiele calului bălţat din mâinile nenorocitului de indian, îl încălecase şi venise în goană lângă ea. Părea mai dur şi mai zvelt decât şi-l amintea. Faţa îi era mai închisă la culoare, iar părul mai deschis.

El încetini calul la pas şi-şi ridică pălăria în semn de salut, de parcă tocmai s-ar fi cunoscut pe o potecă umbrită.

— Pot să vă conduc undeva, doamnă?

— Vă asigur, domnule, şuieră ea din colţul gurii, că nu mi-aţi putea oferi absolut *nimic*.

El se aplecă spre ea şi-i murmură cu un farmec drăcesc în voce:

— O, scumpo, n-aş fi aşa sigur de asta în locul tău.

Îngrozită de faptul că ar fi putut avea dreptate, Esmerelda grăbi pasul, unicul ei scop fiind să ajungă la uşile aurite de la capătul sălii de teatru până nu se făcea şi mai tare de ruşine.

El îşi îmboldi calul mai aproape de ea şi-i spuse:

— Trebuie neapărat să vorbim, Esmerelda. Trebuie să mă asculţi!

— Nu îmi pasă, nu vreau să te ascult!

— Dacă nu-ţi pasă, de ce-ai ţipat când ai crezut c-am fost împuşcat?

Esmerelda îşi văzu de drum fără să şovăie.

— Pentru că mi-a fost teamă că mi-ar fi fost răpită plăcerea de-a te omorî cu mâna mea.

Drept răspuns, Billy întoarse calul şi galopă înapoi spre centrul sălii. Esmerelda se ura pe ea însăşi pentru că regreta cele spuse.

Sala răsună de accentul scoţian al lui Andrew McGuire, amplificat de megafon:

— Doamnelor şi domnilor, permiteţi-mi să vi-l prezint pe omul cu cea mai letală mână, pe cel mai iute pistolar din tot Vestul Sălbatic american.

Când auzi tropotul zgomotos de copite şi clinchetul constant al pintenilor, Esmerelda se răsuci şi îşi duse mâna la piept.

Billy se îndrepta în galop spre ea. Acesta se aplecă încet pe spinarea armăsarului, iar în privirea lui argintie se citea hotărârea.

— … cel care seamănă spaimă în inimile fecioarelor şi ale oamenilor legii deopotrivă…

Inima trădătoare a Esmereldei începu să bată neregulat. Încremeni locului, fără să reacţioneze în vreun fel, iar Billy se aplecă în lateral, o prinse cu braţul lui puternic şi-o ridică în poala lui, pe cal.

— *Domnul Billy Darling!!!*

Publicul aplaudă frenetic, crezând că totul făcea parte din program. Spectatorii care fuseseră pe punctul de-a pleca se întoarseră la locurile lor. Esmerelda se zvârcoli în braţele lui Billy. Dat fiind că se afla din nou atât de aproape de el, că-i simţea mirosul de piele şi tutun, i se păru deopotrivă o binecuvântare şi un blestem.

— Liniştеşte-te, ducesă! îi murmură el în păr. N-ai de ce să te temi de cal.

— Nu mi-e teamă de cal, ci…

„Mi-e teamă că încă te iubesc.”

Esmerelda se muşcă de buză ca să nu rostească acele cuvinte nenorocite.

— Ţine-te de mine, îngeraş, şi prefă-te că şaua ar fi un balansoar.

Roşie de furie, se răsuci spre el şi-i privi lung şi aspru. El ridică din sprânceană şi îi răspunse cu o privire inocentă şi dulce.

Calul se îndreptă la trap spre centrul sălii de teatru, unde Drew aştepta în lumina orbitoare a reflectoarelor, eclipsându-l pe englezul care prezentase spectacolul.

Nici măcar şeriful cel elocvent nu găsi cuvintele potrivite ca să descrie răpirea scandaloasă a fetei.

— După cum puteţi vedea, ăăă, doamnelor şi domnilor, strigă el în megafon, renumitul pistolar a fermecat-o pe această domniţă încântătoare. Le aruncă o privire dubioasă, în timp ce Billy se dădu jos de pe cal, târând-o pe Esmerelda după el, împotriva voinţei ei. Iată-l, dovedind încă o dată că nicio femeie n-ar putea rezista şarmului unui proscris.

— Eu pot! declară Esmerelda, călcându-l intenţionat pe Billy pe degetele de la picioare.

Billy mimă o plecăciune în faţa publicului, să-şi ascundă grimasele de durere, şi, ţinând-o de mână, îi spuse:

— Poate c-ar fi mai bine să-i faci jocul lui Drew!

Dinspre public se auziră ropote de aplauze.

— N-aş vrea să îţi stric reputaţia!

— Deja ai făcut-o! îi strigă ea. Sau ai uitat cumva?!

El îi aruncă o privire arzătoare, prin care îi dădu de înţeles că nu uitase nicio atingere, niciun sărut din noaptea aceea fatidică.

Chiar dacă nu-i plăcea să recunoască, Esmerelda ştia că Billy avea dreptate. Deja era batjocura oraşului. Dacă se împotrivea sau o lua la fugă, avea doar să se umilească şi mai tare. Când Billy o trase din arcul de lumină, amândoi zâmbeau la fel de larg.

La megafon, Drew, vizibil uşurat, îşi scoase batista din buzunar şi-şi şterse fruntea de sudoare, apoi spuse:

— Domnul Darling a venit tocmai din Vestul Sălbatic ca să vă ofere o demonstraţie de tras la ţintă cum nu aţi mai văzut vreodată.

Cowboy-ul chel care jucase rolul vizitiului ieşi în fugă de după o cortină şi aduse un cărucior argintiu de ceai pe scenă. Patru bărbaţi mascaţi cu eşarfe colorate care le acopereau jumătate de faţă urcară pe cai şi începură să galopeze în jurul sălii. Aceştia distraseră atenţia publicului nerăbdător chiuind în cor şi trăgând în aer cu pistoalele.

Virgil îi făcu semn cu ochiul Esmereldei când trecu în viteză pe lângă ea, arătând mult mai firesc în hainele lui de proscris, decât cu bonetă şi rochie ţesută în casă.

Billy clătină din cap.

— Sper că n-au uitat să-şi înlocuiască gloanţele cu unele oarbe.

— Altminteri, murmură ea, câţiva englezi vor da ochii cu veşnicia în seara asta.

Când căruciorul cu ceai se apropie de ei, Esmerelda văzu ce era pe

el: o cupă de cristal plină cu bănuţi, un set nou de cărţi de joc şi un Colt elegant de calibrul 45. Când îşi dădu seama că pistolul trebuia să fie încărcat cu gloanţe reale, se întinse rapid după el.

Billy însă i-o luă înainte şi-l puse în toc, plescăind din limbă a mustrare. Ea îl privi încruntată.

De frică să nu se ia cumva la îmbrânceală, şeriful McGuire se duse degrabă la megafon.

— Cu ajutorul domniţei binevoitoare, domnul Darling ne va face o demonstraţie a îndemânării lui.

Imaginea ce se creă în mintea Esmereldei era atât inedită, cât şi indecentă în acelaşi timp, astfel încât roşi până în vârful urechilor.

Billy îi înmână un bănuţ şi rânji leneş, dându-i de înţeles că îi citise gândurile.

— Eşti amabilă…?

Rezistând tentaţiei de a-i arunca moneda în faţă, Esmerelda o azvârli cât putu de tare în sus. Moneda lucioasă se răsuci în aer de nenumărate ori, pierzându-se în lumina puternică a reflectoarelor. Dintr-o mişcare cursivă, Billy scoase pistolul, armă cocoşul cu podul palmei şi trase. Moneda ţâşni în sus, propulsată de impact.

Publicul murmură încurajator şi captivat de fiecare dată când repetară trucul. Billy nu rată nici măcar o dată ţinta imposibilă, mereu în mişcare; nici măcar când se dădu în spate mai bine de 20 de metri.

Sperând să îi îngreuneze situaţia, Esmerelda apucă un pumn de monede şi le aruncă pe toate în sus. Billy trase şase gloanţe unul după altul, reuşind să nimerească şase monede. Publicul răbufni într-un ropot de aplauze.

Când se duse spre ea, pentru a face plecăciunea de mulţumire către public, lumina reflectoarelor se micşoră, rămânând din ea doar o licărire ireală.

Drew profită de liniştea ce se lăsă peste publicul care aştepta cu sufletul la gură.

— Următorul truc al domnului Darling necesită linişte deplină în sală. Nu pot decât să vă rog insistent să nu faceţi niciun gest necontrolat şi să nu rostiţi niciun cuvânt care i-ar putea distrage atenţia. Apoi spuse aproape în şoaptă: însăşi viaţa domniţei atârnă de asta!

Esmerelda se sperie de-a dreptul când îi auzi predicţia înfricoşătoare. Billy apucă pachetul de cărţi de joc şi-l îndreptă spre ea, într-o formă perfectă de evantai, îndemânare pe care, cu siguranţă, o dezvoltase în timpul nenumăratelor partide de poker pe care le jucase. Stătea atât de aproape de ea, încât Esmerelda era hipnotizată de genele lui de un auriu-închis, dar şi de liniile adânci de la colţurile gurii lui senzuale.

Drew îndreptă megafonul spre ea şi spuse:

— Când el trage, şi ea trebuie să tragă.

Străduindu-se să nu tremure, Esmerelda întinse mâna şi trase o carte. Se uită scurt la ea, apoi i-o arătă lui Billy, zâmbind.

— Dama de inimă roşie! strigă Drew. Publicul se foi şi fremătă de plăcere.

Billy se duse în spatele ei. Esmerelda se strădui să rămână relaxată, în timp ce el o apucă de mijloc, poziţionând-o ca pe un manechin. Ea refuză să îi ofere satisfacţia de a şti că atingerea lui încă putea să-i facă inima să bată mai repede şi gura să i se usuce de dorinţă.

Dar nu putu să-şi ascundă pielea ca de găină când el îi şopti la ureche:

— Ai încredere în mine!

— Niciodată! răspunse ea, privind drept înainte.

Dar mâna în care ţinea cartea sus nu îi tremură defel. Până când Drew îl legă la ochi pe Billy cu o eşarfă de mătase neagră.

— Vai, nu! spuse Esmerelda, clătinând cu disperare din cap şi îndepărtându-se de amândoi. Mai degrabă mi-aş încerca norocul cu un aruncător de cuţite.

Esmerelda nimeri în braţele voinice ale lui Virgil.

— Nu te teme, scumpo, îi şopti el sonor. Frăţiorul meu face acest truc de când avea nouă ani şi n-a greşit niciodată.

— Atunci ţine *tu* cartea, îi răspunse ea şi încercă să i-o dea forţat.

El o refuză şi preferă să se adăpostească într-un colţ, unde îl aşteptau Jasper, Enos şi Samuel. Esmerelda se întoarse pe scenă şi descoperi că, în timp ce ea vorbise îngrijorată cu Virgil, Drew îl duse pe Billy impresionant de departe şi-l lăsă acolo. Acesta stătea în mijlocul sălii de teatru, cu picioarele despărţite şi cu mâinile atârnându-i lejer pe cureaua pentru armă.

„Ai încredere în mine!”

Rugămintea lui răguşită îi răsună în minte şi Esmerelda suspină, ştiind că nu avea de ales. Billy o luase la ochi, ca în noaptea aceea sub clar de lună, în Calamity. Nu putea să-l oprească să nu tragă în ea, aşa cum nu putuse să îl oprească să nu-i frângă inima.

Ridică încet cartea, abia ţinând-o între degetul mare şi cel arătător. Apoi închise ochii.

Se auzi un foc de armă. Ea tresări. Publicul icni. Esmerelda îndrăzni să deschidă un ochi şi se pipăi pe piept, încercând să îşi dea seama unde fusese împuşcată.

Când singurul lucru alarmant pe care îl descoperi fu medalionul mamei ei, îşi luă inima în dinţi şi deschise ambii ochi, ca să numere câte degete mai avea. Încă ţinea cartea în mână.

Rămase cu gura căscată. Billy Darling ratase. Şi totuşi, Billy Darling nu rata niciodată, se gândi ea, în timp ce inima, ca o trădătoare, începu să-i bată nebuneşte. Pur şi simplu refuzase să îi pună viaţa în

pericol pentru un truc ieftin de salon. Sau cel puţin aşa crezuse până se uită la cartea de joc în lumină şi văzu gaura fumegândă din inima damei.

Mulţimea îşi pierdu minţile. Cei din banda Darling încălecară din nou pe cai şi începură să facă ture în jurul sălii, distrăgând atenţia publicului.

Billy îşi dădu jos eşarfa de la ochi şi se apropie cu paşi hotărâţi de ea. Esmerelda scăpă cartea printre degetele-i amorţite şi se întoarse s-o ia la fugă. Voia cu disperare să se piardă în mulţimea de oameni care începuseră să iasă de la locurile lor şi să se îndrepte puhoaie-puhoaie spre ieşire.

— Nu fugi de mine, iubito!

Tulburată de ruga aceea răguşită a unui bărbat care nu implora niciodată, Esmerelda se întoarse spre el şi-i zise:

— Nu sunt iubita ta! Sau scumpa ta. Sau îngeraşul tău. Nu sunt nimic pentru dumneata, domnule Darling. Mi-ai zis-o cu gura dumitale, foarte clar şi dureros de răspicat ultima dată când ne-am văzut.

El clătină din cap.

— Să ştii că nimic din ce-am spus atunci nu era adevărat, îţi jur! Altminteri, n-aş fi străbătut jumătate de lume ca să-ţi spun opusul.

— Aha, dar de unde ştiu eu că nu vrei *să îmi spui cuvinte dulci* ca să mă duci din nou în patul tău? La urma urmei, ştiu cât de importantă este *libertatea* pentru un bărbat de teapa ta.

Billy tresări, dându-şi seama cât de des trebuie să fi răsunat ecoul acelor cuvinte dure în mintea şi în inima Esmereldei.

Lacrimi începură să i se prelingă pe obraji.

— De altfel, nu ai face niciodată ceva *atât de prostesc,* cum ar fi să-ţi pui pirostriile, în pofida *tăvălelii faine* din pat.

Billy nu reuşi să se abţină şi-i şterse grăbit o lacrimă de pe obraz. Zăbovi cu degetul mare pe pielea ei fină şi catifelată.

— Am spus acele lucruri groaznice doar ca să te îndepărtez de mine. Credeam că meriţi ceva mai bun decât unul ca mine.

Esmerelda îşi îndreptă spatele; bărbia încă îi tremura, deşi o ţinea sus, cu mândrie.

— Dacă asta ai crezut, domnule Darling, să ştii că aveai dreptate. Merit ceva mai bun decât unul ca tine!

Se întoarse şi se îndepărtă de el fără să privească înapoi. Chiar şi după ce Esmerelda se pierdu în mulţime, mireasma înţepătoare şi dulce de piersică încă plutea în aer.

Billy se aplecă să ridice cartea pe care o scăpase ea. Dama de pe carte se holbă la el, mută, osânditoare, cu o gaură pârjolită în pieptul ei nobil.

Drew îl bătu pe umăr.

— Drept la ţintă, aşa-i, băiete?
Billy încuviinţă cu tristeţe şi se apăsă cu mâna pe piept.
— Direct în inimă!

Capitolul 31

— „Cowboy-ul şi doamna”, citi cu voce tare bunicul Esmereldei şi rânji.

Esmerelda se înecă, încercând să nu scuipe ciocolata fierbinte pe care o avea în gură pe partea din spate a ziarului. Gestul l-ar fi îngrozit de-a dreptul pe bunicul ei din moment ce Potter abia ce-i adusese ziarul *The Morning Post* pe care îl îndrăgea atât de tare, cald şi ţeapăn, datorită ritualului obligatoriu de-a fi călcat.

În timp ce Esmerelda îşi tamponă buzele cu şervetul de pânză, bunicul ei lăsă ziarul din mână şi-o privi îngrijorat.

— Te simţi bine, dragă?

Esmerelda zâmbi fad.

— Sunt bine, bunicule. Doar că ciocolata e puţin amăruie în dimineaţa aceasta.

Însă nici pe departe la fel de amăruie ca privirea pe care i-o aruncă mătuşii ei, care se afla la celălalt capăt al mesei din salonul unde serveau micul dejun. Nu mai vorbise cu Anne de la dezastrul de seara trecută, când alesese să meargă acasă într-o birjă frumoasă, ca să nu fie nevoită să îndure tot drumul oftatul contelui sau pe *les Belles,* cu întrebările lor hlizite. Drept răspuns la privirea ei aspră şi încruntată, Anne lăsă tremurând ceaşca de ceai din mână.

Ducele pufni:

— Se pare că o femeiuşcă s-a cam dat în spectacol aseară pe Drury Lane. Ba chiar a permis să fie dusă pe scenă. Halal titlu, ce-i drept: „Cowboy-ul şi Doamna”! Nicio *doamnă* nu s-ar comporta într-un mod atât de scandalos. Probabil că era vreo actriţă sau vreo târfă care se dă drept doamnă.

— Reginald! spuse Anne, făcând semn spre Esmerelda. Nu ai voie să vorbeşti aşa în faţa copilei.

Esmerelda împinse la o parte farfuria cu peşte afumat şi ouă, pierzându-şi de tot pofta de mâncare.

Bunicul clătină din capul lui chel şi lucios.

— Nu pot să cred că există oameni care ar da bani buni să vadă un spectacol de genul „Extravaganţa Vestului Sălbatic”. Divertismentul din ziua de astăzi este o ruşine. Dacă tot am ajuns să apreciem nişte americani sălbatici, am putea la fel de bine să reînviem nişte sporturi englezeşti de genul momitul urşilor sau luptele de cocoşi. În pofida vorbelor lui batjocoritoare, trecu nerăbdător la următoarea coloană. Se pare că l-au poreclit „Iubitul Londrei” pe acest pistolar misterios. De unde credeţi că au născocit o poreclă aşa absurdă?

Esmerelda îşi agită ceaşca, vărsând ciocolată călduţă în poala

bunicului ei. Sări în picioare scoţând un strigăt jalnic de supărare. Drept răspuns la reacţia ei intempestivă, Anne ocoli degrabă masa şi se opri lângă fratele ei. Ignorându-i şervetul, îi smulse ziarul din mână şi începu să îi usuce pantalonii cu el.

— Lasă-mă în pace, femeie! se răsti acesta, împingând-o la o parte. Nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia.

— Of, bunicuţule! exclamă Esmerelda, străduindu-se să plângă forţat. Cum de-am putut să fiu atât de neîndemânatică?

El se uită la pata din poală, şi urechile îşi schimbară culoarea din rozaliu în roşu. Esmerelda nu s-ar fi mirat nici dacă ar fi scos fum pe ele. Bătrânul nu îşi pierduse niciodată renumitul lui calm de Wyndham în faţa ei, dar când acesta îşi ridică mâinile pline de bucăţi de ziar lipicioase, Esmerelda crezu că avea să se repeadă la ea peste masă, să o strângă de gât.

Însă el reuşi să îşi păstreze calmul şi să îi zâmbească indulgent, chiar dacă puţin mai forţat.

— Nu îţi face griji, draga mea! Chiar şi cei mai îndemânatici gafează uneori.

Se ridică, îşi apucă bastonul şi ieşi cu grijă din sala de mese. Ajunse până la uşă, când îşi lăsă capul pe spate şi zbieră:

— *Potter!*

Esmerelda şi Anne aproape că săriră în picioare, simţindu-se cu musca pe căciulă. Pe măsură ce bufniturile bastonului lui se îndepărtau, Anne şi Esmerelda se lăsară înapoi în scaunele lor, ameţite şi uşurate.

— Mulţumesc, spuse Esmerelda pe un ton rigid.

Mătuşa ei luă o gură bună de ceai, apoi spuse:

— Măcar atât puteam să fac şi eu.

— Chiar aşa, zise Esmerelda, deloc dispusă să fie iertătoare. Poate că am reuşit să-i distragem atenţia de la paginile sociale, cu aluziile şi insinuările lor, dar cât crezi că va dura până când va afla chiar din gura cuiva cine erau *doamna* şi *cowboy*-ul acela?

Anne o linişti:

— Reginald este un om foarte influent. Cunoştinţele lui s-au temut mereu de cenzura lui. Nimeni nu va îndrăzni să sufle o vorbă scandaloasă despre iubita lui nepoată în prezenţa lui.

— Poate că nu, dar sunt sigură că vor fi foarte încântaţi să o bârfească pe la spatele lui, la balul de săptămâna viitoare. Esmerelda se ridică şi începu să se plimbe în jurul mesei. Cum ai putut să faci aşa ceva, mătuşă Anne? Nu a fost de-ajuns că mi-a frânt inima o dată? Cum ai putut să-l aduci aici, ca să mi-o mai frângă o dată?

Anne o privi rugătoare.

— Când i-am scris şerifului McGuire ca să îi sugerez să îl aducă pe domnul Darling aici, am crezut cu sinceritate că aşa era mai bine. Erai

atât de nefericită!

— Ei bine, felicitări! Acum mă simt de-a dreptul îngrozitor.

Esmerelda se lăsă în scaun, lângă mătuşa ei, şi-şi puse capul pe masă. Anne o mângâie pe păr. Atingerea aceea ciudată îi aminti Esmereldei de Zoe Darling, care îi legase o fundă ponosită în păr. Îi aminti cum, în fiecare seară, înainte de culcare, mama ei îi descurca firele de păr încâlcite şi i le împletea cu grijă.

Îşi ridică capul şi privi printre lacrimi chipul hotărât, dar blând, al mătuşii ei.

— Am văzut cum se uita la tine aseară, Esmerelda. Dacă un bărbat m-ar fi privit vreodată aşa… Anne oftă melancolic, apoi râse trist, după care continuă: Ei bine, cu siguranţă n-aş mai fi fost aici, făcând pe doica pentru fratele meu, care încă se poartă că un copil.

— Billy mi-a spus că nimic din ce mi-a zis atunci nu a fost adevărat. Dar cum să-l cred? Dacă minte?

— Şi dacă nu minte?

Evident încurcată, Esmerelda se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Dragă?

Esmerelda se întoarse şi văzu îngrijorarea de pe faţa mătuşii ei.

— Isabelle D'Arcy mi-a spus că e foarte probabil ca St. Cyr să îţi facă o declaraţie în seara balului. Esmerelda îşi îndreptă umerii, străduindu-se din răsputeri să-şi preschimbe suspinele de autocompătimire în unele de dispreţ.

— Poate că voi accepta să mă curteze. În felul acesta îi voi demonstra domnului Darling cel arogant că nu poate să reapară pur şi simplu în viaţa mea şi să se aştepte să îi cad în braţe.

Esmerelda se înfioră când îl văzu pe contele de St. Cyr servindu-se cu un pumn de creveţi de pe tava de argint purtată de un lacheu. Când îi văzu privirea îngrozită din partea cealaltă a sălii de dans, o salută cu un rânjet, fluturându-şi degetele unsuroase spre ea. Îi interpretă greşit grimasa drept invitaţie zâmbitoare, dar înainte să apuce să străbată sala de dans, din fericire pentru ea, un alt lacheu care căra o tavă proaspăt pregătită îi distrase atenţia. Lingându-şi buzele cărnoase, porni în căutarea ei.

Esmerelda se strecură în spatele unei coloane de marmură şi-şi potrivi masca ce îi acoperea jumătate din faţă, dorindu-şi în acelaşi timp ca mătasea de culoarea fildeşului şi penele să-i fi ascuns mai bine identitatea. Deşi balul mascat era organizat în cinstea ei, se simţea mai degrabă ca o angajată plătită să întreţină atmosfera, şi nu gazda petrecerii. Oricum, era sigură că elita societăţii londoneze se amuza pe seama situaţiei neplăcute în care se afla.

Aşa cum îi spusese şi Anne, nici măcar cea mai îndârjită bârfitoare de acolo nu îndrăznise să îi spună ducelui despre comportamentul

ruşinos al nepoatei lui în timpul spectacolului „Extravaganţa Vestului Sălbatic”. Însă asta nu le oprise pe doamne să îşi accesorizeze ţinutele de bal extravagante şi costumele luxoase cu memento-uri batjocoritoare ale modului prostesc în care se purtase Esmerelda. În loc de măşti de catifea şi mătase, unele purtau eşarfe colorate, în stilul exuberant al celor din banda Darling. Altele purtau măşti din pânză cadrilată şi stambă. Un individ reuşise chiar să facă rost de o uniformă completă a Uniunii.

Poate că bunicul ei nu observa privirile lor şirete şi faptul că amuţeau brusc, dar Esmerelda îşi dădea seama de toate acestea. Chiar dacă doar câţiva dintre ei îndrăzneau să i se adreseze direct, şoaptele lor discrete şi râsetele lor estompate se întreceau cu acordurile vioaie ale muzicienilor.

Sperând să se poată strecura de la coloană la coloană până la ferestrele mari care dădeau spre terasă, Esmerelda se uită de după coloană şi descoperi că un bărbat pusese stăpânire pe următorul stâlp de sprijin. Stătea cu gleznele încălecate una peste cealaltă şi cu umărul vânjos rezemat de coloana de marmură. Părul lui bălai strălucea în lumina estompată a lămpilor cu gaz aerian.

Spre deosebire de unii dintre invitaţii ei mai isteţi, bărbatul era îmbrăcat cu un costum formal şi cu o mască neagră simplă. Pantalonii perfect croiţi şi fracul elegant îi accentuau şoldurile zvelte. Cravata de un alb orbitor îi scotea în relief bronzul. Ţinea un pahar de şampanie canelat în mână.

Îi surprinse privirea frustrată şi îşi ridică paharul într-un toast tăcut.

Esmerelda nu voia să înceapă să flirteze cu cine ştie ce nobil tânăr şi lasciv, oricât de tulburător de arătos ar fi fost acesta.
Se aplecă în partea cealaltă, şi chiar atunci Potter apăru în pragul uşii. Poate că ar fi alarmat-o paloarea nesănătoasă a valetului, dacă nu l-ar fi bănuit deja că ar fi dormit într-un sicriu. Cu nările umflate, anunţă încă un rând de oaspeţi, croncănitul lui bolnăvicios fiind aproape imposibil de auzit.

Esmerelda gemu cu voce tare şi se ascunse după stâlp. Prea târziu. Fusese depistată. *Les Belles* veniră grăbite spre ea, zgomotele scoase de condurii lor fandosiţi prevestindu-i condamnarea.

— Esmerelda, tu eşti? ciripi cea mai îndrăzneaţă dintre ele.

— Nu, răspunse ea posacă.

O înconjurară oricum, feţele lor în formă de inimă strălucind de entuziasm.

Annabel (sau să fi fost Isabelle?) îşi împreună mâinile-i albe ca un crin sub bărbia ascuţită.

— Cât de îndrăzneaţă eşti să te arăţi în public după ce ticălosul acela te-a tratat într-un mod atât de scandalos.

— Mai că n-am leşinat când te-a ridicat în braţe, ciripi Belle, cea mai timidă dintre *les Belles*. Ne-am temut toate că avea să te ia cu el şi să te răvăşească.

Fetele dădură nerăbdătoare din cap, cârlionţii lor complicaţi mişcându-se la unison. Esmerelda se îmbujoră fără să vrea.

Văzând-o îmbujorată, şireată de Isabelle (sau să fi fost Annabel?) spuse încet:

— Cu siguranţă că până şi o femeie atât de înaintată în vârstă ca tine şi cu perspective limitate ar fi ispitită să îşi predea virtutea unui răufăcător atât de fermecător.

Esmerelda nu mai suportă nici măcar o secundă mila lor infatuată. Se aplecă până dădu nas în nas cu şireată aia mică şi impertinentă, şi-i spuse:

— Deja am făcut-o.

Fetele icniră în cor. Lăsându-le şocate, îşi adună rochia şi se îndepărtă cu paşi apăsaţi. Voia doar să evadeze în dormitorul ei sau poate în Africa cea întunecoasă şi îndepărtată, aşa încât coti spre dreapta ca să îl evite pe bunicul ei, apoi spre stânga ca să scape de St. Cyr.

Şi ajunse chiar în braţele străinului care se refugiase în spatele celeilalte coloane, aproape răsturnându-i paharul cu şampanie.

— Of, îmi pare foarte rău! Tamponă cu batista pata umedă de pe plastronul proaspăt apretat. Am fost foarte neîndemânatică, domnule. Vă rog să mă iertaţi! Sincer jenată de gafa ei, îşi ridică privirea spre ochii încadraţi de fantele înguste ale măştii.

Văzu doi ochi gri-verzui, mărginiţi de gene aurii dense, plini de o voioşie diabolică.

— Te iert, scumpo, spuse el tărăgănat, luând-o de mână şi ducându-i-o la inimă. Dar numai dacă mă ierţi şi tu pe mine.

Capitolul 32

Inima lui Billy zvâcnea sub palma ei, aşa cum făcuse şi în ziua aceea în închisoare, când crezuse că era un fel de demon sau o stafie care venise să-i fure sufletul. Doar că sfârşise prin a-i fura inima, nu sufletul. Privi spre faţa lui dragă, atât de familiară, ştiind prea bine că încă putea să i-o zdrobească doar pocnind din degete.

Înfăţişarea lui nu ar fi trebuit să-i taie respiraţia, dar o făcu. Se dovedise capabil de o astfel de transformare şi în trecut, în Eulalie. Eleganţa lui degajată îi făcea pe ceilalţi bărbaţi din cameră să pară nişte bufoni nătângi.

Dureros de conştientă de privirile curioase aţintite asupra lor, îşi smuci mâna dintr-a lui.

— Dumneata, domnule, nu ai fost invitat la acest bal.

El ridică laconic din umeri.

— Noi, cei din familia Darling, nu primim prea multe invitaţii la ocazii deosebite, ca aceasta, ceea ce nu ne opreşte niciodată să ne simţim ca acasă.

— Cei din familia Darling? repetă ea, tot mai îngrozită. Familia Darling? Doar nu ai îndrăznit… Privi disperată prin sala de bal şi îşi dădu seama că o făcuse.

Întreg clanul Darling era prezent, toţii îmbrăcaţi în ţinute elegante, cu măşti negre şi costume de seară formale. Jasper se rezema de poliţa de deasupra căminului, arătând aproape la fel de încântător ca Billy. În pofida rânjetului lui blazat, *les Belles* începură deja să fluture suav din gene în direcţia lui. Enos se ascundea sfios după un bust din bronz al lui Wilhelm Cuceritorul, pe când Sam se juca nervos cu părul lui, încercând în zadar să acopere lipsa unei urechi cu o şuviţă de păr. Virgil nu era de zărit nicăieri, dar Esmerelda îi putea auzi vocea acoperindu-i eforturile îndrăzneţe ale muzicienilor.

Ar fi bănuit-o pe mătuşa ei că i-ar fi invitat la bal, dar o văzu pe Anne într-un colt, certându-se de zor cu un bărbat cu mască albă. Părul lui lung şi grizonant îi venea până la umeri, iar vârfurile mustăţii lăsate îi erau cerate fără cusur.

Esmerelda se panică şi mai tare când îşi aminti de invitatul care apăruse în uniformă de unionist. Oftă uşurată când îl văzu părăsind încăperea. Chiar nu avea nevoie de un război în propria-i casă.

Un alt război, se gândi ea, privindu-l sfidătoare pe Billy.

— Poţi să te simţi ca acasă dacă doreşti, domnule Darling, dar asta nu înseamnă că eşti bine-venit.

— Îmi aduc aminte de o perioadă în care eram bine-venit, domnişoară Fine. În inima ta. În braţele tale. Se aplecă spre ea,

asigurându-se că doar ea îl putea auzi: În patul tău.

Vocea lui răguşită îi trezi amintiri, şi simţi furnicături de dorinţă pe piele. Înainte să îşi vină în fire, bunicul ei se ivi din mulţime. Esmerelda aproape că se panică, dar ducele îi aruncă lui Billy o privire mai degrabă superficială decât curioasă. Uitase cât de bine se pricepea Billy să joace rolul unui domn aristocrat.

— Aici erai, draga mea! exclamă bunicul ei din spatele unei măşti maro din catifea. Te-am căutat peste tot. Speram ca, înainte să înceapă dansul, să îi ducem pe invitaţii noştri în salonul de muzică, pentru un scurt interludiu.

Mâinile îi tremurau aşa de tare, că abia de putea ţine un pahar de şampanie, darămite un arcuş de vioară.

— Of, nu, bunicule. Nu cred că ar fi o idee foarte bună.

— Eu în schimb cred că este o idee minunată! spuse Billy cu accent tipic englezesc.

Ducele îl măsură din cap până în picioare.

— Nu cred că am avut plăcerea de a vă cunoaşte, domnule.

Înainte ca Billy să spună ceva de genul că plăcerea fusese toată de partea lui, Esmerelda îl prinse pe bunicul ei de cot şi-l conduse de-acolo cu atâta grabă, încât acesta aproape că îşi scăpă bastonul.

— Şi nu o vei avea nici acum! Rămâne timp suficient pentru prezentări *după* ce voi cânta!

Deşi continuă să zâmbească dulceag, Esmerelda se uită peste umăr la Billy, promiţându-i să se răzbune pe el.

La îndemnul bunicului ei, oaspeţii lor se înghesuiră nerăbdători în salonul de muzică. Esmerelda bănuia că unii dintre ei sperau în secret că vor avea parte de un spectacol la fel de năucitor precum cel de pe Drury Lane. Toţi cei din clanul Darling se aliniaseră lângă peretele din dreapta încăperii. Enos, Sam şi Virgil radiau de bucurie. Până şi zâmbetul sarcastic al lui Jasper părea înmuiat de-un dram de anticipaţie. Curând li se alătură şi Andrew McGuire, urmat de Anne, care era furioasă.

Billy se rezemă de poliţa din marmură veneţiană, cu braţele încrucişate la piept, zâmbind batjocoritor.

Prima dată, Esmerelda se-ntinse după Stradivariusul proptit de un pupitru, însă mânată de un impuls sentimental, alese vioară mamei ei în schimb. În timp ce îşi acorda vioara şi încerca să aleagă o piesă pe care să o cânte, bărbatul în uniformă de unionist apăru în încăpere.

Ştiind că publicul ei avid avea să se străduiască să audă fiecare cuvânt rostit de nepoata extravagantă a ducelui de Wyndham, Esmerelda spuse încet:

— Din moment ce toată lumea s-ar părea că discută în seara aceasta despre Vestul Sălbatic, aş dori să onorez această tânără

naţiune şi pe curajoşii ei concetăţeni cântând una dintre piesele cele mai îndrăgite de ei.

Îşi vârî vioara sub bărbie şi îi zâmbi lui Billy cu atâta blândeţe, încât mai multe priviri fascinate se întoarseră spre el. Apoi, fără altă introducere, începu să cânte cu însufleţire *Imnul de luptă al republicii.*

Billy se opri din zâmbit şi miji ochii.

Jasper încercă să apuce un pistol pe care nu îl avea la el. Virgil dădu să se năpustească asupra ei, forţându-i pe Sam şi pe Enos să se trezească din stupoare şi să-l oprească. Bărbatul în uniformă de unionist rămase locului până ce Esmerelda cântă şi ultima notă maiestuoasă.

Publicul, captivat, izbucni într-un ropot de aplauze, ceea ce îl făcu pe bunicul ei să radieze de mândrie. Esmerelda făcu o plecăciune, evitând intenţionat privirea lui Billy. Când strigătele de „Bravo!" şi „Mai vrem, mai vrem!" nu dădură semne că ar înceta prea curând, se îndreptă spre pianul cu coadă.

La jumătatea drumului însă, se întoarse. Aplauzele încetară brusc.

— Deoarece aţi fost un public atât de binevoitor, cred că o să vă încânt cu o piesă vocală.

Drew tresări, iar Billy făcu ochii mari, alarmat. Esmerelda îşi împreună mâinile sub piept, cu o falsă modestie, respiră adânc şi începu să cânte *Dixie.*

Deoarece primele note au fost atât de ascuţite încât erau de nerecunoscut, ajunse până la al doilea vers, înainte ca Virgil să se elibereze din strânsoarea lui Sam şi a lui Enos. De data aceasta, a fost nevoie de toţi cei patru fraţi ai lui şi de Drew, ca să-l potolească. Billy îi puse o mână peste gură lui Virgil, ca să-i estompeze răgetul furios.

Când Esmerelda termină de cântat, ultima notă atârnând în cameră precum sunetul scos de-o pisică atunci când este călcată pe coadă, peste încăpere se lăsă o tăcere îngrozită, întreruptă de câteva aplauze forţate.

Bunicul ei, alb ca varul la faţă, înghiţi în sec, iar apoi zâmbi senil.

— A fost încântător, draga mea, dar poate că ar fi bine să le fac semn muzicienilor să înceapă dansul.

Ieşirea lui grăbită dădu startul unui exod de oameni care se îndreptară spre uşile aurite. Lăsându-l pe Virgil în seama fraţilor lui, Billy se duse cu paşi apăsaţi spre Esmerelda, părând mai rău şi mai periculos ca niciodată.

Cerându-şi încet iertare, ea se îmbrânci prin mulţime, dorindu-şi cu disperare să scape de el. Se uită peste umăr şi îl văzu apropiindu-se de ea, cu Drew în urma lui.

Nu crezuse că avea să se bucure vreodată să îl vadă pe contele de St. Cyr, dar apariţia lui bruscă o făcu să se bucure şi să se simtă uşurată.

Se agăţă de cotul lui, aproape trântindu-i platoul cu aperitive de sub braţ.

— Aici erai, *dragule,* fredonă ea pe un ton voit răutăcios. Sper să nu crezi că te-am evitat.

Contele bolborosi ceva de neînţeles, cu gura plină.

Încă ţinându-se de braţul lui, se întoarse spre Billy şi Drew.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor. Am fost nepoliticoasă. Permiteţi-mi să vă prezint contelui de St. Cyr, logodnicul meu.

St. Cyr se înecă cu mâncarea pe care încercase să o înghită, făcându-se stacojiu la faţă. Tuşi atât de violent, încât unul dintre nasturii de alamă de la vesta întinsă tare pe burta lui imensă se rupse şi zbură, ricoşând de-a lungul încăperii.

Billy ridică neîncrezător din sprânceană.

— *Acesta* este contele de St. Cyr?

Drew ridică sfios din umeri.

— Ţi-am spus că e un om pofticios.

Muzicienii din camera de alături începură să cânte un vals.

Billy o luă pe Esmerelda de mână.

— Din moment ce *contele* va avea tot restul vieţii plăcerea de-a se bucura de compania ta, spuse el ironic, sunt sigur că nu se va supăra dacă te împrumut pentru un dans.

— S-ar putea ca el să nu aibă nimic împotrivă, dar eu da, ripostă Esmerelda, împleticindu-se în urma lui.

Degeaba protesta. Billy o dusese deja în mijlocul mulţimii de dansatori. Muzica şi mişcările lui graţioase se aflau în deplină concordanţă. Îi simţi mâna caldă în partea de jos a spatelui, îndemnând-o să se apropie de el cu fiecare piruetă ameţitoare.

Esmerelda îi văzu privirea îndrăzneaţă şi aproape începu să creadă că el e cowboy-ul ei, iar ea doamna lui.

Ca să uite de sentimentul de fericire care o cuprinsese odată aflată din nou în braţele lui, îl privi bănuitoare.

— Pentru un vânător de recompense, dansezi foarte bine, domnule Darling.

El îi zâmbi, şi un val de căldură o străbătu din cap până în picioare.

— Orice băiat din Missouri care se respectă ştie să danseze valsul din Tennessee.

Parcă pentru a-i întări vorbele, Jasper pluti pe lângă ei cu una dintre *les Belles,* căreia îi sucise minţile.

— Începem să cam atragem atenţia, spuse ea, surprinsă să îşi dea seama că, de fapt, nici măcar nu îi mai păsa de asta.

El se aplecă spre ea şi murmură:

— Având în vedere că eşti o femeie înaintată în vârstă şi cu perspective limitate, probabil că toţi se întreabă dacă am de gând să te răpesc şi să te răvăşesc.

— Şi ai face-o? îndrăzni ea să întrebe.

Drept răspuns, el o purtă în ritm de vals prin uşile rabatabile, pe terasă.

Muzica se auzea tot mai încet, ca un ecou de demult, dulce şi amar. Strângând-o încă în braţe, Billy îi desfăcu panglicile de la mască, descoperindu-i faţa în lumina lunii. Nemaiputând să-i îndure privirea tandră, Esmerelda se întoarse cu spatele la el.

Îşi frecă braţele dezgolite. Gerul de afară contrasta crunt cu căldura plăcută a trupului lui Billy.

Billy îşi puse haina peste umerii ei, cu grijă, să nu o atingă.

— Te-am iertat pentru că mi-ai vărsat şampania, spuse el vioi. Chiar nu poţi să mă ierţi pentru lucrurile pe care le-am spus?

Esmerelda se apropie de peretele terasei, sperând ca umbrele să-i ascundă îmbujorarea.

— Nu îmi e greu să te iert pentru ce-ai spus, ci pentru ce-ai făcut. Îşi înmuie vocea şi spuse aproape şoptit: Sau pentru ce nu ai făcut.

— Eşti încă supărată că am refuzat oferta bunicului tău de-a te lua de nevastă, nu-i aşa?

Ea se întoarse spre el, lăsând ca toată amărăciunea strânsă în interiorul ei de când se despărţiseră să se scurgă în vocea ei:

— De ce te-ai fi căsătorit cu mine, când te-ai asigurat că nu va fi nevoie să o faci? Iar eu am fost atât de proastă, încât nici nu mi-am dat seama ce făceai. Doamne, probabil ai crezut că sunt penibilă!

Billy clătină din cap.

— Nu te-am considerat niciodată proastă. Sau penibilă. Am crezut că eşti doar inocentă.

— Atât de inocentă, încât nu mi-am dat seama că un bărbat se juca cu sentimentele mele. Atât de inocentă, încât te-am crezut când mi-ai spus că mă iubeşti şi că vrei să te însori cu mine. Şi atât de inocentă, încât nici nu mi-am dat seama că există moduri în care un bărbat se poate bucura de *compania* unei femei fără să-şi rişte libertatea.

— Asta crezi tu? întrebă el cu vocea răguşită. Că nu te-am lăsat însărcinată în noaptea aceea fiindcă aveam de gând să te las baltă în dimineaţa următoare?

— Păi, ţinând cont că exact aşa ai făcut, ce-aş fi putut să cred?

Billy se plimbă de-a lungul terasei, apoi îşi smulse masca şi îşi trecu mâna prin păr. Se întoarse spre ea, pe faţa lui citindu-se agonie, la fel ca pe a ei.

— Ştiam că pot să te fac să mă doreşti, iubito, dar nu eram sigur că puteam să te fac să mă iubeşti. Poate c-ai fi vrut să petreci o noapte cu un Darling, dar să-ţi petreci o viaţă întreagă cu unul era cu totul altă treabă. Îşi desfăcu braţele, iar părul lui ciufulit şi expresia lui disperată făceau ca ţinuta lui impecabilă să iasă şi mai mult în evidenţă. Pot să mă îmbrac frumos şi pot să vorbesc ca un gentleman, dar asta nu

înseamnă că sunt un gentleman.

Se îndreptă spre ea, clătinând din cap uimit şi neajutorat.

— Şi uită-te la tine, ducesă: eşti o doamnă până în măduva oaselor. Atât de rafinată şi de suavă, că mi se taie respiraţia. Întinse mâna şi îi cuprinse tandru pântecele, cu o expresie deopotrivă înverşunată şi blândă: Aş fi foarte mândru să privesc cum, în trupul tău minunat, ar creşte copilul meu.

Mărturisirea sinceră a lui Billy şi atingerea lui intimă topiră nodul de gheaţă din gâtul Esmereldei. O lacrimă i se prelinse printre gene; apoi încă una.

Fără să se sinchisească să şi le şteargă, ea îi mângâie maxilarul cu vârfurile degetelor.

— Ai omis un singur lucru, domnule Darling. Văzându-l nedumerit, şopti: Te iubeam deja.

Buzele i se contopiră cu ale lui. El o luă în braţe şi-o ridică în aer, strângând-o tare, ca şi cum nu avea să-i mai dea drumul vreodată.

— Nu mi-am dorit niciodată un gentleman lângă mine, spuse ea, sărutându-i gâtul, obrajii, buzele. Voiam un bărbat. Te voiam pe *tine!*

De data aceasta, când Billy o luă de mână şi o duse mai departe, în grădină, Esmerelda îl urmă fără să mai protesteze.

Se adăpostiră în primul foişor care le ieşi în cale.

— O, mă iertaţi, mormăi Billy, dându-se repede înapoi.

Esmerelda se uită pe după umărul lui şi văzu că o altă pereche se săruta fierbinte. Lumina lunii se revărsa prin pereţii cu zăbrele, glazurându-le părul cu argint.

— Mătuşă Anne! şuieră Esmerelda, deopotrivă scandalizată şi încântată.

Mătuşa ei îl împinse numaidecât pe Andrew McGuire.

— Dă-mi drumul, pungăşule! Cum îndrăzneşti să îţi permiţi asemenea libertăţi?!

Billy chicoti.

— Nu vrem să te deranjăm, Drew. Cred că doamna are de gând să-ţi spună câteva, de n-o să le uiţi în veci.

Se retrase degrabă, iar Esmerelda îl urmă, uitându-se în continuare peste umăr. Billy se opri din nou doar când o ramură moartă scârţâi în urma lor.

Păru tulburat.

— Ce e? şopti Esmerelda, apropiindu-se de el. Ne urmăreşte cineva?

El se frecă pe ceafă.

— Nu cred. Doar că nu este prima dată când am acest sentiment ciudat.

Se scutură, încercând să alunge senzaţia aceea stranie, apoi o luă pe după talie şi-o puse pe un zid singuratic de piatră, aflat de partea

cealaltă a unui gard viu din plante veşnic verzi. Gardul viu le oferea intimitate, în timp ce zidul le oferea scuza perfectă ca Esmerelda să îşi pună braţele şi picioarele în jurul lui.

El începu să-i ridice fusta, hotărât.

— Domnule Darling, ce faci?

— O să te las însărcinată. Apoi îi voi cere bunicului tău să te oblige să procedezi aşa cum e corect faţă de mine.

Esmerelda îşi muşcă buzele, zâmbind încântată.

— Sunt convinsă că nici măcar un ticălos ca tine nu ar fi atât de josnic!

— Sunt un Darling, domnişoară Fine. O să fiu cât de josnic trebuie. După ce-i făcu această promisiune răutăcioasă, îşi vârî mâinile pe sub fustă, îi prinse dosul prin indispensabilii subţiri de mătase şi o trase spre el, sărutând-o fierbinte, delicios.

În această îmbrăţişare compromiţătoare îi găsi bunicul ei când trecu valvârtej prin gardul viu, ţinându-l pe Samuel Darling de singura lui ureche bună.

Capitolul 33

Esmerelda se desprinse de zid, dar Billy continuă să o strângă protector în braţe şi se întoarseră să dea ochii cu bunicul ei.

Bastonul ducelui nu se vedea pe nicăieri. Doi lachei se împleticiră gâfâind prin gardul viu, în urma lui. Aceştia făcură ochii mari când o văzură pe nepoata iubită a stăpânului lor în braţele unui străin.

— Întoarceţi-vă! ţipă ducele.

Sam încercă să-i facă pe plac şi mai că rămase fără ureche.

— Nu tu! Ei!

Lacheii se întoarseră brusc, iar perucile bărbăteşti demodate pe care ducele insistase să le poarte tremurară.

— Puteţi pleca, le ordonă el.

În timp ce aceştia trecură prin gardul viu, răsuflând uşuraţi, Anne se apropie în grabă pe cărare. Jumătate din coc îi atârna peste ochi, iar cârligele corsetului păreau închise anapoda.

Se opri brusc pe poteca cu pietriş.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Reginald, ce e toată agitaţia aceasta?

Ducele îl scutură bine pe Sam, apoi îi dădu drumul la ureche.

— L-am văzut pe huligan strecurându-se pe fereastra din sufragerie, aşadar am decis să-l urmăresc. L-am găsit cu *asta.* Smulse sacul murdar din mâna lui Sam şi îl întoarse cu susul în jos.

Pe iarbă se împrăştiară o mulţime de obiecte de argint, bijuterii şi sfeşnice.

— Samuel Darling, exclamă Esmerelda, ce-ar spune mama ta?

Sam îşi lăsă privirea în jos, ruşinat.

— Celălalt ticălos a scăpat, îi informă bunicul ei.

— Enos, şopti ea.

Billy încuviinţă, dându-şi ochii peste cap.

Stătea drept, în lumina lunii, cu privirea semeaţă, fără mască şi expus privirii de gheaţă a bunicului ei.

— Aşadar, ne întâlnim din nou, domnule Darling. Să înţeleg că nu a fost suficient să furi doar virtutea nepreţuită a nepoatei mele, ci a trebuit să îţi aduci întregul neam tocmai până în Anglia ca să-mi jefuieşti şi casa.

— Nu am avut niciodată intenţia de-a fura ceva de la nepoata dumneavoastră. Am iubit-o atunci şi o iubesc şi acum.

Ducele pufni.

— Ai iubit-o atât de mult, încât ai folosit-o, apoi ai lepădat-o ca pe-o pereche de pantofi învechită.

— Am lăsat-o să plece, deoarece am considerat că aşa era cel mai

bine pentru ea, însă nu voi repeta greşeala. S-ar putea să nu fiu tocmai genul de bărbat pe care l-aţi fi ales pentru nepoata dumneavoastră, însă vă promit că niciun alt bărbat nu o va iubi cum o iubesc eu. Intenţionez să o iau de soţie, domnule. Cu sau fără binecuvântarea dumneavoastră.

Inima Esmereldei se umplu de mândrie. Ducele se învineţi la faţă şi începu să bolborosească ceva.

Billy o luă pe după umeri şi o privi cu tandreţe.

— Voi pleca acum, scumpo, pentru că nu vreau să îi provoc bunicului tău un atac de cord. Mâine e ultima mea seară în Londra. Dacă vei mai dori să fii soţia mea, ştii unde să mă găseşti.

O sărută scurt, apăsat şi dulce şi porni cu paşi mari şi apăsaţi pe cărare, iar Sam îl urmă, masându-şi urechea.

Chiar dacă bunicului ei nu i se tăiase respiraţia când trecuse prin gardul viu, bărbatul se prăbuşi pe zidul din piatră, ca şi cum picioarele nu-l mai ţineau.

Esmerelda îşi puse o mână pe umărul lui.

— Bunicuţule, te rog…

Acesta se feri de atingerea ei şi evită să o privească în ochi.

— Lasă-mă în pace, copilă necredincioasă. Eşti la fel ca mama ta.

Esmerelda rămase acolo vreme îndelungată, până veni Anne şi o apucă pe după umeri, ducând-o în altă parte.

Esmerelda străbătu pentru ultima oară coridoarele lungi şi pustii ale conacului Wyndham. Îşi lăsase rochiile de zi şi costumele de călătorie în dulap şi alesese să se îmbrace cu costumul de plimbare simplu pe care îl purtase când coborâse în ziua aceea din diligenţă, în Calamity.

Îşi luase doar cufărul vechi şi carcasa vioarei mamei ei. Regreta că trebuia să renunţe la Stradivarius, nu din pricina valorii ei materiale, ci a expresiei de pe faţa bunicului ei când închinase în cinstea ei pentru că readusese muzica în casa şi în inima lui. Ura gândul că vioara avea să rămână tăcută şi abandonată în salonul de muzică.

Talpa cizmelor ei din piele de căprioară se auzea ca o şoaptă de-a lungul foaierului cu pardoseală de marmură. Deşi, în mod normal, coridorul ar fi fost plin de servitori şi de lachei la ora aceea din zi, acum nu se vedea ţipenie de slujitor.

Când Esmerelda ajunse în faţa uşilor înalte de tec care dădeau în fumoarul bunicului, aproape că îşi invidie mama pentru că plecase pe furiş în miez de noapte ca să fie cu bărbatul iubit.

Respiră adânc şi deschise una din uşi. Draperiile de catifea groase erau trase, aşa că dură o clipă până să se obişnuiască cu semiîntunericul din încăpere. Mătuşa ei stătea neclintită pe un scaun cu spătarul drept, trecând un ac de brodat printr-o batistă de pânză,

cu o precizie desăvârşită. Când Esmerelda îşi aşează cufărul şi carcasa viorii pe podea, Anne îi zâmbi timid, dar încurajator.

Bunicul ei stătea într-un scaun cu rotile metalic, în faţa focului. În pofida căldurii sufocante, purta o pătură de lână pe picioare. Avea umerii gârboviţi şi mâinile aşezate pe genunchi. Părea mic, cu pielea ridată şi mai bătrân decât şi-ar fi imaginat Esmerelda că ar fi putut fi.

În poală ţinea cutia din lemn de trandafir, deschisă. În ea era un teanc de scrisori îngălbenite, atent legate cu o bucată de panglică uzată care, bănui ea, îi aparţinuse cândva mamei ei. Nu-i veni prea greu Esmereldei să-şi recunoască scrisul de mână.

Ochii i se umplură de lacrimi când simţi mila pe care probabil că şi el şi-o dorea ca ea să o simtă, dar se strădui să nu plângă.

Nu putea să rămână din milă. Nu câtă vreme Billy o aştepta la teatrul de pe Drury Lane.

Se duse în faţa bunicului ei, dar acesta continuă să privească spre jocul flăcărilor, cu privirea tristă şi pierdută.

— Noaptea trecută mi-ai spus că sunt la fel ca mama mea, spuse ea, şi bănuiesc că ai avut dreptate. A fost dispusă să sacrifice totul ca să fie cu bărbatul pe care îl iubea, inclusiv aprobarea tatălui ei, pe care îl adora.

Îşi dădu jos medalionul lui Lisbeth şi îl puse în mâna lui. Îi închise încet degetele pătate de vreme peste acesta, apoi se aplecă spre el şi îi şopti:

— Mama te-a iubit până în ultima ei zi. La fel voi face şi eu.

Esmerelda o sărută pe mătuşa ei pe obrazul ei moale, îşi luă cufărul şi cutia cu vioara şi apoi ieşi în linişte din încăpere. Începu să se simtă mai bine, aşa că grăbi pasul, plină de nerăbdare.

Când paşii nepoatei ei nu se mai auziră, Anne puse deoparte broderia şi se ridică.

Trase adânc aer în piept, înainte de a-l înfrunta pe fratele ei, care fusese singurul bărbat din viaţa ei.

— Dacă vrei să îţi petreci tot restul vieţii într-un scaun cu rotile, plângându-ţi de milă, Reggie, n-ai decât! Însă eu nu voi fi lângă tine să-ţi pansez rănile. Nu vreau să-mi petrec ultimii ani din viaţă adunând pânze de păianjen în păr şi dădăcind un băiat care ar fi trebuit să devină bărbat cu mult timp în urmă.

Reginald se deşteptă din starea lui de letargie şi-i aruncă o privire arzătoare.

— Conacul Wyndham e singura casă pe care ai avut-o vreodată, femeie. Unde crezi că vei pleca?

Ea îşi ridică bărbia şi îl privi hotărâtă.

— Oriunde merge şeriful Andrew McGuire. Bineînţeles, dacă mă vrea.

— Şi dacă nu îşi doreşte o muiere bătrână, cu gura mare şi limba ascuţită ca tine?

Anne cugetă asupra întrebării o clipă, apoi zâmbi larg şi spuse:

— Atunci mă voi întoarce în Calamity, New Mexico, şi mă voi căsători cu unul din cowboy-i aceia fermecători sau cu simpaticul domn Stumpelmeyer. Au nevoile lor, la fel ca mine.

Simţindu-se mai tânără ca niciodată, Anne ieşi din încăpere, trântind uşa în urma ei. Când ajunse pe la jumătatea coridorului, un strigăt furios zbuciumă liniştea mormântală. Anne ezită o clipă, apoi îşi văzu de drum. Strigătul se transformă, progresiv, într-un plânset asurzitor şi sălbatic.

La uşi începură să apară feţe curioase. Două slujnice îşi vârâră capetele acoperite printre zăbrelele balustradei balconului de la al doilea etaj. Până şi bătrâna Brigit ieşi târşâit din sala de mese, chiar dacă se zvonea că nu mai părăsise bucătăria de la subsol de mai bine de zece ani.

Anne privi ţintă spre uşa din faţă şi continuă să înainteze. Nu avea de gând să permită ca un acces de furie al fratelui ei să distrugă ultima ei şansă de a fi fericită.

Urletele începură să semene cu un gâlgâit înăbuşit. Brusc, se lăsă tăcerea.

Anne se opri la nici trei paşi de uşă.

— Să-l ia naiba! bombăni ea, uitându-se la un ajutor de lacheu care o privea îngrozit, fără pic de remuşcare.

Făcu stânga-mprejur şi străbătu rapid foaierul. Deschise larg ambele uşi şi intră valvârtej în fumoar, pregătită să îi arate fratelui ei ce înseamnă un adevărat acces de furie al unui Wyndham. Rămase cu gura căscată.

Reginald stătea în faţa scaunului cu rotile, cu spatele drept şi cu mâna încleştată pe mânerul bastonului. Era rumen la faţă, ca un om sănătos, sau poate bolnav de nervi, sau, bănuia ea, o combinaţie a celor două.

— Nu sta acolo nemişcată, ca un peşte pe uscat, femeie! strigă el, lovind podeaua cu bastonul. Adu imediat trăsura! Nepoata mea are nevoie de mine!

Capitolul 34

Esmerelda se aplecă în faţă pe bancheta din piele crăpată a trăsurii, ca şi cum i-ar fi putut face pe cai să-şi iuţească pasul prin marea de noroi. Se uită a şasea oară la ceasul placat cu aur, prins de corsaj. Limba care indica minutele părea să înainteze alarmant de repede pe cadranul din fildeş.

Îşi scoase capul pe fereastră, clipind des din pricina negurii prea groase.

— Aţi putea merge puţin mai repede, domnule? Am întârziat la o întâlnire.

Cea mai importantă întâlnire din viaţa ei.

Birjarul cockney se întoarse spre ea, ploaia picurându-i de pe borul jobenului.

— Doar dacă vrei să te dai jos şi să împingi, cucoană. Ploaia asta ne încurcă rău.

Esmerelda oftă frustrată şi se retrase în cabina trăsurii, la un pas să fie udată de un jet de apă murdară care ţâşni de sub roţile unei căruţe de bere trasă de cai Clydesdales, ce trecu pe lângă ei.

Se lăsase deja întunericul pe străzile Londrei. Felinarele stradale electrice montate de curând nu prea alungau întunericul, în ritmul acesta, avea noroc dacă ajungea la teatru înainte ca Billy să facă plecăciunea finală.

Se mai înviori puţin când intrară în sfârşit pe Drury Lane, dar uşurarea îi fu de scurtă durată. Trăsura se opri, nemaiputând trece de căruţa de bere, răsturnată, care îi depăşise cu doar câteva minute înainte. Butoaie sparte se împrăştiaseră pe stradă, conţinutul lor chihlimbariu scurgându-se spre şanţurile prea pline. De pe alei lăturalnice începuseră să apară figuri întunecoase, care sorbeau lacome din licoarea ce se revărsa. Eliberaţi din osii, caii Clydesdales îl priveau indiferenţi pe vizitiu dând târcoale căruţei răsturnate şi înjurând mai ceva ca un marinar.

Trăsurile începură curând să se adune în spatele lor, vizitiii şi lacheii lor ţipând şi înjurând, la rândul lor. Dorindu-şi ca Billy să nu sufere nici măcar pentru o clipă crezând că ea nu avea de gând să vină, Esmerelda deschise larg uşa trăsurii şi sări din ea, tresărind când cizmele i se afundară în noroi până la glezne.

— Hei, coană! Cum rămâne cu banii mei?

Se scotoci prin săculeţul de mână şi puse tot ce avea în mâna soioasă a vizitiului, vrând să încheie cât mai repede socotelile cu el.

— Te rog să îmi duci cufărul şi carcasa pentru vioară la teatru, după ce se eliberează drumul.

— Priceput, coană, spuse acesta, ridicându-şi pălăria spre ea şi zâmbind reverenţios.

Esmerelda îşi ridică tivul fustei din mocirlă şi o luă la sănătoasa.

Andrew McGuire era îndrăgostit.

Îşi puse vesta de satin, admirând cât de bine îi venea. Mereu fusese puţin vanitos, dar înainte nu avusese pe nimeni pentru care să se împăuneze, cu excepţia oglinzii. Acum o avea pe Anne.

„Anne."

Clătină din cap. Încă i se părea greu de crezut că un nume atât de simplu putea fi atât de melodios. Emoţia care îi încălzea acum inima nu se compara deloc cu pasiunile fierbinţi pe care le simţise de-a lungul anilor pentru numeroase fete de salon şi cântăreţe. Abia de-şi mai amintea pielea lor albă, fină şi feţele lor durdulii, capricioase. Dar Anne a lui îmbătrânise ca vinul bun, devenind şi mai atrăgătoare.

Ridică din umeri, în haina lui albă frumoasă. Poate că din cauza ei nu se aşezase niciodată la casa lui. La fel ca bunicuţa Shively, aşteptase să întâlnească persoana potrivită. Păcat că trecuseră cincizeci şi nouă de ani.

Dar poate că tocmai această aşteptare îl îmboldise să-şi păzească spatele şi să rămână în viaţă atâţia ani. Trecuse prin două războaie, douăzeci şi cinci de ani ca poliţist texan şi treisprezece ani ca şerif în Calamity şi supravieţuise doar ca să găsească pe cineva pentru care merita să trăiască.

Îşi prinse centura pentru armă, apoi steaua de metal ţipătoare, lustruind-o bine cu mâneca hainei. Putea să audă deja ropotul tot mai puternic de aplauze în aşteptarea confruntării dintre proscris şi şerif. Împuşcăturile zilnice dintre el şi Billy deveniseră rapid unul din cele mai bune momente ale spectacolului.

Îi părea rău că era ultima lor reprezentaţie în Londra, dar programaseră deja altele în Boston şi Philadelphia. Zâmbi şters. După spectacolul din această seară, avea de gând să se ducă direct la conacul Wyndham, ca să afle dacă o anumită fată bătrână se gândise vreodată să îşi petreacă luna de miere în Boston.

Dădu să-şi apuce pistolul, ca să îl încarce cu gloanţe oarbe şi să-l pună în tocul de piele. Nu găsi nimic.

Se încruntă spre masă. Ce ciudat! Probabil că era ameţit de dragoste. Ar fi putut să jure că îl lăsase pe…

Cineva îl lovi cu patul pistolului în ceafă, iar Drew se prăbuşi la pământ.

Esmerelda se îmbrânci prin pâlcurile de cowboy şi colonişti din spatele pânzei de fundal cu imaginea singurei străzi din Calamity, oprindu-se doar cât să o mângâie uşor pe cap pe Sadie. Trebui să

păşească cu grijă peste singurul indian silitor din spectacol, care se prăbuşise extenuat imediat ce ieşise în fugă de pe scenă. Virgil tropăia pe-acolo îmbrăcat cu cizme, o bonetă şi o rochie, urlând ordine încolo şi încoace, până ce o văzu.

— Salutare, scumpo, spuse el răsunător, ridicând-o pe sus şi îmbrăţişând-o puternic. Sper că n-ai venit să cânţi. Licărirea din privirea lui îi dădu de înţeles că o iertase deja pentru că masacrase cântecul *Dixie* la bal.

— Oh, nu… Clătină din cap ca să-şi limpezească gândurile. *Nu* am venit ca să cânt. Am venit la Billy.

Virgil clătină din cap.

— Ai ajuns prea târziu, scumpo. Preţ de o clipă îngrozitoare, Esmerelda îşi imagină cele mai rele scenarii posibile. După care Virgil făcu semn spre cortină. Aşteaptă deja să intre pe scenă.

Ropotul de aplauze al publicului se oprise şi încăperea se umplu de o tăcere plină de aşteptare.

Esmerelda se duse spre cortină, atrasă de aceeaşi aură de anticipaţie care fermecase şi publicul.

Aruncă o privire prin fantele înguste ale pânzei pe care era pictată uşa salonului. Un cerc de lumină apăruse deja în întunericul care învăluia partea din dreapta a sălii. Se dădu în lateral, să vadă mai bine, dar se ciocni de căruciorul din argint pentru ceai pe care Billy avea să îl folosească mai târziu în demonstraţia de tras cu arma. Un zâmbet neastâmpărat i se creionă pe faţă. Domnul Darling avea să fie foarte surprins când o va vedea împingând căruciorul.

Se uită rapid prin pachetul de cărţi de joc, găsi dama de inimă roşie şi o puse deasupra celorlalte. Dacă trebuia, o va ţine şi cu dinţii ca să îi demonstreze că avea încredere în el.

Billy păşi în haloul de lumină. Inima Esmereldei se umplu de mândrie. Poate că făcea pe răul pentru a încânta publicul, dar ştia că, dincolo de aparenţe, avea o inimă cât se poate de bună şi decentă, pe care o iubea.

La fel ca data trecută, era prea fermecată de Billy ca să îl observe pe bărbatul în alb care se ivise la celălalt capăt al aşa-zisei străzi.

— Aruncă-ţi arma, proscrisule. Eu fac legea în acest oraş, şi nu ne plac cei de soiul tău pe-aici.

Esmerelda întoarse capul. Mârâitul acela tăios nu semăna deloc cu felul uruit al lui Drew de-a vorbi. Borul larg al pălăriei de şerif îi acoperea trăsăturile.

Billy ezită, ducându-şi mâna streaşină la ochi.

— N-ai auzit, şerifule? strigă el cu precauţie. Îmi scot arma doar când intenţionez să o folosesc.

Bărbatul râse tăios.

— O, am auzit multe despre tine, Darling. Am auzit că-i trădezi pe bărbaţii care te angajează. Că îţi cheltuieşti aurul pe care ţi-l dau pe curvştina ta. Că distrugi carierele bărbaţilor decenţi care respectă legea ca să avansezi în a ta.

Esmerelda se înfioră când îşi dădu seama că era pe punctul de-a face cunoştinţă cu domnul Thaddeus Winstead, poliţist judiciar.

Capitolul 35

Billy îşi puse instinctiv degetele pe mânerul pistolului, gest care o făcu pe Esmerelda să tremure de spaimă. Pistolul lui însă era încărcat cu gloanţe oarbe inofensive, pe când cel al lui Winstead mai mult ca sigur conţinea gloanţe adevărate.

Billy făcu un pas înapoi când îşi dădu seama de acelaşi adevăr inevitabil.

— De ce n-o iei la goană? îi spuse Winstead batjocoritor. N-am nicio problemă să împuşc un trădător în spate. V-am făcut deja felul o dată, sărăntoci sudişti ce sunteţi, şi-o voi face din nou.

— Chiar aşa? spuse Billy tărăgănat. Tu şi care armată unionistă?

Esmerelda îşi duse mâna la gură când îşi aminti de „soldatul" unionist de la balul mascat. Dumnezeule mare, se gândi ea, probabil că Winstead îl urmărise pe Billy încă de pe-atunci.

În timp ce Billy se dădea încet în spate, mulţimea se apleca în faţă, crezând că drama care se desfăşura sub ochii lor făcea parte din spectacol.

Esmerelda se uită disperată în jur. Nu putea să stea locului şi să se uite cum Billy era împuşcat cu sânge rece. Virgil şi Jasper nu se zăreau pe nicăieri, aşa că Esmerelda apucă pistolul Colt de calibrul 45 care aştepta, încărcat, pe căruciorul pentru ceai. Numai că ea nu era Billy Darling. Mâinile îi tremurau aşa de tare, încât ar fi ratat chiar şi un elefant aflat la doi paşi de ea.

Winstead îşi îndoi mâinile pe centura pentru armă. Billy mai făcu un pas înapoi, dar era lipsit de orice apărare: o ţintă neputincioasă în faţa unui nebun răzbunător.

Cu cealaltă mână, Esmerelda apucă o grămadă de monede, apoi se năpusti pe scenă. Azvârli monedele în sus, ca pe un pumn de rugăciuni sclipitoare, şi-i strigă disperată pe Billy. Distras de sclipirea monedelor, Winstead îşi luă ochii de la Billy pentru o secundă.

Fu suficient pentru Esmerelda. Îi aruncă lui Billy pistolul încărcat. El îl prinse, îl armă şi trase, totul dintr-o singură mişcare.

Împuşcătură precisă. Chiar în coapsa lui Winstead. Acesta se prăbuşi, apucându-şi cu putere piciorul şi urlând de durere.

Publicul se ridică, aplaudând frenetic şi urlând după un *bis*.

Virgil şi Jasper veniră în fugă spre Winstead. Nu suportaseră niciodată să-şi bată joc cineva de frăţiorul lor, în afară de ei înşişi, bineînţeles.

Esmerelda nu se opri din alergat. Se avântă direct spre braţele deschise ale lui Billy. El o luă în braţe, iar ea îşi lipi faţa de gâtul lui plin de sudoare.

— Fetiţă nesăbuită! o certă el, scuturând-o uşor şi sărutând-o pe

toată faţa. Ce-ai fi făcut dac-ar fi tras în tine?

— M-aş fi aplecat? spuse ea, apoi îl sărută fierbinte.

Încă se sărutau, când Drew se împletici spre lumina reflectorului, ţinându-se cu mâinile de cap, îmbrăcat doar cu o pereche de izmene apretate imaculate.

— La naiba, soarele e aşa puternic! murmură el şi se prăbuşi în genunchi.

Esmerelda rămase uimită când o văzu pe Anne trecând în goană pe lângă ei. Mătuşa ei se aşează lângă Drew şi îi duse uşor capul la piept, vorbindu-i încet, îngrozită.

— Nu îţi face griji, fătuco! spuse Drew, privind-o de parcă ar fi fost îngerul lui păzitor. Abia de m-a atins, spre deosebire de tine.

Esmerelda nici nu îşi dădu seama că nu Billy o mângâia pe păr, ci bunicul ei, până când bătrânul murmură:

— Ce fată curajoasă! Ce fată isteaţă! Bunicul tău este foarte mândru de tine.

Îşi întoarse capul şi îl privi, cu speranţă şi îndoială deopotrivă.

— Eşti mândru de mine? Făcu un semn cu capul spre bănci, unde oamenii începeau deja să gesticuleze şi să şoptească pe ascuns, pe măsură ce îşi dădeau seama că erau martorii unei scene dramatice reale, şi nu a uneia de teatru. Chiar dacă am iscat un asemenea scandal?

Bunicul ei o privi, radiind.

— *Mai ales* după ce ai iscat un asemenea scandal!

În timp ce Esmerelda îl sărută pe bunicul ei pe chelie, trei bărbaţi ieşiră din mulţime. Doi dintre ei purtau pălării Stetson şi insigne de poliţişti judiciari, iar al treilea tânăr, destul de şters, purta o pălărie de fetru.

— Elliot Courtney! strigă Billy, fără să îi dea drumul Esmereldei. Ce naiba cauţi în Londra?

— L-am urmărit pe Thaddeus Winstead, recunoscu Courtney nemilos, cu ajutorul celor de la Scotland Yard.

— Apăi, iată-l acolo, spuse Billy, arătând de prisos spre silueta care se zvârcolea în fân la capătul celălalt al aşa-zisei străzi. Virgil tocmai se pregătea să-i bandajeze piciorul rănit. Esmerelda se gândi că poliţistul judiciar corupt ar fi trebuit să fie recunoscător că Billy nu-l rănise în gât.

— Da, ne-am dat seama că el era, adăugă sec detectivul de la Scotland Yard. Domnul Courtney bănuieşte că bărbatul s-a îmbarcat pe acelaşi vapor ca voi în New York, folosind un nume fictiv.

Billy se frecă la ceafă.

— Trebuie să învăţ să fiu mai atent la senzaţia aceea.

— Se pare că ţi-ai câştigat şi recompensa pentru că l-ai prins, spuse Courtney. De asemenea, am fost împuterniciţi să îţi spunem că

judecătorul ţi-a acordat amnistie totală. Nu mai eşti dat în urmărire.

— Eu cred că este! zise Esmerelda, fără să îşi ia mâinile de pe talia lui.

Courtney se uită la adjunctul lui, apoi scoase ceva dintr-un buzunar al vestei. Era o altă insignă, la fel de strălucitoare şi de oficială precum cea pe care o purta el.

— Totodată, Departamentul trezoreriei de stat al Americii a propus să ţi se ofere postul de poliţist judiciar. Ce zici, Darling? Eşti exact tipul de om de care avem nevoie.

Esmerelda îşi ţinu respiraţia. Nu ar fi stat niciodată în calea visurilor lui Billy, chiar dacă avea mai multă nevoie de el decât ceilalţi.

Billy se uită la Anne şi Drew, care încă se priveau unul pe celălalt, cu ochii plini de dragoste şi devotament.

— Domnilor, mă tem că va trebui să vă refuz oferta. Am auzit că în New Mexico e un orăşel care ar avea nevoie de un şerif. Se spune că e un loc bun în care să-ţi întemeiezi o familie. Îi făcu semn cu ochiul Esmereldei. Măcar ştiu că, dacă o să am o grămadă de fiice, nu vor duce lipsă de pretendenţi.

Esmerelda se abţinu să nu plângă de bucurie.

— Dacă asta este o cerere în căsătorie, domnule Darling, atunci accept.

El o privi încruntat.

— Cine a zis c-aş vrea să mă căsătoresc cu *tine?* Eu m-am îndrăgostit de-o verişoară drăguţă din Missouri. Va fi o soţie foarte bună, de îndată ce va împlini treisprezece ani, anul viitor.

Esmerelda rămase cu gura căscată. Bătu cu piciorul în pământ şi îndreptă acuzator degetul spre Billy.

— Bunicuţule, bărbatul acesta m-a necinstit! Insist să-l obligi să mă ia de nevastă. Chiar acum!

Atunci, bunicul ei se ridică, adoptând o postură demnă de un împărat.

— Ai auzit ce-a spus fata, Darling! Fie îţi alegi o armă şi ieşim în stradă să ne duelăm, fie te însori cu nepoata mea! Apoi se aplecă spre el, destăinuindu-i în şoaptă: Trebuie să te avertizez că trăgeam al naibii de bine pe vremea mea.

— În cazul acesta, domnule, spuse Billy măsurând-o pe Esmerelda din cap până în picioare, cu ochii scânteindu-i, dacă insistaţi.

Esmerelda îi sări din nou în braţe, exclamând triumfător.

— Dar nu înţeleg! spuse ea. Credeam că îţi doreai să devii poliţist judiciar!

El îi zâmbi leneş, iar Esmerelda se înfioră până în vârful degetelor de la picioare.

— Aşa era. Până să dai tu buzna în salon.

În timp ce ei se sărutau lung, Sadie apăru pe scenă, alergând în jurul lor şi lătrând bucuroasă. Un grup de reporteri nerăbdători de la ziarul *Times* şi de la *The Morning Post* se îngrămădiră în jurul lor, pregătiţi cu carneţele şi creioane de scris.

— Domnule, este adevărat, strigă unul dintre ei, că astăzi este ultima seară în care sunteţi „Iubitul Londrei”?

Înainte ca Billy să apuce să răspundă, Esmerelda îi prinse faţa cu palmele. Chiar dacă i se adresa reporterului, îl privea tandru pe Billy:

— Este adevărat, domnule! Pentru că din noaptea aceasta, nu va mai fi iubitul nimănui, doar al meu!

Epilog

Calamity, New Mexico, 1998

Esme Darling se aventură mai adânc în podul umbrit, cutremurându-se când o pânză de păianjen joasă îi gâdilă faţa. Lumină podeaua cu lanterna, rugându-se să i se fi părut că văzuse o vietate ieşind rapid din câmpul ei vizual. Nu-i păsase niciodată de prăzile pe care nu le putea încătuşa sau cărora nu le putea citi drepturile.

Aproape că se liniştise, când simţi un braţ puternic, masculin, prinzând-o pe după talie. Poate că s-ar fi panicat, dacă nu ar fi simţit un miros ispititor de aftershave.

— Iisuse, Dix, te-aş fi putut împuşca, se plânse ea şi se răsuci să-l pocnească în braţ pe detectivul care rânjea la ea. Chiar şi aşa agitată cum era, îi simţi bicepsul impresionant.

— Ba n-ai fi putut, spuse el, ridicând pistolul pe care i-l scosese din toc înainte să o prindă pe la spate. Ochii lui căprui precum ciocolata licăriră poznaşi.

Încruntată, îşi recuperă arma.

— Te iert că m-ai speriat de moarte doar dacă mă înveţi mai târziu mişcarea.

El o luă în braţe şi-o sărută jucăuş.

— Te învăţ orice mişcare vrei tu. Nu i-am putut rezista niciodată unei femei în uniformă. Mai ales acelei combinaţii de bumbac şi poliester pe care trebuie să o purtaţi voi, începătorii. Se încruntă la ea. Băieţii de la secţie mi-au spus că ai nervi de oţel. Deci, de ce eşti aşa agitată?

Ea îi smulse o pânză de păianjen din părul dens, închis la culoare.

— Pentru că nu-mi plac mansardele. Sau păianjenii. Sau detectivii şmecheri care se furişează în întuneric.

— Atunci, ce faci aici? Şi-aşa lucrezi în tura de seară azi, de Ziua Recunoştinţei. N-ar trebui să pleci de la cină înainte ca bunicul tău să apuce să taie plăcinta cu dovleac.

Ea se strâmbă.

— Nu-mi place plăcinta de dovleac. Ştii foarte bine că singurul fel de plăcintă pe care o mănânc este cea cu piersici.

— Cum aş putea uita? Prima dată când te-am văzut, înfulecai de zor una proaspăt coaptă, la picnicul secţiei. Când am vrut să apuc ultima bucată, am crezut c-o să-mi smulgi vreo două degete.

Ea îi duse degetul mare la buze şi îl muşcă a aţâţare.

— Poate o s-o fac.

— Promisiuni deşarte, murmură el.

Ea îl luă de mână şi îl conduse prin labirintul plin de cutii etichetate greşit, de aparate învechite şi de jucării abandonate.
Din cauza înălţimii, bărbatul trebui să se lase în jos pe sub unele dintre grinzile mai joase.

— Ai ajuns fix la timp, domnule detectiv. Eram pe cale de-a face chiar eu pe detectivul. Nu se poate să moşteneşti un nume ca Esmerelda Darling şi să nu fi măcar un pic curioasă în legătură cu strămoşii tăi, zâmbi ea strâmb. Mai ales când strămoşii tăi sunt aşa interesanţi ca ai mei.

— Nu exagera. După spusele bunicii tale, toţi cei din familia Darling s-au născut ca să poarte insigne. Când Adam şi Eva au fost izgoniţi din Eden, sunt sigur că unul dintre strămoşii tăi aştepta pe-afară, ca să-i aresteze pentru distrugerea proprietăţii publice.

Esme pufni.

— Bunica Anne are tendinţa de a fi puţin mai revizionistă când vine vorba de istoria familiei. Pun pariu că nu ţi-a spus că, pe vremuri, casa asta a fost bordel, sau că stră-străbunica mea şi-a pierdut virginitatea chiar în podul ăsta, cu Billy Darling, proscris viclean şi renumit.

Dix ridică din sprâncene.

— Bunica ta a fost prostituată?

— Bineînţeles că nu! Billy Darling a devenit bunicul meu. Noi, cei din neamul Darling, nu avem secrete ascunse prin dulap. Ci pistolari. Se răsuci şi-şi flutură genele spre el. Ar trebui să te avertizez, domnule, că femeile din familia mea au avut întotdeauna o slăbiciune pentru proscrişi.

Dix deveni imediat serios.

— Ţi-am povestit vreodată că am fost la închisoare?

Ea miji ochii spre el.

— Mă iei peste picior. Infractorii nu sunt acceptaţi la Academia de Politie.

— N-am spus că am fost infractor. Am aruncat cu ouă în casa primarului, de Halloween, când aveam treisprezece ani, aşa că am petrecut trei ore în închisoarea locală.

— Uuuuuu, fredonă ea încet, ţuguindu-şi buzele, cică bosumflată. *Chiar ai fost* un băiat foarte rău. S-ar putea să trebuiască să te arestez.

Mârâind pe sub mustaţă, Dix se aplecă spre ea. Înainte să apuce să o sărute, Esme se răsuci şi înaintă şi mai mult în pod. Poate că ar fi putut râde la urmă, dacă lanterna nu i s-ar fi stins chiar atunci.

— Dix? şopti ea tremurat.

— Sunt chiar aici, draga mea, răspunse el, atingând-o liniştitor pe umăr.

Esme se încruntă şi-şi lovi lanterna de coapsă.

— Ce ciudat! Nu mi s-a mai întâmplat până acum.

— Stai aşa! Lăsându-se în jos ca să se poată strecura pe sub streşini, Dix rupse una dintre şipcile putrezite de la fereastră şi un val auriu de lumină pătrunse în pod. Uitat în cel mai îndepărtat colţ al podului era un cufăr de piele. Particule de praf pluteau în jurul lui într-o cascadă înspumată, conferindu-i imaginii ceva aproape magic. Esme icni ca un copil uimit.

Se aşeză pe podea, cu picioarele încrucişate în faţa cufărului, atât de încântată de descoperirea ei, că uită cu totul de praf şi de păianjeni, şi de scârţâitul ocazional care se auzea pe la colţuri. Dix se ghemui în spatele ei, uitându-i-se peste umăr.

Se întinse să ridice capacul şi descoperi cu surprindere că îi tremurau mâinile, altminteri faimoase la secţie pentru precizia lor.

Primul lucru pe care îl văzu fu o rochie şifonată, împachetată cu grijă, dar prost păstrată.

— O rochie de mireasă, şopti ea, mângâind materialul fragil.

Mătasea ca fildeşul se împrăştie la atingerea ei, dar voalul era încă suficient de trainic, aşa că rezistă când Esme îl ridică şi şi-l întinse uşor peste păr. Simţi o aromă slabă, dulce şi ciudat de familiară. Dantela fină flutură în jurul feţei ei ca nişte aripi de înger.

Dându-şi seama că probabil arăta ridicol, Esmerelda îl smulse, privindu-l timid pe Dix.

— Nu se prea potriveşte cu uniforma, nu-i aşa?

— Mie mi s-a părut că îţi stă foarte bine, spuse el încet.

Privirea lui sobră o intimidă. Sperând să îşi ascundă roşeaţa din obraz, se afundă din nou în cufăr.

— Oh, uite, o autobiografie a ilustrului meu strămoş, Bartholomew Fine al III-lea. A început prin a scrie literatură de consum şi a ajuns să câştige premiul Pulitzer pentru ficţiune în 1918. Răsfoi paginile îngălbenite, apoi lăsă la o parte cartea. N-o să găseşti niciun episod scandalos pe-acolo. Din poveştile de familie, se pare că era crunt de plictisitor. Şi-a plătit până şi impozitul pe venit cum trebuie.

— Ce-i asta? întrebă Dix şi se întinse după o cărticică subţire, cu copertă din pânză portocalie. O ridică în lumină, intonând cu voce de bariton prefăcută: *William Darling, şerif legendar* de domnul Bartholomew Fine. Bunicul tău nu mi se pare să fi fost cine ştie ce proscris, pufni el, oarecum invidios.

— Zici că nu? Atunci cum explici asta?

Esmerelda desfăcu afişul pe care scria „Dat în urmărire”. Un *desperado* cu ochi de oţel mijiţi îi privea dintr-o poză parcă desprinsă din iad.

Dix se retrase, părând speriat cu adevărat.

— Ce e?

Dix se cutremură.

— Am văzut exact aceeaşi privire pe faţa ta înainte de menstruaţie.

Ea rulă din nou afişul şi se uită urât la el.

— E o poveste foarte romantică. El a renunţat la viaţa de bandit din dragoste pentru o femeie bună. Stră-unchiul meu, Virgil, care cică a fost botezat la rândul lui după un proscris şi care se consideră istoricul oficial al familiei, a jurat că Billy Darling era atât de îndrăgostit de bunica mea, încât s-a alăturat unei trupe de teatru ca să joace la Londra într-o piesă despre Vestul Sălbatic şi s-a dus după ea până acolo.

Esmerelda scotoci printr-un teanc de pliante ciudat ilustrate care făceau reclamă la spectacolul „Extravaganţa Vestului Sălbatic", al şerifului Andrew McGuire, tentându-i pe oameni să cumpere bilete pentru a vedea oameni ai legii nobili, cai sălbatici, proscrişi mişei şi piei roşii sălbatice.

— Tu ai veni după mine până la Londra, Dix?

— Doar dacă îmi promiţi să foloseşti cătuşele alea noi şi strălucitoare ale tale pe mine.

— În visele tale, domnule detectiv, răspunse ea, privindu-l amuzată.

— În fiecare noapte, draga mea, îi promise el, căldura fumurie din ochii lui trezind un fior de dorinţă în trupul ei.

Esme descoperi un lanţ de argint cu medalion, încolăcit sub pliantele şifonate. Îl descurcă uşor şi găsi o miniatură în nuanţe de sepia cu o fetiţă cu ochi serioşi, care ţinea în braţe un bebeluş zâmbitor. Sub medalion era o altă fotografie veche a unei femei care purta chiar rochia de mireasă pe care o găsise Esme când deschisese cufărul. Mireasa stătea într-o parte, pentru a evidenţia trena complicată. Zâmbea enigmatic.

— Cine-i gagica? glumi Dix, mijind ochii peste umărul ei.

— Trebuie să fie tiza mea, murmură Esme. Stră-străbunica Esmerelda. Cred că era de viţă regală, contesă sau prinţesă, sau ceva de genul ăsta. Se uită rapid la datele scrise pe spatele fotografiei, apoi oftă visătoare. Nu ţi se pare ciudat că am exact aceeaşi vârstă pe care o avea ea când l-a întâlnit pe cel cu care îi era destinat să-şi petreacă tot restul vieţii?

— Nu e chiar aşa de ciudat, răspunse Dix şi îşi drese vocea în mod ciudat.

În următoarea poză, o altă fotografie de nuntă, îl văzură pentru prima dată pe Billy Darling curat şi ras. Stătea ţeapăn lângă mireasa lui, care îl ţinea de braţ. Poate că era îmbrăcat ca Redford în *Butch Cassidy şi Sundance Kid,* dar sclipirea din ochii lui aducea clar a Newman.

Dix arătă cu degetul.

— Cine sunt cei doi mai în vârstă, care stau în picioare lângă ei? Femeia cu maxilarul dur şi tipul cu freza *à la* Buffalo Bill şi mustaţă *à*

la Custer?

— Trebuie să fie mătuşa Esmereldei, Anne, şi şeriful Andrew McGuire, de care îţi ziceam mai devreme, spuse ea şi flutură un pliant. S-au căsătorit odată cu Billy şi Esmerelda, la o nuntă dublă care s-a ţinut pe proprietatea din Londra a bunicului Esmereldei. După spusele stră-unchiului Virgil, nunta a fost evenimentul principal al sezonului social, mai ales după ce fraţii lui Billy, infama gaşcă Darling, au băut cam prea multă şampanie, au intrat pe cai în sala de bal şi au tras în candelabrul de cristal.

Dix chicoti.

— Mi se pare clar o acuzaţie de *consum de alcool şi tulburarea liniştii publice*.

În următoarea fotografie apăreau doar Billy şi Esmerelda. În loc să se uite ameninţător la fotograf, aşa cum, evident, era moda pe atunci, cei doi se uitau unul la celălalt, cu o sensibilitate atât de plină de dorinţă, încât Esme simţi un nod în gât.

Îşi trase nasul.

— De obicei nu sunt atât de sentimentală. Doar că felul în care se uită unul la celălalt are ceva parte. Pur şi simplu îţi dai seama că nu se vor certa niciodată legat de cine trebuie să ducă gunoiul, că nu se vor înşela reciproc şi nu vor divorţa. Şi n-au făcut-o. Vocea i se înmuie, trădând o notă de veneraţie. Stră-unchiul Virgil a spus că au fost căsătoriţi timp de şaizeci şi şapte de ani. Gândeşte-te puţin: dacă nu s-ar fi căsătorit şi nu ar fi avut cinci copii, nici măcar nu aş fi fost acum aici.

— Nici eu, murmură Dix, ştergându-i o lacrimă de pe obraz.

Ea îi aruncă o privire feroce.

— Dacă le spui băieţilor de la secţie că m-ai văzut plângând, îţi jur că va fi ultima ta cină de ziua Recunoştinţei în casa Darling. De fapt, va fi probabil ultima ta cină de ziua Recunoştinţei. Punct.

El o bătu pe umăr.

— Poţi să mă şantajezi ameninţând că le vei spune că întotdeauna plâng când Linus citeşte povestea de Crăciun în timpul lui *Un Crăciun cu Charlie Broom*.

Esmerelda simţi un fior de regret când îşi dădu seama că aproape ajunseseră la fundul cufărului. Rămăsese o singură fotografie ştearsă, mai fragilă decât celelalte, ca şi cum ar fi fost atinsă cu dragoste de multe ori de-a lungul anilor. Era o poză mai candidă cu Billy, făcută lângă o fereastră pe al cărei geam scria „Biroul şerifului”.

De vestă avea prinsă o stea metalică, iar el zâmbea larg, cu degetele mari agăţate în centura pentru armă care îi atârna în jurul şoldurilor zvelte. Nu se uita direct la aparatul de fotografiat, ci la cineva care stătea chiar în stânga fotografului. Judecând după privirea lui iubitoare şi încinsă, Esme ştiu exact despre cine era vorba. Oftă,

imaginându-şi cum trebuie să se fi simţit acea femeie.

— Era un bărbat bine. Înţeleg de ce bunica a fost gata să renunţe la tot pentru el.

— Nu mai tânji după propriul tău bunic! Mă faci gelos.

— Serios, Dix? Nu ştiam că-ţi pasă.

Dacă i-ar fi surprins privirea din acel moment, ar fi ştiut cât de mult îi păsa.

Dar continuă să privească visătoare la poză… la zâmbetul leneş de pe buzele lui Billy… la scânteia neastâmpărată din ochii lui umbriţi de gene lungi…

Esme tresări, clipind frenetic. Tulburată, se uită peste umăr la Dix.

— Aş putea să jur că mi-a făcut cu ochiul. Ai văzut…?

— Nu, categoric nu, spuse Dix, dar era aproape la fel de alb la faţă ca ea.

Esme întoarse încet poza, iar mâinile începură să-i tremure din nou. Inscripţionate pe dosul fotografiei, cu scrisul elegant al unei femei, erau două cuvinte. Poate că se mai ştersese cerneala, dar sentimentul avea să dăinuie, cu siguranţă, pentru totdeauna.

Dix o prinse cu braţele lui puternice şi calde. Îşi puse obrazul pe al ei şi şoptiră împreună: „Iubitul meu”.

Sfârşit

---

[1] Analogie cu numele lui de familie, Darling (n.tr.)

[2] În Dumnezeu ne încredem (n.tr.)

[3] Joc de cuvinte - răsfăţat, în lb. engleză în orig. (n.tr.)